CLIVE CUSSLER

ȘI DIRK CUSSLER

„Cel mai bun povestitor de acest gen."
NEW YORK POST

SĂGEATA LUI POSEIDON

SERIA
DIRK PITT

CLIVE CUSSLER

&

Dirk Cussler

SĂGEATA LUI POSEIDON

V.1.0

V.1.0

(Seria Dirk Pitt)

Traducere din limba engleză
Mihaela-Alina Ifrim prin Lingua Tradom

Clive Cussler and Dirk Cussler
Poseidons Arrow
2012

Editura RAO
2018

Cea mai periculoasă aventură a lui Dirk Pitt de până acum, din cele 26 de romane care îl au ca erou.

O revoluţionară inovaţie tehnologică militară americană – un submarin de atac capabil să atingă viteze subacvatice incredibile – întâmpină o problemă: o piesă esenţială a prototipului a dispărut, iar bărbatul care a inventat-o este mort. În acelaşi timp, mai multe vase dispar din mijlocul oceanului, iar când reapar sunt pline de cadavre carbonizate.

Ce se petrece? Şi ce legătură are asta cu un submarin italian care a dispărut în 1943? Depinde de Dirk Pitt, directorul NUMA, şi de echipa lui să găsească un răspuns, ajutaţi de o frumoasă agentă NCIS şi de copiii lui Pitt, inginerul marin Dirk şi oceanografa Summer. Împreună ei descoperă o ameninţare cu mult mai gravă decât şi-ar fi putut imagina.

PROLOG
BARBARIGO

Asediul submarinului *Barbarigo*

Octombrie 1943
Oceanul Indian

Lumina jumătăţii de lună proiecta deasupra mării agitate o urmă strălucitoare ca o dâră de mercur strălucitor. Valurile luminoase îi aminteau locotenentului Alberto Conti de o pictură de Monet, un peisaj acvatic privit într-o cameră întunecată. Spuma argintie reflecta lumina lunii, luminând norii adunaţi departe înspre nord, urma unei furtuni care scălda coasta fertilă a Africii de Sud, undeva la patruzeci de mile marine depărtare.

Ascunzându-şi faţa de briza umedă care-l lovea, Conti se întoarse către un matelot tânăr, care făcea de gardă lângă el, la chioşcul submarinului italian *Barbarigo.*

— E o seară romantică, nu-i aşa, Catalano?

Matelotul îi aruncă o privire întrebătoare.

— Vremea e destul de plăcută, domnule, dacă la asta vă referiţi. Deşi obosit, la fel ca restul echipajului, matelotul îşi păstra încă o conduită rigidă în prezenţa ofiţerilor. O pietate tinerească, în viziunea lui Conti, una care, în cele din urmă, avea să dispară.

— Nu, lumina lunii, spuse Conti. Pun pariu că străluceşte şi deasupra oraşului Napoli în seara asta, luminând caldarâmul străzilor. De fapt, nici n-ar fi de mirare ca logodnica ta să se plimbe chiar acum prin Piazza del Plebiscito însoţită de vreun ofiţer arătos al Wehrmachtului.

Tânărul matelot scuipă într-o parte şi apoi îl privi pe ofiţer cu ochi scânteietori.

— Lisetta mea ar prefera să sară de pe podul Gaiola decât să se înhăiteze cu vreun mişel de neamţ. Nu-mi fac griji, când sunt plecat, are mereu în geantă un baston de cauciuc şi ştie să-l şi folosească.

Conti izbucni în râs.

— Poate că dacă ne-am înarma toate femeile, n-ar mai îndrăzni nici nemţii şi nici aliaţii să mai pună piciorul în ţara noastră.

Fiind pe mare de săptămâni bune şi departe de ţinuturile natale de şi mai multe luni, Catalano nu găsi comentariul prea amuzant. Cercetă cu privirea orizontul, apoi dădu din cap către prora întunecată şi expusă a submarinului care spinteca valurile.

— Domnule, de ce am fost trimişi să facem transport pentru

nemţi şi nu traficul comercial pentru care *Barbarigo* a fost construit?

— Mi-e teamă că în vremurile astea suntem cu toţii marionetele führerului, răspunse Conti dând din cap. Ca majoritatea conaţionalilor lui, nici el n-avea idee că anumite forţe conlucrau în Roma şi în doar câteva zile aveau să-l înlăture pe Mussolini de la putere şi să anunţe un armistiţiu cu Aliaţii. Când te gândeşti că aveam o flotă de submarine mai mare decât a nemţilor în 1939, şi, cu toate astea, suntem acum sub comanda Kriegsmarine, adăugă el. Uneori e greu să-ţi explici cum merge lumea.

— Nu pare corect.

Conţi privi puntea largă a submarinului.

— Probabil că *Barbarigo* este prea mare şi prea încet în comparaţie cu convoaiele armate de ultimă generaţie, aşa că nu suntem decât un cargobot. Măcar ne putem lăuda că, înainte de conversie, *Barbarigo* şi-a asigurat o carieră de invidiat în război.

Lansat la apă în 1938, *Barbarigo* a scufundat jumătate din navele Aliaţilor în Atlantic încă din primele zile ale războiului. Având peste o mie de tone, era mult mai temut decât submarinele U-boat Tip VII ale nemţilor. Dar cum a început să scadă numărul navelor nemţeşti, amiralul Donitz a sugerat convertirea câtorva dintre masivele *sommergibili* italiene în nave de transport. Uşurat de torpile, de arma de pe punte şi chiar şi de una dintre toalete, *Barbarigo* a fost trimis în Singapore ca navă transportoare, plină cu mercur, oţel şi arme de 20 mm pentru japonezi.

— Încărcătura noastră de întoarcere este socotită extrem de importantă pentru război, aşa că presupun că trebuie să facă cineva pe traficantul, spuse Conti. Dar, undeva, în sufletul său, era înfuriat de sarcina asta. Ca orice marinar de submarin, avea în el ceva de vânător, o dorinţă arzătoare de a urmări inamicul. Dar, acum, o întâlnire cu inamicul ar fi însemnat sfârşitul pentru *Barbarigo.* Fără armament şi străbătând cu greu apele cu douăsprezece noduri, submarinul era mai degrabă o răţuşcă decât un atacator de temut.

În timp ce creasta unui val lovi prora, Conti se uită la ceas.

— E mai puţin de-o oră până la răsărit.

Luând în seamă comanda nerostită, Catalano ridică un binoclu şi scană orizontul în căutare de alte vase. Locotenentul îi urmă

exemplul, înconjurând chioşcul cu privirea şi cercetând marea şi cerul. Gândurile îi zburară la Casoria, un orăşel la nord de Napoli, unde soţia şi fiul lui îl aşteptau. În spatele căsuţei lor modeste de fermă, se întindea o vie şi deodată simţi cum tânjeşte după amiezile leneşe de vară când îşi fugărea băiatul printre lăstarii de vie.

Apoi o auzi.

Dincolo de zumzetul motoarelor diesel ale submarinului, detectă un sunet diferit, ceva ca un bâzâit înalt. Luă poziţia de drepţi, dar fără prea mare tragere de inimă.

— Securizaţi tambuchiul! strigă el.

Coborî imediat scara interioară. Alarma de scufundare de urgenţă se declanşă o secundă mai târziu, trimiţând echipajul în grabă la posturi. În camera motoarelor, un ambreiaj uriaş fu acţionat, deconectând motoarele diesel şi transferând puterea de antrenare către un grup de motoare alimentate de acumulatoare. Apa începu să se reverse de-a lungul punţii în vreme ce Catalano etanşă chioşcul şi apoi coborî în camera de control.

În mod normal, un echipaj bine instruit ar imersa un submarin în mai puţin de un minut. Dar, din moment ce acesta era plin ochi, transformat fiind în transportor, erau puţine lucrurile pe care submarinul italian le-ar fi putut face repede. Cu o încetineală agonizantă, reuşi, în cele din urmă, să se scufunde, la aproape două minute după ce Conti detectase aeronava.

Zgomotul paşilor lui repezi se auzea pe scara de metal în timp ce cobora în camera de control. Catalano se întoarse şi se grăbi către pupitrul lui pentru scufundarea de urgenţă. Odată trecut pe propulsia cu acumulatori, huruitul motoarelor diesel dispăru, iar echipajul vorbea liniştit, în şoaptă. Căpitanul lui *Barbarigo,* un bărbat cu faţa rotundă pe nume De Julio, stătea în picioare frecându-se la ochi şi întrebându-l pe Conţi dacă fuseseră văzuţi.

— N-aş putea spune. N-am văzut efectiv aeronava. Dar luna străluceşte puternic şi apele sunt relativ calme. Sunt convins că suntem vizibili.

— Vom afla în curând.

Căpitanul trecu la cârmă analizând aparatul de măsurat adâncimea.

— Coboară-ne la douăzeci de metri, apoi bandează dreapta.

Timonierul-şef dădu din cap aprobator în timp ce repetă

comanda, urmărind mijloacele de măsurare din faţa lui şi strângând cu fermitate timona mare de metal. Tăcerea se aşternu în camera de control, în vreme ce bărbaţii îşi aşteptau soarta.

La trei sute de metri deasupra lor, un hidroavion britanic PBY *Catalina,* care se mişca agale, lansă două bombe de adâncime care se îndreptau către mare răsucindu-se ca nişte titirezi. Aeronava nu era dotată cu radar, trăgătorul din spate al aeronavei RAF fusese cel care zărise siajul strălucitor al lui *Barbarigo,* care se balansa în valuri. Entuziasmat de ce găsise, îşi strivi nasul de fereastra acrilică, holbându-se în timp ce bombele gemene plonjară în apă. Câteva secunde mai târziu, două gheizere mici ţâşniră în aer.

— Un pic cam târziu, aş zice, spuse copilotul.

— Aşa zic şi eu. Pilotul, un londonez înalt, cu o mustaţă bine îngrijită, înclină aeronava într-o manevră de întoarcere strânsă cu aceeaşi nonşalanţă cu care şi-ar fi turnat o ceaşcă de ceai.

Lansarea bombelor era cumva un joc de noroc din moment ce submarinul dispăruse deja din aria vizuală, deşi siajul se putea vedea destul de clar încă, iar avionul fusese nevoit să atace repede. Bombele purtate de aeronavă erau programate să fie activate la o adâncime de doar opt metri. Dacă ar fi avut suficient timp, submarinul s-ar fi scufundat cu uşurinţă dincolo de raza lor de acţiune.

Pilotul se alinie pentru încă o încercare, urmărind o baliză pe care o lansaseră înaintea primului atac. Urmărind siajul care dispărea, se alinie cu calea nevăzută a vasului, apoi pilotă dolofana aeronavă *Cătălină* uşor dincolo de baliză.

— Năvălim asupra ei, îi spuse bombardierului. Trage, dacă ai ţintă.

Bombardierul echipajului format din opt persoane zări submarinul şi trase de o manetă, eliberând o a doua pereche de bombe de adâncime care erau depozitate sub aripile aeronavei *Cătălină.*

— Am eliberat bombele. Aş zice că de data asta am nimerit, domnule căpitan.

— Să mai încercăm o dată, ca să fim siguri, apoi să vedem dacă reuşim să dăm de vreo navă de suprafaţă prin apropiere, răspunse pilotul, înclinând deja avionul extrem de mult.

Înăuntrul submarinului *Barbarigo,* cele două explozii gemene zguduiră pereţii etanşi. Luminile pâlpâiră şi coca hurui, dar nici un fir de apă nu pătrunse. Pentru moment părea că mugetul asurzitor al exploziei fusese cea mai gravă problemă, ţiuind în urechile fiecărui membru al echipajului precum clopotele bazilicii San Pietro. Dar apoi ţiuitul fu întrecut de un zăngănit metalic ce reverberă dinspre etravă şi care fu urmat de un sunet strident şi ascuţit.

Căpitanul simţi o uşoară schimbare în echilibrul vasului.

— Raportaţi daunele de la pupa şi prora, strigă el. Care-i adâncimea?

— Doisprezece metri, domnule, răspunse pilotul.

Toţi cei din camera de control rămaseră tăcuţi. O cacofonie de şuierături şi scârţâituri penetra compartimentul în timp ce submarinul se scufunda şi mai mult. Dar sunetul pe care nu-l auzeau era cel care le chinuia urechile – pleoscăitul şi clinchetul unei perechi de bombe de adâncime care detonau de-a lungul vasului scufundat.

Cătălină lansase ultima încărcătură într-o ultimă traversare, pilotul trăgând la nimereală către nord în vreme ce *Barbarigo* cârmea spre sud. Ultimele explozii surde abia dacă se resimţiră în submarinul care se scufunda departe de bombele de adâncime. Echipajul răsuflă uşurat când toţi, fără excepţie, realizară că, pentru moment, erau în siguranţă. Singura lor teamă acum era ca nu cumva să fie chemată vreo navă de suprafaţă a Aliaţilor care să reia atacul.

Sentimentul de eliberare fu însă întrerupt de strigătul timonierului.

— Domnule căpitan, pierdem viteză.

De Julio se apropie şi examină un ansamblu de aparate de măsurat de lângă scaunul pilotului.

— Motoarele electrice sunt în stare de funcţionare şi angrenate, spuse tânărul marinar strângând din sprâncene. Dar nu văd nici o mişcare a arborelui de propulsie.

— Să se prezinte Sala la mine deîndată.

— Da, domnule. Un marinar de lângă periscop se răsuci pentru a-l aduce pe inginerul-şef de pe *Barbarigo.* Făcu doar doi paşi că inginerul şi apăru în culoarul de trecere al pupei.

Inginerul-şef Eduardo Sala se mişca asemenea unui buldozer

cu trupul lui îndesat şi mersul apăsat şi hotărât. Se apropie de căpitan şi se holbă la el cu ochi negri şi aspri.

— Sala, aici erai, spuse căpitanul. Cum e starea de funcţionare?

— Coca este sigură, domnule. Pătrunde apă însă la etanşarea arborelui, dar încercăm să reparăm. Pot raporta totuşi un rănit, inginerul Parma, care a căzut şi şi-a rupt încheietura mâinii în timpul atacului.

— Bine, dar cum rămâne cu propulsia? Sunt dezactivate motoarele electrice?

— Nu, domnule. Am dezactivat motoarele principale de acţionare.

— Ai înnebunit, Sala? Eram atacaţi şi tu ai dezactivat motoarele?

Sala îl privi pe căpitan cu dispreţ.

— Nu mai au nici o relevanţă acum, spuse el încet.

— Ce tot spui? întrebă De Julio, întrebându-se de ce era atât de evaziv inginerul.

— E elicea, spuse Sala. O pală a fost deformată de explozie. S-a atins de cocă şi s-a forfecat.

— Una dintre pale? întrebă De Julio.

— Nu… întreaga elice.

Vorbele răsunară în aer ca sunetul clopotelor ce anunţă moartea.

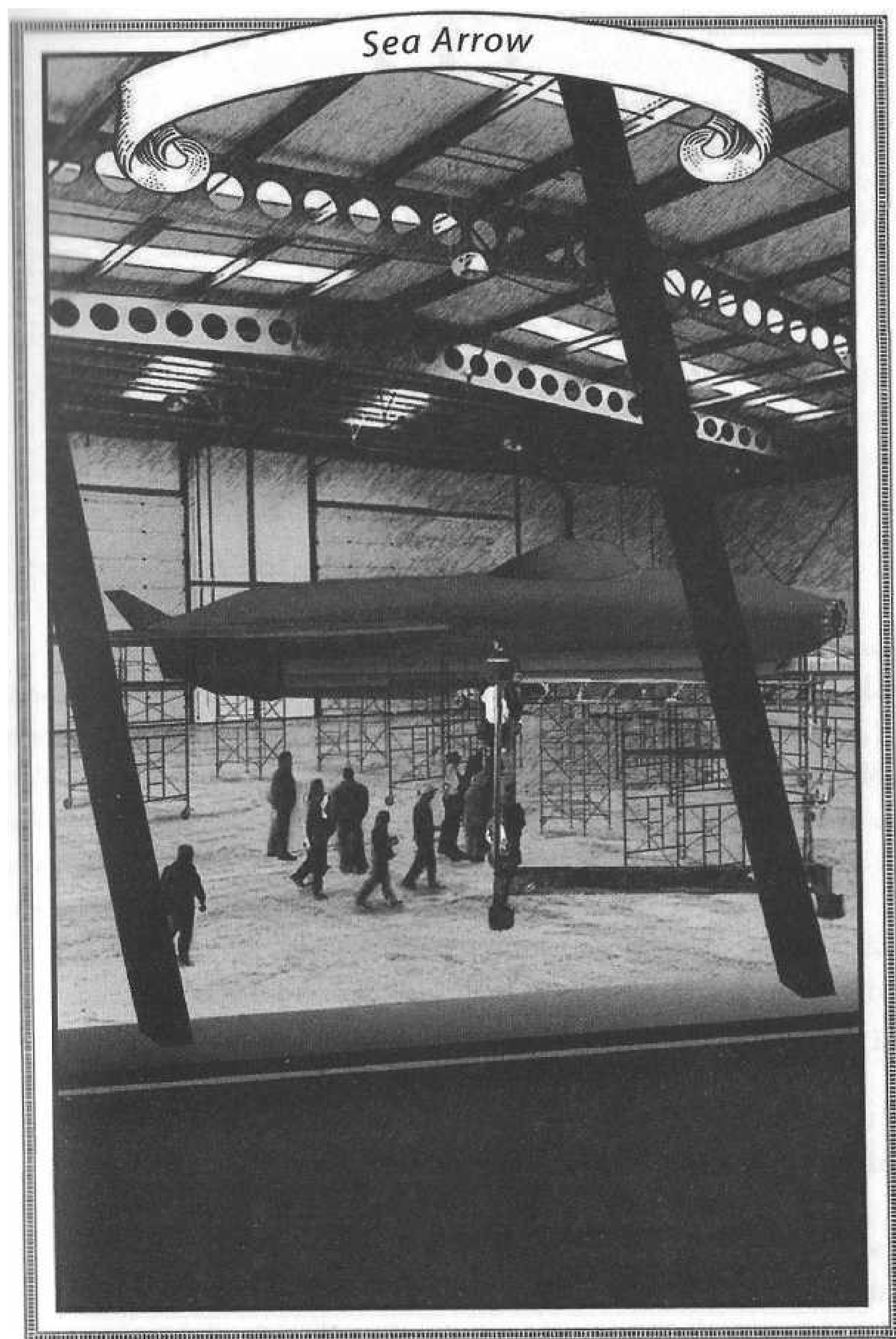
Fără singura elice de propulsare, *Barbarigo* avea să fie azvârlit încolo şi încoace prin apă asemenea unui dop de plută. Portul lui de origine din Bordeaux părea deodată la fel de îndepărtat ca şi luna.

— Ce putem face? întrebă căpitanul.

Inginerul aspru scutură din cap.

— Doar să ne rugăm, spuse uşor. Să ne rugăm s-avem parte de mila mării.

PARTEA I
SĂGEATA LUI POSEIDON

1

Iunie 2014
Deşertul Mojave, California

Era un mit, hotărî bărbatul, doar nişte bazaconii. Adeseori auzise cum temperaturile arzătoare din timpul zilei făceau loc celor reci ca gheaţa noaptea. Dar în deşertul înalt al Californiei de Sud, în iulie, putea jura că nici pomeneală de aşa ceva. Sudoarea îi scălda subsuorile bluzei negre subţiri şi spatele. Temperatura era încă de cel puţin treizeci şi două de grade. Se uită la ceasul luminescent, să vadă dacă era într-adevăr două dimineaţa.

Nu era tocmai copleşit de căldură. Se născuse în America Centrală, trăise şi luptase în campanii de gherilă în junglele din regiune mai toată viaţa lui. Dar deşertul era ceva nou, iar căldura pe timp de noapte fusese ceva total neaşteptat pentru el.

Privi de-a lungul peisajului nisipos către felinarele stradale strălucitoare. Marcau intrarea într-un mare complex minier care se întindea de-a lungul dealurilor din faţa lui.

— Eduardo trebuie să fi ajuns la locul potrivit de cealaltă parte a postului de gardă, îi spuse el unui bărbat cu barbă care stătea întins într-o groapă de nisip din apropiere.

Şi el era îmbrăcat în negru, de la bocanci până la cagulă. Sudoarea îi lucea pe faţă în timp ce sorbea din sticla cu apă.

— Tare-aş vrea să se grăbească. Sunt şerpi cu clopoţei pe aici.

— Juan, asta-i cea mai mică problemă pe care-o avem, spuse partenerul lui rânjind în întuneric.

Un minut mai târziu, staţia radio de la curea scoase două ţârâituri hârâite.

— El e. Să ne mişcăm.

Se ridicară fixându-şi în spate rucsacurile uşoare. În faţa lor, luminile clădirilor minei păreau presărate de-a lungul dealului, proiectând o strălucire palidă peste deşertul pustiu. O luară la picior, pe-o scurtă porţiune, până la un gard de sârmă care împrejmuia complexul. Bărbatul mai înalt îngenunche căutând

prin rucsac o foarfecă de tăiat sârma.

— Pablo, cred că putem trece fără să tăiem, şopti partenerul lui arătând apoi către o albie secată care trecea pe sub gard.

Solul nisipos era moale în mijlocul albiei mici, aşa că putu să îndepărteze o parte din gard cu piciorul. Pablo îl ajută până când reuşiră să formeze o mică groapă sub gard. Îşi împinseră rucsacurile pe dedesubt şi apoi se strecurară şi ei.

Un amestec de zgomote joase umplea aerul, balamucul mecanic al unei cariere miniere deschise, care funcţiona zi şi noapte. Cei doi bărbaţi evitară postul de gardă din dreapta lor şi-şi croiră drum pe o pantă nu prea abruptă chiar către mină. Un urcuş de zece minute îi aduse lângă un grup de clădiri vechi ce se încrucişau cu benzi rulante mari. Un încărcător frontal din celălalt capăt punea grămezi de rocă pe una dintre benzile rulante, care transporta totul către un rezervor fixat pe nişte piloni.

Cei doi se îndreptau către un al doilea grup de clădiri, mai departe pe creasta dealului. Cariera le bloca drumul, forţându-i s-o ia prin zona de operaţiuni, unde roca era spartă şi măcinată. La adăpostul umbrelor, fugiră de-a lungul perimetrului, apoi îşi croiră cale prin spatele unei magazii mari. Ajungând într-o zonă expusă dintre clădiri, se mişcară repede, trecând cu paşi mari de un buncăr pe jumătate îngropat din stânga lor. Deodată, uşa clădirii din faţa lui se deschise. Cei doi se despărţiră, Juan îngrămădindu-se în spatele buncărului, în timp ce Pablo fugi în partea laterală a clădirii.

Nu reuşi.

O lumină galbenă şi puternică ţâşni, orbindu-l.

— Rămâi pe loc ori ai să regreţi următorul pas, spuse o voce joasă şi gravă.

Pablo se opri cu un picior în aer. Dar în timp ce îngheţă oarecum demonstrativ, scoase cu extremă abilitate un pistol automat mic de la şoldul stâng şi-l ascunse în palma mâinii acoperite de mănuşă.

Paznicul supraponderal se îndreptă încet către el, ţinând lanterna aţintită către ochii lui Pablo. Paznicul observă că intrusul era un bărbat masiv şi bine proporţionat de peste un metru optzeci şi doi. Pielea lui de culoarea cafelei era netedă şi plăcută în comparaţie cu ochii negri, care ardeau c-o duşmănie intensă. O dungă mai deschisă la culoare îi traversa bărbia şi

mandibula stângă, suvenirul unei vechi lupte cu cuţitul.

Paznicul văzu suficient cât să ştie că nu era un intrus întâmplător şi se opri la o distanţă sănătoasă, strângând un Magnum 357.

— Eu aş zice să duci mâinile deasupra capului şi apoi să-mi spui unde s-a ascuns prietenul tău.

Hodorogeala unui transportor din apropiere înăbuşi zgomotul paşilor lui Juan în timp ce o luă la goană din spatele buncărului şi plasă un cuţit în rinichiul paznicului. O reacţie de şoc se văzu pe faţa paznicului pentru o clipă, înainte ca trupul să i se tensioneze. Un glonţ plecă din revolverul lui, şuierând pe deasupra capului lui Pablo. Apoi paznicul căzu şi un nor de praf se ridică atunci când trupul îi atinse pământul.

Pablo scoase pistolul aşteptând ca alţi paznici să-şi facă apariţia, dar nu veni nimeni. Împuşcătura se pierdu prin hodorogeala benzilor transportoare şi ciocănitul concasorului de piatră. O scurtă transmisie radio către Eduardo confirmă că nu exista nici un fel de activitate la poarta principală. Nimeni altcineva nu mai ştia de prezenţa lor.

Juan îşi şterse cuţitul de cămaşa mortului.

— Cum de ne-a văzut?

Pablo privi către buncăr. Pentru prima oară, observă un semn în alb şi roşu care avertiza PERICOL: MATERIALE EXPLOZIVE.

— În buncărul ăla sunt explozibili. Cu siguranţă este supravegheat.

Noroc chior, blestemă în sinea lui. Buncărul cu explozibili nu era trecut pe hartă. Acum, întreaga lor operaţiune era în pericol.

— Să-l aruncăm în aer? întrebă Juan.

Li se ordonase să întrerupă funcţionarea instalaţiilor, dar s-o facă astfel încât să pară un accident. Totul se transformase deodată într-o misiune greu de executat. Buncărul cu explozibili s-ar fi putut dovedi folositor, dar era mult prea departe de ţinta lor propriu-zisă.

— Lasă-l aşa.

— Lăsăm paznicul aici? întrebă Juan.

Pablo scutură din cap. Desfăcu tocul paznicului şi apoi îi scoase pantofii. Îl căută prin buzunare şi scoase portmoneul şi un pachet de ţigări pe jumătate plin. Le îndesă pe toate, împreună cu Magnumul 357, în rucsac. O baltă de sânge care se tot mărea uda pământul de sub picioarele lui. Zvârli cu piciorul

nişte nisip peste sânge, apoi îl apucă pe paznic de un braţ. Juan îl apucă de celălalt şi târâră cadavrul în întuneric.

Treizeci de metri mai încolo, ajunseră la un transportor ridicat, pe care erau cărate bucăţi mari de minereu de mărimea unor pepeni. Cu mare efort, bărbaţii azvârliră trupul bărbatului pe banda rulantă. Pablo privi cum paznicul se îndepărta pe banda transportoare şi cum ajunse într-un recipient mare din metal.

Minereul, un amestec de fluoruro-carburi cunoscute ca bastnasite, trecuse deja printr-o concasare şi sortare iniţială. Cadavrul paznicului se alătură unei runde secundare de pulverizare, care spărgea roca în bucăţi de dimensiunea unei mingi de baseball. O a treia mărunţire repetă procesul, zdrobind rocile şi transformându-le în pietriş fin. Dacă ar fi examinat careva pudra maro zgrunţuroasă care se aduna pe ultima bandă rulantă, ar fi remarcat o nuanţă roşiatică ciudată care marca ultimele rămăşiţe ale paznicului.

Deşi zdrobirea şi măcinarea erau stadii importante ale operaţiunilor minei, erau mai puţin importante decât cel de-al doilea complex din vârful dealului. Pablo urmări luminile câtorva clădiri de la distanţă, unde roca mărunţită era sortată şi separată într-o mână de componente minerale. Nevăzând nici un vehicul în zonă, el şi Juan o luară iute la picior.

Fură nevoiţi să ocolească partea estică a minei deschise, sărind într-un canal de scurgere când trecu huruind o autobasculantă. La scurt timp după, Eduardo îi alertă că un paznic îşi făcea rondul într-o camionetă. Se ascunseră în spatele unui morman de deşeuri, apoi rămăseseră încremeniţi acolo aproape douăzeci de minute, până când camionul se întoarse la poarta principală.

Se îndreptară către cele două clădiri mari din partea de sus a complexului, apoi cotiră la dreapta şi se apropiară de o baracă mică ce dădea spre un rezervor de propan. Juan luă cleştele de tăiat sârma şi făcu o deschizătură în gardul care împrejmuia. Pablo se furişă, dădu ocol rezervorului şi îngenunche în faţa vanei de umplere. Programă cronometrul digital pentru douăzeci de minute, îl activă şi alergă înapoi trecând prin gaura din gard.

Pe pământ, la câţiva metri distanţă, Pablo împrăştie pantofii paznicului, arma şi tocul. Apoi urmară portofelul, cu bani încă, apoi pachetul de ţigări mototolit. Erau slabe şansele, dar o anchetă superficială ar fi putut stabili că paznicul ar fi aruncat în

aer rezervorul defectuos – fiind vaporizat mai apoi de explozie.

Cei doi bărbaţi alergară către următoarea clădire, o structură mare de metal, care conţinea zeci de cuve mecanizate, pline cu soluţii de filtrare. Un mic grup de muncitori din schimbul de noapte supraveghea cuvele.

Cei doi intruşi nu încercară să intre în clădire, în schimb ţintiră un ţarc mare în care erau depozitaţi agenţi chimici şi care se întindea de-a lungul unui perete. În mai puţin de un minut, Pablo ataşă o a doua încărcătură cu cronometru de un paiet de bidoane pe care scria ACID SULFURIC, apoi fugi în întuneric.

Îşi croiră cale pe îndelete către o a doua clădire de extracţie, cam la o sută de metri depărtare, în vreme ce cronometrele îşi continuau numărătoarea inversă. În partea din spate a clădirii, Pablo găsi vana unei linii principale de apă. Urmărindu-şi ceasul fix până în clipa detonărilor, roti vana oprind apa în clădire.

Câteva secunde mai târziu, rezervorul de propan fu cuprins de flăcări cu un bum care se propagă până la dealurile din apropiere. Noaptea se transformă în zi, în timp ce o flacără albăstruie cuprinse peisajul. Partea de deasupra a rezervorului sări precum o rachetă Atlas, vuind în ceruri înainte de a se prăbuşi în mina deschisă din apropiere, ca o minge în flăcări. Şrapnele arzătoare zburau în toate direcţiile acoperind clădirile, maşinile şi echipamentele pe o rază de o sută de metri în jurul rezervorului.

Dărâmăturile încă picau când o a doua detunătură lansă un munte de recipiente cu acid sulfuric în prima clădire de extracţie. Muncitorii părăseau interiorul urlând, iar proiectilele fărâmară cuvele de filtrare a rocilor, eliberând o supă oribilă de chimicale toxice. Fumul se ridica în vreme ce uşile erau izbite, iar cei de la posturi ieşeau împleticindu-se.

Juan şi Pablo stăteau întinşi într-un şanţ de lângă a doua clădire, ferindu-se de bucăţile de sfărâmături care cădeau ca o ploaie deasupra lor, urmărind o uşă din apropiere. La sunetul exploziilor, câţiva muncitori curioşi scoaseră capul afară să investigheze. Văzând fumul şi flăcările din zona de extracţie, îşi sunară colegii din interior, apoi o luară la fugă către cealaltă clădire pentru a da ajutor. Pablo numără şase persoane care dădură năvală înainte să se ridice şi să se îndrepte către uşă.

— Rămâi aici şi acoperă-mă.

Întinse mâna către mânerul uşii, care fu învârtit de cealaltă

parte. Sări înapoi şi o femeie într-un halat alb de laborator ieşi valvârtej. Privirea îi era aţintită asupra fumului din apropiere şi nu-l observă stând în spatele uşii, urmându-şi agitată colegii.

Pablo se strecură înăuntru, păşind într-un bazin luminat puternic şi plin cu alte zeci de rezervoare de extracţie. Făcu stânga, îndreptându-se către capătul îndepărtat al clădirii, unde alte spaţii de depozitare erau aliniate de-a lungul peretelui. Le studie etichetele, apoi se apropie de unul dintre cele mai mari. KEROSEN. Smulse de la baza rezervorului furtunul de purjare care deschidea vana din alamă de scurgere. Un şuvoi de lichid se revărsă pe podea umplând bazinul cu mirosul de gaz.

Pablo apucă o grămadă de halate de laborator dintr-un cuier şi o luă la goană prin clădire înfigându-le în toate găurile de scurgere. Lichidul subţire se întindea cu repeziciune, acoperind aproape în întregime podeaua din beton. Incendiatorul îşi croi cale înapoi către uşă, apoi scoase o brichetă din buzunar. În timp ce kerosenul îi trecu uşor de picioare, se aplecă şi-l aprinse, apoi ieşi din clădire.

Cu o volatilitate scăzută şi punct de aprindere ridicat, kerosenul nu explodă, ci se transformă într-un râu de flăcări. În timp ce se declanşară alarmele de incendiu peste tot în clădire, porniră şi Instalaţiile împotriva incendiului montate în tavan – dar doar preţ de o secundă, din moment ce alimentarea cu apă fusese întreruptă. Nestingherit, focul se împrăştie.

Pablo nici nu privi în urmă în timp ce alerga către şanţ, unde se afla şi partenerul lui.

— Eduardo zice că santinela de la poarta principală se îndreaptă încoace, spuse Juan scuturând din cap.

De-a lungul perimetrului sunau sirenele şi alarmele. Dar nimeni nu observase încă fumul care se ridica din clădirea adiacentă. La trei dimineaţa, nimeni din cei aflaţi acolo nu era pregătit să aibă de-a face cu incendii multiple, iar pompierii erau la cincizeci de kilometri depărtare.

Pablo nu pierdu timpul privind incendiul. Îi făcu un semn din cap partenerului, apoi ţâşni către est. Juan trebui să se alerge ca să ţină pasul. Traversară drumul neasfaltat care ducea către poarta principală cu câteva clipe înainte ca un vehicul care se apropia să îi ajungă din urmă. Terenul de dincolo de drum dădea în deşertul deschis şi plin de dune şi se aruncară la pământ când primul vehicul de pază trecu huruind. Încă un gard de sârmă

apăru la mică distanţă în faţă. Tăiară suficient cât să se strecoare câte unul pe dedesubt în vreme ce celălalt ridica plasa.

În patruzeci de minute de mers susţinut, ajunseră la autostrada principală care se afla la trei kilometri depărtare, epuizându-şi rezerva de apă. Merseră o scurtă distanţă paralel cu autostrada, spre est, până când zăriră o camionetă neagră cu patru uşi lângă un apeduct, ascunsă cu dibăcie de privirile curioase. Eduardo, cel de-al treilea partener, stătea la volan în tricoul lui polo uzat şi fumând o ţigară.

Cei doi bărbaţi lăsară jos rucsacurile şi-şi scoaseră cagulele şi puloverele negre, înlocuindu-le cu tricouri şi şepci de baseball.

— Felicitări, spuse Eduardo. Se pare că aţi reuşit.

Pablo privi în urma lui, către mină, pentru prima oară. Nori groşi de fum se ridicau deasupra complexului luminat de limbi portocalii de foc ce ţâşneau din mai multe surse. Echipamentul antiincendiu al minei era teribil de nepotrivit pentru a gestiona astfel de flăcări. După toate aparenţele, infernul încă se răspândea.

Pablo îşi îngădui un rânjet. Cu excepţia paznicului, totul decursese conform planului. Cele două puncte principale de extracţie, inima complexului, aveau curând să fie reduse la stadiul de deşeuri arse. Incapabilă să proceseze minereul, întreaga exploatare avea să stagneze cel puţin un an, chiar doi. Şi dacă erau norocoşi, întreg incidentul ar fi putut trece drept un accident nefericit.

Juan îl urmă privind rugul cu satisfacţie.

— Se pare că am pus pe jar tot statul în seara asta.

Flăcările din depărtare scânteiau în ochii mari ai bărbatului când îşi întoarse faţa către Juan.

— Nu, prietene, spuse el cu un rânjet crud. Am pus pe jar întreaga lume.

2

Sudoarea se prelingea pe gâtul preşedintelui, umezind gulerul apretat al cămăşii albe. Mercurul din termometre atinsese valori ridicate, ceea ce era neobişnuit pentru luna iulie în Connecticut. O briză uşoară dinspre Block Island Sound nu reuşi să reducă umiditatea, transformând şantierul naval de pe malul râului într-o seră înăbuşitoare. În interiorul unui bazin verde uriaş, cunoscut drept Clădirea 260, aerul condiţionat ducea o luptă inutilă împotriva căldurii după-amiezii.

Corporaţia Electric Boat începuse construirea motoarelor navale diesel la punctul de lucru de pe malul râului Thames în 1910, dar, în cele din urmă, construcţia de submarine devenise pâinea companiei. Şantierul Groton predase primul submarin marinei în 1934, şi de atunci construise fiecare clasă importantă de nave de război americane subacvatice. Aproape finalizată, în interiorul clădirii verzi stătea coca impunătoare a lui *North Dakota,* ultimul submarin de atac rapid al clasei Virginia.

De pe o scară metalică ce venea de la chioşcul submarinului *North Dakota,* preşedintele păşi cu greutate pe pardoseală cu un mormăit – era un bărbat masiv care ura spaţiile înguste şi care era mulţumit că turul interiorului luase sfârşit. Măcar în interiorul submarinului fusese mai răcoare. Cu economia vraişte şi Congresul împotmolit într-un alt punct mort, vizitarea unui şantier naval părea să fie ultima prioritate din agenda lui, dar îi promisese secretarului marinei că avea să meargă să le ridice moralul marinarilor. În vreme ce un mic grup se grăbea să-l ajungă din urmă, îşi stăpâni iritarea minunându-se de dimensiunile submarinului.

— O remarcabilă reuşită tehnologică.

— Da, domnule, spuse un bărbat blond într-un costum făcut la comandă care atârna de cotul preşedintelui de parcă ar fi fost legat cu sfoară. Este un impresionant produs al tehnologiei. Şeful adjunct al personalului, Tom Cerny, se specializase în probleme de apărare la Capitol Hill, înainte să se alăture Administraţiei.

— E un pic mai lungă decât navele de clasă Sea Wolf, dar de-a dreptul minusculă dacă o comparăm cu un *Trident,* spuse ghidul turului, care era inginerul-şef al companiei. Majoritatea oamenilor sunt obişnuiţi să le vadă în apă, când două treimi din

volum nu este vizibil.

Preşedintele dădu aprobator din cap. Aşa cum stătea pe nişte suporţi uriaşi, coca lungă de o sută cincisprezece metri se înălţa deasupra lor.

— Va fi o achiziţie minunată pentru arsenalul nostru. Vă mulţumesc pentru ocazia de a o vedea de aproape.

Un amiral cu faţa ca de granit pe nume Winters păşi în faţă.

— Domnule preşedinte, deşi ne bucurăm să vă avem aici pentru a vedea în avanpremieră nava *North Dakota,* nu acesta este motivul pentru care v-am rugat să veniţi aici.

Preşedintele scoase o pălărie albă cu însemnele prezidenţiale, i-o înmână amiralului şi-şi şterse broboanele de transpiraţie de pe frunte.

— Dacă tocmeala include şi o băutură rece, şi un pic mai mult aer condiţionat, atunci daţi-i bătaie.

Fu escortat prin clădire până la o uşă mică păzită de un gardian în uniformă. Uşa era descuiată, iar grupul prezidenţial fu condus înăuntru, feţele fiindu-le surprinse de camera de supraveghere de i li-asupra tocului uşii.

Amiralul aprinse un panou de lumini montate deasupra unui bazin îngust ce se întindea pe aproape o sută douăzeci de metri. Preşedintele văzu un alt submarin, aproape finalizat, dar acesta nu semăna cu nimic din ce mai văzuse până atunci.

Avea cam jumătate din dimensiunea submarinului *North Dakota* şi un design complet diferit. Coca neobişnuit de îngustă şi de culoare negru cărbune se îngusta ascuţită către prora. Un chioşc jos, de forma unui ou, se ridica doar câţiva metri deasupra punţii superioare. Două capsule mari aerodinamice erau ataşate în apropierea pupei, care aducea cu coada unui delfin. Dar cea mai neobişnuită trăsătură era o pereche de stabilizatoare retractabile de forma unor aripi triunghiulare care se întindeau de-o parte şi de alta. Patru rezervoare tubulare erau prinse sub ele.

Designul îi amintea preşedintelui de un diavol de mare uriaş pe are-l văzuse în timp ce pescuia în Baja, California.

— Ce Dumnezeului e asta? întrebă el. Nu ştiam că mai producem şi altceva în afară de nave de clasă Virginia.

— Domnule, acesta este *Sea Arrow,* spuse amiralul. Este o platformă prototip dezvoltată sub un program RD secret pentru a testarea tehnologiilor ultraavansate.

Cerny se întoarse către amiral.

— De ce n-a fost preşedintele informat despre acest program? Aş vrea să ştiu cum a fost finanţat.

Amiralul se holbă la consilier ca un pitbull înfometat.

— *Sea Arrow* a fost construit cu finanţare din partea Agenţiei de Proiecte de Cercetare Avansată pentru Apărare şi a Biroului de Cercetare Navală, iar preşedintele tocmai ce este informat despre existenţa acestuia.

Preşedintele îi ignoră şi se plimbă de-a lungul navei, privind cu atenţie ciudatele apendice de la cocă. Studie nişte cercuri concentrice formate de mai multe tuburi micuţe care răsăreau de la proră, apoi se îndreptă către pupa, observând că submarinul nu avea elice, îi aruncă lui Winters o privire întrebătoare.

— Bine, domnule amiral, mi-aţi stârnit curiozitatea. Spuneţi-mi despre *Sea Arrow.*

— Domnule preşedinte, îi voi lăsa această misiune lui Joe Eberson, care a condus acest proiect. L-aţi cunoscut pe Joe mai devreme. Este directorul departamentului Platforme Tehnologice Marine în cadrul APCAA.

Un bărbat cu barbă şi ochi agili îşi croi drum în faţa grupului. Vorbi cu un ton măsurat şi cu o idee de accent de Tennessee.

— Domnule, *Sea Arrow* a fost, sau este, construit ca un salt multigeneraţional în tehnologia submarină. Şuntăm procesul tradiţional de dezvoltare integrând o serie de tehnologii de ultimă generaţie şi teorii avansate direct în procesul de construcţie. Am început cu un număr planificat de caracteristici tehnice care au existat doar în stadiul conceptual. Prin eforturile susţinute ale numeroaselor echipe independente de ingineri din ţară, sunt mândru să vă raportez că ne aflăm foarte aproape de a lansa cel mai avansat submarin de atac din istorie.

— Deci, spuneţi-mi despre anexele astea ciudate, spuse preşedintele dând din cap aprobator. Nava pare c-ar fi nu ştiu ce creatură zburătoare din Jurasic.

— Să începem cu pupa, unde veţi observa că nu există elice. Eberson arătă către capsulele rotunjite. Pentru asta sunt cele două carcase externe. *Sea Arrow* este dotat cu un sistem de propulsie fără arbore. *North Dakota,* aşa cum aţi văzut, foloseşte un reactor nuclear care alimentează o turbină pe abur, care la rândul ei acţionează axul elicei. Pe *Sea Arrow* am ales un sistem

de acţionare extern, care va fi alimentat direct de la reactor. Fiecare dintre aceste capsule va conţine un motor magnetic de mare intensitate care acţionează un sistem de propulsie cu jet. Eberson zâmbi. Dincolo de faptul că reduce drastic zgomotul, designul permite un interior teribil de spaţios, ceea ce ne-a ajutat să reducem dimensiunile navei pe de-a întregul.

— Ce sunt aceste motoare magnetice?

— Sunt următoarea fază evolutivă, dacă nu chiar revoluţionară, în dezvoltarea motorului electric, făcută posibilă de recentele descoperiri din domeniul ştiinţei materialelor. O combinaţie de elemente minerale rare se sintetizează pentru a crea magneţi extrem de puternici, care sunt mai apoi încorporaţi în motoare ultraperformante cu curent continuu. Am investit foarte mult în cercetare pentru perfectarea acestor motoare – şi credem că ele vor revoluţiona felul în care viitoarele noastre vase militare vor fi propulsate.

Preşedintele privi prin deflectorul unei capsule şi văzu lumina i are venea de deasupra.

— Pare gol pe dinăuntru.

— N-am primit şi n-am instalat încă motoarele. Primul trebuie să vină săptămâna viitoare de la laboratorul de cercetare al marinei din Chesapeake, Maryland.

— Sunteţi siguri că va funcţiona?

— Chiar dacă n-am lansat motoare de dimensiunea aceasta, suntem încrezători, conform rezultatelor testelor de laborator, că vor oferi nivelurile prevăzute de performanţă.

Preşedintele se strecură pe sub unul dintre stabilizatoarele extinse, apoi privi un fel de butoaie aflate la prora şi pupa chioşcului.

Eberson îi urmă paşii, povestind în timp ce păşea.

— Extensiile sub formă de aripi sunt stabilizatoare retractabile pentru operaţiuni de viteză mare. Se retrag automat în cocă atunci când viteza scade sub zece noduri. Cutia sub formă de tub este un compartiment rezervor, care poate ţine patru torpile pe fiecare stabilizator. Rezervoarele pot fi reîncărcate uşor când stabilizatoarele se retrag în cocă.

Eberson arătă către cele două obiecte de forma unor butoaie de deasupra lor.

— Acelea sunt arme Gatling subacvatice. Sunt asemănătoare celor folosite de navele de suprafaţă, care trag cu alice din

uraniu sărăcit la tir rapid ca ultimă protecţie antirachetă. Ale noastre au fost create să tragă sub apă, folosind aer comprimat ca ultimă protecţie antitorpilă. Ne-am asigurat că torpilele inamice, cele mai multe, nici nu vor ajunge în apropierea noastră.

Îl urmă pe preşedinte când acesta păşi în cocă.

— Chioşcul, veţi observa, este inspirat de suflul elicei de avion pentru a se adapta la viteze mari.

— Dar nu văd unde este amplasat periscopul.

— De fapt, *Sea Arrow* nu are periscop, cel puţin nu în sensul tradiţional, spuse Eberson. Foloseşte o cameră video ROV, care este dispusă pe cablu cu fibră optică. Poate fi eliberat de la o adâncime de două sute patruzeci de metri pentru a oferi echipajului o imagine de înaltă rezoluţie a ceea ce se întâmplă la suprafaţă.

Preşedintele continuă către prora conică şi mângâie unul dintre micile tuburi care ţâşnea drept înainte ca o suliţă subţire.

— Şi asta?

— Aceasta este legătura-cheie care o va face cu adevărat să funcţioneze, spuse Eberson. Este un upgrade secundar pe care sperăm să-l implementăm şi care se bazează pe o descoperire tehnologică a unuia dintre colaboratorii noştri din California…

— Domnule preşedinte, îi tăie vorba amiralul Winters, ce-ar fi să facem un scurt tur la bordul navei, apoi vă vom face o prezentare care vă va răspunde la toate întrebările.

— Prea bine, domnule amiral. Deşi încă îmi aştept băutura.

Amiralul grăbi grupul într-un tur rapid al interiorului, unde descoperiră o simplitate care contrasta cu *North Dakota* tocmai prin finisajele moderne şi scara sistemelor automate. Comandantul suprem rămase tăcut în timp ce privea centrul de comandă de ultimă generaţie, numărul redus de cabine moderne ale echipajului şi asortimentul ciudat de scaune căptuşite cu echipamente complete de securitate care erau poziţionate peste tot în navă.

După tur, preşedintele fu condus într-o sală de conferinţe securizată, unde fu servit, în cele din urmă, cu o băutură rece. Comportamentul lui jovial în mod obişnuit deveni dur, la fel ca al lui Cerny.

— În regulă, domnilor, zbieră preşedintele. Mai exact, ce se petrece aici? Văd mai mult decât o platformă de testare pentru

noi tehnologii. Asta-i o navă în bună stare de navigabilitate aproape pregătită de lansare.

— Domnule, spuse amiralul dregându-şi vocea. Ce am realizat aici, cu *Sea Arrow,* este ceva complet revoluţionar. După cum ştiţi, recent, ameninţarea la adresa forţelor noastre navale a crescut. Iranienii şi-au achiziţionat o armată de tehnologii subacvatice de la ruşi şi lucrează intens să-şi sporească flota de submarine clasa Kilo. Şi ruşii, la rândul lor, cu ajutorul veniturilor de pe urma petrolului, au intensificat construirea de nave ca să-şi reînnoiască flota îmbătrânită. Şi, desigur, mai sunt şi chinezii. În timp ce ei continuă să pretindă că expansiunea lor militară este în scopuri strict de apărare, nu e nici un secret că şi-au extins cu repeziciune flota militară de larg. Iar submarinul lor nuclear Tipul 097 se aşteaptă să devină operaţional în orice moment. Toate acestea reprezintă ameninţări tot mai mari în Pacific, Atlantic şi Golful Persic.

Amiralul îl privi pe preşedinte în ochi, zâmbind misterios.

— Acum, dacă ne uităm în ograda noastră, avem o flotă care se micşorează continuu din moment ce costul fiecărui vas lansat este foarte ridicat. La un preţ de peste două miliarde fiecare, ştim cu toţii că există un număr limitat de submarine de clasă Virginia care pot fi construite dintr-un buget mereu limitat.

— Datoria naţională este încă greu de controlat, spuse preşedintele, aşa că marina militară va trebui îndure la fel ca toţi ceilalţi.

— Tocmai, domnule. Ceea ce ne aduce la *Sea Arrow.* Eliminând lungul ciclu de la cercetare la producţie şi punând deoparte din scăderea costului unitar al produselor care rezultă din unele operaţiuni în scară largă cu programul Virginia, ne-am permis să construim nava la un cost mult mai scăzut faţă de cel al lui *North Dakota.* După cum vă daţi seama, a fost construită în cea mai mare taină. Am construit-o intenţionat în acelaşi timp cu *Dakota* pentru a distrage atenţia şi pentru a permite livrarea componentelor fără nici o suspiciune. Sperăm s-o lansăm în secret pentru testele în larg când *North Dakota* va fi inaugurată public.

Preşedintele se încruntă.

— Aţi reuşit de minune s-o ţineţi ascunsă până acum.

— Mulţumim, domnule. După cum a menţionat şi dr. Eberson, ce aveţi în faţa dumneavoastră este cel mai avansat submarin

construit vreodată, din punct de vedere tehnic. Propulsia fără elice, tuburile externe lansatoare de torpile şi sistemul de respingere a torpilelor sunt toate tehnologii de ultimă oră. Dar mai există un element în designul navei care-o distanţează cu adevărat de toate celelalte.

Eberson încărcase deja un disc în aparatul de proiecţie.

Pe o tablă albă apărură imagini cu pupa deschisă a unei ambarcaţiuni mici, care plutea pe un lac de munte. Doi bărbaţi ridicară un aparat de forma unei torpile galbene de pe punte şi îl puseră într-o parte. Preşedintele îşi dădu seama după anexele ca nişte aripi că era o machetă a submarinului *Sea Arrow,* operată prin telecomandă.

— Acela este un model la scară redusă, spuse Eberson. A fost construit după aceeaşi configuraţie şi foloseşte acelaşi sistem de propulsie.

În timp ce modelul era lansat, imaginea se schimbă cu una care provenea de la o cameră aflată la bord. Un şir de instrumente de urmărire suprapuse în josul ecranului indicau viteza machetei, adâncimea, tangajul şi ruliul.

Macheta se scufundă nu prea adânc în apele verzi-gri şi începu să accelereze. Sedimentele aflate pe fundul lacului trecură în viteză pe lângă cameră pe când micuţul submersibil prindea viteză. Deodată, un val mare de bule mici umplu ecranul, obturând imaginea. Transmisiunea video rămase doar o pată albă neclară în timp ce macheta continua să accelereze. Preşedintele rămase cu gura căscată privind cum indicatorul de viteză urca la valori cu trei cifre. În cele din urmă, modelul încetini şi se reîntoarse la suprafaţă, unde fu recuperat înainte ca filmuleţul să se încheie.

Tăcerea umplu încăperea preţ de un moment înainte ca preşedintele să vorbească cu o voce stinsă.

— Să înţeleg că macheta aceasta a atins o viteză subacvatică de două sute patruzeci de kilometri la oră?

— Nu, domnule, răspunse Eberson zâmbind. A atins o viteză de o sută cincizeci de noduri, ceea ce înseamnă două sute optzeci de kilometri pe oră.

— Este imposibil. Mi s-a spus că tehnologiile de propulsie navală nu pot trece de şaptezeci ori optzeci de noduri. Până şi *North Dakota* atinge abia treizeci şi cinci.

— Nu dezvoltaseră ruşii un soi de torpilă care putea trece de o

Milă de noduri? întrebă Cerny.

— Ba da, modelul *Shkval,* spuse Eberson, care este o torpilă de superviteză, cu propulsie nucleară. Un principiu similar este aplicat şi la *Sea Arrow.* Nu propulsia este cea care permite atingerea vitezei înalte, ci mai degrabă supracavitaţia.

— Scuzaţi-mi lipsa de cunoştinţe inginereşti, spuse preşedintele, dar supracavitaţia nu are de-a face cu perturbările din apă?

— Ba da. În cazul de faţă, implică crearea unei bule de gaz în jurul obiectului care călătoreşte sub apă. Bula înlătură rezistenţa apei, permiţând astfel atingerea unor viteze mult mai mari. Seria de tuburi de pe prora submarinului *Sea* Arrow va fi parte din sistemul de supracavitaţie pe care sperăm să-l lansăm. Împreună cu motoarele magnetice de mare putere, suntem siguri că o să atingă acele valori de viteză – fără limitările de distanţă pe care ruşii le au cu torpilele lor rachetă.

— Poate, spuse Cerny, dar există o diferenţă substanţială între o torpilă şi un submarin de şaizeci de metri.

— Diferenţele constau mai ales în maniera de control la viteze mari, spuse Eberson. Aripile în stil Jurasic ale submarinului *Sea Arrow,* aşa cum le-a descris preşedintele, vor oferi stabilitate. Sistemul de supracavitaţie în sine va fi controlat mult mai direct prin modelarea mărimii şi formei bulei de gaz. Este o teorie netestată pe o navă de mărimea aceasta, dar distribuitorul care ne-a livrat sistemul are încredere în capacitatea lui. Chiar voi monitoriza un test maritim final al modelului lor săptămâna viitoare.

Preşedintele rămase aşezat, frecându-şi bărbia. În cele din urmă, îl fixă pe amiral cu o privire cu subînţelesuri.

— Domnule amiral, dacă nava funcţionează aşa cum spuneţi, ce anume înseamnă asta?

— *Sea Arrow* ne va poziţiona cu douăzeci de ani în faţa adversarilor noştri imediaţi. Toate realizările chinezilor, ruşilor şi iranienilor vor fi, practic, neutralizate. Vom avea la dispoziţie o armă aproape invulnerabilă. Şi cu doar câteva nave *Sea Arrow,* vom putea să apărăm fiecare colţ al globului aproape imediat ce suntem notificaţi. Ceea ce înseamnă cu adevărat, domnule, este că nu va trebui să ne mai facem griji vizavi de siguranţa mărilor pentru tot restul vieţilor noastre.

Preşedintele făcu un gest de încuviinţare. Căldura şi

umiditatea păreau să fi părăsit camera şi, pentru prima oară în întreaga zi, zâmbi.

3

Întunericul obişnuit al dimineţilor timpurii din sudul Californiei trona deasupra portului, iar aerul era umed de la burniţa deasă ca o ceaţă. Joe Eberson coborî de la volanul unei maşini închiriate şi privi parcarea, apoi merse la portbagaj şi scoase o trusă de unelte şi o undiţă de pescuit. Amândouă fuseseră cumpărate cu o noapte în urmă, la scurt timp după ce zborul lui din Coasta de Est aterizase la Lindbergh Field, în San Diego. Îşi trase o pălărie de pescar ponosită şi o luă agale prin lungul port din Shelter Island.

Eberson ignoră bâzâitul unui avion de supraveghere E-2 Hawkeye care decola de la baza aeriană a portului naval Coronado, pe deasupra bazinului portuar, în timp ce-şi croi drum pe lângă zeci de bărcuţe cu vele şi motor. Jucăriile unor marinari amatori de sfârşit de săptămână, după cum suspectă corect Eberson, majoritatea acestor ambarcaţiuni pentru plăcere rareori părăseau locul în care erau ancorate. Zări o navă de agrement de doisprezece metri cu puntea din spate mare şi deschisă şi se plimbă de-a lungul ei. Ambarcaţiunea se apropia de a cincizecea decadă, dar coca ei albă strălucitoare şi lustruită trăda un stăpân care a scăldat-o într-o lungă şi iubitoare grijă. Un clipocit care venea dinspre pupa indica faptul că motorul se încălzea deja la ralanti.

— Joe, aici erai, spuse un bărbat care ieşi din cabină. Eram gata să plecăm fără tine.

Cu silueta lui zveltă, ochelarii cu lentile groase şi părul alb retezat scurt pe frunte, dr. Carl Heiland era întruchiparea inginerului electrician. Ochii îi dansau şi zâmbea cu uşurinţă, dovedind o stare aproape constantă de energie ridicată chiar şi la şase dimineaţa.

Nedormit şi epuizat după zbor, Eberson emana tocmai opusul. Urcă la bord încet şi-şi dădură mâna.

— Îmi cer scuze că am întârziat, domnule doctor, spuse Eberson reţinându-se să caşte. Am cotit pe unde nu trebuia când am plecat de la hotel şi mi-am dat seama abia când am ajuns la Sea World. Cred că până şi Shamu era adormit.

— Am avut tocmai timp suficient să aduc totul la bord. Heiland schiţă un gest către un set de cutii legate de parapete. Uite, hai să-ţi punem echipamentul lângă al nostru. Se întinse

după undiţa lui Eberson, apoi îi observă pălăria. Izbucni în râs.

— Vrei să pescuieşti păstrăv fântânel azi?

Eberson îşi scoase pălăria şi examină calota uzată. Avea în jurul ei o fâşie dezlânată de muşte de pescuit vesel colorate.

— Păi, chiar aţi spus ţinută de pescuit.

— Mă îndoiesc de faptul că a mai băgat careva de seamă, râse zgomotos Heiland, apoi strigă către cabină. Manny, dă-i bătaie şi scoate-ne în larg.

Un bărbat cu pielea întunecată, în pantaloni scurţi, apăru şi dezlegă parâmele. Câteva momente mai târziu, se afla deja în spatele cârmei, pilotând nava în portul San Diego, care arăta ca o potcoavă. Evitară o navă amfibie a marinei înainte de a ieşi din canal în Pacific. Manny crescu viteza şi setă cursul către sud-vest, trecând printr-o hulă uşoară iscată de o briză ce bătea dinspre coastă. În scurt timp, Eberson începu să simtă greaţă şi se strecură pe lângă Manny ca să se aşeze pe un scaun din cabina principală.

Heiland îi turnă o cană de cafea şi i se alătură la masa de bucătărie.

— Ia spune-mi, Joe, cum merge treaba în Arlington?

— După cum ştii, tocmai ce i-am spus şi preşedintelui. Şi chiar şi aşa, ne luptăm, ca de obicei, să realizăm cât mai mult cu resurse cât mai puţine. Mi-e teamă că evitarea reducerilor de buget în anul ce urmează e doar e chestiune de noroc.

— M-am gândit eu că era doar e chestiune de timp până când să ne ajungă sabia deasupra capului. Mă bucur că mi-am asigurat cinci ani de muncă prin contract.

— N-ai de ce să-ţi faci griji, Carl. Munca firmei tale este extrem de importantă. Ba chiar am primit aprobare să trecem la upgradarea retroactivă pentru Block Two[1] – dacă poţi dovedi capacitate operaţională. Presupun că acesta este motivul pentru care m-ai chemat aici, aşa din scurt?

Heiland îi aruncă o privire circumspectă.

— Te cam arunci. Nici măcar n-ai testat pe teren sistemul Block One.

Eberson îşi şterse de pe faţă grimasa unui acces de greaţă ca să-i întoarcă lui Heiland zâmbetul.

---

[1] Sistem combinat de propulsie, motor pompă electromagnetică şi propulsor cu jet (n. tr.).

— Carl, amândoi ştim c-o să meargă.

— Ai făcut rost de componentele pentru propulsie?

— Da, deşi sunt nişte probleme de ordin material care iau amploare. Îl privi pe Heiland cu un aer răbdător. Dar suntem mult mai interesaţi de modificările de la Block Two.

— Şi noi am avut nişte probleme similare, dar cred că am făcut progresul pe care-l tot urmăream.

— De-asta am sărit în primul avion de la Washington, spuse Eberson zâmbind larg. Ştiu că-ţi place să ţii lucrurile sub control.

— Dată fiind natura secretă a proiectului, nu-mi place să atrag atenţia asupra testelor noastre. Se pare c-a funcţionat pentru Block One, aşa că de-asta am rezumat totul astăzi la o excursie de pescuit. Se uită iar la pălăria lui Eberson şi zâmbi.

— Şi noi, la rândul nostru, ne-am străduit să ţinem oala acoperită. Desigur, nici nu ne-aţi lăsat prea liberi.

— Cu cât sunt mai puţini ochi prin preajmă, cu atât mai bine.

Eberson luă o înghiţitură de cafea apoi se aplecă peste masă.

— Chiar crezi că putem atinge nivelurile teoretice previzionate?

— Vom afla în curând, spuse Heiland cu ochi scânteietori şi schiţând un gest de aprobare.

Câteva minute mai târziu, Manny opri motorul, ceea ce arăta că ajunseseră la locul testului. Trecură în apele mexicane, aproape treizeci şi doi de kilometri depărtare de mal, şi mult în afara razei unui vas de agrement din San Diego. Apa era mult prea adâncă pentru a arunca ancora, aşa că ambarcaţiunea plutea în derivă, iar Heiland se apucă de treabă.

Ignorând o cutie lungă, dreptunghiulară, legată de parapet, deschise alte cutii mai mici, care conţineau câteva laptopuri, nişte cabluri şi conectori. Fixă computerele pe o bancă joasă, îngenunche şi începu să le configureze.

— Doctore, se îndreaptă un cargobot către noi, spuse Manny scoţând capul din timonerie.

— O să fie departe de noi până când vom fi noi gata, spuse Heiland privind peste umăr, apoi îşi întoarse atenţia asupra computerelor.

Eberson se aşeză pe un container mare şi privi cum nava se apropia. Un cargobot de mărime medie, care, după proiectarea simplificată şi lipsa ruginii, părea să fie construit recent. Era de culoare gri închis şi amintea de marina militară. Ferestrele punţii

de control îi atraseră atenţia lui Eberson. Vopsite în negru, nava avea un aspect ciudat, aproape ameninţător.

Câţiva membri ai echipajului, în salopete, lucrau pe puntea principală, în spatele unui container mare. Când nava se apropie, văzu că ajustau un obiect mare în formă de disc pe o platformă în mijlocul navei. Discul era vopsit într-o nuanţă de verde murdar şi îndreptat către mare, ridicându-se câţiva metri în aer ca o velă ţeapănă. Bărbaţii de pe punte dispărură repede, iar Eberson observă că nava părea să încetinească.

— Carl, nu ştiu ce să zic despre nava asta, spuse ridicându-se neliniştit în picioare.

— N-au nimic de văzut la noi, spuse Heiland. Ce-ar fi să iei o undiţă şi să te faci că eşti aici la pescuit de ton?

Eberson apucă una dintre undiţele dintr-un suport şi zvârli cârligul, fără să-şi mai bată capul cu momeala, de teamă să nu fie nevoit să se lupte cu vreo vietate a adâncurilor. În timp ce cargobotul opri la scurtă distanţă, schiţă un gest prietenesc din mână către coverta camuflată.

O durere arzătoare îi străpunse mâna, străbătând iute braţul până la trunchi. Braţul îi căzu şi-l scutură, dar senzaţia se răspândea deja prin tot corpul. În doar câteva secunde, simţi de parcă o mie de furnici roşii îi străpungeau carnea. Arsura îi ajunse la cap, iar ochii păreau că-i clocoteau în orbite.

— Carl – strigă. Vorbele ieşiră ca un bolborosit scârţâit.

Heiland simţi aceeaşi senzaţie de arsură în spate. Când se răsuci, procesă două scene deodată. Una, Joe Eberson care-şi dădea duhul, încă strângând de undiţă în timp ce se prăbuşea pe punte cu pielea strălucitoare şi stacojie. Cealaltă fu dispozitivul ca un scut al cargobotului, îndreptat către el de la zece metri depărtare.

Ignorând arsura care-i străbătea trupul, merse clătinându-se spre cabină. Manny era deja pe punte, dându-şi ultima suflare în timp ce sângele i se prelingea din nas şi urechi. Heiland trecu pe lângă vechiul lui prieten în timp ce propria-i durere se amplifica. Îşi simţea tot corpul mistuit de flăcări. Undeva într-un ungher al minţii se mira cum de nu-i cădea pielea bucăţi. Un singur impuls îl mâna înainte în timp ce se împleticea până la scaunul pilotului. Îşi simţea capul de parcă urma să explodeze când ajunse sub consolă, înhăţând cu degetele mistuite o pereche de cavile ascunse. Le acţionă pe amândouă, apoi îşi dădu ultima

suflare.

4

— Ai de gând să te uzi cu mine?

Loren Smith se holba la soţul ei. Parcă cu doar câteva secunde în urmă, se ridicase de pe scaunul pilotului şi aruncase ancora peste bordul şalupei lor închiriate. Şi totuşi, acum stătea pe cadrul pupei, îmbrăcat în costumul de scufundări, cu rezervorul, nerăbdător să exploreze adâncimile de sub barcă. Loren nu putea decât să se minuneze de cum marea acţiona ca un magnet asupra bărbatului, atrăgându-l cu o forţă nevăzută.

— Cred că voi rămâne aici să mă bucur de soare şi de cerul chilian limpede, spuse ea. Cum Congresul îşi reia activitatea luni, chiar mi-ar prinde bine o doză sănătoasă de aer curat.

— Pentru Capitol Hill, dopurile de urechi ar fi o soluţie mai bună.

Loren ignoră remarca sarcastică a soţului ei. Membră a Congresului din partea statului Colorado, Loren era mai mult decât bucuroasă să scape de ciorovăiala partizană din Washington, chiar şi pentru câteva zile. Eliberată de presiunile de la serviciu şi de presa intruzivă, se simţea mult mai relaxată într-o altă ţară. Purtând un costum de baie minuscul din două piese pe care nu l-ar fi purtat niciodată dacă ar fi fost acasă, îşi etala corpul voluptuos, dar ferm, bine lucrat datorită orelor de yoga şi a antrenamentelor zilnice de pe banda de alergat.

Se întinse pe banca bărcii, îşi lăsă un picior să atârne peste cadrul pupei şi-şi înmuie degetele piciorului în apă.

— Hopa! Apa asta e rece. Voi rămâne aici bine mersi, uscată şi la căldură.

— N-o să stau mult. Soţul ei îşi vârî detentorul între dinţi, îşi privi admirativ soţia o clipă, apoi plonjă cu spatele în Pacificul albastru.

Îşi stropi jucăuş nevasta folosindu-se de una dintre labele de înot şi dispăru în adâncul apei.

În timp ce se ştergea cu prosopul, Loren urmări bulele care se i ridicau în urma soţului ei, apoi contemplă linia orizontului. Aerul după-amiezii era foarte curat, iar cerul albastru ca safirul aproape. Ă oglindea culoarea oceanului. Îşi ancorară şalupa roşie la aproape un kilometru de coasta chiliană, de partea opusă a unei plaje numite Playa Caleta Abarca.

Un hotel Sheraton se ridica impozant pe o stâncă din

apropiere, cu piscina aglomerată de turişti adoratori ai soarelui. La sud, nu foarte departe, se întindea Valparaíso, oraşul maritim colorat şi istoric chilian, cunoscut din vremuri vechi drept „Perla Pacificului”. Clădiri străvechi se ridicau pe dealurile abrupte care împrejmuiau oraşul, amintindu-i lui Loren de San Francisco. Observă un vas mare de croazieră, *Sea Splendour,* ancorat în golf, care lăsa pasagerii la mal să viziteze plajele Viña del Mar sau să exploreze capitala chiliană, Santiago, care se afla la o sută de kilometri în partea de sud-est.

Un val uşor mişcă şalupa în timp ce Loren îşi mută privirea către apă. O barcă mică şi galbenă cu pânze trecu cu vela triunghiulară fâlfâindu-i în vânt şi apoi pluti în zigzag spre nord, către un cargobot care se apropia. Se lăsă pe spate în scaunul căptuşit şi închise ochii, huzurind în căldura soarelui.

La douăzeci de metri sub ea, Dirk Pitt se scufundă în apele reci ale oceanului care pătrundeau în zona de coastă din cauza curentului Humboldt. Respiraţia i se regla odată ce încetini coborârea. Vizibilitatea era bună, cam treisprezece metri, ceea ce-i permitea să vadă clar fundul plin de bolovani şi de alge dese. Dând leneş din labele înotătoare, alunecă pe lângă un recif de corali plin de arici-de-mare şi stele-de-mare viu colorate. Un banc mic de scrumbii îl urmări un minut ori două, apoi o zbughiră.

Nimic nu-l putea relaxa pe Pitt aşa cum o făcea marea. Pe unii i-ar putea face să se simtă captivi, dar Pitt găsea că adâncurile oceanului iscau în el un sentiment ciudat de eliberare care părea să-i ascută simţurile. Era un sentiment care se născuse cu zeci de ani în urmă, când îşi petrecuse cea mai mare parte a tinereţii explorând golfuleţele de pe coasta Californiei de Sud, făcând scufundări libere şi bodysurfing. Farmecul era că aducea cu zborul, ceea ce-l făcuse să urmeze Academia Forţelor Aeriene şi şcoala de aviaţie în calitate de tânăr ofiţer.

Dar atracţia mării îl ademenise să părăsească aviaţia şi o carieră militară promiţătoare pentru a se alătura unei organizaţii federale nou create, Agenţia naţională pentru studii subacvatice şi marine[2]. Creată pentru a studia şi proteja oceanele lumii, NUMA fusese casa perfectă pentru Pitt, care-i permisese să

---

[2] În original, Naţional Underwater and Marine Agency este o organizaţie nonprofit fondată chiar de autorul cărţii în 1979; pe tot parcursul traducerii se va folosi acronimul NUMA (n. tr.).

lucreze pe şi sub apă, peste tot în lume. După mai mulţi ani în funcţia de director pe proiecte speciale, acum conducea el însuşi agenţia, ceea ce îi întărea şi mai mult sentimentul de protector al oceanelor lumii. Loren glumea adesea spunând că încă se afla în competiţie cu prima dragoste a lui Pitt, amanta lui, marea.

Misiunea lui de a descoperi adâncurile împreună cu pasiunea pentru istorie l-au ajutat să descopere zeci de epave. Dar în această după-amiază, obiectul căutării lui era considerabil mai modest. Fixă cu privirea o creastă groasă de stânci zimţate care se întindea în ape şi mai adânci şi înotă pe deasupra ei analizând toate crăpăturile. După câteva minute, găsi ceea ce căuta. Băgă braţul între doi bolovani şi trase o langustă maro spinoasă şi viguroasă care cântărea vreo două kilograme. Îi măsură antenele lungi şi ondulate o clipă, apoi vârî crustaceul într-o geantă de plasă pentru scufundări a începu să-i caute fratele geamăn.

Deasupra ritmului zgomotos al respiraţiei lui regulate, un ciocănit slab fremăta prin apă.

Îşi ţinu respiraţia ca să audă mai bine. Bătaia metalică repeta o cadenţă familiară – două bătăi scurte, două lungi şi iar două scurte. Nu era tocmai codul Morse pentru SOS, care folosea trei puncte şi liniuţe, dar Pitt suspectă că intenţia era aceeaşi. Nu-şi putea da seama de direcţia din care venea, ci doar că venea din apropiere. Trebuia să fie Loren.

Se ridică spre suprafaţă, îndreptându-se către şalupă. Zări linia ancorei şi se apropie de ea, înotând cu putere, şi ieşi la suprafaţă la câţiva metri mai încolo de şalupă. Loren stătea aplecată peste cadrul pupei, bătând cu o greutate de plumb pentru scufundări în piciorul motorului. Angrenată în procesul de semnalizare, nici nu remarcă faptul că el ieşise la suprafaţă.

— Ce s-a întâmplat? strigă el.

Ea ridică privirea, iar Pitt îi citi în ochi frică şi disperare. Rămas fără cuvinte, arătă cu degetul în spatele lui. El întoarse capul şi fu cuprins de o umbră masivă.

Era o navă, un vrachier, care se îndrepta spre ei cu un aer ameninţător, aflându-se la doar câteva sute de metri depărtare. Şalupa plutea încoace şi încolo în calea directă a prorei înalte şi late, care producea un munte de spumă prevestitor de rău. Pitt îi înjură pe proştii de pe punte, care fie erau orbi, fie adormiţi.

— Să pornesc motorul? întrebă Loren, trasă la faţă. Mi-a fost teamă să fac asta cât erai sub apă.

Pitt văzu că frânghia ancorei era încă fixată, ridicându-se până într-un cheson mic de la prora. Auzi în spate hodorogeala intensă a motoarelor navei în timp ce coca impunătoare avansa. Era mult prea aproape. Orice ezitare în tăierea frânghiei de ancorare sau întârziere în pornirea motorului şi barca lor ar fi fost făcută ţăndări cu tot cu ei.

Îşi vârî înapoi între dinţi detentorul, scutură din cap în semn de răspuns pentru Loren şi-i făcu semn cu mâna să vină mai aproape.

Ea se grăbi către margine şi întinse mâna să-l ajute să urce în şalupă. El, în schimb, îşi aruncă braţul în jurul mijlocului ei.

Înainte să poată reacţiona, se simţi trasă peste bord. Scăpă un scâncet când corpul îi lovi apa rece. Lovind şi zbătându-se, trase puternic o ultimă gură de aer. Muntele impozant de oţel era acum la doar câţiva metri distanţă.

Fu apoi înşfăcată ca o păpuşă şi dispăru sub apa zbuciumată.

5

Cargobotul nici nu încetini, nici nu întoarse. Coca lată de oţel se izbi de şalupă, tăind frânghia ancorei înainte să îngroape micuţul vas sub prora, care se izbi de-a lungul cocii şi apoi ţâşni în mod remarcabil înapoi la suprafaţă plutind în siajul cargobotului, uşor deformat în partea din travers babord.

Undeva sub suprafaţa apei, Loren se găsi agăţându-se de soţul ei într-o plonjare către fundul mării. Speriată de imersiunea în apa rece, aproape că se panică atunci când Pitt o smulse trăgând-o către adâncimile lipsite de aer. Apoi simţi cum îi vârî detentorul în gură, în timp ce-i fixa braţul în jurul vestei lui de salvare. În ciuda frigului, nervii începură să se liniştească. Luă parte la înaintarea lor dând şi ea din picioare şi amintindu-şi să egalizeze presiunea în timp ce se scufundau şi mai adânc.

Licărul luminii de la suprafaţa apei deveni din ce în ce mai umbrit, în timp ce coca neagră trecu pe deasupra lor. Loren privi în sus, simţindu-se de parcă ar fi putut întinde mâna să atingă scoicile prinse de bordajul care se afla la doar câţiva metri depărtare.

Deşi scăpaseră de masa carenei, Pitt continuă să se afunde dând frenetic din labele înotătoare. Îşi simţea plămânii de parcă ar fi fost pe punctul de a exploda, ceea ce-l făcea să împingă şi mai tare, până când ajunseră, în cele din urmă, pe fundul mării. Văzu un recif de corali şi-o trase pe Loren de-a lungul conturului curbat. În timp ce genunchii le atingeau fundul dur al mării, se apucă de un nodul ca să se balanseze.

Loren realiză că, aproape pe tot parcursul coborârii lor, soţul ei nu mai luase nici o gură de aer şi îi duse repede detentorul la buze. Cu pulsul crescut şi ochii mari, se uita atentă în masca lui Pitt. El o privi calm şi-i făcu cu ochiul de parcă să fenteze moartea era o rutină zilnică.

Pitt trase recunoscător câteva guri de aer, apoi îi dădu înapoi detentorul lui Lauren şi privi în sus. Carena încă trecea, iar sursa marii lui temeri, elicea agitatoare din bronz, strălucea apropiindu-se. Pitt îşi strânse un braţ în jurul lui Loren şi apucă movila de corali cu cealaltă mână acoperită de mănuşă, în timp ce carena le trecea pe deasupra capului. Chiar şi de la zece metri distanţă, Pitt simţi puterea de sucţiune creată de palele enorme care spintecau apa. Nisipul se învolbura în jurul lor, fiind

tras de pe fundul apei. Apoi nava trecu şi un val de sedimente îi acoperi. Pitt dădu drumul coralului şi se ridică spre suprafaţă, cu Loren încolăcită în jurul lui. Capetele le răsăriră la suprafaţă în lumina puternică a soarelui şi respirară nerăbdători aerul proaspăt şi cald.

— Pentru o secundă, spuse Loren printre gâfâieli, am crezut că aveai să mă omori înainte s-o facă nava.

— Să ne scufundăm părea cea mai prudentă cale. Pitt se uită la pupa cargobotului care se îndepărta reţinându-i numele, *Tasmanian Star.*

Loren se răsuci în direcţia opusă şi scană marea în timp ce călca apa lângă el.

— Au trecut şi peste o barcă cu vele, spuse ea, cercetând apa după supravieţuitori. Părea să fie un cuplu mai în vârstă. Mi-am dat seama că noi eram următorii în calea navei.

— Ai avut viteză de reacţie şi ne-ai salvat pe amândoi, deşi codul tău Morse ar trebui îmbunătăţit. Pitt i se alătură în cercetarea împrejurimilor, dar nici unul dintre ei nu zări nici un corp plutitor.

— Putem raporta la poliţie când ajungem la ţărm, spuse Loren. Or să prindă echipajul în Valparaiso.

Pitt se întoarse către ţărm şi fu surprins să vadă şalupa roşie plutind la scurtă distanţă. O secţiune din partea stângă a cocii atârna desprinsă, iar linia apei ajungea până la rama de sus a bărcii, care era încă pe linia de plutire. Pitt înotă înspre barcă având-o pe Loren îndeaproape. Se rostogoli peste rama bărcii şi apoi o trase şi pe ea.

— Hainele şi prânzul nostru s-au dus, observă ea tremurând, în timp ce soarele începu să-i usuce corpul.

— La fel şi langusta mea, spuse Pitt.

Se debarasă de rezervor şi de costumul de scufundări, apoi trecu la consola de comandă. Cheia era încă în contact, aşa că încercă să acţioneze demarorul. Motorul se chinui de câteva ori, apoi prinse viaţă bolborosind în apă, şi asta pentru că, în urma scufundării bărcii, compartimentul intern rămase uscat. Reducând acceleraţia, privi în zare către cargobotul care se îndepărta.

Tasmanian Star îşi vedea în continuare de drum, aparent cu aceeaşi direcţie şi viteză. La încă vreo doi ori trei kilometri în faţă se întindea portul din Valparaiso, care se arcuia către vest

sub forma unui golf deschis. Facilităţile comerciale ale portului se aflau în capătul de vest şi totuşi cargobotul se îndrepta către est. Urmărind traiectoria navei, Pitt fu străbătut de un curent de tensiune, apoi apăsă acceleraţia până la capăt.

Chiar dacă şalupa luase apă şi tremura în încercarea de a accelera, îşi luă treptat avânt şi prinse viteză.

Loren renunţă la eforturile ei de a evacua apa folosindu-se de perna unui scaun şi veni lângă soţul ei. În ochii lui verzi citi o tensiune ascuţită.

— De ce nu ne îndreptăm către ţărm?

— Uite ce se află în faţa navei, spuse Pitt arătând cu degetul.

Loren privi dincolo de cargobot. Nava mare şi albă de croazieră era încă ancorată în port şi stătea fix perpendicular pe cargobotul care se apropia. Dacă *Tasmanian Star* nu-şi schimba cursul, avea să se izbească cu viteză de *Sea Splendour.*

— Dirk, trebuie să fie o mie de oameni la bordul acelei nave.

— Dacă-i nu-i doar un timonier miop la cârma lui *Tasmanian Star,* sute de oameni ar putea muri.

Loren se agăţă de umărul lui Pitt în timp ce şalupa se înclină în bătaia unui val. Barca afectată se ridică şi se zvârcoli înainte să-şi găsească stabilitatea. Pompa mai elimină din apa acumulată, permiţându-i şalupei să se ridice şi mai sus, câştigând viteză. Daunele se aflau în zona de deasupra apei a şalupei, aşa că Pitt n-avea nici cea mai mică problemă în stăpânirea bărcii atunci când viteza trecu de douăzeci de noduri, apropiindu-se cu repeziciune de cargobot.

— Putem alerta echipajul navei? strigă Loren ca să poată fi auzită peste huruitul motorului.

— N-avem staţie radio, spuse Pitt scuturând din cap. Iar nava este ancorată. N-au nici o şansă s-o mute în timp util.

— Am putea măcar să alertăm pasagerii.

Pitt schiţă doar un gest de încuviinţare. În scurtul timp disponibil, era o sarcină extrem de greu de executat.

În vreme ce se apropiau de pupa navei, Pitt evaluă puţinele opţiuni pe care le avea. Nu era nici o altă barcă prin apropiere, aşa că o avertizare radio era imposibilă. Următorul lui gând fu să încerce să urce la bordul navei care se afla în mişcare, dar, apropiindu-se, renunţă la idee. Nu era nici o cale de acces abordabilă şi chiar dacă ar fi reuşit cumva să-şi croiască drum la bordul navei, probabil că n-ar fi avut cum să ajungă la cabina de

comandă în timp util. Nava de croazieră albă şi sclipitoare stătea drept în faţa lor, la doar un kilometru distanţă.

Pitt ţinu apăsat butonul claxonului pneumatic în timp ce trecură de flancul stâng al cargobotului şi ţâşniră dincolo de prora navei. Loren sărea şi dădea din mâini către cabina de comandă, dar fără să primească vreun răspuns. *Tasmanian Star* nici nu încetini, nici nu-şi schimbă cursul, ci continuă, pur şi simplu, să înainteze în direcţia-i catastrofică. Pitt cercetă cu privirea cabina, dar nu zări nici o siluetă în spatele ferestrelor. După cât se părea, era vorba despre o navă-fantomă fără pic de control.

În căutare de ajutor, Pitt scană împrejurimile cu disperare, dar ajutorul n-avea de unde să vină. Câteva vase stăteau ciorchine prin portul comercial, cam la un kilometru spre sud-vest, dar în faţă, apele erau pustii până la malul ondulat. Cu excepţia impunătoarei nave ancorate, *Sea Splendour.*

Îngrămădindu-se pe puntea de sus, pasagerii arătau şi dădeau din mâini către cargobotul care se apropia. Nici nu încăpea îndoială că timonierul raportase apropierea navei, iar căpitanul vasului de linie trimitea înnebunit semnale radio către *Tasmanian Star.* Dar nava distrugătoare răspundea prin linişte mormântală.

Pe şalupă, Pitt scana lungimea cargobotului. Înspre pupa, şalupa mergea surprinzător de ridicată faţă de linia apei.

O privire plină de determinare i se întipări pe faţa colţuroasă. În momente de criză, mintea părea să-i funcţioneze până la epuizare, procesând toate variantele jocului înainte de a se hotărî asupra unui scenariu de acţiune. Acum, având de-a face cu prea puţine opţiuni, răspunsul lui Pitt veni repede.

Bandând cârma, întretăie prora cargobotului şi ţinu cârma până ce ajunse să meargă de-a lungul tribordului navei.

— Loren, pune-ţi costumul meu de scufundări.

— Ce vrei să faci?

— Am să încerc să împing matahala asta din drum.

— Cu bărcuţa asta? E imposibil.

— Nu şi dacă loveşti acolo unde trebuie, răspunse Pitt uitându-se chiorâş la navă.

6

Panica se dezlănţui pe *Sea Splendour,* căci pasagerii ţipau unii la ceilalţi cu privire la coliziunea iminentă. Părinţii îşi luară copiii şi dădură fuga în partea opusă a navei, pe când ceilalţi se agitau pe scările de tambuchi pentru a ajunge la punţile superioare. Chiar şi echipajul li se alătură, fugind din locul unde se aşteptau să aibă loc impactul.

Din întâmplare sau cu bună ştiinţă, *Tasmanian Star* se îndrepta către inima vasului de croazieră. Fiind cam de aceeaşi dimensiune, cargobotul bont străbătea apa cu suficient avânt cât să rupă nava de pasageri în două.

Pe puntea vasului *Sea Splendour,* căpitanul Alphonse Franco avea puţine opţiuni la îndemână. Încercă disperat să mute vasul, dar nu avea decât putere auxiliară, din moment ce motoarele principale erau reci. Eliberă frânghia ancorei şi acţionă elicele de manevră laterale, în speranţa de a pivota nava departe de pericol.

Dar, holbându-se la vasul care se apropia, Franco înţelese că era prea târziu.

— Întoarce, pentru numele lui Dumnezeu, întoarce-te! strigă în barbă.

Puţini dintre cei de pe punte îi dădură atenţie, în timp ce o rafală de apeluri de avertizare şi proceduri pentru cazuri de urgenţă angrenară echipajul panicat. Căpitanul rămase stană, cu privirea fixată pe cargobotul care se apropia de parcă ar fi încercat să-l oprească doar cu privirea. Dar aceasta îi fu atrasă de o şalupă mică şi roşie care spărgea valurile către puntea pupei cargobotului. Un bărbat înalt şi slab cu părul negru ţinea cârma având alături o femeie îmbrăcată într-un costum de scufundări larg. Se aflau pe propria traiectorie de coliziune cu *Tasmanian Star,* în ceea ce părea a fi o tentativă de sinucidere.

— Nebunie, spuse Franco, scuturând din cap. Nebunie curată.

Pitt eliberă pentru o clipă acceleraţia făcând şalupa să tremure, apoi se întoarse către Loren.

— Sari!

Loren îl strânse de braţ, sări de pe scaun şi apoi peste bord. Se afla încă în aer când Pitt acceleră, iar şalupa ţâşni.

Ieşind la suprafaţă după impactul cu apa, Loren privi cum se depărta vâjâind şi rugându-se ca soţul ei să nu se sinucidă în

încercarea de a-i salva pe alţii.

Pitt ştia că avea doar o singură şansă de a reuşi un miracol. Cargobotul se afla la doar un sfert de kilometru depărtare de *Sea Splendour,* nu era loc de nici o greşeală. Ţinti pupa cargobotului şi se pregăti pentru impact.

Etamboul navei *Tasmanian Star* atârna deasupra apei, cu coca pupei curbându-se spre interiorul liniei apei. Acolo îndreptă Pitt şalupa. Apropiindu-se cu repeziciune, zări cadrul arborelui superior al safranului, care era expus la suprafaţă. Ciupi un pic cârma bărcii cât să şi regleze traiectoria. În spatele arborelui se afla elicea care învolbura apa. Ar fi putut cu uşurinţă să-l devoreze şi pe el, şi şalupa.

În cazul în care cargobotul ar fi fost plin ochi, planul lui n-ar fi avut nici o şansă de izbândă. Dar nava mergea ridicată înspre pupa, aşa că exista o şansă. Ţintind la câţiva metri stânga de arbore, se ţinu bine şi băgă barca în treapta maximă de viteză.

Cu o izbitură zgomotoasă, prora roşie a şalupei se lovi de safranul cargobotului, de marginea exterioară a paletei de direcţie. Avântul micuţei bărci îi propagă pupa în sus, afară din apă, până ce se alinie aproape perpendicular. Pitt sări în picioare, dar se ţinea strâns de volanul cârmei în timp ce barca fu trimisă înapoi. Încă o dată, ambarcaţiunea se lovi de safran, de data aceasta de sus, deformând arborele şi îndoindu-i uşor paleta de deasupra.

Coca vasului se zdruncină, şalupa roşie alunecă de safran, iar motorul intern bolborosi până la oprire. Siajul cargobotului împinse barca în lateral, iar nava cea mare îşi văzu în continuare de drumul ei.

Pitt se apucă de tibia care fusese crestată de apărătoarea de vânt, dar în rest nu avea alte răni. Un moment mai târziu, Loren înotă şi se ridică la bordul bărcii care se scufunda încet.

— Eşti bine? întrebă ea. A fost o coliziune zdravănă.

— Sunt bine. Îşi rupse tricoul şi-l înfăşură în jurul piciorului în sângerat. Doar că nu ştiu dacă a folosit la ceva.

Urmări silueta impunătoare a cargobotului în timp ce se apropia de nava de croazieră. Iniţial, nu părea să fie vreo schimbare în traiectoria lui. Dar apoi, aproape imperceptibil, prora navei *Tasmanian Star* începu să devieze treptat către stânga.

Când Pitt îi ciocnise safranul, înclinându-l la douăzeci de

grade, pilotul automat al navei încercase să corecteze cursul. Dar cel de-al doilea impact i-a luat-o înainte pilotului, zdrobind arborele şi împingând safranul în locul lui. Oricât de mult ar fi încercat, puntea de control automată n-avea cum să treacă peste daună. Pitt reuşise să schimbe cursul cargobotului. Dar avea să fie suficient?

La bordul navei *Sea Splendour,* căpitanul Franco sesiză schimbarea.

— Se întoarce! spuse Franco cu ochii aţintiţi la distanţa din ce în ce mai mică. Se întoarce.

Milimetru cu milimetru, centimetru cu centimetru, apoi metru cu metru, prora cargobotului începu să se îndrepte către mal. Ochi plini de speranţă de la bordul lui *Sea Splendour* se rugau ca nava să treacă fără să atingă nimic. Dar distanţa care separa cele două nave, era prea mică. Contactul nu putea fi evitat.

Un semnal sonor al navei urlă în timp ce echipajul şi pasagerii se pregătiră pentru impact. *Tasmanian Star* trecea aproape, cu viteză, părând că urma să izbească vasul de linie la tribord. Şi totuşi, în ultima clipă, prora ridicată a cargobotului pluti fără să se izbească, trecând uşor pe lângă etamboul lui *Sea Splendour.* Vreo şase metri din prora cargobotului trecură înainte să se audă primul scârţâit de frecare metal pe metal.

Cargobotul tremură frecându-se de o secţiune a lui *Sea Splendour*, care ieşea în afară la pupa extremă. Nava impozantă nu încetini nici o secundă, înaintând cu agresiune în vreme ce era stropită cu bucăţi de oţel mărunţit.

La fel de neaşteptat cum lovise, cargobotul se îndepărtă, îndreptându-se către mal. Încă plutind cu mai bine de douăzeci de noduri, cargobotul ducea acum cu el o secţiune de şase metri din puntea pupa extremă care rămase fixată.

Nava de croazieră se înclină puternic spre stânga la impact, dar apoi se îndreptă uşor. Căpitanul rămase mut de uimire. Rapoartele trimise la puntea de control vorbeau doar de daune structurale minore. Puntea fusese eliberată de pasageri şi nu se înregistrase nici un rănit. Deşi şansele fuseseră aproape inexistente, scăpară de dezastru.

Realizând că nava lui supravieţuise şi nimeni de la bordul ei nu fusese rănit, starea de uşurare a căpitanului se transformă în furie.

— Pregătiţi-vă să lansaţi la apă şalupa căpitanului, îi spuse

unui membru al echipajului care era aproape. După ce voi verifica daunele, o să mă duc să-l trântesc la podea pe clovnul ăla imediat ce pune piciorul pe pământ.

Nu urmări cargobotul, presupunând că *Tasmanian Star* avea, în cele din urmă, să încetinească şi să se îndrepte spre portul comercial Valparaiso. Dar nu-şi schimbă cursul; continuă să plutească spre o plajă îngustă care se întindea de-a lungul ţărmului oraşului.

Un cuplu canadian de vârstă mijlocie, care consumase un pic prea mult din Chardonnay-ul local la prânz, moţăia pe nisip când *Tasmanian Star* atinse fundul apei la câţiva metri de linia de spargere a valurilor. Un sunet puternic de frecare, de parcă ar fi fost o râşniţă de cafea uriaşă, umplu aerul în timp ce carena vasului răzui fundul apei. Prora trecu cu uşurinţă prin nisipul moale, înainte ca avântul să-i fie tăiat. Nava muşcă din plajă, până când se aranjă la nivel cu un chioşc de îngheţată al cărui proprietar înţelept îşi luase tălpăşiţa.

În timp ce vasul-fantomă gemea, până să se oprească, curioşii din apropiere se holbau muţi de uimire. Doar geamătul motoarelor şi al elicei care încă se învârtea erau singurele semne de viaţă de la bordul vasului eşuat.

Auzind zgomotul şi remarcând o umbră pe corp, canadianul care moţăia îi dădu nevestei un ghiont întrebând cu ochii încă închişi:

— Ce-a fost asta, scumpo?

Ea deschise un ochi somnoros, apoi se ridică. La trei metri în faţa lor se ridica partea laterală şi impunătoare a cocii cargobotului. Fuseseră la un pas de a sfârşi zdrobiţi.

— Harold, clipi şi apoi se uită din nou. Cred că ne-a sosit nava.

7

Faţa căpitanului Franco era roşie ca sfecla în timp ce analiza daunele vasului *Sea Splendour* dintr-o şalupă închisă. Şi totuşi, distrugerile erau mult mai mici decât se temuse el; puntea din partea extremă a pupei părea să aibă daune doar de ordin cosmetic. Scafandrii aveau să examineze ce se afla sub linia apei, dar, după cât se părea, echipajul putea gestiona avariile. Aveau să baricadeze pupa, iar nava îşi putea continua voiajul cu întârziere minimă. Franco ştia bine ce avea să păţească de la conducerea birourilor corporative dacă pasagerii ar fi fost lăsaţi la mal şi ar fi fost nevoiţi să le returneze banii. Din fericire, asta era încă o tragedie evitată. Dar pentru el, nava era ca un membru al familiei şi clocotea de furie privindu-i distrugerile.

— Să mergem la cargobot, îi spuse tânărului pilot de la cârma şalupei.

Un ofiţer de punte îl salută pe căpitan.

— Domnule, o ambarcaţiune de mici dimensiuni pare să fie în pericol la ceva depărtare de tribord.

Căpitanul Franco se aplecă peste calea de acces. Era şalupa roşie, care plutea pe jumătate scufundată. Cei doi pasageri nu numai că erau încă în viaţă, dar stăteau pe prora bărcii şi-i făceau cu mâna.

— Ăsta este nebunul care şi-a izbit barca în cargobot, spuse dând din cap. Hai, să mergem să-i luăm!

Şalupa trase de-a lungul bărcii care se scufunda. Pitt o ajută pe Loren să urce, apoi sări şi el. Se întoarse şi privi o clipă barca deteriorată înainte să se scufunde total.

Apoi se întoarse către căpitanul încruntat.

— Cred că trebuie să cumpăr o barcă nouă.

Franco se uită lung la Pitt; nu era un tânăr inconştient şi nici vreun beţiv. Era înalt, cu un corp zvelt şi musculos. În ciuda tăieturii însângerate de la tibie, stătea drept şi plin de încredere. Faţa lui era aspră, trădând anii petrecuţi în aer liber şi rânjea uşor năucit. Şi mai erau şi ochii, un verde seducător, sclipind de inteligenţă.

— Mulţumim că ne-aţi salvat, spuse Pitt, ne-aţi scutit de un înotat zdravăn până la mal.

— Te-am văzut distrugându-ţi nava când te-ai izbit de cargobot, spuse Franco. De ce ţi-ai riscat viaţa?

— Ca să dau peste cap safranul. Pitt privi către pupa avariată a navei. Îmi dau seama că n-am ajuns acolo tocmai în timp util.

— Doamne, desigur, spuse căpitanul albindu-se la faţă. Tu ai fost cel care a schimbat cursul cargobotului în ultima secundă.

Îi strânse mâna lui Pitt scuturându-i-o cu putere.

— Mi-ai salvat nava şi sute de alte vieţi. Ne lipsea complet timpul de manevre; am fi fost sfârtecaţi de idiotul ăla.

— A trecut peste o barcă cu vele şi aproape că era să treacă şi peste noi.

— Un nebun! Ne-au ignorat apelurile radio continuând să se apropie. Uite, au eşuat.

— Trebuie să fie ceva în neregulă cu echipajul, spuse Pitt.

— O să fie, când termin eu cu ei.

Şalupa prinse viteză îndreptându-se către nava eşuată, a cărei elice încă se învârtea. O mulţime se adunase pe plajă ca să caşte gura, în timp ce sirenele din depărtare anunţau sosirea poliţiei din Valparaiso.

Nava stătea înclinată uşor la tribord. Pe punţi nu se vedea nici un semn de viaţă. O rampă transportoare lungă din metal se legăna peste bord ca un membru afectat, aproape atingând apa. Folosit la încărcarea şi descărcarea calelor cargobotului, transportorul fusese răsturnat în timpul coliziunii cu *Sea Splendour.* Franco observă că oferea o cale de acces la bord şi ordonă ca şalupa să se alinieze de-a lungul transportorului.

Rampa aproape că se afla la înălţimea şalupei. Unui marinar i se ordonă să urce pe ea pentru a testa dacă avea să reziste. Bărbatul făcu câţiva paşi cu băgare de seamă şi-i dădu căpitanului semnul de OK. Urcă repede pe banda grea a transportorului, care se înclină peste copastie şi sări pe punte. Căpitanul Franco îl urmă, căţărându-se cu agilitate pe banda plină de praf şi croindu-şi drum până sus. Prea absorbit de urcare, nu observă că Pitt era la câţiva paşi în urma lui.

Franco ajunse la copastia navei şi fu ajutat să coboare de marinarul care aştepta. Tresări atunci când Pitt sări de pe bandă şi ateriza lângă el. Franco se întoarse către el să-l admonesteze pentru că urcase la bord, dar Pitt îl întrerupse.

— Am face bine să oprim motoarele. Pitt trecu de căpitan atingându-l cu cotul şi se îndreptă către cabina de comandă a navei.

Franco îşi descărcă nervii pe marinar.

— Cercetează puntea şi cabinele echipajului, apoi vino la cabina centrală. Se întoarse şi grăbi pasul să-l ajungă din urmă pe Pitt.

Cabina de comandă se ridica deasupra unei suprastructuri cu mai multe etaje din pupa. Păşind spre pupa, Pitt privi bocaporţii mari care acopereau cele cinci cale principale ale navei. Ultimul era parţial deschis. Fiecare bocaport avea două capace prinse în balamale, care se deschideau în lateral cu ajutorul unui sistem hidraulic. Pitt se apropie de bocaportul de deasupra suprastructurii şi trase cu ochiul prin deschizătură. Cala era goală, cu excepţia unui mic buldozer care se afla sub un strat de praf argintiu. Pitt bănui că erau totuşi nişte cale încă pline, ceea ce duseseră la ridicarea pupei. Observând fragmente de pietre argintii pe punte, vârî o bucată mare în buzunarul şortului de plajă şi-şi continuă drumul către cabina de comandă.

— Nu e nimeni la bordul acestei nave? întrebă Franco ajungându-l din urmă pe Pitt, în timp ce o porni pe scara tambuchiului.

— N-am dat peste nici un comitet de întâmpinare încă.

Urcară câteva etaje, apoi intrară în cabină printr-o uşă deschisă.

Ca şi restul vasului, vasta cameră de control era lipsită de viaţă. Senzaţia fantomatică fu întreruptă de staţia radio a navei, care cârâi cu vocea unui paznic al coastei chiliene, care chema vasul. Franco închise staţia radio, apoi merse la o consolă centrală şi opri motoarele.

Pitt examină cârma.

— Pilotul automat a fost setat pe un curs de o sută patruzeci şi două grade.

— N-are nici un sens faptul că au abandonat o navă în mişcare.

— Pirateria ar putea fi răspunsul, spuse Pitt. A cincea cală arată de parcă ar fi fost golită după ce a plecat din port.

— Să fi răpit echipajul pentru răscumpărare, aş înţelege, spuse Franco frecându-şi bărbia. Dar să jefuieşti încărcătura unui cargobot pe mare? Asta nu s-a mai auzit.

Căpitanul observă o pată închisă la culoare pe perete şi alte pete similare pe podea şi se albi la faţă.

— Ia uită-te la asta.

O singură privire şi Pitt înţelese că era sânge uscat. Când îşi

trecu degetul peste pata de pe perete, urma uscată se luă.

— Nu pare a fi recentă. Putem să derulăm sistemul de navigaţie al vasului ca să vedem de unde a venit?

Franco trecu la cârmă, bucuros să pună distanţă între el şi sângele uscat. Observă un monitor de navigaţie, care arăta o mică reprezentare a navei *Tasmanian Star*, suprapusă unei hărţi digitale a portului Valparaiso. Apăsă tastele unei tastaturi încastrate şi reduse scara. O linie galbenă trasa cursul navei din capătul ecranului, în timp ce Valparaiso se transformă în linia coastei chiliene, care treptat se retrăgea către America de Sud. Linia uşor unghiulară se continuă către nord, înainte s-o ia abrupt către vestul coastei Americi Centrale. Franco urmări linia de-a lungul Pacificului, localizând punctul de plecare în Australia.

— A venit din Perth. Apoi se reîntoarse în punctul în care nava îşi schimbase cursul. Ridică privirea către Pitt şi schiţă un gest de încuviinţare.

— Bănuiala ta de piraterie pare plauzibilă. N-avea cum să traverseze Pacificul cu una din cale goală.

— Să vedem unde s-a produs schimbarea de curs, spuse Pitt.

Franco ajustă imaginea.

— Pare să se fi produs la două mii şapte sute treizeci şi şase de kilometri vest de Costa Rica.

— Un loc destul de pustiu în ocean pentru a pune în scenă un jaf.

Franco scutură din cap.

Dacă acolo a părăsit echipajul nava, atunci *Tasmanian Star* a navigat mai bine de cinci mii şase sute treizeci şi trei de kilometri de una singură până în Valparaiso.

— Ceea ce înseamnă că a fost deturnată acum mai bine de-o săptămână. Adică nu prea avem ce dovezi să urmărim.

Omul lui Franco dădu buzna deodată. Faţa îi era roşie şi gâfâia de la urcatul în viteză pe scară. Pitt observă că mâna îi tremura pe tocul uşii.

— Cabinele echipajului sunt goale, domnule. Nu pare să fie nimeni la bord, spuse ezitând. Am găsit un bărbat.

— Mort? întrebă căpitanul.

Marinarul încuviinţă.

— Nu l-aş fi găsit dacă n-ar fi fost mirosul. E pe puntea principală, aproape de un bocaport.

— Du-mă la el.

Încet, marinarul se întoarse şi-i conduse pe Franco şi Pitt, coborând pe scara tambuchiului. Traversară puntea în partea stângă şi trecură de rândul de bocaporţi acoperiţi. Marinarul încetini pasul

În timp ce se apropiau de bocaportul din faţă, apoi se opri şi arătă cu degetul.

— Se află sub unul dintre braţele de susţinere, spuse bărbatul fără să mai facă nici un pas. Trebuie să se fi rostogolit sau să fi căzut acolo.

Pitt şi Franco înaintară. Apoi observară un obiect albastru fixat în sistemul hidraulic al capacului, lângă un braţ de susţinere. Apropiindu-se, observară că era trupul unui bărbat îmbrăcat în salopetă albastră. Mirosul de carne în putrefacţie era copleşitor, dar imaginea din faţa lor era şi mai şi.

Hainele erau nemarcate şi foarte curate. Judecând după bocancii grei şi după perechea de mănuşi agăţate la brâu, Pitt bănui că era un marinar obişnuit. Doar atât putu să determine.

Pielea expusă se umflase până la proporţii groteşti şi căpătase culoarea muştarului franţuzesc. Urme mici de sânge uscat se adunaseră în jurul urechilor şi al gurii. Un roi de muşte bâzâiau în jurul feţei şi se îngrămădeau în ochii deschişi şi bulbucaţi. Şi totuşi, extremităţile corpului, marcate dincolo de simpla descompunere, erau cele mai fioroase. Urechile, nasul şi vârful degetelor erau carbonizate, deşi pielea rămase intactă. Pitt îşi aminti de pozele unor exploratori polari care suferiseră degerături extreme, marcate de băşici negre care acopereau petice de piele moartă. Şi cu toate astea, *Tasmanian Star* nu navigase prin apropierea regiunii polare.

Franco se îndepărtă încet de cadavru.

— *Santa Maria!* bolborosi. A fost luat de diavol însuşi.

8

O cască de protecţie zgâriată şi lovită trona pe mijlocul mesei ’ le scris a lui Pitt când se întoarse în biroul lui din Washington. Un bilet scurt, tipărit la maşină, era lipit de vizorul căştii, în semn de întâmpinare:

Tată,

Serios, chiar trebuie să fii mai atent!

Pitt chicoti în timp ce împinse casca deoparte, întrebându-se dacă biletul venea de la fiul sau de la fiica lui. Ambii copii lucrau pentru NUMA şi abia ce plecaseră pentru un proiect în Madagascar despre tectonica submarină.

Se auzi o bătaie în uşa biroului lui şi intră o femeie voluptuoasă cu păr şi machiaj perfecte. Deşi Zerri Pochinsky trecuse de patruzeci de ani, înfăţişarea ei nu trăda acest lucru. Secretara lui Pitt de încredere de mulţi ani ar fi putut avea mai multă însemnătate în viaţa lui dacă n-ar fi cunoscut-o pe Lauren mai întâi.

— Bine ai revenit în bârlogul leului, spuse zâmbind şi servindu-i o ceaşcă de cafea. Chiar nu ştiu cum a ajuns casca asta aici.

— Pur şi simplu, nu există nimic sacru în sanctuarul meu, spuse Pitt întorcându-i zâmbetul.

— Am primit un telefon de la secretara vicepreşedintelui, spuse Pochinsky, ochii căprui devenindu-i serioşi. Ai fost rugat să participi la o şedinţă în biroul lui astăzi la două jumătate.

— A menţionat pe ce temă?

— Nu, au menţionat doar că este o problemă de securitate.

— Ce n-are legătură cu securitatea în Washington? spuse dând din cap enervat. Bine, spune-le că voi fi acolo.

— Încă ceva, Hiram e afară. A spus că vrei să-l vezi.

— Zi-i să intre.

Pochinsky ieşi şi în locul ei intră un bărbat cu părul lung până la nivelul umerilor şi cu barbă. Îmbrăcat în blugi, cu cizme de cowboy şi un tricou cu formaţia Allman Brothers, Hiram Yaeger dădea impresia că mergea într-un bar pentru motociclişti. Doar ochii de un albastru intens din spatele unei perechi de ochelari mai potriviţi pentru o persoană în vârstă trădau o adâncă

inteligenţă. Departe de a fi vreun chefliu, Yaeger era în realitate un geniu al calculatoarelor a cărui mare pasiune era scrierea de coduri software. Ocupându-se de centrul de resurse informatice de ultimă generaţie al NUMA, construise o reţea sofisticată care colecta date oceanografice amănunţite de la o mie de puncte de pe tot globul.

— Deci, salvatorul preamăritei *Sea Splendour* s-a întors. Se trânti într-un scaun, în faţa lui Pitt. Şi zici că nu te-au luat pe sus într-o croazieră moca în jurul lumii pentru că le-ai salvat cea mai scumpă navă din flotă?

— Au fost mai mult decât doritori, spuse Pitt. Dar Loren e la dietă, aşa că bufetul de pe navă ar fi fost degeaba. Iar eu n-am mai jucat de mult hochei pe punte, aşa că n-avea nici un sens să mergem.

— Aş pleca bucuros în locul tău.

— Şi să riscăm ca toată agenţia să se ducă de râpă fără tine?

— Adevărat, sunt de-a dreptul indispensabil pe aici. Yaeger ridică nasul în aer. Să-mi aminteşti să menţionez asta la următoarea mea evaluare.

— S-a făcut, spuse Pitt rânjind. Să înţeleg că ai găsit ceva despre *Tasmanian Star*?

— Chestiile obişnuite. A fost construită în Coreea în 2005. Având o lungime de o sută cincizeci de metri şi o capacitate brută de încărcare de cincizeci şi patru de mii de tone, e clasificată ca fiind un vrachier supramax. A fost dotată cu cinci cale, două macarale şi un sistem transportor de autodistribuire.

— Care poate juca binişor rolul unei scări, notă Pitt.

— E deţinută de o companie navală japoneză pe nume Sendai şi s-a aflat în serviciu neîntrerupt în zona Pacificului, în special ca vrachier de minereu. La ultimul voiaj, a fost contractată de o companie petrochimică americană. A plecat din Perth acum trei săptămâni jumate, cu o încărcătură înregistrată ca bauxită, cu destinaţia Los Angeles.

— Bauxită. Pitt scoase o pungă mică de plastic din buzunar. Scoase piatra argintie pe care o luase de pe puntea vasului *Tasmanian Star* şi o puse pe birou. Ai vreo idee despre valoarea bauxitei pe care o căra?

— N-am putut da de valoarea asigurată, dar în funcţie de soi, chestia asta se vinde cu o sumă undeva în jur de treizeci până la şaizeci de dolari pe tonă pe piaţa liberă.

— N-are nici o logică să jefuieşti nava pentru ea.
— Eu, unul, aş prefera un cargobot plin de iPaduri.
— Ai vreo teorie despre unde ar fi putut fugi hoţii noştri?
— Nu chiar. Am folosit coordonatele pe care mi le-ai dat, acolo unde nava şi-a schimbat cursul, dar n-am găsit nimic. Imaginile BNR erau vechi de-o săptămână. Asta e o parte moartă a Pacificului. Nu primeşte prea multă atenţie din partea spionilor din cer.
— Ai interceptat datele Biroului Naţional de Recunoaştere? Sper că n-ai lăsat urme.
Un hacker desăvârşit atunci când o cereau împrejurările, Yaeger se prefăcu insultat.
— Urme, eu? Prin absurd, dacă ar fi să observe cineva, mi-e teamă, că urma ar duce la site-ul meu preferat de bârfe de la Hollywood.
— Va fi o adevărată pierdere dacă guvernul va trebui să-l închidă.
— Aşa zic şi eu. Am o teorie totuşi despre apariţia navei *Tasmanian Star* în Valparaíso.
— Mi-ar plăcea s-o aud.
— Nava a făcut o întoarcere abruptă către sud, acum nouă zile, undeva la două mii şapte sute treizeci şi şase de kilometri vest de Costa Rica. Una dintre balizele noastre meteorologice a eşuat în zona aia a Pacificului cam în aceeaşi perioadă. Se pare că o furtună tropicală destul de însemnată a măturat zona, deşi a scăzut în intensitate până când a ajuns în Mexic. Am înregistrat vânturi de gradul 9 înainte să pierdem baliza.
— Deci piraţii noştri trebuie să fi atacat în mare grabă.
— La asta mă gândesc. Poate că de asta au lăsat mai toată încărcătura şi motoarele pornite.
Pitt se gândi o clipă.
— Există insule în zonă?
Yaeger scoase o tabletă şi deschise o hartă a zonei unde nava îşi schimbase cursul.
— E un atol mic, numit insula Clipperton. Se află la doar treizeci de kilometri faţă de poziţia pe care mi-ai dat-o… şi fix pe traseul aceleiaşi destinaţii. Îl privi pe Pitt dând din cap. Mişto deducţie.
— N-au avut timp s-o scufunde, aşa că probabil că au fixat-o pe un curs către Clipperton, presupunând că avea să

naufragieze şi să dispară.

— Doar că furtuna a îndepărtat-o de insulă, spuse Yaeger, şi a continuat să navigheze încă şase mii patru sute treizeci şi şapte de kilometri, până în Valparaíso.

Pitt luă o sorbitură de cafea.

— Dar faptul că ştim asta tot nu ne duce mai aproape de cine a atacat nava şi s-a descotorosit de echipaj.

— Am căutat documente portuare care să arate transporturi recente de bauxită, dar n-am găsit nimic.

— Şi probabil că nici n-ai să găseşti. Hiram, vezi dacă poţi găsi ceva despre vreun atac al piraţilor sau chiar vreo navă pierdută, care să se fi întâmplat recent în Pacific. Şi încă o favoare. Pitt ridică piatra argintie şi i-o aruncă lui Yaeger. Am luat asta de pe *Tasmanian Star*. În drumul tău spre centrul informatic, lasă asta băieţilor de la geologia submarină şi roagă-i să ne spună ce este.

— S-a făcut. Yaeger studie piatra în timp ce se îndrepta spre uşă. Nu e bauxită?

Pitt scutură din cap.

O crampă în stomac şi o navă-fantomă uriaşă eşuată îmi spun că nu.

9

Pitt urcă în salturi treptele de la intrarea în clădirea veche a executivului, încercând să scape de oboseala provocată de diferenţa de fus orar. Învecinată cu Casa Albă, structura impozantă din piatră era clădirea federală preferată a lui Pitt. Construită în 1888 în stilul arhitectural al celui de-al doilea Imperiu Francez, avea ca semn distinctiv un acoperiş mansardat foarte înclinat şi ferestre foarte înalte, care o făceau să arate ca un transplant dintr-o poveste de Victor Hugo. Un monument de granit şi gresie, lemnul nu fusese folosit aproape deloc în construirea lui, pentru a reduce riscul de incendiu, în mod ironic, un incendiu la etajul al doilea aproape că a distrus biroul vicepreşedintelui Cheney în 2007.

Vicepreşedinţii mai recenţi păstrau doar un birou ceremonial în clădire, preferând să folosească aripa de vest, unde puteau fi aproape de preşedinte. Toate astea s-au schimbat cu sosirea amiralului James Sandecker. Numit în funcţie fără tragere de inimă când predecesorul lui a murit în birou, Sandecker a preferat să se ţină la distanţă de maeştrii complotişti ai fiecărei administraţii. În schimb, a transformat biroul de vicepreşedinte din clădirea veche a executivului în principalul lui domeniu de lucru. Se plimba bucuros de câteva ori pe zi, dacă era nevoie, prin tunelul subteran care ducea către Casa Albă, spre necazul consilierilor lui lipsiţi de pregătire fizică.

După ce trecu de câteva puncte de securitate, Pitt ajunse în foaierul anticamerei vicepreşedintelui de la etajul al doilea şi fu escortat în biroul privat. Camera mare era decorată cu motive nautice, aşa cum se cădea pentru un amiral pensionat, câteva tablouri în ulei reprezentând corăbii cu pânze de mult uitate, care se luptau în marea largă. Deşi ajuns chiar la fix, când intră, Pitt dădu peste o şedinţă care era în plină desfăşurare. Doi bărbaţi şi o femeie stăteau pe scaune cu spătar înalt, ascultându-l pe vicepreşedinte, care se plimba de colo-colo pe covorul gros în timp ce strângea între dinţi un trabuc mare.

— Dirk, iată-te! Traversă camera plin de energie ca să dea mâna cu Pitt. Vino, ia un loc.

Deşi mic de statură, Sandecker avea energia a zece oameni. Ochii învăpăiaţi contrastau cu părul roşu arzător şi ciocul de aceeaşi culoare. Un veteran al Washingtonului care dispreţuia

politica, era deopotrivă respectat şi temut pentru caracterul lui tăios şi pentru integritatea lui. Pentru Pitt, era un fel de imagine paternă, avându-l ca şefia NUMA pentru mulţi ani înainte să devină vicepreşedinte.

— Mă bucur să vă văd, domnule amiral. Arătaţi în formă.

— În biroul ăsta te păstrezi în formă doar pocnind pisălogi, spuse el. Dirk, dă-mi voie să te prezint. Dan Fowler, aici, este de la DARPA[3], Tom Cerny este un consilier special al preşedintelui, iar Ann Bennett este de la Serviciul Naval de Investigaţii Criminale.

Pitt dădu mâna cu fiecare, apoi se aşeză şi se uită la ceas.

— Nu ai întârziat, spuse Fowler. Aveam noi nişte treburi de mai devreme cu vicepreşedintele.

— Foarte bine. Deci, cum vă poate fi de folos un umil inginer naval?

— Probabil că nu ştii, spuse Sandecker, dar a fost o epidemie de breşe de securitate în programele noastre de dezvoltare a armelor, care se întinde pe cel puţin trei ani. Fără să intru în detalii, îţi pot spune că au fost la un nivel atât de înalt încât ne costă destul de mult.

— Chinezii sunt principalii beneficiari, presupun.

— Da, spuse Fowler. De unde ştii?

— Îmi aduc aminte că au prezentat un nou avion de luptă anul trecut. Semăna suspect de mult cu F-35 al nostru.

— Şi asta nu-i nimic, spuse Sandecker. Din nefericire, am reuşit doar parţial să stopăm scurgerile de informaţii. La cererea preşedintelui, a fost formată o comisie reunind reprezentanţi ai mai multor agenţii, care să investigheze situaţia.

— Scurgerile astea ameninţă în mod direct capacitatea forţelor noastre militare, spuse Cerny. Avea o culoare nesănătoasă la faţă, ochii mari şi închişi la culoare şi vorbea cu viteza unui fost vânzător de maşini. Preşedintele este profund afectat de aceste evenimente şi a cerut să se ia orice măsură necesară pentru a proteja tehnologia noastră vitală.

Pitt se abţinu să strige „Urale pentru preşedinte!” Îl evaluă pe Cerny ca fiind un linguşitor tipic, care se bucura de puterea pe care o deţinea fără să realizeze nimic cu ea.

— Toate bune şi frumoase, spuse Pitt, dar nu e deja jumătate

---

[3] Defense Advanced Research Projects Agency – agenţie americană destinată cercetării şi dezvoltării de tehnologii pentru forţele armate (n. tr.).

de guvern implicat în vânătoarea spionilor şi în urmărirea teroriştilor?

— Riscurile sunt atât de mari, că e destul de lucru pentru toată lumea.

Sandecker îşi aprinse trabucul în timp ce bărbaţii se confruntau, pufăind sfidător în ciuda semnului care interzicea fumatul.

— Comisia de anchetă are nevoie de nişte resurse navale. E doar un proiect minor la care mă gândeam că ai putea ajuta. Agentul Bennett ştie detaliile.

— Este vorba, de fapt, despre o persoană dispărută, spuse Bennett.

Pitt îşi fixă privirea asupra agentului de vreo treizeci şi ceva de ani, o femeie atrăgătoare şi înfiptă, ascunzându-se sub o înfăţişare conservatoare. Părul blond, scurt şi tuns în scări se asorta cu taiorul în culoarea cărbunelui. Dar efectul era atenuat de obrajii cu gropiţe, şi de un nas minuscul în vânt, pe care se odihnea o pereche de ochelari de citit, fără rame. Îl privi pe Pitt cu ochii albaştri ca apa mării, apoi îşi mută privirea asupra dosarului din poală.

Un cercetător important de la DARPA, Joseph Eberson, a dispărut acum câteva zile în San Diego, spuse ea. Se crede că a plecat într-o excursie de pescuit la bordul unei ambarcaţiuni private de agrement numită *Cuttlefish.* Trupul proprietarului ambarcaţiunii şi al asistentului său au fost găsite la câţiva kilometri în larg de o ambarcaţiune care era în trecere. Echipele locale de căutare au periat zona, dar nu au reuşit să-l găsească nici pe Eberson şi nici ambarcaţiunea.

— Suspectaţi ceva necurat?

— N-avem nici un motiv propriu-zis pentru care să credem asta, spuse Fowler, dar Eberson era implicat în nişte programe de cercetare importante. Trebuie să înţelegem ce s-a întâmplat cu el. N-avem motive să credem că ar fi dezertat, dar răpirea este avută în vedere ca un posibil scenariu.

— Ce vreţi, mai precis, este un cadavru, spuse Pitt. Din nefericire, dacă barca s-a scufundat, iar el s-a înecat împreună cu prietenii lui, trupul lui ar putea să fie la jumătatea drumului către Tahiti acum. Sau în stomacul unui mare rechin alb.

— Din acest motiv vrem să ne ajutaţi să găsim barca, spuse Ann, cu o vagă rugăminte în privire.

— Pare a fi mai mult o sarcină pentru departamentul de poliţie din San Diego.

— Am vrea să recuperăm barca pentru ca anchetatorii noştri să încerce să determine dacă Eberson s-a aflat sau nu la bordul ei, spuse Fowler. Ni s-a spus că apele pot fi destul de adânci, aşa că problema depăşeşte capacitatea departamentului de poliţie.

— Şi de ce nu e implicată marina în toată chestia asta? întrebă Pitt întorcându-se către Sandecker.

— Se întâmplă ca forţele marine ale Coastei de Vest să fie angrenate într-un exerciţiu de formare în Alaska. Şi mai mult de atât, trupurile au fost găsite pe apele teritoriale mexicane. Lucrurile ar fi mult mai puţin complicate dacă o navă de cercetare oceanografică s-ar ocupa de căutare şi recuperare.

Sandecker merse la biroul lui şi se uită la o notiţă.

— Şi se întâmplă ca un vas de supraveghere al NUMA, *Drake,* să fie acum ancorat în San Diego, aşteptând să fie trimis în misiune.

— Am fost lucrat de oamenii mei, spuse Pitt dând din cap.

— Mai am încă o mână de prieteni în clădirea ta, spuse Sandecker cu ochi strălucitori.

— Ei, bine, atunci, spuse Pitt aruncându-i lui Ann o privire cu coada ochiului, se pare că sunt omul vostru.

— Cum vei proceda mai exact în ceea ce priveşte căutarea? întrebă Cerny.

— *Drake* are mai multe sonare la bord, precum şi un mic submersibil. Vom pregăti o grilă de cercetare şi vom peria metodic zona cu sonarul în încercarea de a localiza vasul *Cuttlefish.* Când vom găsi nava, vom cerceta cu scafandri sau vom lansa submarinul, în funcţie de adâncime. Dacă nava este încă intactă, vom vedea cum o vom scoate la suprafaţă.

— Ann ţi se va alătura pentru a observa operaţiunile, spuse Fowler. Vom aprecia, desigur, o rezolvare cât mai urgentă a acestei probleme. Cât de repede credeţi că vă puteţi apuca de treabă?

— Cam cât de repede pot găsi un zbor către San Diego… iar agentul Bennett îşi poate procura nişte haine pentru mare.

Lui Pitt i se mulţumi pentru că se angajase în proiect şi părăsi şedinţa. După ce ieşi din cameră, Sandecker se întoarse către Cerny.

— Nu-mi place că nu-i spunem despre ce e vorba. Nu există pe lumea asta un bărbat în care să am mai mult încredere.

— Ordinele preşedintelui, spuse Cerny. E mai bine să nu ştie nimeni ce-am pierdut noi, foarte probabil.

— Poate s-o facă? întrebă Fowler. Poate să găsească barca dacă s-a scufundat?

— O să fie floare la ureche pentru Pitt, spuse Sandecker suflând un cerc gros de fum către tavan. Mai mult mă tem de ce va găsi la în udul navei.

Bărbatul se plimba pe punte cu o pereche de rezervoare pentru scufundări sub braţ cu acelaşi efort cu care ar fi cărat o pilotă pufoasă. Braţele îi erau aproape la fel de groase ca şi picioarele, iar pieptul era proeminent ca un cauciuc de tractor mult prea umflat. Ochii căprui şi părul cârlionţat închis la culoare ai lui Al Giordino îi trădau obârşia italiană, iar sprâncenele ascuţite şi gura cu colţurile ridicate, isteţimea diavolească.

Se opri din mers când îi văzu pe Pitt şi pe Bennett apropiindu-se şi-i întâmpină la pasarelă, strângând încă la subraţ rezervoarele.

— Salutări, Kemosabe[4], îi spuse lui Pitt, bine ai revenit la aerul sărat. Cum a fost zborul?

— Destul de bun. Vicepreşedintele a aranjat să ne îmbarcăm la bordul unui Gulfstream al marinei care ducea câţiva amirali în Colorado.

— Iar eu ajung mereu într-un autobuz Greyhound. Giordino o privi pe Bennett şi zâmbi. Încă o încercare de a adăuga frumuseţe şi sofisticare echipajului?

— Ann Bennett, acesta este Albert Giordino, directorul departamentului tehnologic al NUMA şi ocazional om de punte răutăcios. Domnişoara Bennett este de la NCIS şi ne însoţeşte în misiunea de căutare.

— Mă bucur să vă cunosc, domnule Giordino.

— Spune-mi Al, te rog. Putem da mâna mai târziu, spuse zdrăngănind rezervoarele.

— Nu cred c-o s-avem nevoie de ele în vânătoarea asta, spuse Pitt. Probabil că apa este foarte adâncă.

— Rudy ne-a spus doar că avem o misiune de recuperare de sub apă. N-a spus despre ce este vorba.

— Asta pentru că nu ştie. E la bord?

— Da. Tocmai ce ne-am întors toţi de la înmormântare azi-dimineaţă.

— Buddy Martin?

Giordino schiţă un gest de aprobare. Martin, căpitanul vasului *Drake,* murise pe neaşteptate din cauza unei boli la fel de

[4] Apelativ amerindian folosit în „Legenda călăreţului singuratic”, iniţial un program radio preluat mai apoi de micul ecran, cu sensul de prieten loial şi iscoadă de încredere (n. tr.).

neaşteptate.

Îmi pare rău că n-am reuşit să ajung la timp, spuse Pitt. Buddy a fost un bărbat de o loialitate rară şi un prieten drag. O să-i simţim teribil lipsa.

— Îi curgea prin vene sânge turcoaz, spuse Giordino făcând referire la culoarea în care toate ambarcaţiunile NUMA erau vopsite. Dar acum Rudi a preluat temporar comanda navei. Un adevărat căpitan Bligh[5], dacă mă întrebi pe mine.

— De obicei, încerc să-l ţin pe Rudi cât mai aproape posibil de Washington, ca să păzească bugetul NUMA, spuse Pitt întorcându-se către Ann.

— Îl găseşti în laborator, îngrijindu-se de gaşca lui de peşti de adâncime, spuse Al.

Pitt şi Ann găsiră două cabine goale şi-şi aruncară gentile acolo, apoi porniră să-l caute pe Rudi Gunn. Căutarea nu dură mult, de oarece *Drake* era un vas compact, fiind deopotrivă şi cel mai nou vas, dar şi cel mai mic din flota organizaţiei NUMA. Având puţin peste treizeci de metri, nava de cercetare era destinată muncii de supraveghere costieră, dar se descurca foarte bine şi în largul mării. Pe puntea înghesuită se aflau un submersibil cu capacitate de trei persoane şi un vehicul subacvatic autonom. Orice spaţiu închis care nu era dedicat echipajului redus era configurat sub formă de laborator de cercetare.

Intrară într-unul dintre laboratoare, în care era întuneric. Cu luminile stinse şi ferestrele acoperite, singura sursă de lumină venea de la nişte becuri minuscule albastre de deasupra capului. Pitt se gândi că aerul condiţionat trebuia să fi funcţionat continuu din moment ce se simţea că temperatura ar fi fost sub zece grade.

— Închide uşa, te rog.

Pe măsură ce ochii li se obişnuiau, zăriră şi persoana care vorbise, un bărbat subţire într-o jachetă, aplecat peste un acvariu mare, care aproape că umplea încăperea. Purta o pereche de ochelari pentru vedere pe timp de noapte şi se holba cu atenţie în acvariu.

— Iar studiezi ritualul de împerechere al aterinelor, Rudi? întrebă Pitt.

---

[5] William Bligh (1754-1817), viceamiral în cadrul Marinei Regale Britanice (n. tr.).

Recunoscând vocea, bărbatul se îndreptă de spate şi se întoarse să întâmpine oaspeţii nepoftiţi.

— Dirk, nu ştiam că eşti tu. Gunn îşi scoase ochelarii de vedere pe timp de noapte şi-i înlocui cu o pereche de ochelari cu ramă de baga. Un bărbat deştept, fost comandat în marină, Gunn era directorul adjunct al NUMA. La fel ca şeful lui, profita de orice ocazie pentru a evada din sediul din Washington al agenţiei.

Pitt îl prezentă pe Gunn.

— Ce e cu încăperea asta rece şi întunecată? întrebă Ann.

— Vino să arunci o privire, spuse Gunn întinzându-i perechea de ochelari de vedere pe timp de noapte.

O ghidă către marginea acvariului, iar ea îşi puse ochelarii şi privi înăuntru. Vreo şase peşti mici înotau leneşi într-un cerc, strălucind sub lumina albastră amplificată. Dar erau diferiţi de peştii pe care Ann îi văzuse până atunci – plaţi, cu trupurile translucide, ochi mari şi proeminenţi şi cu numeroase straturi de dinţi ascuţiţi ieşind se gurile deschise. Se îndepărtă iute de acvariu.

— Ce sunt creaturile alea? Sunt hidoase.

— Animalele de companie din adâncuri ale lui Rudi, spuse Pitt.

— Numele lor ştiinţific este *Evermanella normalops,* spuse Gunn, dar noi le zicem peştii cu colţi. Sunt nişte specii ciudate care se găsesc doar în ape foarte adânci. Am descoperit un banc mare în jurul unui izvor hidrotermal submarin în apropiere de Monterey şi m-am hotărât să prind câţiva ca să-i studiez. A fost nevoie de câteva scufundări bune cu submarinul, dar am adus la suprafaţă douăzeci. Aceştia sunt ultimii pe care nu i-am mutat încă pe uscat.

— Arată de parcă ţi-ar mânca şi urechile.

— În ciuda felului în care arată, noi suntem de părere că nu sunt peşti prădători. În realitate, sunt destul de docili. Nu par să fie interesaţi să mănânce alţi peşti, aşa că bănuim că sunt saprofagi.

Ann scutură din cap.

— Tot n-am de gând să-mi vâr mâna în acvariu.

— Nu-ţi face griji, spuse Pitt, uşa cabinei tale are încuietoare, asta în cazul în care le-or creşte picioare peste noapte.

— Nu-s mai răi decât un peşte auriu de acvariu, spuse Gunn. Chiar dacă vorbim despre un peşte auriu urât care poate trăi la

o mie şase sute de metri adâncime.
— Îi lăsăm în grija ta, spuse Pitt. Rudi, cât de repede putem pleca?
— Cred că putem folosi sloganul acela de livrare pentru pizza, spuse Gunn înclinând capul. În treizeci de minute sau mai puţin.
— Atunci să pornim, spuse Pitt. Sunt curios să aflu unde ne va duce Ann.
Loial cuvântului dat, Gunn făcu astfel încât, treizeci de minute mai târziu, vasul *Drake* să se îndepărteze de doc. Ann i se alătură pe puntea de control împreună cu Pitt şi Giordino, privind cum dealurile verzi ale peninsulei Point Loma rămâneau în urmă, în timp ce ei ieşeau din port. Simţindu-se mult mai în siguranţă pe mare, Ann se deschise şi le explică lui Gunn şi Giordino care era obiectivul, apoi îi înmână lui Pitt o bucăţică de hârtie.
— Iată coordonatele unde au fost găsite cele două trupuri. Se pare că nu erau foarte departe unul de celălalt.
— Ar putea fi un indiciu bun că nu şi-au făcut de cap curenţii cu ei, spuse Giordino.
Pitt introduse coordonatele în sistemul de navigaţie al vasului *Drake,* care reprezentă grafic poziţia ca un triunghi pe ecranul hărţii digitale. Se întindea dincolo de gruparea stâncoasă de insule a coastei mexicane numite Coronados.
— Curenţii circulă spre sud de-a lungul coastei, spuse Pitt, ceea ce ar defini cel mai probabil o limită inferioară din care să dirijăm căutarea.
— Autopsia a estimat momentul morţii undeva la opt-zece ore înainte de momentul în care au fost găsiţi, spuse Ann.
— Iată un detaliu cu care putem lucra. Pitt trasă cu ajutorul cursorului un pătrat pe hartă. Vom începe cu o grilă de căutare pătrată de şaisprezece kilometri, îndreptându-ne la nord de punctul în care au fost găsiţi şi ne vom întinde dincolo de el dacă va fi necesar.
Ann contemplă mărimea vasului *Drake,* apoi îl întrebă pe Pitt:
— Cum veţi aborda misiunea de recuperare?
Pitt înclină capul către Gunn.
— Rudi?
— Am găsit un şlep şi o macara locale care aşteaptă să fie chemate. Vor veni la faţa locului atunci când vom găsi nava. Cred că ar fi trebuit să fi întrebat, dar cât de mare e

ambarcaţiunea pe care o căutăm?

Ann îşi aruncă privirea pe notiţe.

— *Cuttlefish* a fost înregistrată ca având treisprezece metri.

— O vom ridica. Gunn preluă cârma şi stabili cursul vasului pe o cale către grila lui Pitt.

Două ore mai târziu, ajunseră la locul în care o ambarcaţiune care se afla în trecere găsise trupul lui Heiland şi al asistentului lui, Manny. Pitt văzu că adâncimea era în jur de o sută de douăzeci de metrii. Decise să folosească hidrolocatorul navei pentru căutare, alegând varianta mai uşoară în comparaţie cu utilizarea vehiculului subacvatic autonom. Membrii echipajului de la pupa instalară sonarul de forma unei torpile colorate în galben ţipător, care începuse să transmită degrabă impulsuri electrice către o staţie de procesare de pe punte prin cablul ataşat. Pitt se aşeză la panoul de comandă şi ajustă vinciul până ce torpila ajunse să plutească la câţiva metri deasupra fundului apei.

Ann stătea lipită de umărul lui Pitt, holbându-se la monitorul care arăta o imagine aurie a nisiposului şi ondulatului fund al mării.

— Cum o să arate ambarcaţiunea?

— Măturăm terenul pe o porţiune destul de mare, aşa că se va vedea la scară mică, dar ar trebui să fie uşor de identificat. Arătă către ecran. Uite, poţi vedea cum arată un cilindru de semnalizare de două sute de litri, ca să-ţi faci o idee.

Ann privi obiectul de dimensiunea unei monede de cinci cenţi în timp ce cobora pe ecran, care putea fi recunoscut cu uşurinţă ca arătând drept un butoi vechi pe care cineva îl aruncase în ocean.

— Claritatea este de-a dreptul uimitoare.

— Tehnologia a avansat până în punctul în care aproape că poţi vedea o denivelare pe cochilia unei scoici, spuse Giordino.

În jurul lor nu se afla nimeni, cu excepţia unei şalupe cu un steag mexican care se afla la doi-trei kilometri depărtare şi ai cărei pasageri erau ocupaţi cu pescuitul. Gunn pilota vasul într-un ritm încet şi stabil, trimiţând unde de sondare late către nord şi sud. Sonarul înregistră nişte cauciucuri, o pereche de delfini jucăuşi şi ceea ce părea a fi un vas de toaletă, dar nici o epavă.

După patru ore de căutare, se apropiară de şalupa mexicană, care-şi păstrase poziţia, o pereche de undiţe atârnând peste

pupă, fără nici un pescar prin preajmă.

— Se pare că va trebui să sărim un coridor de căutare ca să trecem de indivizii ăia, spuse Gunn.

Pitt privi pe fereastra cabinei de navigare la ambarcaţiunea care se afla la patru sute de metri în faţă, apoi se întoarse la monitor. Zâmbi în timp ce în partea de sus a ecranului apăru un obiect triunghiular.

— Nu va fi nevoie, Rudi. Cred că tocmai am găsit-o.

Ann se aplecă nedumerită, apoi văzu conturul unei ambarcaţiuni care se mărea, alcătuind imaginea completă a unei ambarcaţiuni cabin cruiser, care stătea în poziţie verticală pe fundul mării. Pitt marcă poziţia epavei şi îi verifică lungimea cu o scară de măsurare digitală.

— Pare să fie exact de treisprezece metri. Aş spune că este barca pe care o căutăm noi.

Gunn privi imaginea, apoi îl lovi pe Pitt pe umăr.

— Bine lucrat, Dirk. Voi chema şlepul.

Ann se uită la imagine până când dispăru cu totul de pe ecran.

— Sunteţi siguri că o puteţi scoate la suprafaţă?

— Pare intactă, spuse Gunn, aşa că n-ar trebui să fie o problemă.

— Deci o să stăm aici aşteptând să vină şlepul?

— Nu chiar, spuse Pitt, aruncându-i lui Ann un zâmbet şmecher. Mai întâi o să târâm un spion de la Washington pe fundul mării.

11

Submarinul se balansa în macaraua de susţinere, rotindu-se leneş în aer înainte ca Gunn să-l coboare în apele reci ale Pacificului. Acţiona un cârlig hidraulic de eliberare, care-i permise submarinului să plutească liber. Înăuntru, Pitt acţionă motorul electric îndepărtând submarinul de *Drake,* în timp ce Giordino, din scaunul înalt al copilotului, umplu rezervoarele de balast. Ann stătea în spatele lor într-un al treilea scaun înghesuit, privind totul cu încântarea unui copil.

Giordino privi peste umăr şi-i remarcă fascinaţia în lumina slabă şi verde a hublourilor.

— Te-ai mai scufundat vreodată?

— De multe ori, spuse Ann, dar doar în piscină. Făceam sărituri în apă în facultate.

Submarinul se angajă într-o coborâre lentă. Dincolo de raza de acţiune a farurilor exterioare, apa deveni repede neagră.

— Eu n-am fost niciodată genul care să se arunce de bunăvoie de la înălţime, spuse Giordino. Cum ai ajuns de la sărituri în apă la fugăritul infractorilor?

— Sunt fiică de soldat din infanteria marină, aşa că m-am alăturai ROTC[6] încă din facultate. M-am angajat în marină la absolvire şi am găsit o cale ca ei să-mi plătească facultatea de drept. Am lucrat la o unitate de justiţie militară marină în Bahrain, apoi am petrecut câteva luni în Guantanamo, unde mi-am făcut o serie de cunoştinţe în Washington. Cam pe la vremea aceea mi-a eşuat mariajul militar, aşa că am decis să încerc altceva. Un prieten m-a recomandat la NCIS acum doi ani şi aşa am ajuns în conducerea departamentului lor de contraspionaj.

— Zici că ai fi un veritabil Perry Mason.

— Am fost. În biroul de justiţie militară îmi plăceau investigaţiile, dar nu şi de procedura de urmărire judiciară. Asta îmi place la prezenta misiune. Munca mea este în mare parte investigativă, ceea ce-mi permite să-mi petrec o groază de vreme pe teren. Mi s-a atribuit cazul Eberson ca să determin dacă el sau ambarcaţiunea au fost ţinta spionajului.

---

[6] Reserve Officers'Training Corps – Corpul de Formare a Subofiţerilor în Rezervă – organizaţie pentru formarea ofiţerilor care mai apoi pot activa în diferite ramuri ale instituţiilor de apărare (n. tr.).

— Vom afla mai multe în scurt timp, spuse Pitt. Fundul mării e aproape.

Giordino neutraliză balastul când apăru fundul nisipos. Pitt zări un homar care se agita prin nisip, amintindu-i de prada pierdută în Chile. Acţionă propulsorul înaintând cu submarinul. Acoperiră doar o distanţă scurtă până când un obiect mare şi alb li se dezvălui în stânga. Pitt înclină submarinul către stânga şi se apropie de epavă.

În lumea ei subacvatică, *Cuttlefish* părea ca un extraterestru pierdut. Încă imaculată şi strălucind sub luminile submarinului, părea să fie într-un contrast puternic cu fundul mării întunecat şi lipsit de viaţă. Pitt apropie submarinul, ocolind uşor barca. Stând perfect verticală, nu părea să prezinte semne evidente de stricăciuni.

— Cred că e posibil să fie lovită dedesubt, spuse Pitt observând crăpătură fină în cocă.

— Vom vedea când o vom scoate, răspunse Giordino. Se pare că nu va fi nici o problemă să strecurăm o pereche de parâme la prora şi pupa. Ar trebui s-o putem scoate într-o clipită.

Pitt ghidă submarinul către pupa epavei, apoi urcă pentru a putea privi la bord.

Ann icni. Un bărbat era ţintuit de cadrul pupei. Pielea palidă era umflată şi ciopârţită pe alocuri, unde creaturile mării se hrăniseră cu carnea lui. Un banc mic de peşti *sebastes* plutea în jurul feţei lui, ronţăindu-i din ce mai rămăsese din ea.

— Joe Eberson? întrebă Pitt pe un ton scăzut.

Ann încuviinţă, apoi îşi feri privirea.

Pitt se uită mai atent. Un fir subţire era încurcat în jurul picioarelor şi gleznelor lui Eberson. Firul făcea o buclă în jurul penei punţii, fixând trupul de barcă atunci când acesta se scufundase. Nu erau vizibile răni ori semne de arsură pe trupul cercetătorului de la DARPA, dar apoi Pitt îi observă mâinile.

Erau umflate, cam de două ori mai mult decât mărimea lor naturală, cu pielea decolorată şi cu pete negre precum cărbunele, întocmai cum văzuse şi în Chile.

Ca şi cadavrul bărbatului de pe *Tasmanian Star,* Joe Eberson îşi găsise sfârşitul într-un mod îngrozitor şi inexplicabil.

12

Mai fu nevoie de încă două scufundări cu submarinul ca să poată recupera trupul lui Eberson. O prelată mare cusută astfel încât să formeze un sac de corp supradimensionat fu cărată la epavă. Folosindu-se de o pereche de braţe articulate care ieşeau de la baza submarinului, Pitt strecură sacul peste corpul lui Eberson. Firul fu tăiat, iar sacul se ridică uşor la suprafaţă. Ann insistă să rămână la bordul submarinului în timpul misiunii de recuperare şi transportare a lui Eberson la bordul navei *Drake.* Odată întorşi pe punte, Pitt şi Giordino se apucară să întindă parâmele pe care aveau să le folosească pentru a scoate epava. În scurtă vreme sosi la faţa locului un şlep ponosit cu o macara uriaşă. Gunn găsise şlepul în portul San Diego, unde era folosit pentru a ajuta la operaţiunile municipale de dragare. Cu un semn, Pitt întoarse salutul unui bărbat cu faţa prietenoasă şi cu o barbă lungă şi sură, care pilota şlepul motorizat dintr-o cabină mică de comandă.

Ann se apropie de cei doi bărbaţi de pe punte după ce ea şi Gunn examinară sumar cadavrul.

— E omul tău? întrebă Giordino.

Ann schiţă un gest de aprobare.

Am găsit în buzunar lui un portofel care confirmă asta. Va trebui să lăsăm în seama legistului identificarea certă şi cauza decesului.

— Cum a petrecut o săptămână sub apă, nu va fi o sarcină uşoară, spuse Pitt.

— Cel puţin pare că moartea a fost una accidentală. Poate că avut probleme cu ambarcaţiunea şi s-au înecat, pur şi simplu.

Pitt păstră pentru el detaliul mâinilor lui Eberson în vreme ce bloca una dintre parâme în gheara de oţel a submarinului.

Ann îi analiza munca.

— E mare pericolul de a deteriora ambarcaţiunea când va fi ridicată?

— Nu putem aprecia cu exactitate gradul de avarie structurală, aşa că răspunsul este da. Există posibilitatea ca epava să se prăbuşească peste noi, dar am senzaţia că va ieşi la suprafaţă fără nici o problemă.

— Pentru orice eventualitate, spuse Ann, aş vrea să examinez puntea şi interiorul înainte de a o ridica.

— Suntem pe punctul de a porni în următoarea scufundare, aşa că hai la bord.

Cuttlefish apăru în câmpul vizual la scurt timp, părând cumva mai puţin ameninţător fără Joe Eberson la bord. Pitt ţinu submarinul suspendat deasupra punţii din spate, apoi îl roti uşor cu luminile externe către ambarcaţiunea scufundată.

— Opreşte-te! strigă Ann arătând cu degetul către hubloul submarinului. Cutia aia, acolo.

Pitt îngheţă comenzile, ceea ce le oferi ocazia să studieze o cutie lunguiaţă legată de parapetul tribordului.

— E ceva important? întrebă Pitt.

— Ar putea fi, judecând după lacătul atârnat. Era furioasă pe ea însăşi pentru că nu remarcase cutia mai devreme. S-o ridicăm.

— Pare destul de în siguranţă acolo unde e, spuse Giordino.

— Nu vreau să risc s-o deteriorăm când va fi scoasă epava, spuse ea scuturând din cap.

— Mie-mi convine, spuse Pitt ridicând din umeri, dar trebuie să ne golim braţele mai întâi.

Roti manipulatorul braţelor submarinului arătându-i lui Ann parâmele. Se depărtă de epavă, lăsă parâmele în nisip şi le întinse în jurul prorei navei. Apucă de un capăt şi-l trase pe sub coca vasului cât de tare îi permitea, apoi ridică bucla din capăt şi o prinse de acoperişul cabinei. Repetă apoi procesul cu celălalt capăt al parâmei. Pilotând submarinul deasupra punţii din spate, se pregăti să scoată cutia din plastic. Cu ceva efort, lărgi chingile cu una dintre gheare până când cutia se desprinse. Prinzând un mâner cu o gheară, acţionă celălalt braţ sub cutie ca un leagăn. Giordino pompă apă din rezervoarele de balast şi submarinul porni către suprafaţă.

Gunn îi aştepta la copastia navei *Drake* şi trase submarinul la bord.

— Cum e cu lasoul iniţial? îi întrebă în timp ce coborau.

Giordino zâmbi.

— Ca atunci când prinzi un viţel.

— Cu pupa o să fie ceva mai greu, spuse Pitt. Va trebui să săpăm un pic ca să vârâm o parâmă pe sub ea.

Gunn observă cutia lungă din braţele mecanice.

— Mi-ai adus un cadou?

— E din partea domnişoarei Bennett. Giordino ridică din

sprâncene ca să-l avertizeze pe Gunn să-şi ţină mâinile acasă.

Cât scoase Giordino cutia din braţele de oţel şi o instală într-o secţiune protejată a punţii, Ann îi urmări fiecare mişcare. Gunn îl ajută pe Pitt să prindă a doua parâmă, apoi montă o secţiune groasă de ţeavă din PVC cu un furtun ataşat la vana de eliberare a rezervorului de balast din faţă.

— Cum stai cu acumulatorii? întrebă Gunn.

— Dacă reuşim să punem şi parâma asta fără prea mult efort, ar trebui să avem suficientă energie pentru încă o scufundare ca să ataşăm şi cablul de ridicare.

— Am să-i spun operatorului şlepului să stea în aşteptare.

Pitt şi Giordino coborâră în ocean, de data aceasta fără Ann. Odată ajunşi pe fundul apei, Pitt se îndreptă către pupa vasului şi poziţionă submarinul jos lângă babord. Folosindu-se de braţele mecanice, lăsă jos parâma şi apucă ţeava de PVC, pe care o introduse în nisip de-a lungul ambarcaţiunii.

— Pregătiţi pentru sucţiune.

— Cum pofteşti.

Giordino eliberă un mic jet de aer comprimat din rezervorul de balast din faţă, care trecu prin furtunul flexibil până în treimea de jos a ţevii de PVC. Bule de aer ieşeau pe deasupra ţevii şi prin capăt, mărindu-se în timp ce se ridicau şi creau sucţiune în partea inferioară a ţevii. Nisipul moale de sub barcă începu să urce pe ţeavă, vărsându-se în spatele submarinului într-un nor maro care se disipă luat de curent. Fură necesare doar câteva minute pentru a face o deschizătură suficient de mare sub pupa ca să vâre parâma.

Giordino opri jetul de aer şi se mutară în partea opusă a bărcii, unde repetară procedura. Apoi traseră parâma pe sub colţurile expuse şi prinseră capetele libere de deasupra cabinei. În vreme ce Pitt le fixa, Giordino apucă un inel în forma literei D şi prinse cele patru funie ale capetelor celor două parâme în el. Picături de sudoare i se adunau pe frunte în timp ce acţiona ghearele mecanice ca să prindă ultimul inel. Acum, mai trebuia doar să ataşeze cablul macaralei şlepului în inelul de prindere şi epava putea fi ridicată.

— Am lucrat cu mâini delicate ca ale unui chirurg, spuse Giordino, fixând braţele manipulatorului.

Pitt privi mâinile cărnoase ale partenerului lui şi scutură din cap. Un chirurg care lucrează şi ca măcelar, poate. Dar chiar şi

aşa, foarte bine lucrat.

Pitt goli rezervoarele de balast şi submarinul începu să urce încet. Soarele abia ce alunecase dincolo linia orizontului când ei ieşiră la suprafaţă în traversul navei *Drake.* Gunn stătea lângă macara în timp ce submarinul se alătură vasului. Cu mişcări sigure, coborî cleştele şi prinse inelul de ridicare al submarinului. Gunn ridică submarinul din apă până la nivelul punţii şi apoi îl lăsă să se balanseze.

— Haide, Rudi, spuse Giordino, adu-ne la bord.

Pitt se holbă prin hublou şi apoi îngheţă. Un bărbat masiv, necunoscut, stătea lângă Gunn ţinând un pistol. Bărbatul îi zâmbi lui Pitt, dar în expresia feţei lui nu era nici un dram de căldură. Gunn luă mâinile de pe controlerul macaralei, apoi dădu hotărât din cap către Pitt înainte să se dea la o parte.

Giordino îl văzu pe Gunn abandonând controlerele şi întrebă:

— Ce se întâmplă?

Pitt se uită în continuare fix la bărbatul înarmat de la bordul navei *Drake.*

— Aş zice că suntem lăsaţi la uscat.

13

Atacaseră nava *Drake* dându-se drept oameni aflaţi la nevoie. Ocupanţii şalupei mexicane care plutea în apropiere supravegheaseră pe furiş vasul NUMA toată ziua, până când zăriseră ceea căutau. Când soarele începuse să urmeze submarinul sub valurile apei, o voce cu accent spaniol chemase în ajutor nava *Drake* prin radio, pretinzând că rămăseseră fără combustibil. Preluând apelul de ajutor pe puntea de control, Gunn îi instruise să se apropie de navă, dacă aveau cum, pentru a le da combustibil.

Barca făcuse o demonstraţie cum că s-ar fi poticnit mergând la viteză minimă, balansându-se prin spatele şlepului înainte să ajungă lângă vasul NUMA. În momentul în care barca dispăruse pentru un moment din câmpul vizual, un bărbat înarmat sărise pe la pupa şlepului şi se strecurase în cabina pilotului.

În scurt timp, pe puntea pupei se afla un bărbat care-i făcea din mână lui Gunn zâmbind rece. Purta o pereche de pantaloni negri şi o bluză tricotată, neagră şi largă, o ţinută destul de ciudată pentru pescuit. Crepusculul care se lăsa îi acoperi tenul cafeniu şi trăsăturile plate ale feţei, specifice mai degrabă celor din America Centrală decât celor din Mexic. Bărbatul aruncă o frânghie unui marinar care aştepta pe punte, apoi se întoarse către Gunn, care se aplecă peste bord cu o canistră de douăzeci de litri.

— Mulţumesc, señor, spuse pe o voce baritonală. Am stat prea mult la pescuit şi ne-a fost teamă că n-o să mai ajungem la mal.

Se întinse după canistră şi o puse pe punte. Apoi, mişcându-se la fel de repede ca o pisică, apucă balustrada şi sări la bordul navei *Drake.* Scoase din tocul de la spate un pistol semiautomat Glock, pe care îl îndreptă către pieptul lui Gunn în secunda în care picioarele îi atinseră puntea.

— Spune-le oamenilor tăi să pună mâna pe balustradă şi să stea cu faţa la mare.

Gunn transmise ordinul unei perechi de marinari şocaţi de pe punte, care schiţară un gest de aprobare din cap. Ridicară mâinile, apoi se îndreptară către balustradă.

Alţi doi bărbaţi înarmaţi urcară la bord şi alergară către puntea de control a navei. Gunn tresări când auzi sunet de

armă, dar apoi respiră uşurat când, câteva momente mai târziu, văzu cârmaciul îndreptându-se către punte. Unul dintre bărbaţii înarmaţi văzu barca semirigidă de salvare de la bordul navei şi trase câteva focuri, făcând partea din cauciuc a bărcii să se dezumfle ca un balon. Când un cercetător ieşi din laborator să vadă de unde provenea toată agitaţia, fu luat pe sus şi fu obligat să se alăture celorlalţi marinari.

Gunn îl privi pe bărbatul în negru.

— Ce vreţi?

Bărbatul îl ignoră, din moment ce la brâul lui îi bârâi staţia radio.

— Şlepul este securizat, se auzi o voce nevăzută.

— Adu-l aici şi alătură-te nouă la bordul navei de cercetare, răspunse bărbatul înarmat. Vom fi gata în curând.

Radioul se auzi din nou.

— Pablo, submarinul a ieşit la suprafaţă.

Bărbatul în negru înjură în timp ce se uită într-o parte, observând coama submarinului. Vârând în buzunar staţia radio, îl apucă pe Gunn de guler şi îl puse să meargă până la macara.

— Scoate-ţi oamenii din apă, dar nu-i aduce la bord. Făcu un pas în spate, păstrându-şi arma aţintită.

În timp ce se întinse după controlere, Gunn căută o cale să-l avertizeze pe Pitt. Renunţă la idee când simţi pistolul împungându-l în spate. Ataşă clema de prindere, ridică submarinul şi rămase stând neajutorat lângă el în timp ce atârna suspendat în aer.

Câteva secunde mai târziu, şlepul vechi se lovi de pupa navei *Drake.* Un al patrulea bărbat, îmbrăcat şi el în negru şi purtând armă, îşi luă avânt pe punte şi sări la bordul lui *Drake.* Se îndreptă către Pablo gâfâind. Avea bluza ruptă, iar din buza de jos i se scurgea o dâră de sânge.

— Ce ţi s-a întâmplat? întrebă Pablo.

— Căpitanul mi-a făcut nişte probleme, la început.

Pablo scutură din cap şi se încruntă.

— Adu cutia la bord. Acum!

Individul se alătură supus celorlalţi doi în efortul de a sălta cutia recuperată de pe *Cuttlefish* şi de a o pune în şalupa lor. Gunn se gândi deodată la Ann şi realiză că nu era pe punte.

Liderul echipei de asalt se întoarse către Gunn, vânturându-şi pistolul.

— Nu ne urmăriţi, nici nu cereţi ajutor, ori ne vom întoarce şi vă vom ucide pe toţi. Pablo îi zâmbi lui Gunn cu ochi negri strălucitori. Mulţumesc pentru ajutor, spuse şi sări peste bord fără să se uite înapoi.

Pitt şi Giordino fură forţaţi să privească toată drama din spaţiul limitat al submarinului. Deşi ar fi putut ieşi prin tambuchiul submarinului, ar fi avut de făcut o săritură dificilă până la bordul navei. Se terminase totul înainte ca ei să poată acţiona.

Privindu-l pe Pablo cum sărea peste balustradă, Pitt observă o mişcare în partea din faţă a navei. Se întoarse către Al.

— Ai văzut ceva depărtându-se în lateral, lângă puntea de control?

— Nu, răspunse Giordino. Eram atent la cel care avea pistolul aţintit asupra lui Rudi.

Urmăriră cum Pablo se urcă la bordul şalupei şi se îndepărtă de *Drake.* Dar când aceasta întoarse şi prinse viteză către ţărm, surprinseră în lumina slabă ceva pe puntea din faţă.

Giordino arătă cu degetul prin hublou.

— E ce cred eu că este?

Pitt văzuse şi el, aşa că schiţă din cap un gest afirmativ.

Era silueta lungă a unei femei blonde ude complet, care se ascundea pe partea îngustă a punţii în timp ce şalupa gonea către Mexic.

Gunn nu pierdu nici o secundă şi aduse submarinul la bord, în vreme ce Pitt şi Giordino aşteptau nerăbdători la tambuchiul deschis.

— Sunt toţi bine? întrebă Pitt.

— N-a fost nimeni rănit, răspunse Gunn. Ne-au ameninţat că ne vor ucide dacă cerem ajutor sau dacă ne ţinem după ei.

— Cine erau? întrebă Giordino.

Gunn scutură din cap.

— N-am nici o idee. Pe cel care părea să comande îl chema Pablo. Au venit după cutia aia pe care aţi scos-o de pe *Cuttlefish.* Aveţi vreo idee ce conţinea?

— Nu, spuse Pitt, dar cred că Ann ştie. Cum de a ajuns la bordul şalupei lor?

— Ann? Am crezut că e la ea în cabină.

— Am văzut-o ascunzându-se lângă cârma şalupei când o luaseră la sănătoasa, spuse Giordino.

Gunn se albi la faţă.

— Ar putea s-o omoare dacă o prind.

— Sună la Paza de Coastă, spuse Pitt. Poate că au vreo barcă de patrulă prin apropiere. Dar nu spune nimic despre Ann, în caz că ascultă ei. Eu şi Al vom încerca să-i prindem în barca gonflabilă.

— Nu se poate, spuse Gunn. Au tras în staţia radio de pe puntea de control şi în barca gonflabilă. Avem nişte staţii radio de mână pe care le pot folosi, dar n-aveţi noroc cu barca semirigidă.

— Dar şlepul? întrebă Giordino.

— Mai întâi ar fi bine să verificăm ce-i cu pilotul. Cred că l-au cam bruscat.

— Rudi, mergi şi fă apelul, spuse Pitt. Eu şi Al vom verifica şlepul

Pitt şi Giordino fugiră către balustrada pupei. Prora şlepului era lipită chiar sub punte, vasul vechi împingând nava de cercetare cu viteza unei ţestoase. Săriră la bordul şlepului şi alergară pe puntea uleioasă până la cabina mică de la pupa. Auziră un mârâit de câine când se apropiară şi intrară în cabină.

Un bărbat grizonant stătea îngenuncheat lângă cârmă, ţinându-şi palma pe o crestătură de la linia părului. Un şoricar

negru cu maro stătea de pază în faţa lui şi lătra la intruşi.

— Taci, Mauser, spuse bărbatul.

— Eşti bine, bătrâne? Pitt trecu de şoricar şi-l ajută pe bărbat să se ridice în picioare. Avea aproape un metru nouăzeci, cât Pitt, dai un pic mai multe kilograme.

— Nemernicul ăla a intrat aici de nici unde şi a început să dea în staţia mea radio. În timp ce bărbatul vorbea, ochii albaştri începeau să i se limpezească. I-am dat una bună, dar m-a doborât cu patul pistolului.

Giordino găsi o trusă de prim ajutor şi-i bandajă rana.

— Mulţumesc, fiule. Cine erau tipii ăştia, mă rog?

— Nu ştiu, spuse Pitt, dar unul dintre cei patru oameni ai noştri se află la bordul şalupei lor. Aveţi vreo şalupă pe care s-o putem împrumuta?

— Avem o barcă gonflabilă mică, *Zodiac,* în spate. N-are cine ştie ce motor, dar puteţi s-o luaţi.

Căpitanul privi pe fereastra cabinei şi realiză că şlepul împingea vasul *Drake.*

— La naiba! Staţi să dau înapoi dinspre vasul vostru înainte să plecaţi voi.

Trase repede vasul în marşarier, apoi îl lăsă pe liber. Se întoarse către Pitt şi ridică din sprâncene îngrijorat.

— Aveţi grijă cu ei.

— Vom avea.

Pitt schiţă un gest din cap către bărbat, apoi se întoarse şi-l urmă pe Giordino pe uşă. Când ieşi din cabină, observă licenţa de căpitan de vas comercial a bătrânului atârnând pe peretele de compartimentare. Citi numele Clive Cussler tipărit pe document, strânse din sprâncene şi apoi se grăbi spre punte.

Giordino desprinsese deja bărcuţa gonflabilă de pe cabină. În loc să o dea jos cu grijă peste bord cu un vinci, cei doi bărbaţi preferară să o ia pe sus, s-o arunce peste bord şi apoi să sară în ea. Pitt pregăti motorul exterior, apoi trase de rola de pornire, aducând motorul la viaţă. Accelerând la maximum, se îndepărtă de şlep îndreptându-se către ţărm.

Şalupa mexicană era încă vizibilă în întunericul care se adâncea, iar Pitt setă unghiul de urmărire. Dar se înscriseseră într-o cursă fără sorţi de izbândă, din moment ce şalupa bătea valurile cu vreo zece noduri bune mai mult decât mica ambarcaţiune *Zodiac.* Singurul lucru pe care-l putea face Pitt era

să încerce să-i păstreze în câmpul vizual suficient de mult cât să-şi dea seama încotro aveau să acosteze.

— Sper că n-ai uitat să iei paşapoartele, strigă Giordino. Răsucirea lor către sud-est i-a pus clar pe un curs către ţărmul mexican.

— Îmi doresc să-mi fi amintit să aduc un RPG[7] în schimb.

Giordino căutase deja prin *Zodiac,* singura lor potenţială armă era o ancoră mică. Dar Pitt n-avea nici cea mai mică intenţie să dea nas în nas cu hoţii înarmaţi. Singura lui grijă era siguranţa lui Ann.

În timp ce forma abia perceptibilă a şalupei dispărea în depărtare, se gândi la curajoasa agentă NCIS, întrebându-se ce mama naibii plănuia să facă.

---

[7] Grenadă propulsată de rachetă; abrevierea îşi are originea în Ruchnoy Protivotankoviy Granatomet, (n. tr.).

15

Stând întinsă pe punte, udă fleaşcă şi strângând balustrada şalupei, Ann se întreba acelaşi lucru. Voia să deturneze barca şi să navigheze cu ea până în San Diego, dar asta era o misiune greu de realizat cu patru bărbaţi înarmaţi la bord. Îşi pipăi spatele să se asigure că tocul care conţinea un SIG Sauer P239 supravieţuise plonjării în ocean.

Decizia ei de a se strecura la bordul bărcii mexicane fusese condusă mai mult de adrenalină decât de strategie. Ieşea dintr-unul dintre laboratoarele navei aflându-se în căutarea unui loc sigur în are să depoziteze cutia lui Heiland când îl văzuse pe Pablo pe punte îndreptând un pistol către Gunn. Se ascunsese într-o scară de tambuchi, se strecurase în cabina ei şi-şi luase arma. Când unul dintre atacatori atrăsese atenţia tuturor trăgând în barca semirigidă de pe *Drake,* se furişase până pe puntea de control şi descoperise staţia radio distrusă. În vreme ce echipajul fusese surprins de atac, ea ştia exact motivul pentru care îşi făcuseră apariţia atacatorii. Veniseră după cutie. Cutia, nu trupul lui Eberson, era adevăratul motiv pentru care Ann se afla la bord.

Bărbaţii acţionaseră repede şi încărcaseră cutia înainte ca ea să poată plănui un contraatac. Un singur gând îi trecuse prin minte. Dacă nu putea fi salvată, atunci trebuia distrusă.

Cu inima bătându-i să sară din piept, păşise pe uşa punţii de control şi trăsese cu ochiul spre pupa. Pablo era ocupat cu Gunn lângă submarin, în vreme ce ceilalţi bărbaţi fixau cutia la bordul şalupei. Trăsese aer adânc în piept, păşise pe aripa punţii de control şi sărise peste bord.

Anii de sărituri de la înălţime se dovediseră folositori. Îşi încordase trupul în plonjare şi ridicase braţele deasupra capului, întinzându-se către ocean. Lovise apa în unghi vertical, numai bine cât să nu împroaşte prea mult. Apele reci ale Pacificului îi făcuseră trupul să se cutremure în scufundare, apoi se întorsese şi înotase către barca mexicană.

Ieşind la suprafaţă departe de spatele ambarcaţiunii, se mişcase încet de-a lungul bărcii ca să rămână ascunsă. Auzise un bărbat sărind la bord, apoi observase că barca se îndepărta de *Drake.* Cu o lovitură rapidă, atinse coca şi se prinsese de bastonul balustradei de pe punte. Apoi motoarele huruiseră şi

barca prinsese viteză. Ann se ţinuse cu fermitate şi lăsase ca viteza bărcii s-o târască pe suprafaţa apei în timp ce balansase un picior urcându-se punte. Apoi se răsucise pe puntea îngustă care se întindea de-a lungul cabinei echipajului.

Acum stătea întinsă, răbdătoare, încercând să-şi liniştească respiraţia şi făcându-şi curaj, în vreme ce barca gonea către ţărm. Avea să fie o călătorie de o jumătate de oră. Luând noaptea drept aliat, aşteptă să se întunece complet. Apa sărată îi stropea faţa, iar ea sălta ca un călăreţ de rodeo, luptându-se să-şi menţină poziţia şi rugându-se ca nimeni să nu se uite în direcţia ei.

Pablo şi oamenii lui stăteau pe puntea de la pupa de câteva minute, privind cum *Drake* rămânea în urma lor. Şlepul era cu faţa spre ei, ascunzând lansarea la apă a micuţei *Zodiac* de la pupa. După câteva minute, petrecerea se mută în cabină. Pablo dădu un telefon, apoi se aşeză şi dădu pe gât o sticlă de Dos Equis.

Când cerul căpătă o nuanţă ca de cărbune, Ann se furişă înapoi de-a lungul balustradei până când putu trage cu ochiul pe puntea deschisă. Un bărbat cu tenul închis şi bine făcut stătea pe o bancă legănând un pistol, fără să privească pupa. Avea o frunte înaltă şi o barbă lungă şi deasă, care-i amintea lui Ann de o versiune mai tânără a lui Fidel Castro. Prinsă bine pe punte în faţa lui era cutia lui Heiland, pe care individul o folosea să-şi sprijine picioarele.

Deşi contextul îi era potrivnic într-un potenţial schimb de focuri cu întregul echipaj, acest bărbat solitar putea fi îngenuncheat, mai ales că elementul surpriză era de partea ei. Obiectivul era simplu: să arunce cutia peste bord prin orice mijloace disponibile. Poate că Pitt şi nava NUMA aveau s-o recupereze mai târziu. Măcar să fie departe de mâini străine.

Înaintă pe lângă balustradă şi coborî încet pe punte. Se auzeau voci venind din cabina principală, care era la câţiva paşi sub punte i nu putea fi văzută din acel punct. Chiar deasupra acesteia se afla
cabina de comandă a bărcii, unde Ann putea vedea picioarele pilotului la câţiva metri distanţă. Cu barca apropiindu-se de coastă, nu putea decât să spere că pilotul era cu ochii fixaţi pe curs.

Scoase încet compactul SIG Sauer din toc, îl suci în mână şi se

năpusti asupra lui Fidel, care n-o auzi venind. Ţinti către tâmpla lui, dar lovi sus, iar patul pistolului ateriză în creştetul capului. Mormăi şi căzu pe o parte, scăpând pistolul pe punte.

Ann îl împinse deoparte cu piciorul şi îngenunche să desprindă cutia, care fusese legată de bancă.

Doar ameţit de lovitură, bărbatul îşi pipăi capul însângerat cu o mână şi bâjbâi pe punte după armă. În loc să găsească arma, dădu de glezna lui Ann. O cuprinse strângând-o furios şi trase cu toată puterea.

Aplecată deasupra cutiei, Ann fu surprinsă şi căzu lată pe punte. Dar avea reflexe iuţi şi se răsuci repede pe o parte. Bărbatul încă o strângea de glezna stângă, aşa că îl lovi straşnic cu piciorul drept în lateralul capului. Omul mârâi şi trase şi mai tare, aşa că mai aplică o lovitură, care-l nimeri în mandibulă. Într-un final, degetele bărbatului slăbiră strânsoarea, dădu ochii peste cap şi se prăbuşi pe punte.

Ann alergă înapoi la cutie, dezlegând o curea, apoi pe cealaltă, în sfârşit, reuşise. Târî cutia până la pupa şi ridică un capăt pe balustradă. Se aplecă să-l ridice şi pe celălalt, apoi îngheţă. Un inel rece îi atinse ceafa.

— Asta va rămâne aici, scumpo, bubui vocea joasă a lui Pablo în timp ce presa pistolul Glock în ceafa ei.

Luminiţe care pâlpâiau acopereau ţărmul într-un val strălucitor de chihlimbar, dar această imagine liniştită nu făcea decât să-l irite pe Pitt. Conturul bărcii mexicane dispăruse de mult, singurul indiciu pentru a-i determina poziţia rămânând luminiţele de la bord.

Dar cu cât creştea distanţa, cu atât lumina bărcii se diminua, topindu-se, în cele din urmă, în luminile ţărmului până când dispăru din aria lui vizuală.

Pitt ţinu cârma fixă, urmărind ultima poziţie vizibilă a bărcii şi sperând că nu-şi schimbase prea mult cursul. Nu realiză, dar coasta mexicană de la graniţa sudică nu oferea port natural pe o distanţă de vreo cincizeci de kilometri. După ce merseră orbeşte câteva minute, se apropiară de linia ţărmului şi de dealurile luminate de deasupra lui. În jurul lor, apele păreau pustii, aşa că îndreptă *Zodiacul* către sud. Două minute mai târziu, o zăriră.

— Acolo! strigă Giordino, arătând către prora.

La vreun kilometru în faţă, se putea distinge un chei mic, stâncos, care se întindea înspre Pacific. O dană de acostare primitivă fusese construită de-a lungul primilor cincisprezece metri stâncoşi, iar o barcă luminată plutea liniştită. În timp ce se apropiau, Pitt şi Giordino desluşiră câteva siluete care se mişcau de pe punte către o camionetă cu patru uşi. Două siluete se întoarseră pe barcă, apoi cărară o cutie dreptunghiulară pe care o lăsaseră pe bancheta din spate.

— E cutia noastră, spuse Giordino. O vezi pe Ann?

— Nu, dar ar putea fi printre cei care se află deja în camionetă. Am să încerc să acostez în partea cealaltă a cheiului.

Păstră barca suficient de departe de ţărm îndreptându-se spre chei şi eliberă acceleraţia ca să scadă cât mai mult din huruitul motorului. Când traseră aproape, barca mexicană ţâşni deodată. Făcu o buclă în capătul cheiului, ajungând la mică distanţă de *Zodiac* în goana sa spre coastă.

Zdruncinată puternic de valuri, singura canistră de combustibil a *Zodiacului* se răsturnă. Giordino scutură canistra înainte s-o îndrepte.

— N-avem suficient combustibil să ne ţinem după barcă.

Motorul camionetei fu pornit, iar Pitt zări luminile de poziţie din spate.

— Atunci ar fi bine să tragem la mal.

Acceleră, ignorând orice încercare de a se furişa şi goni barca gonflabilă de-a lungul cheiului. Putea distinge la lumina unor case şi magazine din apropiere că dana de acostare pornea de pe o plajă mică. Pitt forţă barca prin valurile care se spărgeau aproape de mal, direct pe nisip, chiar când camioneta era aproape să iasă pe stradă.

Chiar înainte ca Pitt să oprească motorul, Giordino sări din *Zodiac,* trăgând barca dincolo de linia fluxului. Ambii bărbaţi o luară la goană pe drumul nepietruit. Camioneta era la doar o stradă mai în faţă. Fără vreo alternativă disponibilă, alergară după camionetă.

Maşina trecu uşor pe drumul prost până ce ajunse la intersecţia cu un drum pavat, luminat şi cu trafic relativ redus. Un şir de magazine mici amenajate în clădiri cu tencuială crăpată se întindea de-a lungul drumului, cele mai multe fiind închise noaptea. Dar câteva cantine şi restaurante mici aveau parte de un flux de oameni de-a lungul trotuarelor. Cotind la stânga, camioneta prinse repede viteză şi se înscrise în traficul relaxat. Pitt şi Giordino ajunseră şi ei în intersecţie câteva secunde mai târziu.

— Nu-s mare amator să alerg ca la maraton noaptea fără pantalonii mei de sport fosforescenţi, spuse Giordino cu respiraţia întretăiată în timp ce priveau amândoi cum maşina accelera.

— Iar eu mi-am uitat bentiţa norocoasă, spuse Pitt gâfâind.

Căutară ceva care să aducă a taxi, dar nu văzură nimic. Apoi Pitt se îndreptă către următorul colţ.

— Cred că am văzut ceva ce putem împrumuta.

Doi electricieni în salopete gri meştereau la panoul unei clădiri industriale de două etaje. Făcând un ciubuc pe lângă slujba de zi de la compania naţională mexicană de electricitate, se foloseau de duba angajatorului lor. La câţiva centimetri de electricieni, maşina era parcată la bordură cu ambele uşi deschise şi cu radioul urlând.

Pitt şi Giordino fugiră direct spre vehicul şi săriră pe scaunele din faţă. Cheile atârnau în contact. Înainte ca electricienii să realizeze ce se întâmplă, Pitt porni motorul şi demară în trombă.

— *Alto! Alto!* strigă unul din bărbaţi aruncând şurubelniţa şi luând-o la fugă după ei. Partenerul lui se holbă un moment, apoi

scoase telefonul din buzunar şi sună înnebunit.

Pitt prinse şoseaua liberă şi se îndepărtă repede de cel care-l urmărea. Nişte unelte şi cabluri săriră din spatele dubei până ce Pitt trecu în viteză peste un prag limitator de viteză şi uşile din spate se închiseră.

— Băieţii ăştia or să aibă de dat nişte explicaţii dimineaţă, spuse Giordino.

— Nu crezi că şeful lor o să creadă că duba le-a fost furată de doi yankei nebuni?

— Poate. Dar chiar şi aşa, cred că ar trebui să fim un pic mai atenţi, spuse el mângâind bordul.

Pitt trecu printr-o groapă adâncă, ceea ce-i făcu pe amândoi să sară din scaune.

Pierduseră urma camionetei cu patru uşi, aşa că Pitt conducea oricum numai cu atenţie nu. Lipi pedala de acceleraţie de podea, depăşind câteva maşini mai lente de pe drumul îngust. Frână cu putere ca să evite o femeie care ţâşnise pe stradă cu două găini într-o cuşcă, apoi evită la milimetru o haită de câini vagabonzi de la marginea oraşului.

Bulevardul cotea în sus pe deal, lăsând în urmă şi traficul, şi afacerile de la marginea drumului, precum şi orice sursă de lumină. Trecând de un Volkswagen Beetle ruginit, Pitt zări camioneta la vreo jumătate de kilometru în faţă. Motorul slab al dubei huruia protestând în timp ce el ţinea acceleraţia la podea, iar roţile mici înghiţeau cu lăcomie asfaltul. Drumul cotea subit, iar Pitt luă curba cu scârţâit de roţi, aruncând o dâră de praf pe un Dodge Charger albastru parcat pe acostament. Farurile camionetei se aprinseră imediat şi maşina intră pe drum.

— Încă-ţi pare rău pentru bărbaţii ăia? întrebă Pitt.

— Un pic. De ce întrebi?

— Cred că au anunţat poliţia.

— De unde ştii?

Pitt privi în oglinda retrovizoare şi văzu luminile de pe capota maşinii de poliţie explodând.

— Pentru că-s fix în spatele nostru.

17

Bara luminoasă montată pe capota maşinii scălda dealurile arse de soare în raze de lumină când albastre, când roşii. La scurtă distanţă în faţă, şoferul camionetei strânse volanul când văzu luminile în spatele lui.

— Pablo! Poliţia. Aşteptau la ultima curbă.

Stând pe bancheta din spate, Pablo privi peste umăr luminile, apoi se uită la vitezometru.

— Nu circulai peste viteza admisă?

— Nu cu mai mult de un kilometru sau doi, jur.

Pe faţa lui Pablo nu se văzu nici un semn de îngrijorare.

— Scapă de ei înainte să ne apropiem de aeroport, spuse fără pic de emoţie. Dacă-i nevoie, ne descotorosim de arme. Şi de fată.

Ann se încordă, întrebându-se dacă aveau s-o omoare pe ea prima. Stând între Pablo şi bărbatul cu barbă, Juan, nu ştia de care dintre ei să se teamă mai mult. Se trase de lângă Pablo şi se întoarse către celălalt bărbat. Cu un ochi vânăt şi cu sânge uscat pe obraz, Juan stătea cu un pistol lipit de coastele ei şi un rânjet întipărit pe faţă.

De când Pablo o descoperise pe barcă, Ann avusese mâinile legate şi un pistol aţintit asupra ei. De atunci o cuprinsese frica, dar acum un licăr de speranţă se ivi sub forma poliţiei mexicane. Poate Pitt reuşise cumva să-i alerteze. Se ruga în sinea ei să nu fie prinsă într-un schimb de focuri.

Şoferul acceleră, ceea ce determină camioneta cu patru uşi să se încline şi să sară pe drumul prost. Trecu glonţ prin câteva curbe, înainte să urce pe o creastă înaltă. Odată ajuns în vârf, drumul cobora şerpuind pe partea cealaltă, până în valea lată care găzduia oraşul de frontieră Tihuana.

Un milion de luminiţe pâlpâiau prin ceaţa suspendată deasupra oraşului. Priveliştea dispăru repede, din moment ce camioneta gonea pe pantă, ajungând la periferia oraşului. Privind înapoi, şoferul văzu că se depărtase de luminile maşinii de poliţie.

Camioneta se apropie de autostrada aglomerată cu patru benzi, care făcea o buclă în jurul capătului sudic al oraşului Tihuana. Pablo observă că şoferul trase de volan ca s-o ia pe autostradă.

— Nu, ţine-te departe de autostradă! Ia-o prin oraş, o să fie mai uşor să scăpăm de ei.

Şoferul încuviinţă dând din cap şi se îndreptă către străzile congestionate ale oraşului. Se uită în oglinda retrovizoare încă o dată. Un alt vehicul împiedica poliţia să-şi încheie urmărirea.

Era duba utilitară. Pitt făcea tot ce-i stătea în putinţă să rămână aproape de camionetă, în ciuda faptului că avea poliţia pe urme. Aproape că topise motorul mic al dubei, forţându-l pe deal la turaţie mare ca să păstreze distanţa. Maşina mult mai puternică a poliţiei ajunse cu uşurinţă duba din urmă şi îi lovi bara din spate.

Pitt îşi creă un uşor avantaj la vale, conducând duba chiar pe margine. Pietrişul zbura când lua curbele cu viteză, mai concentrat să rămână pe urmele camionetei decât să scape de maşina de poliţie. Şoferul maşinii de poliţie era mult mai precaut şi-l lăsă pe Pitt să câştige ceva distanţă în timp ce gonea către oraş.

— Va trebui să facem ceva în legătură cu tovarăşul nostru, spuse Pitt în timp ce intrau în oraşul cu aproape două milioane de locuitori.

Giordino se uită în spatele dubei, care era plină cu unelte şi materiale care se tot deplasau de colo-colo.

— Am să mă uit să văd dacă găsesc prin spate ceva care să-i scoată din joc pe *Federales* ăştia. Se ridică din scaun cu atenţie, în timp ce maşina şerpuia pe drum.

Pereţii dubei erau tapetaţi cu mosoare cu cabluri şi coşuri pline de conectori electrici, plus o varietate de unelte. Nici poveste să poată fi folosit ceva pe post de armă de apărare, evaluă Giordino. Apoi zări un suport mic pentru tuburi conductoare. Folosite pentru a proteja firele expuse, tuburile subţiri din oţel galvanizat şi lungi de o sută douăzeci de centimetri erau filetate la fiecare capăt.

Giordino ridică din sprânceană când găsi un coş plin de cuplaje. Strigă către Pitt:

— Cred că am găsit ceva.

Un minut mai târziu, duba alerga pe şoseaua de racord a autostrăzii, continuându-şi drumul spre oraş. Camioneta făcu dreapta la semafor, două străzi mai în faţă, iar Pitt strigă la Giordino:

— Vine!

Lăsă acceleraţia mai moale, asigurându-se ca maşina de poliţie se apropie. Când ajunseră la distanţă de câteva maşini de semafor, Pitt strigă:

— Acum!

Giordino deschise uşile din spate cu o lovitură de picior şi eliberă un segment de tuburi de doi metri jumate, pe care le cuplase. Fixă un capăt de o bucată de lemn proptită în scobiturile roţii de rezervă şi-i stabiliză mişcările laterale cu bucăţi de cabluri pe care le legă în jurul balamalelor uşilor. Pitt îi dădu poliţistului un moment pentru a se putea retrage şi apoi apăsă puternic frâna.

Ofiţerul de poliţie încetinise deja când zări tubul ieşind în afară ca un soi de lance medievală de turnir şi frână cu putere când luminile din spate ale dubei se aprinseră. Pitt avea avantajul unui vehicul mai uşor, lucru pe care-l demonstră băgând duba în marşarier în clipa când îşi pierdu avântul.

Maşina poliţiei lovi bara din spate la câteva momente după ce se înfipsese în ţeapa improvizată de Giordino. Tubul trecu prin mască şi radiator înainte să lovească blocul motor şi să se facă armonică. Un nor de abur ţâşni din sistemul de răcire al motorului, fără ca poliţiştii din maşină, cărora vederea le era blocată de airbagurile explodate, să-l poată zări.

Pitt băgă duba în viteza întâi şi apăsă ambreiajul. Un sunet hârşâit se auzi din spate în timp ce duba se chinuia să înainteze. Bara se desprinse în cele din urmă de maşina de poliţie şi duba înaintă. Giordino urmări tubul care se elibera aburul care se ridica.

— Acum, chiar c-or să aibă de tras electricienii ăia, spuse Giordino întorcându-se pe locul din faţă.

— Nu face decât să confirme povestea că yankeii chiar erau nebuni.

Pitt strânse cu putere volanul reluându-şi căutările. În curând, fiecare poliţist din Tihuana avea să se afle pe urmele dubei utilitare. Cotind, apăsă acceleraţia până la podea. Trebuiau să se dea peste cap pentru Ann, şi asta cât mai repede.

— Nu mai văd girofarul poliţiei, spuse şoferul camionetei aruncându-i lui Pablo un rânjet hidos. Anii de abuz de substanţe îi transformaseră gura într-o cavernă cu gingii însângerate şi dinţi stricaţi. Cred că am scăpat de ei.

— Condu în aşa fel încât să nu atragi atenţia, spuse Pablo, dar du-ne la aeroport fără întârziere.

Şoferul verifică ruta pe ecranul sistemului de navigaţie, care şerpuia către aeroport, pe partea nord-estică a oraşului. Uitându-se permanent în oglinda retrovizoare după lumini de poliţie, nu dădu prea multă atenţie dubei utilitare care gonea la distanţă mică în spatele lui.

Cu cât se apropiau de centrul oraşului, cu atât străzile deveneau mai aglomerate. Camioneta o luă spre est pe o stradă numită Plaza El Toreo, unde trotuarele murdare erau pline de oameni. Camioneta ocoli câţiva pietoni distraţi, apoi trecu peste un hop, care făcu cutia să sară în remorca maşinii.

Urmându-i îndeaproape, Pitt şi Giordino remarcară cutia care nu era fixată.

— Ce crezi că se află în ea de provoacă toată agitaţia asta? întrebă Giordino frecându-şi barba.

— Mi-aş fi dorit să ştiu. Pitt trebui să-şi ascundă furia provocată de faptul că implicase echipajul vasului *Drake* într-o situaţie periculoasă fără a-l avertiza.

— Dacă tragi de-a lungul remorcii, s-ar putea să pot să apuc chestia aia, spuse Giordino arătând cu degetul.

Pitt luă în considerare ideea. Conducând un vehicul dat în urmărire şi lipsiţi de orice armă, aveau puţine şanse să dovedească bărbaţii din camionetă. Opţiunile lor erau limitate, dacă nu cumva sinucigaşe.

— Poate că am putea negocia un schimb pentru Ann, spuse el, dacă nu ne omoară pe loc.

Aveau avantajul faptului că se aflau într-un oraş aglomerat, unul cu o reputaţie dubioasă. Giordino ajunse la concluzia că merita să-şi asume riscul.

Pitt ţinu duba aproape de bara din spate a camionetei, aşteptând un gol în trafic ca să poată trage de-a lungul remorcii. Vehiculele ajunseră la un stop, de care Pitt trecu fără să oprească. Ridică privirea şi văzu cu nelinişte o maşină de poliţie

trecând în direcţia opusă.

Privi înainte în timp ce maşina trecu, apoi o urmări în oglindă. Maşina poliţiei făcu o întoarce rapidă în trei mişcări pe strada îngustă, aproape aruncând un băiat de pe motocicleta lui.

— Cred că ne-am aranjat, spuse Pitt.

Giordino coborî geamul.

— Atunci hai măcar se ne alegem cu ceva pentru tot deranjul.

Pitt se strecură şi mai aproape de camionetă în timp ce în spatele lui apărură luminile maşinii de poliţie, care se chinui să-şi croiască drum prin intersecţie, dar un camion semiremorcă întoarse chiar în faţa ei, făcând încet manevre într-o curbă strânsă. Pitt privi în faţă, aşteptând ca un Isuzu uzat să schimbe banda înainte de a ocupa spaţiul lăsat în traficul care venea din sens opus. Călcând acceleraţia cu putere, intră pe contrasens şi trase de-a lungul camionetei. Giordino ieşi pe fereastră şi întinse mâinile în remorcă, încercând să prindă cutia.

Şoferul camionetei, alertat de luminile de poliţie vizibile în oglindă, îl zări pe Giordino ieşind pe geamul dubei şi călcă imediat frâna. Giordino reuşi la limită să se tragă înapoi pe fereastră şi să evite să se izbească de cabina camionetei. Preţ de o clipă, cele două vehicule circulară paralel una cu cealaltă.

— Eram gata-gata să o iau, îi spuse Giordino lui Pitt. Hai să mai încercăm o dată.

Giordino stătea acum aproape faţă în faţă cu Juan, care cobora geamul disperat.

Pitt frână potrivind viteza cu cea a camionetei, apoi privi în faţă şi văzu o betonieră îndreptându-se huruind chiar spre el.

— Mişcă-te repede! spuse Pitt şi apăsă şi mai mult frâna.

Camioneta acceleră, iar Pitt se chinui să potrivească viteza înainte să se confrunte cu o coliziune directă.

În vreme ce duba trase de-a lungul remorcii, Giordino se puse pe treabă. Atârnând pe jumătate pe geamul maşinii, prinse mânerul de la un capăt al cutiei. Trase cu putere şi smulse cutia din remorcă, lăsând-o să se balanseze pe lângă dubă.

— Am luat-o!

Pitt nu avu loc să accelereze şi să treacă în faţa camionetei, aşa că frână cu putere. Dar şi camioneta încetini, ţinându-l în loc pe sensul opus, cu betoniera la doar câţiva metri distanţă. O străduţă laterală îngustă îi apăru în stânga, iar Pitt apăsă acceleraţia şi trase de volan la maximum.

În camionetă, Juan reuşise, în cele din urmă, să coboare geamul. Se căţără pe jumătate afară şi îndreptă un Glock 22 către dubă. Trase până când şoferul camionetei strigă:

— Ai grijă!

Mult prea târziu, Juan se întoarse să vadă aripa din faţă a betonierei, cu o fracţiune de secundă înainte să-l prindă chiar de guler. Hainele îi fură prinse de aripă şi fu tras din camionetă. Ambele picioare îi fură zdrobite, în timp ce era tras şi spintecat.

Virând brusc la stânga, Pitt scăpă la limită de coliziune. Când duba evită cu scârţâit de roţi betoniera, scăpând milimetric fără s-o izbească frontal, o ploaie de gloanţe se abătu de-a lungul aripii şi până la portiera pasagerului. Doar ultimul glonţ avu efect, ştergând cutia şi crestând mâna lui Giordino. Reflexul nervilor mâinii îl determină să elibereze din strânsoare mânerul cutiei, iar aceasta căzu pe carosabil.

Panicat, şoferul betonierei călcă frâna. Abia ţinându-se de aripă, Juan alunecă sub roata stângă din faţă. Autovehiculul masiv opri patinând, dar doar după ce strivi rămăşiţele lui Juan şi cutia sub roţile duble din spate.

Şocat de imaginea din oglinda retrovizoare, şoferul camionetei pierdu controlul asupra propriei maşini. Derapă spre dreapta şi intră cu viteză într-un Chevy Cobalt parcat la marginea drumului. Camioneta cu patru uşi se urcă pe portbagajul maşinii mici, scârţâind din cauza frecării până când opri. Un zgomot puternic umplu aerul când anvelopele camionetei, tăiate în corpul maşinii zdrobite, explodară.

Pe partea cealaltă a străzii, duba utilitară evită la milimetru betoniera şi se opri în fundul unui SUV. Strada laterală era blocată de trafic, iar Pitt trase frâna şi maşina îngheţă. Mulţimi de oameni se adunară pe trotuare şi pe stradă, blocând traficul. Pitt observă luminile unui girofar reflectându-se în vitrinele unui magazin, semn că poliţia se apropia de scena accidentului.

— Cred că ăsta ar fi un moment bun să ne luăm la revedere de la duba noastră, spuse Pitt.

— Şi eu care mă ataşasem de ea, spuse Giordino scuturând din cap. Găsi o rolă de bandă izolatoare şi începu să-şi bandajeze mâna care-i sângera.

— Eşti bine? întrebă Pitt, abia realizând că prietenul lui fusese rănit.

— S-ar putea să fiu nevoit să duc băutura la gură cu ambele

mâini o vreme, dar voi supravieţui.

Săriră din dubă şi se pierdură în mulţimea care începu să înconjoare betoniera. Ignorând trupul stâlcit al lui Juan, se concentrară pe examinarea cutiei.

Nu prea aveau ce să vadă. Tot felul de cabluri, plăci de circuit şi carcase de metal erau împrăştiate sub camion de parcă ar fi fost resturile unui robot dezmembrat. Orice ar fi fost în cutia aceea, era imposibil să mai fie recuperat.

Se îndepărtară de betonieră când doi ofiţeri de poliţie se apropiară cu armele scoase. Pitt şi Giordino îşi croiră drum nevăzuţi către camionetă, folosindu-se de mulţimea de spectatori. Oamenii stăteau ciorchine pe trotuar, aşa că se alăturară aglomeraţiei, mergând de a lungul celor două maşini stâlcite. Cu un sentiment de groază, Pitt făcu un pas în faţă şi se uită în camionetă.

Ambele uşi erau deschise larg, dar Ann şi ceilalţi pasageri dispăruseră.

Pablo urmări înmărmurit cum cutia fu distrusă. Moartea camaradului lui nu însemna pentru el decât o bătaie de cap, dar pierderea cutiei îl făcu să se înroşească de furie. Îşi vărsă frustrarea pe Ann.

— Ce ştii despre aparat? întrebă împungând-o cu pistolul.

Ann strânse din dinţi fără să spună nimic.

— Pablo… poliţia se apropie. Faţa şoferului era albă ca varul, iar degetele îi tremurau deasupra volanului.

— Discutăm mai târziu, spuse Pablo privind-o dur. Fă ce spun, dacă nu, te omor aici. Acum, coboară din maşină.

Ann îl urmă coborând pe partea din stânga a maşinii, în timp ce şoferul luă o haină subţire şi o aruncă peste mâinile ei legate. Privi în urmă către duba utilitară, dar nu reuşi să-l vadă nici pe Pitt, nici pe Giordino. Şi ea, la fel ca şi Pablo, fu şocată să-i vadă apărând lângă betonieră şi se întrebă cum de reuşiseră să o urmărească.

Când păşiră pe trotuar, un bărbat tânăr îmbrăcat într-o cămaşă de mătase neagră îl abordă pe şofer.

— Asta-i maşina mea, spuse el arătând către Chevy-ul zdrobit. Uite ce-ai făcut.

Pablo făcu un pas către el şi îi lipi pistolul discret de stomac.

— Taci sau mori, spuse el pe un ton şoptit.

Bărbatul se împletici înapoi, dând din cap încontinuu. Cu ochii mari, se întoarse şi o luă la fugă.

Pablo se întoarse şi-o apucă pe Ann de braţ, apoi privi peste umăr. Văzu ofiţerii de poliţie coborând din maşină şi apoi studie mulţimea. Depistă imediat doi americani îmbrăcaţi în haine de muncă uitându-se sub roţile din spate ale betonierei. Când duba lor trăsese în lateral, îi recunoscuse ca fiind cei doi bărbaţi din submarinul de pe *Drake.*

Se întoarse şi-o înghionti pe Ann să înainteze.

— Mişcă-te.

— Păi, şi Juan? întrebă şoferul privind către betonieră cu o privire îngrozită.

Pablo nu spuse nimic, ignorând trupul partenerului lui mort în timp ce o ghida pe Ann către centrul trotuarului aglomerat.

Ajungând la camionetă, un minut mai târziu, Pitt şi Giordino cercetară mulţimea în căutarea lui Ann. O fetiţă stătea pe

bordură vânzând dintr-o cutie flori proaspăt culese. Îi atrase atenţia lui Pitt şi ridică un mănunchi de margarete. Pitt plăti florile, apoi îi înapoie fetei buchetul zâmbind. Înroşindu-se, ea mirosi florile şi apoi întinse mâna arătând în josul străzii.

Pitt îi făcu cu ochiul şi-i urmă indicaţia.

— Pe aici, Al.

Cu cât îşi croiau drum în josul străzii, cu atât era mai aglomerat. Piti urmărea mulţimea aflată în mişcare, încercând să zărească părul blond al lui Ann. Merseră cu valul de oameni până în capătul străzii, care dădea într-o parcare mare plină de maşini. Într-un târziu, Pitt şi Giordino realizară unde se îndreptau toţi oamenii.

Un stadion proaspăt renovat trona impozant în celălalt capăt al parcării. Structura era perfect rotundă şi totuşi mult mai mică decât un stadion obişnuit de baseball sau fotbal american. Valuri de oameni se îndreptau către construcţie, urmărind intrările din fiecare capăt. Pitt ridică privirea şi văzu partea de sus a stadionului încoronată de becuri care luminau alcătuind cuvintele PLAZA EL TOREO.

— Fotbal european? întrebă Giordino.

— Nu. Lupte cu tauri.

— Fir-ar să fie, iar eu am uitat să mă îmbrac în roşu. Giordino nici nu observase că mâna lui sângerândă îi pătase în roşu cracul de la pantalon.

Se îmbulziră pe cea mai apropiată intrare, încercând să se strecoare cu ceilalţi întârziaţi. Mirosul de porumb copt de la toneta unui vânzător parfuma aerul nopţii. Giordino îşi umplu plămânii cu mirosul delicios, încercând să înăbuşe duhoarea gunoiului din tr-o mahala apropiată care se împletea cu cea de transpiraţie şi alcool a mulţimii care intra în arenă.

Uitându-se în faţă, Pitt zări un bărbat masiv care intra pe stadion având lângă el o femeie blondă.

— Cred c-o văd.

Giordino îşi croia drum prin mulţime împingând ca un buldozer, cu Pitt imediat în spatele lui. În timp ce se luptau să-şi croiască drum prin mulţime către turnichet, Pitt îl întrebă pe Giordino:

— Ai vreun ban la tine?

Giordino se căută prin buzunare cu singura mână sănătoasă şi scoase o mână de bancnote.

— Jocurile de poker noaptea târziu pe *Drake* au fost generoase cu mine.

— Slavă Domnului pentru lipsa de talent de la bordului navei ăleia, spuse Pitt şi trase o bancnotă de douăzeci pe care i-o întinse casierului.

Nu aşteptară restul şi ţâşniră prin turnichet pătrunzând în fugă în stadion.

Trompetele unei formaţii zbierau în timp ce trupa de matadori ai serii şi asistenţii lor erau prezentaţi, *cuadrilla* cutreierând arena circulară de pământ într-o procesiune plină de culoare. O mare de oameni gălăgioşi umplea stadionul, spectatorii stând în picioare şi aclamând. Pierduţi în marea de trupuri, Ann şi răpitorul ei nu erau de găsit.

— Poate că s-au îndreptat către ieşirea de pe partea cealaltă, spuse Pitt.

Giordino schiţă un gest de aprobare.

— În cazul ăsta, poate c-ar fi mai bine să ne despărţim.

Coborâră pe un coridor până în partea de jos a arenei, unde Giordino făcu la dreapta, iar Pitt la stânga. Pitt îşi croi drum prin prima secţiune de scaune, cercetând în sus şi-n jos, dar fără succes. Când fanii izbucniră subit în urale, privi spre arenă şi văzu un matador care intra singur pentru prima luptă. Un taur furios de jumările de tonă pe nume Donatello fu eliberat ca să i se alăture. Ignorând iniţial matadorul, bestia se ridică, dând cu copita în ţărână şi stârnind aclamaţiile mulţimii.

Pitt se strecură până în următoarea secţiune pentru spectatori, ocolind vânzătorii de vată pe băţ şi băuturi reci. Deodată zări o femeie cu păr blond aşezată lângă coridor, o secţiune mai încolo. Era Ann. Silueta solidă a lui Pablo era lipită de ea, scanând în acelaşi timp cu preocupare mulţimea. Îl observă repede pe Pitt şi-l fixă cu privirea. Pablo îi spuse scurt ceva şoferului de lângă el, apoi se ridică şi-o trase pe Ann în picioare. Ea întoarse privirea către Pitt pentru o clipă, pe chipul ei citindu-se teama şi rugăminţile de ajutor. În timp ce şoferul se ridică îndreptându-se către Pitt, Pablo o trase pe Ann şi coborâră treptele coridorului până spre un culoar care încercuia arena. La distanţă de fanii care aclamau, Pitt o luă la fugă coborând pe cea mai apropiată scară. Pe coridorul paralel, şoferul se chinuia să se ţină după el. Când Pitt ajunse jos la peretele care încercuia arena, se întoarse şi-şi croi drum către Ann şi Pablo, care

alergau în direcţia opusă la doar câţiva metri distanţă. Apoi şoferul sări peste următoarele trepte care-i ieşiră în cale.

Era cu câţiva centimetri mai scund decât Pitt, dar avea umeri laţi şi o conformaţie solidă. În timp ce-i făcu semn cu capul lui Pitt să se oprească, ridică scurt bluza ca să-i arate arma prinsă la brâu.

Pitt se mişcă fără ezitare, năpustindu-se şi lansând un croşeu de stânga care se opri în maxilarul şoferului, făcându-l să se clatine către perete. Fără a-i da timp să-şi revină, Pitt îl îngrămădi cu o combinaţie rapidă de lovituri aplicate la cap.

Şoferul încercă instinctiv să blocheze loviturile ridicând mâinile şi uitând de armă. Apoi îşi veni în simţiri. Ripostă, dând cu pumnii. Pitt se feri de prima lovitură, dar primi un pumn în coaste care i tăie respiraţia.

Pitt răspunse cu şi mai multe lovituri la cap în timp ce şoferul se izbi în el, ajungând amândoi lipiţi de peretele de siguranţă. Şoferul îl blocă pe Pitt cu braţul stâng, în timp ce cu mâna dreaptă apucă pistolul. Dar picioarele i se încurcară în picioarele lui Pitt, ceea ce i făcu pe amândoi să-şi piardă echilibrul şi să cadă pe spate.

Când se clătinară spre perete, şoferul scoase pistolul, dar fu forţat să se sprijine cu aceeaşi mână în care avea arma. În timp ce şoferul căută să întindă mâna spre perete, Pitt îi trase un cot în braţ, iar arma căzu şi ambii bărbaţi se răsturnară peste zid.

Spectatorii din apropiere icniră când bărbaţii căzură cam la doi metri în arenă. În centrul acesteia, fără să fie conştient de intruziunea lor, un matador stătea cu spatele la ei, flirtând cu taurul vioi.

Pitt resimţi greutatea căderii, aterizând cu putere pe umăr când amândoi izbiră ţărâna şi apoi se rostogoliră îndepărtându-se unul de celălalt. Şoferul se ridică în picioare primul şi pipăi pe jos după arma pierdută. Când se ţâra către perete, se izbi de un raft de lemn plin cu *banderillas.* Lungi ca nişte săgeţi, extrem de ascuţite, decorate cu funde colorate, erau uneltele pe care le foloseau *banderilleros* care-l asistau pe matador. Aveau să înfigă *banderillas* în spinarea taurului, ceea ce-l agita, slăbindu-i însă muşchii gâtului şi făcându-l să atace cu capul mult mai plecat.

Pitt abia îşi simţea picioarele când şoferul puse mâna pe una dintre aceste *banderillas* şi-o azvârli către el. Aruncă cu boltă, iar Pitt se feri cu uşurinţă. Merse cu spatele de-a lungul peretelui

când şoferul mai luă încă trei *banderillas.* Pitt zări o capă de matador atârnând într-un cui lângă el. O apucă şi o strânse într-un fel de scut improvizat.

De cealaltă parte a arenei, doi *banderilleros* descălecaţi observară încăierarea şi începură să-şi croiască drum de-a lungul peretelui. Matadorul nu văzuse ce se întâmpla în apropierea lui, întreaga lui atenţie fiind doar asupra taurului. Scuturând capa cu o serie de mişcări cunoscute sub numele de *veronica,* matadorul aţâţa taurul să atace. Animalul trecu la doar câţiva centimetri de el. După ce trecu de capa matadorului, taurul mai alergă un timp, apoi se opri zărindu-i pe Pitt şi pe şofer mişcându-se de-a lungul peretelui.

Unii tauri sunt calmi în arenă, fiind nevoie de multe împunsături şi lovituri pentru a-i face să atace. Alţii sunt agresivi, năpustindu-se către tot ce mişcă. Bestia de culoarea ruginii pe nume Donatello se situa la vârf pe scara furiei. Şi deşi nu fusese încă împuns de către *banderilleros,* era furios şi dezlănţuit. Merse la trap apropiindu-se cu mare atenţie de cei doi bărbaţi, analizându-i.

Pitt văzu că taurul se apropia, dar era mult mai preocupat să pareze acele *banderillas* pe care atacatorul le arunca spre el. Cu faţa la Pitt, şoferul nu observă taurul.

Făcu câţiva paşi înainte, atacându-l încontinuu pe Pitt, azvârlind săgeţile ca un lăncier. Pitt se uita fix la proiectile. Încă retrăgându-se, bară prima săgeată cu pelerina strânsă. A doua trecu la distanţă de un centimetru când Pitt se feri sărind într-o parte. Şoferul aruncă ultima *banderilla,* apoi se apropie cu un pas pentru a ţinti mai bine. În vreme ce flutura săgeata, taurul atacă.

Aruncarea fu perfectă. Vârful ascuţit ţâşni fix către Pitt şi l-ar fi lovit în piept dacă nu l-ar fi blocat cu capa. Săgeata rupse materialul, pierzând suficient din impuls înainte să muşte din mâna lui Pitt. De parcă ar fi atins o oală opărită, Pitt azvârli capa strânsă şi săgeata înapoi către şofer, apoi se aruncă la pământ.

Orice îndoială vizavi de ce persoană să-şi ia drept ţintă dispăru din mintea taurului care se apropia galopând. Bestia urmă capa are zbura prin aer către şoferul care întinse mâna şi apucă ghemotocul de material textil.

Taurul lăsă capul în jos şi atacă.

Şoferul fu surprins de subita plonjare a lui Pitt la sol şi abia

apoi realiză mişcarea din spatele lui. Se întoarse, văzu taurul care se afla la doar câţiva metri distanţă şi înlemni.

Donatello îl izbi cu viteză pe bărbat. Mulţimea ţipă în momentul în care coarnele taurului perforară stomacul şoferului, aproape ieşind prin spatele acestuia. Dând din cap, taurul ridică bărbatul în aer şi-l plimbă câţiva metri înainte să-i lase trupul amorţit şi însângerat în ţărână.

Pitt auzi un ţipăt întârziat venind dinspre mulţime şi privi în spatele lui. La scurtă distanţă de partea cealaltă a arenei, Ann se lupta cu Pablo. Cu o mişcare rapidă, acesta o luă pe Ann pe sus şi-o aruncă în arenă. Cu mâinile încă legate, ateriză stângaci şi se lovi de pământ. Se zbătu să se ridice, apoi simţi o durere arzătoare în gleznă. Putea să stea doar într-un picior.

Înnebunit de proaspătul atac, taurul o studie pe Ann un moment şi pufni pe nări. Furios, se îndreptă către femeie, gata de atac.

Cei doi *banderilleros* şi matadorul o luară la fugă traversând arena ţipând, dar taurul îi ignoră. Erau prea departe ca să poată atrage furia taurului. Dar nu şi Pitt.

Sări în picioare, fugi şi săltă capa zdrenţuită, apoi o luă la goană după taur. Atacând cu putere, animalul se afla la mai puţin de şase metri de Ann.

Ea încercă să se retragă până la perete, dar abia se putea mişca din cauza durerii de la gleznă. Inima îi bătea cu putere când văzu în faţa ei animalul pregătit de atac, apoi îngheţă la fel cum făcuse şi şoferul. Un strigăt subit îi atrase atenţia.

— *Toro! Toro!*

Se întoarse şi-l văzu pe Pitt alergând spre ea şi agitând cu mişcări sălbatice capa zdrenţuită. Taurul aruncă o singură privire către bărbatul înalt, care ţopăia agitând capa roşie şi muşcă momeala.

Ann simţi căldura din respiraţia bestiei când viră în ultimul moment dinspre ea către el.

Pitt alunecă pe ţărână în timp ce taurul îl ajunse din urmă. Întinse capa într-o parte şi scutură materialul ca pe un covor prăfuit atrăgând atenţia taurului. Donatello urmă mişcarea. Se aruncă spre capă şi trecu prin ea, coarnele ascuţite trecând razant la câţiva milimetri de Pitt.

Trase capa când taurul trecu, apoi se întoarse ca să poată urmări animalul. Era mult prea prins în instinctul de autoapărare

ca să mai audă aplauzele şi uralele de *Olé* care veneau din mulţime. Scutură capa, apoi făcu un pas lateral când taurul mai trecu o dată.

— Permiteţi-mi mie, *señor*, spuse matadorul, alergând cu o expresie de jenă.

Cu ajutorul unui *banderillero,* matadorul conduse taurul către centrul arenei în vreme ce ceilalţi doi bărbaţi trăgeau afară cadavrul şoferului.

Pitt se întoarse către Ann şi văzu cum era ridicată din arenă de Giordino. Se apropie şi apucă braţul stâng întins de Giordino. În aplauzele furtunoase ale spectatorilor, Pitt se căţără pe perete. Palidă şi tremurând, Ann îl apucă de braţ.

— Taurul ăla m-ar fi sfârtecat dacă n-ai fi intervenit. A fost o nebunie curată, dar mulţumesc.

Pitt îi oferi un zâmbet obosit.

— Uiţi că muncesc în Washington. Mă lupt cu taurii tot timpul.

Apoi faţa îi deveni serioasă şi privi de jur-împrejurul lor.

— Răpitorul tău, Pablo?

Ann scutură din cap. Giordino cerceta deja mulţimea, dar nu găsi nimic.

Bărbatul cel masiv se făcuse mic în mulţime şi dispăruse.

— Mă gândesc că nu vrei să pierdem vremea discutând cu autorităţile, spuse Giordino, înclinând capul către un reprezentant oficial al arenei care se îndrepta către stadion împreună cu doi agenţi de pază.

— Ia-o înainte, spuse Pitt apucând-o zdravăn pe Ann de mijloc.

Ea călcă pe piciorul rănit cu ezitare, apoi se apucă de umărul lui

Pitt pentru sprijin când o durere ascuţită îi săgetă glezna.

— Lasă-ţi greutatea în piciorul bun şi o să reuşim, spuse Pitt. Îi sprijinea fără efort silueta de cincizeci de kilograme.

Giordino trecu prin mulţime ca un plug de zăpadă, făcând cărare pentru perechea rănită care-l urma îndeaproape. Găsirii ieşirea din spate şi se grăbiră să plece de pe stadion în uralele mulţimii. Fără să-i poată ajunge, autorităţile arenei priviră neputincioase cum trei americani săriră într-un taxi şi dispărură în noapte.

Ann imploră să fie dusă la consulatul american, dar se afla în minoritate în faţa celor doi bărbaţi de la NUMA, care deja negociaseră cu taximetristul pentru a cumpăra de la acesta mai mulţi litri de combustibil. În vreme ce taxiul gonea traversând Tihuana, oboseala întregii aventuri îi ajunse şi deveniră toţi tăcuţi. Pitt avea o mulţime de întrebări pentru Ann, dar acum nu era timp pentru asta.

Ann îşi înăbuşise emoţiile încă de când plecase de pe navă, refuzând să se lase copleşită de frică. Acum că scăpase de ameninţările cu moartea ale lui Pablo şi că era în siguranţă în compania lui Pitt şi Giordino, sperietura începu să îşi facă simţite efectele. Tremura în căldura nopţii şi se lupta cu emoţiile. Pitt o cuprinse uşor cu un braţ, strângând-o delicat, un gest ce păru să o elibereze de trăirile stresante. În doar câteva minute, adormi.

Drumul către coastă dură mai bine de o oră cu viteza legală, fiind aproape zece când ajunseră la mica plajă. Pitt respiră uşurat, când zări barca gonflabilă acolo unde o lăsaseră. Trase barca până la valurile ce se spărgeau lângă mal şi o ajută pe Ann să urce. Giordino luă canistra de combustibil şi i-o pasă taximetristului, care transferă, câţiva litri din maşină cu ajutorul unui furtun vechi pe care îl ţinea în portbagaj.

— *Gracias, amigo,* spuse Giordino când se despărţi de restul câştigului de la poker. Apoi târî canistra până pe plajă.

Numărându-şi venitul neaşteptat, taximetristul făcu semn din faruri şi strigă:

— *Buen voiaje*!

Pitt ataşă ţeava de alimentare la canistra de combustibil şi apoi, cu ajutorul lui Giordino, împinse barca gonflabilă dincolo de valurile înspumate şi urcă la bord. Motorul porni un pic mai greu, dar în scurt timp prinseră viteză, trecând dincolo de digul stâncos.

— Eşti sigur că poţi găsi nava *Drake*? întrebă Ann, cercetând orizontul întunecat. Avea iar ochii alerţi, dar plini de anxietate.

— Cred că Rudi o să lase luminile aprinse pentru noi, spuse Pitt schiţând un gest de aprobare.

Odată trecuţi de chei, întoarse barca spre nord şi urmări coasta. După vreo doi kilometri, viră uşor spre mare pentru a urma cursul lor iniţial. Privind peste umăr, găsi un punct de reper, luminile unei case izolate, sus pe un deal, care se alinia vertical cu lumina galbenă şi palidă a unui stâlp de iluminat din apropierea liniei ţărmului. Cârmind astfel încât să păstreze cele două lumini aliniate, ghidă barca gonflabilă în larg până ce luminile dispărură. Îşi continuară drumul câteva minute în întuneric total, Ann luptându-se cu teama că aveau să se piardă. Chiar când apele din jurul lor deveniră şi mai negre, o lumină slabă apăru la câteva carturi de prora. O singură lumină albă ţâşnea din negura îndepărtată, transformându-se treptat în mai multe lumini. Apropiindu-se, realizară că aparţineau unui grup de trei vase.

Drake şi şlepul erau ancorate unul lângă celălalt, în timp ce o navă mai mare aştepta în apropiere. Pitt observă coca acesteia în alb şi portocaliu, ceea ce însemna că era un vas al Pazei de Coastă americane. Doi observatori de pe punte monitorizau barca gonflabilă, în timp ce Pitt o trase de-a lungul navei *Drake* şi opri motorul.

Când o văzu pe Ann, Rudi Gunn, vizibil uşurat, se aplecă peste bord deasupra lor.

— Slavă cerului că sunteţi bine!

— Atenţie, e rănită la un picior, spuse Giordino, ridicând-o până la balustradă, unde Gunn o ajută să urce la bordul navei.

— O să sun să vină medicul de pe *Edisto* la bord, spuse Gunn.

— Nu-mi trebuie decât nişte gheaţă, spuse Ann scuturând din cap.

— Şi mie, spuse Giordino opintindu-se la bord. Dar într-un pahar cu o duşcă de Jack Daniels.

Pitt rămase în barca gonflabilă, pentru a-l aduce pe medicul Pazei de Coastă. Ann fu aranjată repede în cabina ei cu gheaţă la gleznă şi o doză de antiinflamatoare. Pitt se întoarse cu medicul, lăsă barca şi urcă la bordul lui *Drake.*

Când li se alătură lui Gunn şi Giordino pe puntea de control, Al terminase deja de relatat urmărirea din Tihuana.

— *El Matador* Pitt, ă? zâmbi Gunn.

— Trebuie că am ceva sânge de spaniol în mine. Pitt oftă şi privi pe fereastra punţii către *Edisto.*

— Bună treabă să aduceţi Paza de Coastă aici, dar de ce nu se află urmărirea bărcii mexicane? întrebă Pitt.

— În afara unei urgenţe de viaţă şi de moarte, nu erau autorizaţi să pătrundă în apele teritoriale mexicane. Au contactat marina mexicană, care trebuia să intre în acţiune. Gunn îşi scoase ochelarii şi şterse lentilele. Din păcate, nu par să aibă nici un vas în zonă, aşa că perspectiva nu e bună. M-am gândit că era cel mai bine ca *Edisto* să rămână în apropiere până când aveam să auzim din nou de voi.

— O decizie prudentă, spuse Giordino.

— Se pare că hoţii stăteau la pândă, aşteptând să recuperăm vasul *Cuttlefish,* spuse Gunn. Ce era în cutia aia de era aşa de preţioasă?

— Asta-i o întrebare la care aş vrea şi eu un răspuns, spuse Pitt cu ochii mijiţi.

— Orice ar fi fost, interveni Giordino, n-or să fie prea mulţi bucuroşi de distrugerea ei. Acum nu mai e nimic altceva decât o grămadă lipsită de valoare de cabluri zdrobite.

— Apropo, spuse Gunn, am înlocuit staţia radio de pe punte cu o unitate de rezervă de pe punţile inferioare. Poate că ar trebui să-i anunţ pe cei de pe *Edisto* că ne putem întoarce toţi în San Diego acum.

— Rudi, nu uiţi de nişte treburi neterminate de dedesubt? întrebă Giordino, arătând către ocean.

Îl privi pe Giordino cu nasul ascuţit ridicat.

— Crezi că noi am stat degeaba jucând poker cât aţi fost plecaţi?

Se îndreptă către capătul punţii şi arătă pe fereastră către şlep. Scăldată în lumina slabă a punţii stătea ambarcaţiunea *Cuttlefish,* sprijinită de o pereche de cadre de lemn.

— Aţi scos-o fără noi! spuse Giordino întorcându-se către Pitt. Spune, cum de ne-a scăpat asta?

— Cred că am fost prea preocupaţi cu şalupa Pazei de Coastă. Bravo, Rudi. V-a pus probleme?

— Nicidecum. Doar ce am trecut cablurile de la submarin la macaraua şlepului şi am ridicat. A ieşit fără nici o problemă, dar cred ai să vrei să arunci o privire la coca ei.

— Păi, ce mi-e acum, ce mi-e altădată? spuse Pitt.

Gunn adună nişte lanterne şi se deplasară cu barca gonflabilă la prora şlepului. Vasul era tăcut ca o fantomă, pilotul dormind în patul lui de cazarmă cu şoricarul ghemuit la picioarele lui.

Cuttlefish stătea ridicată deasupra lor. Marginile cocii erau curate şi uscate, iar cromul bărcii strălucea în lumina lanternelor lui. Fără prea multe semne care să indice că fusese scufundată vreme de aproape o săptămână.

Giordino scăpă un fluierat încet când văzu o bucată lipsă din baza cocii.

— Trebuie să se fi scufundat într-o clipă.

— Cred că oamenii de la DARPA aveau motive să fie suspicioşi, spuse Gunn. După cum se pare, n-a fost vorba de un accident.

— Prietenii noştri din şalupă au ataşat probabil nişte explozibili de cocă, spuse Giordino. Trebuie să fi detonat prea devreme, înainte să poată pune mâna pe cutie.

— De fapt, au plantat explozibilul în ambarcaţiune, spuse Pitt studiind avariile cu ajutorul lanternei. Semnele exploziei par să indice o explozie internă.

Gunn puse mâna pe o secţiune zimţată de lângă gaură, care era îndoită către exterior.

— Ai dreptate. Explozibilul trebuie să fi fost pus în interiorul cabinei.

Pitt îngenunche sub deschizătură şi lumină interiorul întunecat. Rămăşiţele bucătăriei erau vizibile deasupra lui, cu pereţii etanşi înnegriţi şi o gaură cauzată de explozie de dimensiunea unui crater în tavan. Şi cu toate astea, stricăciunile de la interior erau mai puţin severe decât ruptura din cocă.

Examinând daunele, Pitt observă o pereche de cabluri

portocalii destrămate, care atârnau prin gaură. Urmări firele prin bucătărie până la colţul unui perete etanş dinspre pupa, unde se ridicau printr-o gaură făcută cu bormaşina. Le urmări până în timonerie, unde se opri şi studie timona. În faţa scaunului pilotului, deschise o duză care conţinea multe fire colorate care alimentau partea electrică a bărcii. Găsi repede firele portocalii. Unul era conectat direct la alimentare, în timp ce altul urca în maneta de acceleraţie. Un minut mai târziu, găsi capătul – un întrerupător cu presiune montat sub panoul timonei.

Giordino şi Gunn înconjurară barca şi urcară pe pupa. Când îl găsiră pe Pitt stând la timonă, pierdut în gânduri, Gunn întrebă despre descoperirea făcută.

— O uşoară turnură în teoria pe care o formulasem, spuse Pitt. Nu mexicanii au aruncat în aer *Cuttlefish.* Heiland a făcut-o.

21

Intrând în popota navei *Drake* imediat după răsăritul soarelui, Pitt fu surprins s-o găsească pe Ann stând faţă în faţă cu Gunn şi terminându-şi micul dejun.

— Bună dimineaţa. Pot să mă alătur?

Gunn îi făcu semn către scaunul de lângă Ann.

— Întotdeauna îmi strici distracţia.

Pitt întoarse privirea către Ann.

— Ai dormit bine?

— Destul de bine, spuse ea uşor, evitându-i privirea.

Pitt zâmbi la subita ei sfială. În seara de dinainte, întorcându-se de la şlep, se dusese direct în cabină, la culcare. Mai târziu răspunsese unei bătăi uşoare la uşă şi-o descoperise pe Ann în cadrul uşii, cu o expresie de parcă ar fi aşteptat ceva. Purta un halat de baie legal lejer, care lăsa să se vadă bretelele lenjeriei. În picioarele goale, stătea sprijinită în piciorul sănătos, preluând greutatea gleznei umflate şi bandajate a piciorului stâng.

— Speram să vii să-mi spui noapte bună, şopti ea.

Pitt îşi domoli dorinţa tulburătoare în timp ce o privea în ochii plini de pasiune.

— O neglijenţă din partea mea, spuse el zâmbind.

Se aplecă şi o luă în braţe, ţinând-o strâns. Ea îşi cuibări faţa în scobitura gâtului lui în timp ce o căra pe coridorul îngust către cabina ei. Aşezând-o uşor pe patul mic, se aplecă şi o sărută pe frunte.

— Noapte bună, draga mea, spuse uşor. Înainte ca ea să poată răspunde, ieşi din cabină şi închise uşa în urma lui.

— Bucătarul este nemaipomenit, îi spuse Ann lui Gunn, împingând acum farfuria goală şi încercând să schimbe subiectul.

— Mâncarea este un element-cheie pentru moral la bordul unei nave, mai ales în voiajele lungi. Insistăm să avem bucătari bine pregătiţi la bordul tuturor navelor noastre. Gunn muşcă din pâinea prăjită şi apoi i se adresă lui Pitt. Ann îmi spunea cum s-a folosit de ani de sărituri de la trambulină din perioada facultăţii când a plonjat de pe punte seara trecută.

— I-aş da 9.0, spuse Pitt făcând cu ochiul. Deşi s-ar putea să-i măresc nota dacă ar vrea să sară cu detalii despre ce urmăreşte cu adevărat această expediţie.

Ann tuşi în şerveţelul ei.

— Ce vrei să spui?

— Căutăm ceva mai mult decât o barcă dispărută, nu-i aşa?

— Era important să găsim barca şi orice urmă de echipament care era la bord.

— Am bifat ambele chestiuni, spuse Pitt, aşa că ce-ar fi să ne spui câte ceva despre echipamentul ăla?

— Nu pot divulga asta.

Pitt o privi cu ochii mijiţi.

— Dincolo de faptul că te-ai pus pe tine în pericol de moarte, ai pus şi echipajul acestui vas în pericol. Cred că avem dreptul la nişte răspunsuri.

Ann îl privi pe Pitt în ochi pentru prima oară şi realiză că n-avea cum să ocolească subiectul. Cercetă încăperea cu privirea asigurându-se că nu trăgea nimeni cu urechea.

— După cum ştiţi, compania doctorului Heiland făcea parte dintr-un proiect de cercetare şi dezvoltare pentru DARPA. Munca lui sprijinea un program secret care implica un submarin numit *Sen Arrow.* Heiland era implicat direct în dezvoltarea unui sistem de propulsie avansat. Chiar nu vă pot spune mai mult decât că testa un prototip proiectat pe baza unei inovaţii tehnologice când barca lui s-a pierdut pe mare.

— Asta se afla în cutie?

— Un model la scară redusă, spuse Ann. Deşi exista suspiciunea de trădare când *Cuttlefish* a dispărut, n-a anticipat nimeni că vor fi intruziuni în misiunea de căutare şi recuperare. Îmi pare foarte rău că echipajul a fost pus în pericol. S-a mers pe premisa că este preferabil să ştie cât de puţine persoane posibil despre munca lui Heiland. Ştiu că vicepreşedintele n-a fost prea încântat să vă ascundă detaliile, dar a fost forţat să accepte, la cererea lui Tom Cerny.

— Şi, prin urmare, cine erau tipii ăia care au încercat s-o fure? întrebă Gunn.

Ann ridică din umeri.

— Deocamdată este un mister. După cum arătau, nu cred că erau mexicani, ci mai degrabă din America Centrală sau de Sud. Am vorbit deja cu Washingtonul şi am fost asigurată de colaborarea autorităţilor mexicane în examinarea celor două cadavre şi aflarea detaliilor despre camionetă.

— Le-am oferit o descriere destul de exactă a şalupei, spuse

Gunn

— Nu păreau nişte hoţi obişnuiţi, spuse Pitt dând din cap. Aţi crezut iniţial că fugiseră deja cu prototipul lui Heiland?

— Da, spuse Ann. Când au fost descoperite trupurile lui Heiland şi al asistentului lui, am presupus că au fost atacaţi pe mare şi că prototipul a fost furat. Din acest motiv am fost atât de şocată să văd cutia încă fixată la bordul lui *Cuttlefish.*

— Ar trebui să-i mulţumeşti lui Heiland pentru asta, spuse Pitt şi îi povesti cum descoperise cablurile portocalii şi întrerupătorul ascuns. Cred că Heiland a realizat că era atacat şi a aruncat barca în aer.

— Cele două trupuri aveau traume severe în urma unui incendiu sau a unei explozii, spuse Ann. Nu am luat niciodată în calcul variabila că el ar fi declanşat explozia, dar e clar că lucrurile trebuie reevaluate acum.

— Cred că Heiland le-a luat-o înainte, remarcă Pitt. Şi ca să le facă zile fripte ălora, *Cuttlefish* s-a scufundat în ape mult prea adânci pentru căutări convenţionale. Probabil că se agitau să găsească o navă de recuperare când am apărut noi. Aşa că ne-au lăsat s-o ridicăm noi pentru ei.

Gunn se întoarse către Ann.

— Săritura ta de la înălţime a salvat totul.

— Nu, Pitt şi Al au fost cei care au recuperat cutia. Şi deşi distrugerea ei a fost motivul pentru care n-a încăput pe mâini nepotrivite,

— Pierderea modelului a amplificat alte probleme.

— Şi anume? întrebă Pitt.

— Mi s-a spus că nici DARPA şi nici marina militară nu au planuri detaliate sau specificaţii de design ale muncii lui Heiland. Carl Heiland a fost un inginer foarte respectat – un geniu, mai degrabă – şi din acest motiv i s-a dat mână liberă. De-a lungul anilor, a făcut multe modificări geniale în proiectarea submarinelor şi dezvoltarea torpilelor. Prin urmare, nu i s-a cerut să depună muntele obişnuit documentaţii cerut de majoritatea contractelor de apărare.

— Deci nimeni altcineva nu ştie cum să finalizeze *Sea Arrow*? chestionă Pitt.

— Exact, îi răspunse Ann cu buzele strânse.

— Cu Heiland mort şi prototipul distrus, interveni Gunn, planurile alea devin foarte preţioase.

— Fowler îmi spune că asta a devenit acum prioritatea noastră. Se mia la ceas, apoi la Pitt. Biroul vicepreşedintelui a aranjat zborul de întoarcere la Washington. Pleacă din San Diego la ora unu fix. Mi-ar plăcea să trecem pe la sediul lui Heiland din Del Mar înainte de a pleca. M-aţi putea duce acolo în drumul spre aeroport? spuse Ann.

Pitt se ridică de la masă şi-i oferi lui Ann cârjele.

— N-am putut niciodată să nu iau în seamă rugăminţile copiilor, ale bătrânelor sau ale fetelor drăguţe cu glezne scrântite. Făcu o plecăciune uşoară. Trebuie doar să-mi arătaţi calea.

O oră mai târziu, traseră maşina în faţa sediului Centrului de Cercetare Heiland şi Asociaţii. Biroul se afla într-o clădire comună, pe un deal care avea vedere la oraşul Del Mar, chiar la nord de San Diego. Poziţionarea oferea vedere către ocean la vest, precum şi către faimosul hipodrom din valea oraşului Del Mar. Ann îşi flutură legitimaţia la recepţie şi le asigură intrarea.

— Bine aţi venit, domnişoară Bennett, spuse recepţionera. Doamna Marsdale vă aşteaptă.

Un minut mai târziu, o femeie elegantă cu părul negru şi scurt intră în hol şi se prezentă ca fiind directorul de operaţiuni al lui Carl Heiland. În timp ce îi conduse către o sală de conferinţe apropiată, Ann îi urma cu greutate din cauza cârjelor.

— N-o să vă răpim prea mult timp, doamnă Marsdale, spuse Ann. Fac parte din echipa care investighează moartea domnului Heiland şi mă interesează securitatea documentelor legate de proiectul *Sea Arrow.*

— Încă nu-mi vine să cred că a murit. Şocul dispariţiei lui Heiland încă marca expresia feţei femeii. Presupun că moartea lui n-a fost un accident.

— De ce vă gândiţi la asta?

— Carl şi Manfred erau, pur şi simplu, mult prea competenţi ca să moară într-un accident pe mare. Carl era un om mult prea prudent. Ştiu că întotdeauna s-a îngrijit să păstreze discreţia vizavi de munca lui.

— Nu credem că a fost vorba despre un accident, spuse Ann, dar ancheta este încă în desfăşurare. Suntem de părere că cineva a încercat să pună mâna pe modelul de testare.

Marsdale schiţă un gest de aprobare.

— Agenţi ai FBI-ului a fost pe aici acum vreo două zile şi le-am

pus la dispoziţie tot ce am putut. Dar, aşa cum le-am spus, acesta este sediul afacerii domnului dr. Heiland. Noi ne ocupăm de contractele cu guvernul şi de oferirea sprijinului administrativ necesar şi cam atât. Întreaga firmă are doar doisprezece angajaţi.

— Unde este sediul de cercetare? întrebă Pitt.

— Păi, nu prea există unul. Există un atelier mic afară, în spate, unde angajăm stagiarii pentru subiectele de cercetare, dar Carl şi Manfred lucrau rareori aici. Călătoreau frecvent, dar mai toată numea de cercetare o desfăşurau, de fapt, în Idaho.

— Idaho? repetă Ann.

Da, există un sediu de cercetare al marinei militare în Bayview. Dr. Heiland are o cabană în apropiere, unde el şi Manfred evadau ca să rezolve problemele.

— Vorbiţi despre Manfred Ortega, asistentul dr. Heiland?

— Da. Carl îi spunea Manny. La rândul lui, un inginer strălucit. Făceau lucruri magice împreună. Erau creierul întregii companii. Nu ştiu ce-o să facem acum.

Se lăsă o tăcere lungă când realizară cu toţii că moartea lui Carl şi a lui Manny însemna cel mai probabil declinul Centrului de Cercetare Heiland şi Asociaţii.

— FBI-ul a adunat toate materialele de aici? întrebă Ann.

— Au luat toate dosarele noastre administrative, chiar şi calculatoarele pentru o vreme. Am trimis dosarele tehnice la sediul DARPA, o idee bună de altfel. Agenţi FBI erau ca un elefant într-un magazin de porţelanuri, aşa că nu i-am lăsat în biroul lui Carl, dar şi-au făcut de cap în rest.

— V-ar deranja dacă aş arunca o privire prin biroul lui? spuse Ann. Sunt convinsă că înţelegeţi conexiunile de securitate naţionale vizavi de securizarea întregii lui munci.

— Desigur. N-a lăsat niciodată prea multe aici; chiar şi aşa, biroul lui se află mai încolo, pe hol. Marsdale luă nişte chei din birou şi îi induse într-o încăpere pe colţ. Modest ca mărime, biroul lui Heiland se dovedea prea puţin folosit. Semănându-i, biroul era decorat minimalist, cu câteva modele de submarine şi un tablou al unui vas de contrabandă cu rom cu pânzele sus. Singurul element care nu se potrivea era un cap de ren împăiat, fixat chiar deasupra biroului, cu diferite pălării de pescuit atârnându-i de coarne.

Marsdale aruncă o privire încurcată când văzu câteva sertare

ale biroului lăsate deschise.

— Ciudat. Corpul i se tensionă deodată. Cineva a fost aici şi a cotrobăit prin biroul lui. Ştiu sigur că am lăsat un contract în cutia lui pentru acte de semnat şi acum a dispărut.

Se întoarse către Ann cu o expresie de îngrijorare pe faţă.

— Sunt singura din clădire care are cheile de la biroul lui.

— Mai erau şi alte documente importante aici?

— Nu ştiu sigur, dar nu cred. După cum am spus, rareori petrecea mai mult timp aici.

Se uită la birou şi apoi la capul de elan.

— Pe birou avea o poză cu barca şi cabana lui şi a dispărut şi ea. Iar Carl obişnuia să atârne cheile cabanei de coarnele elanului când era aici şi văd că lipsesc şi ele.

— Sunt camere de supraveghere în clădire?

— Da. Voi contacta firma de pază imediat. Vocea îi cedă de frământare. Îmi pare tare rău.

— Dacă nu vă deranjează, spuse Ann, aş vrea să chem înapoi FBI-ul să cerceteze biroul. Împreună cu înregistrările video de la camerele de supraveghere, ar trebui să ne ajute să obţinem câteva posibile piste.

Când Ann şi Pitt se întorceau către maşină, ea se opri şi se holbă la ocean.

— Ei au fost aici, nu-i aşa?

— Pot să pariez pe asta, spune Pitt.

— Trebuie să-ţi cer o favoare. Se întoarse şi-şi fixă privirea asupra lui. Te-ar deranja dacă am amâna întoarcerea la Washington cu o zi? Aş vrea să redirecţionăm zborul către Idaho. Dacă Marsdale are dreptate, toate planurile lui Heiland ar putea fi în siguranţă în Bayview fără ca noi să ştim de asta.

— Sunt de acord, spuse Pitt. Adevărul e că am fost întotdeauna curios să văd de unde vin toţi cartofii ăia faimoşi.

22

Aeronava Gulfstream aparţinând guvernului coborî din cerul ca safirul pe pista principală a aeroportului Coeur d'Alene – Pappy Boyington Field. Un fiu al pitorescului oraş Idaho, Gregory „Pappy" Boyington ajunsese să piloteze aeronave F4U Corsair în Pacific, câştigând Medalia de Onoare în timp ce a comandat legendara Escadrilă a Oilor Negre. Aeroportul care-i purta numele era acum casa banalelor avioane de antrenament Piper Cub şi a avioanelor private ale turiştilor înstăriţi. Pitt apucă cârjele lui Ann şi o ajută să coboare din avion la terminalul pentru avioane private unde negociară închirierea unei maşini. Apoi urcă la volan şi se îndreptară spre nord, pe autostrada 95.

Călătoreau prin zona de nord a statului Idaho, o regiune bogată în dealuri împădurite şi lacuri albastre curate, departe de câmpurile de cartofi din partea sudică. Traficul era aerisit, iar Pitt forţă maşina dincolo de limita de viteză de o sută cinci kilometri pe oră. Douăzeci de minute mai târziu, ajunseră în oraşul Athol, unde Pitt coti pe o stradă lăturalnică, îndreptându-se către est. Un indicator mare îi întâmpina la intrarea pe meleagurile parcului statal Farragut.

— Un parc din Idaho numit după un amiral al Războiului Civil? spuse Pitt.

— Chiar aşa este. Ann cercetă o broşură pe care o luase de la aeroport. În zilele timpurii ale celui de-al Doilea Război Mondial, marina militară a stabilit o bază autohtonă aici, temându-se că japonezii aveau să bombardeze Coasta de Vest. Baza de pregătire navală Farragut a fost într-adevăr numită după David Farragut, eroul de la Bătălia din golful Mobile şi primul amiral din marina militară americană. Aproape cincizeci de bărbaţi au fost detaşaţi aici la un moment dat. După război, baza s-a închis şi pământul a intrat în administraţia statului, care l-a transformat în parc.

— Iată nişte fleacuri bune de discutat la următorul cocktail organizat de Pentagon, spuse Pitt.

Drumul ieşi din parc şi şerpui pe valea dealului până în Bayview. Cătunul se afla în capătul unei fâşii înguste de pe marele lac glaciar Pend Oreille. Pitt trebui să se strecoare pe lângă nişte echipamente de construcţie a drumurilor înainte să ajungă pe drumeagul principal de lângă mal. Câteva

debarcadere pline cu bărci mici de pescuit, ambarcaţiuni de agrement şi un număr mare de căsuţe plutitoare ocupau jumătatea de nord a golfului. Partea sudică a malului era deţinută de Detaşamentul de Cercetare Acustică[8] al marinei.

— Uite intrarea în laborator, spuse Ann arătând către o poartă împrejmuită.

Pitt trase maşina în parcarea pentru vizitatori şi o lăsă lângă postul de pază. După ce se înregistrară la pază, fură luaţi în primire de un individ în uniformă care-i escortă în interiorul unităţii într-un sedan gri.

În timp ce mergeau de-a lungul malului, Pitt observă un submarin de formă ciudată tras la doc şi marcat *Sea Jet.*

Şoferul opri în faţa unei clădiri impozante în nuanţe de bej şi turcoaz construite deasupra apei, apoi îi escortă pe Ann şi Pitt până la uşă. Fură întâmpinaţi de un bărbat vioi, cu părul roşu şi ochii veseli albaştri.

— Chuck Nichols, director adjunct de laborator, spuse pe un ton alert. Urmaţi-vă, vă rog.

Îi făcu semn şoferului să plece, apoi îi conduse pe Ann şi pe Pitt într-un birou mic plin de hârtii şi jurnale tehnice. Eliberă două scaune încărcate de bibliorafturi pentru ca aceştia să se poată aşeza.

— Suntem destul de şocaţi de accidentul lui Carl şi al lui Manny, spuse Nichols. Aţi reuşit să aflaţi ce s-a întâmplat?

— Nu pe de-a întregul, spuse Ann, dar nu credem că a fost vorba despre un accident. Avem motive să credem că au fost ucişi în urma tentativei eşuate a unei părţi străine de a pune mâna pe prototipul pe care îl testau.

— Mda, *Slippery Mumm,* spuse Nichols cu buzele strânse. Era destul de secretos vizavi de prototipul ăla. Nici nu-mi vine să cred că mai ştia cineva despre el.

— *Slippery Mumm*?

— Le dădea întotdeauna nume de alint prototipurilor lui. Pe ultimul model de carenă îl botezase *Pig Ghost.* Ne-a dat suficientă bălaie de cap numindu-ne nava de testare *Sea Jet.*

— Are vreo semnificaţie numele? întrebă Pitt.

---

[8] În original, Navy Acoustic Research Detachment – unitate de cercetare a marinei americane pentru testarea submarinelor la scară mare; lacul pe marginea căruia este amplasată unitatea oferă, datorită adâncimii semnificative, condiţii similare celor din largul mării, (n. tr.).

— Desigur, dar doar pentru Carl şi Manny. Carl zicea că *Mumm* venea de la numele unei şampanii care-i plăcea. Vorbea mult despre viteză şi bule când aborda problema supracavitaţiei, aşa că asta trebuie să fi fost legătura.

— Ce ne puteţi spune despre unitatea aceasta? întrebă Ann.

— Heiland a construit, efectiv, locul. Familia lui are o cabană aici lângă lacul Pend Oreille, aşa că s-a îndrăgostit de zonă.

Pitt sesiză pronunţia diferită a denumirii lacului.

— Când conducea departamentul de acustică de la Centrul de Strategie Navală de Război[9], continuă Nichols, îi convinsese pe oficialii din Washington să deschidă un sediu al laboratorului de cercetare aici, folosindu-se de unele dintre rămăşiţele vechii baze navale Farragut. Practic, a cam construit-o de la zero. Cu zece sau doisprezece ani în urmă, s-a plictisit de munca de conducere şi a decis să se retragă. Atunci şi-a deschis firma de consultanţă. Înainte de toate, Carl a fost mereu inginer.

— Vă aflaţi la ceva distanţă de apa sărată, spuse Pitt.

— Da, dar lacul este un loc ideal de testare. Este mare, nu foarte populat şi are o adâncime de mai bine de trei sute de metri. Munca noastră de aici este focalizată pe cercetare în domeniul proiectării de corpuri de navă şi propulsii avansate, care se permită submarinelor să opereze la semnături acustice minime. Lacul este un mediu aproape perfect controlabil în care să testăm noi modele şi tehnologii.

— *Sea Jet* este o platformă de testare? întrebă Pitt.

— Exact, răspunse Nichols. Este ceea ce noi numim Navă de Demonstrare pentru Propulsie Electrică Avansată. Deşi aduce cu un submarin, este în realitate un model la scară redusă, cât o treime din noul distrugător clasa DD(X). L-am folosit pentru testarea unor noi şi radicale tipuri de cocă şi sisteme de propulsie. A fost iniţial construit cu propulsie cu jet de apă, dar am migrat către alte tehnologii despre care nu ar trebui, probabil, să vorbesc. Urma să testăm noua găselniţă a lui Carl în proiectul *Sea Arrow,* dar ne aflăm în faţa unor pierderi acum.

— Tehnologia din *Slippery Mumm?* punctă Ann.

— Da. A fost aici s-o testeze în lac acum câteva săptămâni. Îmi aduc aminte că le-a spus băieţilor că avea să sperie şi peştii cu prototipul ăsta. Câţiva dintre băieţi au ieşit cu el pe lac şi au zis că a înregistrat nişte viteze nebuneşti.

---

[9] În original – Naval Surface Warfare Center, (n. tr.).

— N-a lucrat la prototip aici, în unitate?

— Nu prea. Venea şi simula chestii pe calculatoarele noastre, dar era întotdeauna cu trei paşi înaintea noastră. Când era în zonă, se izola în cabana lui cu Manny, meşterind.

— Este crucial să găsim şi să punem la adăpost toată munca lui de cercetare legată de *Slippery Mumm,* spuse Ann.

— Mi-au cerut deja asta cei de la DARPA şi strâng tot ce avem, răspunse Nichols. Dar, în ceea ce-l priveşte pe Carl, adevărul este că el deţinea nouăzeci la sută din date. Ce nu era în mintea lui se află probabil încă la cabana lui. Staţi să vă dau adresa.

Îşi verifică Rolodexul şi notă adresa pentru Ann, dând indicaţii în timp ce scria.

— Pe masa din curtea din spate se află un clopot ruginit. Sub el ar trebui să fie cheile de rezervă de la casă şi de la barcă.

Ann îi aruncă o privire cu sensul de „Cum de ştii asta?"

— Am dat pe gât multe beri cu Carl la el în curte şi pe barcă, o lămuri Nichols făcându-i cu ochiul.

Ann îi mulţumi pentru timpul acordat şi fură escortaţi înapoi la poarta principală. Pentru prima oară, Ann simţi o urmă de optimism.

— Vezi, cred că excursia asta neprogramată va da rezultate. Să mergem să verificăm cabana lui Heiland şi apoi voi chema FBI-ul să vină şi să securizeze totul.

— Te deranjează dacă luăm cina mai întâi? întrebă Pitt. Se va întuneca în curând.

— De acord, dar plătesc eu.

În oraşul mic, opţiunile erau limitate. Pitt alese un restaurant de la malul lacului numit Roata Căpitanului şi care se afla mai la vale pe acelaşi drum. Ann gustă dintr-o salată grecească, iar Pitt dădu gata un cheeseburger şi-o bere în timp ce priveau împreună cum pâlpâiau luminile micului debarcader.

Ann remarcă o expresie liniştită pe faţa lui Pitt, care contempla apa nemişcată. Era ceva enigmatic la el şi totuşi se simţea în deplină siguranţă alături de el. Abia ce-l cunoscuse cu câteva zile înainte şi nu ştia mai nimic despre el, în afară de amănuntul descumpănitor că era însurat.

— Nici nu mai ştiu dacă ţi-am mulţumit că mi-ai salvat viaţa în Tihuana, spuse ea.

Pitt o privi şi zâmbi.

— Nu cred că faptul că ai sărit la bordul unei bărci pline cu escroci înarmaţi a fost cea mai isteaţă manevră pe care am văzut-o, dar mă bucur că a funcţionat.

— Uneori sunt predispusă la a face lucruri pripite, spuse, amintindu-şi de vizita pe care i-o făcuse cu o seară înainte. Sper că putem rămâne prieteni în Washington după ce se va rezolva cazul ăsta.

— Mi-ar plăcea.

Pitt îi întinse nota cu un zâmbet.

— Dar, deocamdată, ce-ai zice să găsim cabana lui Heiland înainte să se întunece de tot?

Nichols le spuse că n-aveau cum să se piardă şi avusese dreptate. Indicaţiile lui îi trimiseră pe o alee care ocolea centrul de cercetare acustică şi care se întindea de-a lungul părţii sudice a fâşiei de pământ. Trecură de pâlcuri de cabane care începeau să se rărească pe măsură ce luminile oraşului rămâneau în urmă. Drumul ducea către intrarea în golf, apoi cotea spre sud, urmând malul neregulat al lacului. Mai merseră cu maşina încă vreo câţiva metri înainte ca drumul să se înfunde într-un grup de pini. O alee îngustă nepietruită ducea către o casă roşie din lemn, aşezată cu faţa către apă.

— Asta pare să fie, spuse Ann verificând adresa de pe cutia poştală.

Pitt intră cu maşina închiriată pe aleea din faţă şi parcă lângă un garaj lipit de casă, care părea suficient de mare cât să poată găzdui douăzeci de vehicule. Nici o lumină nu era aprinsă în casă şi o linişte dezolantă umplea împrejurimile.

Ann observă primele stele de deasupra ei şi simţi o briză uşoară dinspre lac.

— Mi-aş fi dorit să avem o lanternă, spuse arătând cu cârja către pământul denivelat care cobora către lac.

— Mai bine te duci la uşa de la intrare, iar eu mă duc după chei, în spate, spuse Pitt.

Merse în partea laterală a garajului şi urmări o alee care ducea în spatele casei. Doar o bandă subţire de pini înalţi separa curtea din spate de apă. Pitt realiză că locuinţa stătea pe primul lot de pământ, care oferea o vedere incredibilă asupra lacului. Lovi cu mâna un ţânţar care-i bâzâia lângă ureche şi sări pe o verandă lată care se întindea pe întreaga lungime a casei. Zări repede clopotul vechi pus pe mijlocul unei măsuţe de cafea

înconjurate de scaune Adirondack. Într-adevăr, cheile erau acolo, prinse de un lanţ plutitor, folosit de barcagii. Întorcându-se pe acelaşi drum, aruncă o privire către lac şi observă un doc privat la marginea proprietăţii, cu o barcă închisă la culoare ancorată de-a lungul lui.

Ann ajunsese la uşa din faţă şi stătea odihnindu-se în cârje.

— Ai găsit?

— Exact aşa cum ni s-a spus, spuse Pitt lăsând cheile să cadă în palma ei.

Ann descuie uşa, păşi înăuntru şi bâjbâi după întrerupător. Pitt o urmă imediat ce o serie de spoturi se aprinseră. Cabana veche fusese modernizată cu gust de-a lungul anilor. Bucătăria strălucea de la aparatele din oţel inoxidabil şi hiaturile din granit, iar în sufragerie trona un televizor cu ecran plat. Doi păstrăvi împăiaţi atârnau lângă o undiţă veche deasupra şemineului din piatră, ca o odă adusă uneia dintre pasiunile de-o viaţă ale proprietarului.

Fără să se simtă prea confortabil scormonind prin refugiul celui care nu mai era, Ann trecu şchiopătând prin casă căutând un birou sau un atelier. Tot ce găsi fură patru dormitoare mari.

— Să sperăm că vom găsi ceva în garaj, spuse ea privind către o uşa de la capătul holului.

Deschise uşa, aprinse lumina şi intră, iar Pitt o urmă. Priveliştea o luă prin surprindere.

Deşi se aşteptau să găsească un fel de atelier, nu se aşteptaseră nici o clipă să găsească ascuns în pădurile din Idaho un laborator secret de cercetare. Garajul arăta de parcă fusese adus din inima Silicon Valley. Becurile puternice luminau camera albă şi curată plină de bancuri de lucru din oţel inoxidabil. Pe perete erau aliniate multe rafturi pentru echipamente electronice de testare. Într-un colţ era amenajată o zonă de fabricare. Un rezervor lung, îngust şi plin cu apă pentru testarea corpurilor de navă se întindea pe aproape toată lungimea clădirii. Dar spaţiul nu era dedicat în întregime muncii, observă Pitt. Într-un alt colţ stătea un aparat flipper din 1950, chiar lângă un aparat elaborat de cafea.

— Bingo, spuse Pitt.

Ann traversă camera până la biroul lângă care se aflau două scaune uşoare. Două laptopuri stăteau deschise alături de câteva jurnale şi teancuri de diagrame. Ann ridică un jurnal şi

citi câteva rânduri din notiţele scrise de mână.

— Asta e datată acum câteva zile, spuse ea. Descrie o serie de teste reuşite cu SM în lac şi planurile lui pentru un ultim test în apă sărată, în San Diego.

— SM. Asta înseamnă *Slippery Mumm.*

— Slavă Domnului. Pare că notiţele şi datele lui sunt toate aici. Nu s-au pierdut planurile.

Abia ce termină de rostit cuvintele, că luminile din casă se stinseră lăsându-i într-o mare de întuneric.

Cei doi bărbaţi traseră maşina aproape de cabană după ce văzură un alt autoturism parcat pe aleea din faţă. Şoferul deschise portbagajul şi fiecare bărbat îşi luă câte un pistol semiautomat Glock şi o pereche de ochelari cu vedere pe timp de noapte. Întunericul învăluise lacul de munte deja, iar noaptea lipsită de lună nu prea oferea lumină.

Dând dovadă de antrenament, se furişară şi cercetară perimetrul cabanei localizând panoul electric. Desfăcură capacul şi unul dintre ei găsi întrerupătorul principal şi-l trase.

Înăuntrul laboratorului lipsit de ferestre se făcu întuneric la fel ca într-un puţ în mijlocul nopţii. Ann scăpă un icnet slab.

— Un loc minunat în care să te afli când se ia curentul, spuse ea pe un ton uşor nervos.

— Ar putea fi doar o pană de curent, o linişti Pitt. Încearcă să nu te mişti ca să nu te împiedici şi să cazi.

În vreme ce aşteptau, Pitt fu cuprins de gânduri neliniştitoare.

— Încearcă să deschizi laptopul ca să facem lumină, spuse el. Ar trebui să aibă încă energie în baterie.

— Bună idee. Ann lăsă deoparte jurnalul şi pipăi biroul după unul dintre laptopuri. Găsi unul şi apăsă câteva taste, sperând ca. astfel să nimerească butonul de deschis-oprit.

Pitt auzi podeaua holului din interiorul casei scârţâind. Nu erau singuri. Întinse mâna către bancul de lucru de lângă el şi şi-o plimbă pe întreaga suprafaţă, căutând o armă. Ignoră nişte fire de sârmă şi simţi o unealtă – un cleşte ascuţit – pe care o prinse cu putere.

— Na, cred că am reuşit, spuse Ann. Computerul începu să pornească, iar ea întoarse ecranul către Pitt, proiectând în încăpere o strălucire turcoaz. Lumina slabă ajunse la uşa care dădea spre interiorul casei chiar în momentul în care fusese izbită de perete. Doi intruşi dădură năvală, apoi îngheţară cercetând încăperea.

Pitt observă că erau amândoi scunzi, dar musculoşi, îmbrăcaţi în haine negre şi purtând ochelari cu vedere pe timp de noapte. Ţineau pistoalele Glock la înălţimea pieptului şi cercetau încăperea mecanic până când îi văzură pe Ann şi Pitt.

— Nu mişcaţi! spuse cel care părea a fi şeful atacatorilor cu un uşor accent spaniol.

Scoase o lanternă şi-i fixă lumina pe ei. Ann fu nevoită să strângă din ochi când lumina îi zăbovi pe faţă.

Atacatorul înaintă ţinând arma îndreptată către Pitt.

— La perete, spuse el luminând calea cu lanterna.

Ann se îndreptă către Pitt ajutându-se de cârje, apoi amândoi se conformară. O uşă din perete dădea către curtea din spate, iar Pitt o împinse uşor pe Ann mai aproape de ea când mercenarul îşi striga partenerul. Al doilea bărbat se apropie şi se postă în faţa lui Ann şi a lui Pitt, cu arma îndreptată către ei. Celălalt bărbat îşi puse arma în toc, îşi ridică ochelarii şi folosindu-se de lanternă începu să caute prin laborator.

Pitt observă că lucra temeinic şi că ştia exact ce anume căuta, începu prin a examina laptopurile şi jurnalele de pe birou pe care le găsise Ann, apoi cercetă laboratorul în amănunt. Îi luă cam zece minute înainte să se întoarcă la birou şi să organizeze lucrurile pe care le voia. Găsi un coş gol din plastic şi-l umplu cu notiţele şi jurnalele lui Heiland.

Ann se cuibări lângă Pitt, şocată de faptul că se holba pentru a doua oară în două zile la ţeava unui pistol. Furia înlocui teama când văzu cum munca lui Heiland era furată chiar sub nasul ei. Golind sertarele biroului, hoţul îndesă conţinutul în coş şi încheie cu cele două laptopuri.

— Ai terminat? întrebă bărbatul care stătea de pază.

— Aproape. Celălalt bărbat privi deranjat către Ann şi Pitt. Rămâi aici cu ei până când mă întorc.

Luă coşul la subraţ şi traversă laboratorul ghidat fiind de lumina lanternei.

La câteva secunde după ce părăsi camera, paznicul îl strigă, dar tu a să primească vreun răspuns.

Pitt auzi intrusul în timp ce se deplasa prin casă, apoi ieşind pe uşa principală. Nu era nevoie să fii clarvăzător ca să ştii că nu-i aştepta nimic bun la întoarcerea lui.

Fără lumina lanternei sau de la vreun computer, garajul fu cuprins din nou de întunericul dens. Prea întunecat, realiză Pitt cu un licăr subit de speranţă. Ochelarii de vedere pe timp de noapte ai celui care-i păzea aveau nevoie de o formă de lumină ambientală ca să funcţioneze, fie şi la fel de slabă ca a unei stele. Dar singura sursă de lumină ambientală din garaj era lumina de la laptopul care fusese luat. Ăsta era motivul pentru care paznicul îşi strigase partenerul, pentru că nu mai putea

vedea nimic.

Teoria lui Pitt fu confirmată când auzi cum paznicul îşi deschise fermoarul jachetei. Îşi căuta propria lanternă. Dar Pitt nu-i lăsă răgazul s-o găsească.

Trase una din cârjele lui Ann şi-o transformă într-un berbec cu care se năpusti. Nu putea decât să spere că paznicul avea să rămână unde îl lăsase partenerul lui, la un metru jumate fix în faţa lui.

Căutându-şi lanterna, paznicul coborâse pistolul şi fu complet nepregătit când partea cauciucată a cârjei îl pocni în stern. Lovitura nevăzută îl aruncă în spate, căzând pe biroul lui Heiland. Ridică pistolul şi trase câteva focuri la nimereală, fără să realizeze că ţintea cam la un metru deasupra capului lui Pitt.

— Ann, ieşi pe uşa din spate acum! strigă Pitt.

Lăsându-se pe vine, roti din nou cârja în încercarea de a-l localiza pe bărbatul căzut. Scânteile de la ţeava pistolului îl ghidaseră şi lovi cu partea din aluminiu încheietura mâinii acestuia, care, scoţând un sunet de os fracturat, scăpă arma.

Ann se lăsase la pământ la primul zgomot de armă şi pipăi peretele până ce găsi uşa şi apoi clanţa. Învârti mânerul opritorului de deasupra şi deschise uşa. Apucând cârja care-i rămase, se strecură afară şi apoi ţopăi îndepărtându-se de clădire.

Înainte ca uşa să se închidă, îl auzi pe atacator văitându-se din cauza durerii. Se târî de pe birou ca să scape de atacul lui Pitt. Acesta din urmă îl auzi balansându-se pe picioare, dar nu-l mai putea nici atinge, nici vedea. Ştiind că Ann nu putea să se mişte prea repede din cauza gleznei, Pitt continuă atacul, ca să-i ofere cât mai mult timp. Se descotorosi de cârjă şi se aruncă peste birou, alunecând către zona în care paznicul se mişcase cu câteva secunde înainte.

Învârtindu-se în timp ce aluneca, Pitt ateriză în picioare şi făcu un pas înainte, lovind cu pumnul la întâmplare şi desenând un an de cerc în faţa lui, dar atinse doar jacheta paznicului, care păşi în stânga lui Pitt.

Paznicul contracară cu mâna bună, lovindu-l cu putere pe Piti în umăr.

Pitt resimţi lovitura, dar se replie rapid. Ştia unde îi era ţinta şi păşi înainte aplicând două lovituri rapide. Lovi cu ambii pumni, plasând cu viteză un croşeu de stânga şi unul de dreapta în

pieptul bărbatului, care mormăi în timp ce se clătină pe spate, împiedicându-se de un scaun şi prăbuşindu-se la pământ.

Pitt n-avu timp să termine atacul. Uşa care dădea în hol se deschise şi celălalt atacator, alertat de împuşcături, dădu năvală. Cercetă încăperea cu ajutorul lanternei, ezitând asupra paznicului căzut înainte de a se concentra asupra lui Pitt, aflat câţiva paşi mai departe.

Pitt reacţionă instantaneu, aruncându-se înapoi pe birou. Agresorul încercă să-i urmărească mişcările cu lanterna trăgând în acelaşi timp, dar glonţul nimeri prea sus.

Pitt alunecă de pe birou pe podea, ferindu-se din aria vizuală a trăgătorului. Nu irosi timpul stând întins, ci fugi înapoi către perete. Dădu peste cârja aruncată şi-o ridică.

Agresorul o luă la fugă după Pitt. Când se mişca, lumina lanternei lui se agita de-a lungul podelei, căutându-şi prada.

I ar în acelaşi timp lumina şi uşa din spate, care era la doar câţiva metri dincolo de Pitt. Încă ghemuindu-se, sări spre ea, întingând mâna către clanţă cu o secundă înainte ca trupul să i se lovească de jumătatea de jos a uşii. Apucă mânerul şi îl răsuci, iar greutatea corpului lui deschise uşa.

În jumătatea cealaltă a laboratorului, urmăritorul lui Pitt ridică mân şi trase trei focuri în fugă. Pitt simţi o înţepătură în picior în timp ce trase cârja după el şi trânti uşa.

Sări în picioare şi sprijini partea de sus a cârjei sub mânerul uşii ca s-o blocheze, ceea ce ar fi putut să-i dea un răgaz de vreo zece sau poate douăzeci de secunde. Dar tot nu era suficient. Trebuia s-o găsească pe Ann, şi încă repede. Aveau să fie amândoi ţinte sigure când cei doi aveau să iasă din laborator cu ochelarii lor cu vedere pe timp de noapte.

Se grăbi către maşina lor, dar apoi auzi un motor torcând în apropiere. Nu venea dinspre drum, ci din spate, dinspre lac. Pitt întoarse şi alergă către apă, gândindu-se că până la urmă aveau o şansă de scăpare.

Motorul porni cu greu – nu era zgomotul unei maşini închiriate, ci bolborositul aspru al unei bărci de viteză. Pitt se îndreptă către doc, admirând planul lui Ann de a scăpa folosindu-se de barca lui Heiland. În ceea ce-o privea, îi fusese mai uşor să meargă la vale cu glezna dureroasă, şi-n plus barca era mult mai aproape. Cu cheile deja în buzunar, nu mai avea decât să se roage că barca avea să pornească.

În laborator, agresorul se găsi blocat de uşa din spate. Cel puţin pentru moment, cârja din aluminiu îl ţinea pe loc. Bărbatul înfuriat se aruncă cu putere în ea până când, în cele din urmă, cârja alunecă de sub mânerul uşii căzând la pământ. Sărind pe uşă afară, se îndreptă către sunetul bărcii. Zări umbra neclară a lui Pitt alergând către copacii de la marginea malului şi porni după el.

Ajungând pe cărarea nepietruită, Pitt respira greu, iar piciorul stâng îl durea. Distinse vag silueta lui Ann care se afla în cabina bărcii, privind către el. Auzind uşa laboratorului deschizându-se cu putere, nici nu trebuia să privească înapoi ca să ştie că n-aveau nici cel mai mic gând să-i lase să scape.

— Azvârle parâma, Ann! strigă el. Nu aştepta.

Ann se târî pe doc şi dezlegă funia de acostare, apoi ţopăi înapoi în barcă. Se mută înapoi pe locul pasagerului când îl auzi pe Pitt tropăind pe doc.

Când se apropie, fu surprins să constate că se afla în faţa unei ambarcaţiuni de viteză din lemn de mahon, care avea două locuri. Dacă ar fi fost suficient de multă lumină, ar fi recunoscut că era un Chris-Craft de la începutul anilor ’40.

Fără să încetinească, Pitt traversă docul şi sări în partea din spate a bărcii. Sări de pe saltea pe locul din faţă al pilotului, trăgând cu putere acceleraţia. Când căzu în scaun, barca veche ţâşni de lângă doc cu un muget care venea de motorul Chrysler vechi cu şase cilindri.

— Ai gândit repede, o complimentă pe Ann în timp ce ghida barca departe de mal.

— Mi-a fost teamă că n-ai să mai ajungi până aici.

Pitt privi în spate către doc şi văzu silueta întunecată a atacatorului, care ajunse pe platformă.

— Lasă-te jos! strigă Pitt, manevrând cârma.

Podeaua bărcii era suficient de spaţioasă pentru amândoi, aşa că ascunseră sub trombă când barca viră spre stânga. Pitt ridică mâna şi redresă cârma, lăsând barca să meargă orbeşte înainte.

Manevra lui întoarse barca paralel cu malul în timp ce gonea străbătând lacul, cu ocupanţii ei ascunşi vederii. Urmăritorul lor fugi până la capătul docului şi ţinti către ambarcaţiunea fără pilot, trăgând până ce rămase fără gloanţe.

Zgomotul motorului acoperi sunetul împuşcăturilor, dar Pitt detectă câteva bufnituri surde când câteva loviră coca. Aşteptă un minut, apoi scoase capul ca să arunce o privire scurtă. Docul nu se mai vedea dintre copaci, în timp ce barca se îndepărta cu viteză de mal. Pitt se aşeză pe scaun şi întoarse cârma ca să rămână în larg. Dată stabilit cursul, o ridică pe Ann lângă el. Cu toată tensiunea fugii lor, ignorase durerea care-i pulsa în picior şi umezeala lipicioasă care-i dădea de înţeles acum că sângera.

— Eşti în regulă? o întrebă el.

— A fost cam la limită, răspunse ea dând din cap aprobator.

— Ar fi fost şi mai la limită dacă n-aş fi avut cârja ta la îndemâna îmi pare rău că te-am lăsat fără susţinere.

— Mi-a fost atât de teamă, încât nici nu m-am mai gândit la glezna mea. Pur şi simplu, am văzut că barca era la vale şi mi-am amintit că aveam cheile casei în buzunar. Din fericire, erau şi cheile de la barcă.

Fără să-şi dea seama, îşi frecă glezna, percepând acum durerea.

— Încotro acum? întrebă ea.

Rotiţele dreptăţii erau deja angrenate în mintea lui Pitt.

— Simplu, spuse el. Le tăiem calea la trecătoare.

Era un singur drum pe care se putea ieşi de la cabana lui Heiland. Pitt ştia că hoţii erau nevoiţi să treacă prin Bayview ca să scape cu documentele furate. Puteau fi opriţi, dar doar dacă el şi Ann aveau să ajungă acolo primii. Era o cursă care depindea de o barcă veche de şaptezeci de ani.

Deşi bătrâioară, ambarcaţiunea Chris-Craft a lui Heiland nu era deloc lentă. Era dotată cu modelul M al companiei, care ave 130 de cai-putere. Vechea barcă de viteză era la fel de elegantă pe cât era şi de rapidă, cu finisaje din lemn de mahon, două locuri şi cu puntea pupei tot din mahon. Un model de invidiat pe vremea când părăsise fabrica Algonac din Michigan în 1942, era acum un model preţios de colecţie pentru iubitorii de

ambarcaţiuni.

Barca elegantă străpungea cu uşurinţă apa, cu acceleraţia apăsată la maximum de Pitt, care storcea toată viteza din motorul de sub punte. Deşi aveau un avans sănătos, Pitt ştia că hoţii erau disperaţi să scape şi puteau goni pe drum cu viteză dublă faţă de barcă.

Cerul înstelat oferea suficientă lumină, aşa că îndreptă barca aproape de linia ţărmului ca să mai reducă din distanţă. După câteva minute de navigat în viteză, în stânga lui Pitt apăru un canal lat, către care direcţionă barca. Luminile lui Bayview apărură în depărtare la prora, licărind în capătul îndepărtat al golfului numit pe bună dreptate Scenic Bay[10]. Pitt privi către drumul de la linia malului, dar nu zări nici urmă de faruri.

— Cum o să-i oprim? strigă Ann.

Pitt se gândea la întrebarea asta încă de când se îndepărtară de doc. Se afla într-o barcă veche de şaptezeci de ani, lipsit de arme, împreună cu o femeie care abia se putea mişca. N-avea prea multe opţiuni. Cursul evident care trebuia urmat era să dea buzna în unitatea marinei militare şi să ceară ajutor. Dar o astfel de tentativă s-ar fi soldat mai degrabă cu rănirea sau arestarea lor decât cu ajutorul imediat de care aveau nevoie. Privind în faţă, zări un doc apropiat de intrarea securizată şi împrejmuită a laboratorului. Drumul de la cabana lui Heiland se intersecta cu strada principală la scurtă distanţă. Îi arătă docul lui Ann.

— O să tragem acolo, spuse Pitt. Vezi dacă poţi ajunge la punctul de securitate şi să-i convingi să blocheze drumul. Eu am să încerc să găsesc o cale să-i încetinesc.

— Bine, dar ai grijă. Se întinse către bancheta din spate după singura cârjă rămasă pentru a se sprijini.

Şalupa mugi printr-o zonă cu limită de viteză şi dincolo de portul principal. Cei care locuiau în casele plutitoare alergară furioşi la terestre, holbându-se la sursa zgomotoasă care le zdruncina casele. Docul de la linia ţărmului era plin de bărci mici de pescuit, dar Pitt zări o dană goală şi se îndreptă cu viteză către ea. Oprind motorul chiar în ultima clipă, alinie barca lovind-o foarte uşor. Se ridică din scaunul lui şi sări pe doc ajutând-o pe Ann să urce.

Sunt bine, spuse ea, trăgând cârja sub braţ şi ţopăind pe doc. Pitt o luă la fugă depăşind-o şi îndreptându-se către drumul

---

[10] Golful Pitoresc, (n. tr.).

principal, lăsând în spatele său urme însângerate de pantofi. Ann se înfioră când realiză că urmele ude nu erau rezultatul apei din lac.

Străzile din Bayview erau părăsite şi oraşul era aproape tăcut. În depărtare, Pitt detectă sunetul unei maşini care gonea şi privi către fâşia de intrare dinspre golf. Fără dubiu, farurile licăreau printre copacii drumului care venea dinspre cabana lui Heiland.

Pitt cercetă drumul până unde începea oraşul, căutând ceva ce ar fi putut folosi pe post de baricadă. Drumul era mărginit de gardul înalt al Laboratorului de Acustică de-o parte şi de panta unui deal de cealaltă. Nu erau bolovani, buşteni şi nici măcar maşini pe care să fi putut să le folosească pentru a bloca drumul. Singurele vehicule erau cele pentru construcţie, parcate sus pe deal, o basculantă şi un utilaj pentru terasamente.

Privi din nou către luminile care se apropiau – aveau să ajungă în mai puţin de-un minut.

— Brigada de drumuri să fie, mormăi în sinea lui, apoi urcă dealul cât de repede putu.

Ann dădu buzna în punctul de pază al Laboratorului de Acustică, cu toată delicateţea unei tornade din Kansas.

— Laboratorul a fost jefuit! strigă ea. Am nevoie de ajutorul vostru acum!

Paznicul de serviciu stătea în spatele unui geam înalt securizat, citind liniştit rubrica sportivă. Sări din scaun de parcă fusese înţepat de un corn de bovină.

Doamnă, nu pot pleca de la post, se bâlbâi el. Calmaţi-vă şi spuneţi-mi cine sunteţi şi despre ce vorbiţi.

Ann avea deja legitimaţia de identificare lipită de geam.

— Chemaţi întăriri. Toate drumurile din oraşul ăsta trebuie închise imediat.

Ofiţerul de pază observă o asemănare între femeia cu ochii nebuni care urla la el şi cea îngrijită din poza legitimaţiei NCIS. Schiţă un gest de aprobare şi ridică telefonul. Încă forma când afară se auzi ecou unui scârţâit puternic.

Se întoarseră amândoi şi văzură un sedan închis la culoare care viră brusc cu viteză pe drumul de la malul lacului. Din deal, apăru deodată utilajul pentru terasament, alunecând pe panta abruptă, aparent scăpat de sub control. Ann remarcă faptul că se îndrepta direct către maşină, lucru pe care şoferul acesteia îl realiză prea târziu. În lumina unui stâlp de iluminat din apropiere, Ann zări în cabina utilajului un bărbat cu părul negru – Pitt.

Când urcă dealul împleticindu-se din cauza durerii ascuţite din picior, Pitt nu mai văzu nici o alternativă. Basculanta fusese parcau mult prea aproape de utilajul pentru terasament pentru a face manevre, rămânându-i ca soluţie finală doar utilajul galben. Având de-a face cu un orăşel atât de liniştit, muncitorii nici nu se sinchisiseră să încuie vehiculele. Pitt urcă în cabină, se uită în vale şi văzu maşina aproape trecând de centrul naval. În doar câteva secunde avea să treacă fix pe sub el.

Pitt eliberă ambreiajul şi scoase maşina din viteză, trăgând apoi frâna de mână. Maşina mare se înclină, îndemnându-l pe Pitt să apese frânele. Apucă volanul şi testă posibilităţile de manevrare Utilajul uzat nu avea o direcţie foarte bună, dar dacă Pitt îşi folosea toate puterile, putea stăpâni volanul.

Se uită la poalele dealului şi văzu maşina ieşind dintre copaci,

la mică distanţă în faţă. N-avea timp de pierdut.

Eliberă pedala de frână, lăsă utilajul s-o ia la vale câţiva metri ca să câştige viteză, apoi trase cu putere de volan la dreapta. Roţile din faţă se mişcară uşor, alunecând prin pământ până la poalele dealului. Lama mare din oţel se târî pe sol, încetinind utilajul pentru o clipă înainte de a o lua la vale.

Maşinăria greoaie aproape că se roti la nouăzeci de grade când săltă peste terasă, reuşind să se redreseze cu o lovitură puternică. Panta dealului avea aproape cincisprezece metri, ceea ce făcu utilajul să câştige viteză rapid. Pitt îndreptă roţile, sperând să ţină drumul drept. Lumina farurilor care se apropiau se reflectau în partea dreaptă a parbrizului.

Dacă şoferul maşinii n-ar fi avut viteză atât de mare, ar fi putut să se ferească din calea utilajului ce cobora în trombă. Dar viteza maşinii împreună cu şocul de a vedea utilajul venind ca un bolid de pe deal îl făcură pe şofer să greşească. În loc să frâneze întâi, a tras instinctiv de volan în lateral ca să evite utilajul. Abia apoi călcă frâna.

Cea mai proastă alegere. Maşina patină şase metri înainte ca aripa din faţă dreapta să se izbească de un stâlp de telefon. Aflându-se pe scaunul din dreapta, fără centură, bărbatul care fusese paznicul lor în casa lui Heiland zbură prin parbriz. Îşi rupse gâtul şi muri pe loc.

Şoferul se alese doar cu-n picior zdrobit, dar pedeapsa lui era doar temporară. Privea acum peste airbagul declanşat către monstrul galben care se apropia cu viteză.

Partea din faţă a utilajului lovi uşa şoferului, mutând maşina din stâlpul de telefon în lateral. Pitt coborî lama utilajului, încetinindu-l în timp ce din asfalt sărea o ploaie de scântei. Era suficient cât să oprească cele două vehicule din cădere. Când partea dreaptă a maşinii se lovi de gardul laboratorului, se opriră amândouă scârţâind.

Ann se îndrepta deja şchiopătând la faţa locului, urmată de o maşină de pază care gonea cu sirena urlând către poarta principală a laboratorului. Îşi croi drum de-a lungul utilajului când Pitt coborî din cabină. Piciorul stâng era însângerat, iar el era palid.

— Piciorul tău, spuse ea. Eşti bine?

— Nu-i nimic serios, spuse el mişcându-se cu băgare de seamă.

Se îndreptară către maşina contorsionată şi priviră înăuntru. Trupul şoferului era întins în faţă, iar ochii erau lipsiţi de viaţă. Partenerul lui însângerat, la fel de încremenit şi lipsit de viaţă, era lăţit peste bordul din dreptul locului din dreapta.

— Le-ai tăiat calea în toată regula, şopti Ann. Se uită mai cu atenţie la figurile lor, observând detalii care trecură neobservate în întunericul din laboratorul lui Heiland.

— Asociaţi de-ai prietenilor noştri din Tihuana?

— E posibil ca ei să fi fost cei care au intrat în biroul lui Heiland din Del Mar şi au găsit cabana de aici, spuse Pitt. Privi din nou imaginea înfiorătoare în timp ce sosi şi maşina de pază. Sper că a meritat.

Ann şchiopătă până în capătul maşinii şi deschise portbagajul afectat. Înăuntru se găsea coşul cu documentele lui Heiland. Se uită la Pitt cu un zâmbet de satisfacţie.

— A meritat.

PARTEA A II-A
PĂMÂNTURI RARE

Fortitude părăsind Hawaii

Trenul de aterizare al avionului atinse solul cu o bufnitură care o trezi pe Ann. Tensiunea ultimelor zile o doborâse şi adormise încă de când avionul se ridicase de la sol în Idaho. Căscă şi se uită pe coridor către Pitt, care stătea absorbit de lectura unui roman de Jeff Edwards.

— În sfârşit, acasă, spuse ea.

Pitt ridică ochii şi zâmbi, apoi contemplă lumina crepusculară suspendată peste Aeroportul Naţional Reagan la lăsarea serii.

— Începusem să mă îndoiesc de faptul că o să reuşim să ne mai întoarcem, spuse el.

Îşi petrecuse cea mai mare parte a dimineţii fiind interogat de marina militară, FBI şi poliţia locală Idaho despre accidentul soldat cu victime din seara precedentă. Ann redirecţionă interogatoriul cât de bine putu şi, în cele din urmă, îi câştigă libertatea, împreună cu planurile lui Heiland salvate din maşina accidentată.

Aeronava Gulfstream rulă pe pistă, trecând de terminalele comerciale către un hangar rezervat pentru aeronavele guvernului. Un Ford Taurus albastru ţâşni pe pistă şi trase lângă avion imediat ce roţile aeronavei se opriră. Dan Fowler coborî din maşină şi rămase acolo, bătând din picior şi uitându-se la ceas până când uşile avionului se deschiseră. Se grăbi către Ann, o luă de mână şi o ajută să coboare scările.

— Ann, eşti bine?

— Dan, nu mă aşteptam să te văd aici. Suntem amândoi un pic obosiţi, dar suntem bine.

— M-am gândit că ţi-ar prinde bine să te duc acasă.

Pitt coborî în urma ei şi-i întinse o nouă pereche de cârje.

— Mă bucur să te văd, Dirk, spuse Fowler întinzându-se să dea mâna cu Pitt.

— După ultimele două zile, nu sunt sigur că-s la fel de bucuros să te văd, spuse Pitt scuturându-i mâna.

Fowler observă că şi Pitt şchiopăta.

— Şi tu ai fost rănit?

— Un glonţ mi-a zgâriat pulpa. Am scăpat mai uşor decât Ann

— Nici nu vă pot spune cât de rău îmi pare, spuse Fowler. În mod clar, n-am avut nici cea mai mică idee despre pericolul în care v-am băgat. Atunci când Heiland a dispărut, doar am presupus că cineva a încercat să pună mâna pe documentele lui. Categoric n-am ştiut cât de mare era pericolul care vă

ameninţa.

— Vrei să zici pericolele, spuse Ann. Măcar ameninţările lor, au eşuat.

Fowler se uită la Ann cu o căutătură nerăbdătoare.

— Ai planurile lui Heiland?

Pitt intră în aeronavă şi se întoarse având cu el coşul care conţinea laptopurile şi jurnalele de cercetare ale lui Heiland.

— Totul se află aici, spuse el.

Fowler părea uşurat. Merse în spatele maşinii şi deschise portbagajul. Pitt îl urmă, aruncându-i directorului de securitate o privire tăioasă în timp ce lăsă coşul în portbagaj.

— Poate că nu ştii, spuse Fowler, dar aici se află tehnologie navală nepreţuită.

— Atunci de ce n-ai aranjat să fie escortată de o patrulă înarmată ca s-o ţii în siguranţă? Există cineva care e dispus să ucidă pentru datele astea.

— Nu-ţi face griji. Imediat ce o las pe Ann acasă, toate astea se îndreaptă către o cameră securizată din sediul DARPA.

Pitt luă geanta lui Ann din Gulfstream şi o puse în portbagaj lângă coş.

— Vrei să te duc şi pe tine? întrebă Fowler.

— Nu, mulţumesc, răspunse Pitt. Locuiesc pe aproape şi după ce am stat înghesuit în ultimele ore, mi-ar prinde bine să-mi mişc un pic picioarele. Se întoarse să-şi ia la revedere de la Ann.

— Baftă cu ancheta.

Ann se aruncă în braţele lui Pitt, îl strânse cu putere şi-l sărută pe obraz.

— Mulţumesc, îi şopti ea.

— Vezi să ai grijă de piciorul ăla. O ajută să urce în maşină şi-i făcu semn cu mâna în timp ce se pierdeau în întunericul serii.

Pe Pitt îl durea piciorul stâng din cauza rănii de glonţ, iar tibia piciorului drept era încă sensibilă de la coliziunea din Chile. Se opri, respiră cu putere aerul serii, rece şi proaspăt după o ploaie recentă. Aruncându-şi pe umăr sacul de marinar, o luă agale pe pistă, picioarele amorţite revenindu-şi încet în timp ce mergea.

Vuietul motoarelor răsuna de dincolo de pistă când îşi croi drum printr-un şir de hangare private către secţiunea mai puţin folosită a aeroportului. Traversă un câmp gol şi se apropie de un hangar izolat care părea că nu mai fusese folosit de cincizeci de ani. Ierburi înalte înconjurau clădirea, care era acoperită parţial

de rugină şi praf. Pe o serie de ferestre de sub jgheabul acoperişului se putea vedea o încrengătură de crăpături, cu cioburi de sticlă căzute pe jos, lângă coşul de gunoi ponosit. Doar un ochi de expert care ar fi examinat clădirea de aproape şi-ar fi putut da seama că, în realitate, faţada mizeră era astfel creată ca să nu atragă atenţia.

Pitt intră pe o uşă laterală luminată de un bec chior ce forma o aură galbenă şi întinse mâna după un întrerupător industrial. Comutatorul acţionă o balama care dezvălui o tastatură. Pitt intru duse un cod care dezactivă sistemul de alarmă şi deschise uşa.

Păşi înăuntru, aprinse luminile şi fu întâmpinat de un parc de maşini vechi, strălucitoare, aşezate în şiruri de-a lungul hangarului, cromul lustruit lucind în bătaia luminilor. În urma pasiunii de-o viaţă pentru automobile frumoase şi rapide, adunase o colecţie eclectică de maşini clasice, datând de la începuturile secolului douăzeci până în anii ’50. Aspectul de muzeu era potenţat de o aeronavă Ford Trimotor parcată în lateral lângă un vagon Pullman frumos restaurat, pe care copiii lui adulţi îl foloseau ocazional pe post de apartament.

Pitt traversă hangarul, mângâind aripa unui Packard Speedster 8 Runabout din 1930, care era parcat lângă un banc de lucru, având capota motorului ridicată. Urcă pe o scară circulară din fier până la etajul al doilea unde locuia împreună cu Loren.

Îşi lăsă sacul de marinar pe un scaun, scoase o bere Shiner Bock din frigider, apoi citi un bilet lipit pe uşa frigiderului.

Dirk,

Stau în apartamentul meu din Georgetown până te întorci.

Prea multe automobile fantomă pe aici! Şedinţele prelungite probabil c-or să mă ţină la treabă până târziu.

Mi-e dor de tine.

XXXX,
Loren

Pitt dădu berea pe gât şi se întoarse în hangar. Ceva din cazul Heiland nu-i dădea pace, nu-şi putea da seama exact ce. Nu reuşi să identifice ce era în ciuda faptului că reluă evenimentele

recente în minte, aşa că-şi trase pe el o salopetă de mecanic şi se îndreptă către bătrânul Packard. Cu un devotament atent, începu să dezmembreze carburatorul. Până să termine de reparat întregul mecanism, o oră mai târziu, ştia exact ce îl măcina.

— Cred că a fost o decizie înţeleaptă că l-am implicat pe Pitt în cazul ăsta, spuse Fowler în timp ce se afla la volanul maşinii, îndepărtându-se de aeroport.

— E un bărbat destul de descurcăreţ. Ann se holba pe fereastră, gândindu-se la impresia ei despre Pitt. Mi-a salvat viaţa de două ori.

— În mod clar are un palmares de invidiat în evitarea dezastrelor, spuse Fowler. Sunt sigur că este de încredere, dar, doar aşa ca să ştim, ştie despre munca lui Heiland şi posibilităţile ei?

— Are o idee generală, dar nu a insistat să afle amănunte. Părea preocupat mai mult de siguranţa echipajului şi a navei lui. Ann se aplecă şi-şi frecă glezna. Chiar ar fi trebuit să-i spunem totul de la bun început.

— N-am avut ce face. Tom Cerny a interzis cu fermitate orice discuţie pe acest subiect. Cred că am fost cu toţii luaţi prin surprindere de tenacitatea celor care umblau după ea.

Fowler ieşi pe porţile aeroportului şi opri la lumina roşie a unui semafor.

— Locuieşti în Alexandria, nu-i aşa?

— Da, lângă Old Town, chiar pe King Street. Ia-o pe autostrada Jefferson Davis către oraş.

Fowler schiţă un gest de aprobare şi întoarse spre sud.

— Aţi primit vreo veste de la FBI cât am zburat noi? întrebă Ann.

— Nimic deocamdată. Probabil c-or să treacă mai multe zile înainte să aflăm ceva de la mexicani. Şi, oricum, tu ştii probabil mai multe decât mine despre cei doi indivizi în negru din Idaho.

— Păreau să fie de origine latinoamericană. Dacă au cu adevărat legătură cu bărbaţii din Tihuana, atunci suspectez că sunt spioni din America Centrală sau de Sud.

— Venezueleni?

— Posibil. În mod cert, nu ducem lipsă de puteri mondiale care să şi dorească această tehnologie. China sau Rusia s-ar afla probabil în capul listei. Poate că au angajat pe cineva să obţină documentele.

— Nu uita de iranieni. Fowler apăsă acceleraţia ca să treacă de un semafor pe galben. Coti pe King Street, un drum principal

care traversa Alexandria.

— Atacatorii erau destul de agresivi, spuse Ann, şi foarte bine informaţi.

— Da, pare că erau capabili de orice risc.

— Te gândeşti la ce mă gândesc şi eu? întrebă Ann.

— Au avut ajutor din interior. Trebuie să fie o scurgere de informaţii, probabil de undeva de sus.

— Probabil, dar ştii câte informaţii secrete ajung în presă. Poate ca n-a fost foarte greu să-şi dea seama cineva că Heiland lucra la ceva important. Din moment ce nu lucra într-un mediu securizat, a devenit o ţintă uşoară.

— S-ar putea să ai dreptate.

Ann îi arătă către josul străzii.

— Stau mai în faţă, pe dreapta, chiar după stejarul ăla mare.

Fowler zări un loc liber la marginea trotuarului şi trase în spatele unei maşini care avea luminile stinse. Ann observă că era un Sedan Chrysler 300.

— Ce-ar fi să-ţi iei liber mâine? spuse Fowler. Ai trecut prin multe în ultimele patruzeci şi opt de ore. Probabil că ţi-ar prinde bine să te odihneşti.

— Mulţumesc, dar probabil c-aş lua-o razna stând degeaba. Trebuie să aflu cine sunt oamenii ăştia.

Fowler opri motorul maşinii, iar Ann coborî. Când se întoarse să-şi ia cârjele, fu luată pe sus. Abia ce apucă să-l zărească cu coada ochiului pe atacator, un bărbat negru, înalt, care-şi încolăci mâinile în jurul ei şi-o azvârli pe un petic mic de gazon. Bărbatul masiv se năpusti asupra ei fulgerător, apăsând-o cu genunchiul în curbura spatelui în timp ce-i presa faţa de iarbă cu mâna. Se zbătu să se elibereze, apoi renunţă când simţi ţeava unui pistol pe tâmplă.

— Nici să nu respiri, spuse bărbatul masiv.

Îl auzi pe Fowler strigând, apoi bufniturile surde ale unor lovituri cu pumnii. Câteva secunde mai târziu, cheile maşinii zornăiră şi portbagajul Fordului fu deschis. Ann văzu cum un bărbat cară ceva pe bancheta din spate a Chryslerului, apoi urcă pe scaunul şoferului. Tâlharul care stătea pe spatele ei se aplecă şi-i şopti în faţă cu o respiraţie urât mirositoare.

— Acum stai liniştită aici încă cinci minute, dacă nu, bătrânul Clarence va trebui să se întoarcă şi să-ţi facă de petrecanie.

Se ridică de pe ea, făcu un salt până la Chrysler şi urcă

nepăsător pe locul din dreapta. Maşina o zbughi cu scârţâit de roţi, gonind pe stradă. Ann ridică privirea şi cercetă plăcuţa de înmatriculare din spate, dar fusese acoperită cu bandă adezivă. Profesionişti, îşi spuse în sinea ei. Scoaseră banda o stradă mai încolo, apoi se pierdură în trafic conducând cu atenţie şi în limita legală.

Ann se ridică în picioare şi şchiopătă către Taurus unde-l găsi pe Fowler zăcând cu faţa în jos lângă roata din faţă.

— Dan, strigă ea, îngenunchind lângă el.

Acesta deschise cu greu ochii şi se ridică în şezut.

— Sunt bine, spuse frecându-şi falca. N-am anticipat treaba asta. Încet, ochii i se concentrau asupra lui Ann. Eşti rănită?

— Nu, sunt bine. Dar chestia asta n-a fost o întâmplare, spuse And semn cu capul către portbagajul deschis.

— Nu dosarele! izbucni Fowler, chinuindu-se să se ridice în piure. Sprijinindu-se unul de altul, se îndreptară către spatele maşini uitându-se în portbagajul deschis, înăuntru se afla geanta lui Ann. Şi nimic altceva.

La slujba funerară a lui Joe Eberson, colegii lui cercetători de la DARPA participară în număr mare, mulţi dintre ei urcând pe podiumul bisericii Annandale ca să-şi exprime respectul pentru el. Stând pe un rând de bănci din mijloc, Ann se simţi un pic stânjenită, deoarece fusese numită în agenţie după moartea lui. Dar în mod clar Eberson fusese un om foarte respectat şi asta îi sporea determinarea de a-l prinde pe cel vinovat de moartea lui.

Fowler stătea lângă ea şi purta un bandaj mic pe barbă care amintea de atacul din seara precedentă. Paramedicii şi poliţiştii din Alexandria răspunseseră prompt după ce Ann îi chemase, fără să găsească răni semnificative la nici unul dintre ei. Şi fără să dea de urma jefuitorilor. Ann alertă agenţii federali cu privire la furt, iar Chryslerul atacatorilor fu dat în urmărire în întreaga zonă metropolitană a Washingtonului. Până dimineaţa, maşina fusese găsită în parcarea unui magazin alimentar. Fusese declarată furată c-o zi înainte şi curăţată de orice amprentă şi de dosarele lui Heiland. O echipă specială a FBI fu desemnată pentru cazul furtului, dar avea prea puţine informaţii pe care să se bazeze.

— Aş vrea să transmit condoleanţele mele familiei lui Joe, spuse Fowler când se termină slujba. Ne vedem la maşină?

Ann încuviinţă, mulţumită că se oferise să conducă el. Când urcară în maşină un pic mai târziu, Ann făcu un comentariu vizavi de popularitatea lui Eberson.

— Era de mulţi ani în meseria asta, spuse Fowler. Şi-a făcut mulţi prieteni. Dar şi câţiva duşmani.

— Ce fel de duşmani? întrebă Ann.

— Pe plan profesional. Proiectele de cercetare DARPA împart de obicei munca între diferite companii şi universităţi. Apoi punem totul laolaltă şi ne asumăm toate meritele. Cei mici care fac adevăratele descoperiri rămân adeseori necunoscuţi.

Se întoarse către Ann.

— Nu cred că vreun cercetător le-ar fi venit de hac lui Eberson şi Heiland, dacă acolo baţi.

— Încerc doar să acopăr toate pistele, spuse Ann. Ştiu că am mai vorbit despre asta, dar vreau să te întreb din nou care-i probabilitatea ca scurgerea să vină din interiorul DARPA?

Fowler se încruntă.

— Orice e posibil, dar, pur şi simplu, nu cred că este cazul. E o echipă relativ mică aici care conduce programul *Sea Arrow.* Mai toată munca este externalizată. Adevăratul risc poate fi la subcontractorii noştri externi. Desigur, sunt oameni la şantierele navale are cunosc multe, şi ăsta este un punct de plecare evident.

— Da, din acest motiv am numit deja o echipă NCIS în Groton. S-ar putea să nu însemne nimic, spuse Fowler, dar mi se pare cumva curios că Heiland şi Eberson au fost ucişi la scurt timp după vizita preşedintelui la şantierul naval. N-am fost acolo, dar m-am ocupat de lista de securitate.

— Spui că cineva de la Casa Albă ar putea fi implicat?

— Nu în mod direct. Dar ştii şi tu, Casa Alba este ca un ciur. Deşi administraţia este mai bună decât altădată, nu m-ar surprinde ca detaliile despre *Sea Arrow* să fi ajuns la urechile unor persoane nepotrivite.

— Îmi poţi da lista? ceru Ann.

— Desigur, este la mine în birou, dacă n-ai suficient de lucru deja.

— În momentul ăsta trebuie să acoperim toate alternativele. Aş vrea să verific povestea unor furturi recente de tehnologie de natură similară. Ai avut de-a face cu vreun caz de spionaj?

— Nu de când sunt la DARPA, spuse Fowler. Problemele noastre sunt de obicei CD-uri pierdute şi alte asemenea. Dar sunt aici doar de un an. Am avut câteva cazuri de spionaj când eram la Laboratorul de Cercetare al Armatei, cu suspecţi chinezi şi israelieni deopotrivă, dar n-am avut niciodată suficient pentru a merge până la capăt.

— Cei implicaţi în cazul ăsta par uşor în afara operaţiunilor tipice de spionaj, spuse Ann.

— Adevărat, dar nu ştii niciodată cine plăteşte nota.

— Presupun, spuse Ann. Ai vreo idee despre impactul programului *Sea Arrow*?

— Nu-s suficient de pregătit pe partea tehnică pentru a şti amănunte, dar se pare că programul depindea de modelul lui Heiland pentru supracavitaţie, care ar fi transformat complet capacităţile lui *Sea Arrow.* Acum că cercetarea lui originală s-a pierdut, programul ar putea regresa câţiva ani. Nimeni nu crede că vor putea relua munca lui Heiland cu uşurinţă în lipsa proiectelor lui.

— Nu-mi vine să cred că ne-au lăsat fără ele în Alexandria. Cum de au ştiut?

— E greu de spus. Poate că cineva te-a urmărit după incidentul din Tihuana. Mă gândesc că trebuie să fi fost un al treilea individ în Idaho care să monitorizeze evenimentele. Au aranjat cumva atacul asupra noastră din scurt. Poate că ar trebui să te cazezi la un hotel pentru câteva nopţi, doar ca precauţie, îi spuse aruncându-i o privire îngrijorată.

— Nu, sunt bine, spuse ea, fără prea multă grijă pentru siguranţa ei.

— Şi totuşi, voi contacta poliţia din Alexandria să mă asigur că vor patrula pe lângă casa ta cu regularitate. Îşi frecă bărbia mai jos de bandaj. Mi-ar plăcea să-i văd pe indivizii ăştia ducându-se la vale bine de tot.

Fowler trase în parcarea sediului DARPA din centrul Arlingtonului. Ann prefera să lucreze la sediul DARPA decât la biroul ei de la NCIS, de dincolo de râu, în Anacostia, punând stăpânire pe un birou mic, fără ferestre, de lângă Fowler. De la laptopul ei putea accesa aproape aceleaşi baze de date privind infracţiunile, stabilind în acelaşi timp legătura cu echipa DARPA care lucra la proiectul *Sea Arrow.*

În timp ce se întorcea în biroul ei, se simţi ciudat de energizată. Dincolo de importanţa pentru securitatea naţională, cazul devenise cumva personal. Se scuturase de oboseala emoţională şi fizică a zilele trecute, motivată fiind să caute printre informaţiile adunate şi să descopere cine se afla în spatele acestor furturi şi crime.

Primul ei telefon fu către biroul FBI din San Diego. Un agent pe nume Wyatt se ocupa de ancheta locală.

— Aţi aflat ceva de la partea mexicană? întrebă ea.

— Câteva detalii, răspunse Wyatt. Cei doi bărbaţi decedaţi, ambii în vârstă de treizeci de ani, nu erau de naţionalitate mexicană. Au fost găsite paşapoarte columbiene asupra amândurora. Vă pot da numele, dar e cel mai probabil ca ele să fie false. Le-am verificat cu Departamentul de Stat din Bogota şi nici unul n-a fost confirmat de către guvernul columbian.

— Paşapoartele erau false?

— Da, falsuri de foarte bună calitate. Am verificat amprentele decedaţilor şi nu am găsit nici o potrivire nici în bazele de date ale FBI-ului, nici în ale Interpolului. Varianta cea mai probabilă e

că erau doar nişte pioni angajaţi ca să facă treaba murdară. La vamă s-a văzut că au intrat în SUA cu alţi trei bărbaţi, acum o săptămână. Au trecut graniţa la Tihuana cu vize temporare de vizitatori.

— Se numea vreunul dintre ei Pablo?

— Nu, nimic care să semene cu numele ăsta.

— Dar despre camionetă şi barcă?

— Camioneta a fost recent achiziţionată de la un dealer de mâna a doua din Tihuana. S-a plătit cu bani gheaţă şi a fost înregistrată pe numele unuia dintre columbieni pe adresa unui stand de taco din Rosario Beach. Mă tem că mexicanii n-au găsit nimic în barcă.

— Există vreo urmă a activităţii lor în America?

— Încă cercetăm. Un lucru interesant e că cinci indivizi au fost înregistraţi la trecerea graniţei cu camioneta şi doar trei s-au întors. Am urmat pontul vostru despre o posibilă intrare prin efracţie în biroul lui Heiland. Imaginile de pe camerele de supraveghere arată un om de serviciu intrând în birou după orele de program. Individul pare să fie acelaşi cu unul dintre columbieni.

— Wyatt, îţi sugerez să suni la biroul din Spokane după ce vorbim. Doi bărbaţi au murit în Bayview, Idaho, după o intrare prin efracţie în casa lui Heiland de lângă lac. Pun pariu pe salariul pe-o lună că ăştia-s cei doi care nu ies la socoteală.

— Şi ce zici de-un bonus dacă unul dintre ei este omul nostru de serviciu? întrebă Wyatt. Par să fie o gaşcă destul de insistentă, asta-i cert.

— Aşa e. Mai ai şi alte informaţii?

— Am pus un expert în explozibili să examineze barca lui Heiland. Ne-a confirmat că o încărcătură de explozivi plastici de calitate inferioară a fost pusă în interiorul ambarcaţiunii şi detonată mecanic. Firele păreau să fie montate de ceva vreme.

— Deci Heiland a fost cel care a declanşat explozia, spuse ea, gândindu-se că Pitt avusese dreptate de la bun început. Ai vreo idee de ce ar fi făcut asta?

— E posibil să fi fost conştient de pericole sau poate mult prea sensibil vizavi de natura muncii lui. Era ceva pentru care să merite să mori?

— Aşa se pare.

— Mai e un mic mister legat de toată povestea.

— Ce anume?

— Autopsia lui Eberson. Pe baza dovezilor fizice şi a poziţiei corpului din partea din spate a ambarcaţiunii, suntem de părere că nu a fost omorât de explozie.

— Picioarele lui fuseseră prinse în aţă de pescuit, spuse Ann. Am presupus că s-a panicat pentru că n-a putut să sară din barcă şi a sfârşit înecat.

— De fapt, medicul legist spune că a murit înainte să atingă apa.

— A fost împuşcat?

— Nu… Wyatt îşi căută cuvintele. Pielea lui prezenta urme de arsuri severe. Moartea lui a fost atribuită unei traume produse de arsuri.

Ann văzuse membrele înnegrite şi îngrozitoare, dar presupuse că erau cauzate de faptul că trupul stătuse în apă la o adâncime însemnată.

— De ce nu crede medicul legist că a fost ucis de explozie?

— Pentru că urmele de la suprafaţa pielii nu arătau ca fiind produse în urma incendiului şi prezenta arsuri şi sub tegument. Cu alte cuvinte, a fost prăjit şi din exterior, şi din interior.

Ann scutură din cap.

— Din interior?

— Rănile sunt caracteristice iradierii cu microunde.

Ann rămase tăcută, încercând să înţeleagă ceva din raport.

— Ar putea să aibă de-a face cu echipamentul pe care îl testa Heiland? întrebă Wyatt.

— Nu cred. Se afla încă în cutia lui.

— Am înţeles. I-a pus pe toţi cei de aici în încurcătură. O să-ţi trimit raportul şi mai vorbim.

— Mulţumesc, Wyatt. Şi anunţă-mă dacă mai afli ceva din Mexic.

Circumstanţele morţii lui Eberson luaseră o întorsătură ciudată, care n-avea nici un sens. Dacă echipa lui Pablo voia să-l omoare, atunci de ce nu l-au împuşcat, pur şi simplu? Şi care ar fi putut fi cauza iradierii cu microunde?

Ann i-o luă lui Wyatt înainte şi sună la sediul FBI din Spokane, unde i se confirmă ceea ce ghicise deja. Cei doi bărbaţi ucişi în Bayview aveau şi ei asupra lor paşapoarte false. Ajunseră în Idaho cu un avion privat, care justifica felul în care reuşiseră să aibă arme asupra lor. Operatorul zborului era investigat, dar nu

părea să aibă nici o legătură cu columbienii.

Ann îşi deschise laptopul şi începu să scormonească prin bazele de date ale organizaţiilor naţionale de aplicare a legii, căutând infracţiuni săvârşite de columbieni pe teritoriul statului american, în sistemul Centrului Naţional de Informaţii Infracţionale, puse laolaltă o listă cu astfel de infracţiuni, derulate pe perioada ultimi lor cinci ani. Dincolo de câteva crime aleatorii şi jefuirea unei bănci, infracţiunile principale se învârteau în special în jefuirea drogurilor şi erau concentrate în Miami şi New York. Nici din căutarea în sistemul FBI-ului de urmărire a potenţialelor ameninţări nu descoperi vreun rezultat care să aibă vreo legătură evidentă cu ancheta lor.

Până când FBI-ul n-avea să finalizeze analiza ADN a trupurilor din Idaho, nu făcea decât să alerge după himere. Aşa că îşi îndreptă atenţia către posibilele scurgeri de informaţii interne.

Fowler îi oferise profiluri detaliate ale unui număr de cincisprezece oameni de ştiinţă şi administratori DARPA implicaţi în proiectul *Sea Arrow.* Îşi petrecu următoarea oră căutând prin rapoarte, atentă la identificarea celor trei elemente începând cu litera „d” ale subversiunii nonideologice: datorie, droguri şi divorţ. Îi lăsă un mesaj lui Fowler să verifice o femeie fizician care trecea printr-un divorţ urât, dar şi un inginer cu grad inferior care tocmai ce achiziţionase o maşină Corvette nou-nouţă. Şi, cu toate astea, din afară, nici unul dintre angajaţi nu se potrivea profilului pentru asumarea unui risc privind securitatea.

— Ai o clipă? spuse Fowler apărând în cadrul uşii. Intră şi-i puse un dosar gros pe birou. Aici ai rapoartele despre subcontractorii DARPA care lucrează la proiectul *Sea Arrow.* E evident că Groton îşi ia la bani mărunţi propriii subcontractori, plus că au pe cap şi Biroul de Cercetare Navală.

— Care-s daunele la nivel local?

— Opt companii private de dezvoltare a sistemelor de apărare, fără Heiland, plus trei programe de cercetare universitare.

— Suficient cât să ne ţină ocupaţi o vreme. Mulţumesc, Dan. Poţi să-mi mai faci o favoare?

— Sigur, spune.

— Poţi să-mi faci rost de un jurnal de călătorii al echipei tale înscrise în proiectul DARPA? Vreau să verific dacă au fost făcute

excursii în zonele fierbinţi: Asia de Est, Rusia şi Orientul Mijlociu.

— Se rezolvă. Apropo, iată şi lista de la vizita preşedintelui la Groton de acum câteva săptămâni, spuse întinzându-i o foaie de hârtie pe care o puse într-o parte a biroului. Vrei să iei prânzul?

— Nu, sunt bine, spuse ea cufundându-se în informaţiile despre subcontractori. Mulţumesc pentru rapoarte.

Pe când cerceta dosarele, Ann realiză numaidecât că exista o singură conexiune colaterală între ceilalţi contractori şi Heiland. Majoritatea subcontractelor priveau proiectarea corpului navei şi a stemului electric, fără să aibă legătură aproape deloc cu sistemul de supracavitaţie al lui Heiland. Eberson fusese canalul central pentru toate sistemele pe care Heiland le dezvolta.

Ann se ridică şi îşi dezmorţi picioarele înainte să ridice lista de la vizita preşedintelui la Groton. Erau doar şapte nume, trei de la Casa Albă şi patru de la Pentagon. Remarcă imediat numele Tom Cerny. Bazându-se doar pe declaraţiile neoficiale ale lui Fowler, dădu prin telefon numele de pe listă unui coleg de la NCIS, pe care îl rugă să le verifice. Aşteptând să primească e-mailul cu rezultatele, se gândi cât de rare erau morţile precum a lui Heiland.

Furtul secretelor de natură industrială sau de dezvoltare a sistemelor de apărare ajungeau rareori la omucidere. Şi totuşi, Heiland, Eberson şi Manny fuseseră ucişi pentru cercetările lor privind *Sea Arrow,* iar Ann şi Pitt fuseseră cât pe ce să se alăture listei. Doar câteva naţiuni ar fi riscat asemenea măsuri periculoase, dar altele puteau lucra prin mijlocitori. Guvernul columbian sigur nu se afla în vreo competiţie cu Statele Unite vizavi de armamentul de apărare, aşa că hoţii lucrau pentru altcineva. Dar pentru cine?

Ann începu să examineze alte cazuri de spionaj, în căutarea unui numitor comun. Ignorând cazurile de terorism şi de hacking, descoperi că majoritatea loviturilor spionilor implicau secrete diplomatice şi politice, din partea unor indivizi sau grupuri care se aflau în serviciul vechilor duşmani de la Moscova, Beijing şi Havana. Mare interes prezentară câteva cazuri privind furturi de tehnologie militară şi comercială, puse în aplicare de grupuri operaţionale chinezeşti. Deşi nici unul dintre ele nu purta semnătura lui Heiland, era clar că, mai mult decât oricine, China urmărea în mod agresiv tehnologia militară.

Descoperi despre China că avea un lung istoric de furturi şi de

copiere a tehnologiei marilor puteri, în special tehnologie rusească. Sisteme de artilerie la indigo, rachete antiaeriene şi chiar distrugătoare care supăraseră multă vreme oficialii de la Kremlin. Dar ruşii nu erau singura ţintă. Câteva tehnici din arsenalul chinezesc semănau izbitor cu arme americane. Experţii în aviaţie au descoperit o asemănare suspectă între avionul de luptă nedetectabil chinezesc J-20 şi modelul american F-22A Raptor. Tot chinezii anunţaseră recent intrarea în funcţiune a unui sistem de control al mulţimii identic unui aparat dezvoltat de armata americană, şi un nou elicopter chinez care imita modelul american Apache se spunea că era pe punctul de a fi produs.

Cufundată în munca ei, Ann nici nu realiză că era aproape ora şase, când îi sună telefonul. Muncise mult, dar fără prea multe rezultate. Răspunse la telefon cu o voce obosită, dar care se animă imediat ce auzi o voce familiară.

— Bună, Ann, sunt Dirk. Tot la muncă?

— Da, adun informaţii. Tu cum eşti?

— Bine. Auzi, mă întrebam dacă am putea lua cina mâine-seară. Vreau să discut ceva cu tine.

— Mâine? Da, ar fi foarte bine. E ceva important?

— Ar putea fi, spuse Pitt ezitând. Aş vrea să aflu dacă ai merge într-o croazieră cu mine.

Ann surprinse câţiva bărbaţi holbându-se la ea în timp ce defila prin restaurantul clubului Bombay, şchiopătând abia vizibil acum. Îmbrăcată într-o rochie galbenă ca şofranul care se mula pe curbele corpului, arăta mai degrabă ca un model decât ca un anchetator. Ignoră privirile şi ieşi în curtea elegantă a restaurantului care avea vedere la parcul Lafayette. Îl zări pe Pitt la o masă din colţ.

Era aşezat lângă o femeie înaltă şi frumoasă care-i părea uşor cunoscută. Uşor stânjenită, Ann afişă un zâmbet forţat apropiindu-se de masă.

Pitt se ridică şi o întâmpină cu căldură.

— Gata cu cârjele?

— Da, din fericire, glezna e mult mai bine.

— Ann, aş vrea să ţi-o prezint pe soţia mea, Loren.

Loren se ridică în picioare şi o îmbrăţişă cu multă simpatie.

— Dirk mi-a povestit despre încercările prin care aţi trecut în Mexic şi Idaho. Deşi se pare că a uitat să menţioneze cât de drăguţă eşti, adăugă ea fără urmă de invidie.

Orice resentiment instinctiv pe care le-ar fi putut avea Ann faţă de Loren se topi în faţa complimentului neaşteptat.

— Mi-e teamă că toate chinurile au fost în zadar, spuse Ann aruncându-i lui Pitt o privire vinovată şi apoi îi povesti cum ea şi Fowler fuseseră atacaţi şi lăsaţi fără munca lui Heiland.

— Nu pare să fie o coincidenţă, spuse Pitt, citindu-i-se îngrijora rea pe chip.

— Mai degrabă spionaj pe faţă, spuse Loren. Trebuie mobilizate autorităţi mai înalte.

— Sunt deja implicate cel puţine trei echipe ale FBI-ului în acest caz, spuse Ann, pe lângă echipa DARPA şi câţiva anchetatori NCIS, în afară de mine. O privi pe Loren şi ochii îi sclipiră când realiză cine era. Sunteţi membra din Colorado a Congresului.

— Fii atentă să n-o dai de gol, spuse Pitt râzând.

— Mi s-a părut mie că-mi eraţi cunoscută, spuse Ann. Îmi amintesc de eforturile depuse ca să treceţi legea pentru extinderea ajutoarelor şi concediilor pentru părinţii înrolaţi în armată. Sunteţi o adevărată eroină pentru femeile din forţele armate.

Loren scutură din cap.

— Au fost doar nişte schimbări minore care ar fi trebuit instituite cu mult timp în urmă. Serios însă, dacă sunt sfori pe care să le pot trage la Siguranţa Naţională ca să vă ajute cu acest caz, trebuie doar s-o spuneţi.

— Mulţumim. Ne bucurăm de sprijinul vicepreşedintelui şi al Casei Albe, deci cred că avem resursele necesare. Trebuie doar să găsim un fir sau două ca să putem descoperi cine sunt oamenii ăştia.

Un chelner îşi făcu apariţia şi comandară fiecare câte un fel de mâncare pe bază de curry, la care Pitt adăugă şi o sticlă de Saint Clair Sauvignon Blanc din Noua Zeelandă.

— De când sunteţi căsătoriţi? întrebă Ann.

— Doar de câţiva ani, spuse Loren. Tot fiind pe drumuri amândoi, adeseori pare că suntem două nave care trec una pe lângă alta noaptea, dar asta funcţionează pentru noi.

— Şmecheria este, adăugă Pitt, să te asiguri că navele se izbesc una de alta în mod regulat.

Loren îşi îndreptă atenţia asupra lui Ann. În viaţa ta există cineva special?

— Nu, celibatară momentan şi fericită aşa.

Sosiră felurile de mâncare, suficient de condimentate cât să facă necesară încă o sticlă de vin.

— Creveţii aceştia plini de curry îmi ard limba, dar nu mă pot opri din mâncat, spuse Ann. Sunt extrem de delicioşi.

Mai târziu, Ann se scuză şi merse la toaletă. De îndată ce se îndepărtă, Loren se aplecă spre Pitt.

— Fata asta este atrasă de tine.

— Ce să fac dacă are gusturi bune la bărbaţi? spuse el rânjind.

— Nimic, dar dacă îţi trece prin minte vreo idee, o să-ţi scot plina cu un cuţit de unt ruginit.

Pitt râse apoi o sărută lung.

— Nu-ţi face griji. Ţin destul de mult la splina mea şi prefer să rămână aşa.

Când Ann se întoarse, gustară din şerbet la desert. Apoi Pitt scoase o piatră argintie din buzunar şi o puse pe masă.

— O bucată, nu două? spuse Loren.

— E un suvenir din Chile, spuse Pitt. Cred că are de-a face cu moartea lui Heiland.

— Mai precis, ce e? întrebă Ann.

Unul dintre geologii de la NUMA a identificat-o ca fiind un minereu numit monazit. L-am găsit la bordul cargobotului abandonat care se îndrepta către Valparaiso.

— Am auzit despre asta, spuse Ann. Ai împiedicat cargobotul să se lovească de o navă de croazieră plină de oameni.

— Mai mult sau mai puţin, spuse Pitt. Dar este un mister ce s-a întâmplat cu echipajul navei. Şi de ce a sfârşit nava la mii de kilometri de cursul stabilit.

— A fost deturnată?

— Era un cargobot, încărcat cu bauxită dintr-o mină din Australia, se presupune. După câte se pare, încărcătura n-avea prea mare valoare. Am descoperit că nava avea cinci cale, trei conţineau bauxită, dar cele două dinspre pupa erau goale. Pitt ridică piatra. Am găsit bucata asta de monazit lângă una dintre cele două cale goale.

— Crezi că monazitul a fost furat de pe navă? întrebă Ann.

— Da, aşa cred.

— De ce ar fura cineva monazitul, nu şi bauxita? întrebă Loren.

— Am evaluat piatra şi rezultatele au fost destul de interesante. Acest monazit are o concentraţie mare de neodim şi lantan.

Loren zâmbi.

— Sună ca numele unor boli.

— În realitate, sunt două dintre cele şaptesprezece elemente cunoscute ca metale rare, dintre care unele sunt la mare căutare în industrie.

— Desigur, spuse Loren. Avem o audiere la Congres vizavi de rezervele limitate de elemente rare. Sunt folosite într-o serie largă de produse de înaltă tehnologie, inclusiv la maşinile hibrid şi turbinele eoliene.

— Şi câteva tehnologii-cheie de apărare, completă Pitt.

— Din câte îmi amintesc, spuse Loren, China este cel mai mare producător de elemente rare. De fapt, sunt doar câteva mine active peste tot în lume.

— Rusia, India, Australia şi mina din grădina noastră, din California, completează restul producţiei globale, spuse Pitt.

Ann scutură din cap.

— Nu înţeleg ce are de-a face piatra asta cu cazul Heiland.

— Ar putea să n-aibă nici o legătură, spuse Pitt, dar sunt două coincidenţe interesante. Prima este bucata de monazit din mâinile tale. Neodimul pe care îl conţine se întâmplă să fie un material-cheie în construirea motoarelor propulsoare cu care e dotată *Sea Arrow.*

— Cum de ştii una ca asta? întrebă Ann.

— Directorul meu de sisteme de informare de la NUMA a descoperit că unele elemente rare erau componente cruciale în sistemul de propulsie al distrugătorului de clasă Zumwalt al marinei militare. Un pic de muncă de cercetare plus nişte bănuieli ne-au dus la concluzia că trebuie să fi fost de o şi mai mare importanţă pentru motoarele electrice cu care e dotată *Sea Arrow.*

— Trebuie să verific, dar n-am nici o îndoială că este adevărat, spuse Ann. Şi totuşi, tot nu văd o legătură importantă.

— Poate că nu, spuse Pitt, dar mai există încă o legătură curioasă – cercetătorul DARPA ucis la bordul *Cuttlefish,* Joe Eberson. Pun pariu că n-a murit prin înecare, ci a fost ucis de o doză serioasă Ic radiaţii electromagnetice.

Lui Ann îi căzu piatra din mână şi rămase cu gura căscată.

— Cum de ştii una ca asta? Tocmai ce am primit o copie după raportul autopsiei dimineaţă. Confirmă exact ce ai spus.

— După starea în care se afla Eberson. Avea extremităţile umflate, iar pielea avea băşici şi era înnegrită. Umflăturile nu sunt neobişnuite la victimele prin înecare, dar pielea înnegrită indica altceva. La bordul cargobotului din Chile am descoperit un marinar mort care avea aceleaşi caracteristici. Autorităţile chiliene spun că a murit în urma unor leziuni termice cauzate de iradiaţii cu microunde.

— Aceeaşi cauză, spuse Ann. Patologul care l-a examinat pe Eberson nu a reuşit să identifice sursa posibilă a iradierii. Cum de au murit în felul ăsta?

— În afara cazului în care a adormit pe o antenă parabolică, e greu de spus. I-am întrebat pe câţiva dintre cercetătorii mei şi am emis o teorie neconvingătoare, dar plauzibilă.

— Tare-aş vrea să aud.

— Există un număr de instrumente de control al mulţimii apărute în ultimii ani care folosesc microunde pentru a arde uşor pielea oamenilor în calea lor. Armata noastră a pus în

funcţiune unul pe care îl numesc sistemul de respingere activă[11] sau ADS şi căruia adeseori i se spune „raza dureroasă”. Sistemele nu sunt create ca să fie letale, dar am aflat că prin modificări nu foarte complicate pot deveni mortale.

— Pot fi folosite pe mare? întrebă Loren.

— În prezent sunt montate pe camioane ca să poată fi uşor plasate pe puntea unei nave. Sistemul ADS are o rază de acţiune de şapte sute de metri. Oamenii din interiorul unei nave ar fi feriţi, dar oricine s-ar afla pe punte sau pe puntea de control ar fi afectat. Un sistem proiectat destul de bine ar putea chiar afecta şi sistemul de comunicaţii. Ar putea, de asemenea, să-l folosească împotriva unui vas mai mare ca protecţie faţă de atacuri armate.

— Crezi că aşa ceva a fost folosit pe ambele vase? întrebă Ann.

— Ar fi putut fi folosit asupra echipajului de pe *Tasmanian Star* pentru a putea fura monazitul, spuse Pitt, şi împotriva lui *Cuttlefish* ca să-i omoare pe Heiland, Manny şi Eberson şi să fure prototipul de testare *Sea Arrow.*

— Ar fi plecat cu modelul direct de pe *Cuttlefish* dacă Heiland n-ar fi aruncat barca în aer, spuse Ann. Ai vreo idee cine ar fi putut să atace vasul?

— Cercetăm, dar n-am găsit nimic deocamdată.

— Atunci nu pare că suntem prea aproape de a descoperi identitatea acestor oameni.

Pitt îi aruncă o privire şireată.

— Ba din contră, intenţionez să aflu într-o săptămână.

— Dar n-ai nici cea mai mică idee unde ai putea să-i găseşti, spuse Loren.

— De fapt, spuse Pitt, intenţionez să-i fac pe ei să mă găsească pe mine. Ca atunci când vrei să prinzi şoarecele cu o bucată de brânză, doar că brânza noastră se numeşte monazit.

Scoase o hartă a lumii din buzunarul hainei şi o întinse pe masă.

— Eu şi Hiram Yaeger am fost foarte intrigaţi de deturnarea navei *Tasmanian Star,* aşa că am organizat o căutare a navelor cunoscute care s-au scufundat sau care au dispărut în ultimii trei ani. Documentele de asigurare arată că mai bine de douăsprezece vase comerciale s-au scufundat fie cu tot cu

---

[11] În original, Active Denial System, (n. tr.).

echipajele lor, fie au dispărut fără urmă. Dintre acestea, nu mai puţin de zece cărau elemente rare sau minereuri apropiate. Şapte dintre nave s-au pierdut în apropierea Africii de Sud, spuse arătând pe hartă, în timp ce celelalte au dispărut în estul Pacificului.

Ann remarcă simbolurile mici pentru navele eşuate de pe hartă, câteva dintre ele aproape de un mic atol numit Clipperton.

— De ce n-au investigat firmele de asigurare?

— Multe dintre nave erau cargoboturi vechi, deţinute independent şi probabil asigurate necorespunzător prin comisionari multipli. Pot doar să bănuiesc, dar probabil că nici unul dintre asigurători n-a avut prea tare de suferit ca să se sinchisească să cerceteze suficient cât să realizeze că există un tipar.

— Care-i motivul pentru care se obosesc să deturneze sau să scufunde navele astea, întrebă Loren, dacă pot cumpăra minereurile de pe piaţă?

Pitt ridică din umeri.

— Rezerva globală e destul de limitată. Poate că cineva încearcă să controleze rezervele şi să manipuleze piaţa.

— Deci ce plan ai ca să-i identifici pe oamenii ăştia? întrebă Ann.

Pitt arătă către bucata de monazit.

— Bucăţica asta de rocă vine dintr-o mină din Australia de Vest numită Mount Weld. Mina este închisă temporar, ca să poată mări producţia. Am descoperit că ultimul lor transport de minereu programat pentru export a fost încărcat pe un cargobot săptămâna trecută cu destinaţia Long Beach.

— Crezi că nava va fi deturnată? întrebă Loren.

— Navighează pe aceeaşi rută pe care au dispărut alte două nave, aceiaşi pe care a fost atacată *Tasmanian Star.* Este ultimul transport de pământuri rare dinspre Australia pentru cel puţin şase luni. Sunt dispus să pariez că e o ţintă destul de bună.

— Deci asta-i croaziera în care m-ai invitat? întrebă Ann cu o sclipire în ochi.

Pitt încuviinţă dând din cap.

— Cargobotul este deţinut de o firmă navală al cărei director se întâmplă să fie prieten cu vicepreşedintele Sandecker. A

aranjat pentru noi şi pentru o echipă de intervenţii a Pazei de Coastă o întâlnire cu nava în sudul insulelor Hawaii.

— Şi asta înseamnă că aveţi suficientă protecţie? Lui Loren i stătea îngrijorarea în ochii violeţi.

— Nu vom lupta împotriva unei nave de război. Voi comunica regulat cu Rudi la sediu, asta în cazul în care vom avea nevoie de forţe suplimentare. Va trebui să plecăm spre Hawaii în două zile. Spuse întorcându-se către Ann. Te bagi?

Ann ridică piatra şi o privi pe toate părţile.

— Mi-ar plăcea, dar sunt în mijlocul unei investigaţii şi n-aş vrea să mă opresc tocmai acum. Şi-n plus, nu cred că aş fi de prea mare ajutor la bordul navei. Dar uite cum facem, spuse privindu-l pe Pitt în ochi. Dacă ai dreptate, atunci eu şi Loren te vom aştepta la docul din Long Beach.

Pitt le zâmbi celor două femei frumoase şi ridică paharul de vin.

— Asta ar fi o privelişte de care s-ar bucura orice marinar.

Văzută din aer, jungla deasă se întindea de-a lungul orizontului ca un covor verde plin de ghemotoace. Doar câte-o urmă ocazională de fum sau vreo căsuţă din vreun luminiş indica existenţa oamenilor sub frunziş.

Deşi elicopterul plecase de pe Aeroportul Internaţional Tocumen din Panama doar cu câteva minute mai devreme, pe Pablo deja îl călca pe nervi mugetul turbinei. Privi în faţă şi văzu întinderea verde a lacului Gatun, o întindere masivă de apă formată în timpul construirii Canalului Panama. Se aflau aproape de destinaţie.

Pilotul înclină elicopterul şi urmă ţărmul estic al lacului, trecând peste câteva insule mari cunoscute pentru primatele diverse pe care le adăposteau. O peninsulă îngustă se ivi în faţă şi elicopterul fu ghidat înapoi deasupra junglei, reducând treptat din viteză. Când ajunse în centrul bucăţii de pământ, pilotul pregăti elicopterul pentru aterizare.

Pablo privi vârfurile copacilor de dedesubt şi observă că se mişcau. Nu din cauza curentului de aer provocat de elice, ci începură să se depărteze. Prin frunziş apăru o pată albă, care se mări transformându-se într-un pătrat mare cu un loc pentru aterizarea elicopterului, marcat cu lumini şi vopsea reflectorizantă albă.

Pilotul centră elicopterul şi coborî încet pe locul marcat. În momentul în care pilotul opri motorul, Pablo îşi scoase căştile şi cobori

Odată ieşit din raza rotorului, ridică privirea şi urmări cum acoperişul amenajat ca un frunziş artificial se închise deasupra capului lui. Învelişul acţionat hidraulic era o structură de sine stătătoare ridicată pe nişte stâlpi într-un luminiş din junglă. Doi bărbaţi în uniformă şi înarmaţi operau un panou de control din lateral.

Când cerul dispăru, o maşinuţă de golf apăru din jungla înconjurătoare şi trase lângă Pablo.

— *El Jefe* te aşteaptă, spuse şoferul cu un uşor accent suedez. Părând nelalocul lui în jungla din Panama, era un bărbat blond corpolent cu pielea albă şi ochii albaştri ca gheaţa. Purta o uniformă militară de ofiţer greu de descris şi un pistol Beretta în toc.

Ambii bărbaţi se holbară unul la celălalt cu un amestec de respect şi dispreţ. Angajaţi amândoi pentru forţa lor fizică, păstrau un armistiţiu rece şi formal.

— Bună ziua şi ţie, Johansson, spuse Pablo. Şi da, am avut un zbor tare plăcut, mulţumesc de întrebare.

Johansson apăsă acceleraţia când Pablo urcă în maşinuţa de golf, fără să aştepte ca acesta să se şi aşeze.

Cei doi bărbaţi mergeau tăcuţi pe calea pavată din junglă. Intrară într-un luminiş unde se aflau şi mai mulţi bărbaţi înarmaţi şi îmbrăcaţi în uniforme. La dreapta lor era o grămadă de pietre gri aranjată în forma unei piramide. Un grup de bărbaţi neîngrijiţi, purtând haine murdare şi pătate, puneau pietrele în cărucioare mici pe care le împingeau la vale pe o şină.

Maşinuţa de golf trecu printr-o altă porţiune de junglă deasă, apoi opri în faţa unei structuri mari din beton, fără ferestre vizibile. Acoperişul plat ranforsat, mascat cu vegetaţie, văzut de deasupra era şi mai bine camuflat decât locul de aterizare.

Pablo sări din maşinuţă.

— Mulţumesc pentru că m-ai adus. Nu te obosi să mă aştepţi cu motorul pornit.

— În locul tău, n-aş plănui o vizită prea lungă, spuse Johansson şi apoi se îndepărtă.

În timp ce Pablo urcă cele câteva trepte până la uşă, simţi briza care bătea dinspre lac şi împrăştia aerul umed şi cald. Paznicul deschise uşa şi-l escortă înăuntru.

În contrast puternic cu pereţii simpli de afară, interiorul clădirii era de-a dreptul opulent. Construit ca o reşedinţă personală, era decorat în culori tropicale vii, cu un surplus de lumină care venea de deasupra. Când Pablo fu condus pe coridorul de marmură, trecu pe lângă o cameră de zi decorată modern, apoi pe lângă o piscină lungă. Partea din spate a casei se întindea la poalele unui deal mic, ce se ridica deasupra apei. Ferestre din podea până-n tavan etalau ca într-o vitrină o parte întinsă a lacului Gatun.

Pablo fu condus într-un birou care avea vedere la malul stâncos de dedesubt. În depărtare se putea vedea un portcontainer care se îndrepta spre sud prin Canal, către Pacific.

Rămase o clipă în cadrul uşii până când atenţia bărbatului care stătea în spatele unui birou vechi din lemn de mahon se îndreptă către el. Edward Bolcke privi pe deasupra ochelarilor de

citit şi îi făcu semn lui Pablo să intre.

Începând cu aspectul conservator al costumului şi al cravatei sale de la costum, fiecare detaliu al înfăţişării lui Bolcke era o dovadă vie a spiritului lui exigent. Părul grizonant era perfect pieptănat, unghiile tăiate cu precizie, iar pantofii bine lustruiţi. Biroul lui era aproape spartan ca decor, iar masa de lucru, ordonată. Bolcke îşi scoase ochelarii, se lăsă pe spate în scaun, încrucişă braţele şi se holbă la Pablo cu nişte ochi căprui ca de vultur.

Pablo se aşeză pe un scaun în faţa biroului şi aşteptă ca şeful lui să vorbească.

— Deci ce s-a întâmplat în Tihuana? întrebă Bolcke, cu un uşor accent german.

— Ştii că Heiland şi-a distrus propria barcă în timpul operaţiunii noastre iniţiale, spuse Pablo. Ceea ce, desigur, ne-a dat peste cap extragerea plănuită. Înainte să putem pune mâna pe un vas potrivit pentru recuperarea ambarcaţiunii, au venit americanii şi au ridicat prototipul de testare. Erau de la o organizaţie civilă, NUMA, aşa că n-am avut nici cea mai mică problemă să luăm aparatul de la ei. Dar doi dintre bărbaţi au reuşit să ne urmărească până în Mexic. Şi mai era implicată şi o femeie detectiv.

— Da, am auzit.

Surprins de comentariul lui Bolcke, Pablo îşi drese vocea.

— A avut loc un incident în trafic pe străzile din Tihuana în timp ce ne croiam drum către aeroport. Aparatul a fost distrus, iar Juan a murit în coliziune. În timp ce încercam să scăpăm din întreaga situaţie, mi-am pierdut omul, pe Eduardo.

— O oportunitate ratată, spuse Bolcke cu ochii mijiţi. Dar cel puţin fără alte repercusiuni, se pare.

— Toţi bărbaţii cu care lucrez sunt mercenari din Columbia bine antrenaţi, cu identităţi false şi fără cazier. N-o să se poată face nici o legătură cu tine.

— Foarte bine, din moment ce şi echipa pe care ai trimis-o în Idaho a fost ucisă.

Pablo îngheţă.

— Alteban şi Riversa sunt morţi?

— Da, au fost ucişi într-un „incident în trafic” după ce au plecat de la cabana lui Heiland, spuse Bolcke cu o expresie aspră. Femeia detectiv, o anume Ann Bennet, şi directorul

NUMA, pe care se pare că l-ai întâlnit în Tihuana, sunt responsabili de asta. Din fericire, am reuşit să aranjez recuperarea planurilor de cercetare în Washington.

Bolcke băgă mâna într-un sertar şi scoase un plic gros pe care îl împinse pe birou.

— Te bucuri de o sumă frumoasă ca recompensă, prietene. Partea ta, plus cele ale prietenilor tăi morţi.

— Nu pot accepta, spuse Pablo în timp ce se întinse şi apucă plicul.

— Nu, eu plătesc misiunea, nu numărul oamenilor. Date fiind evenimentele însă, am decis să anulez bonusul pe care intenţionam să-l ofer pentru munca bună depusă la mina Mountain Pass.

Pablo schiţă un gest de aprobare, mulţumit să pună mâna pe bani.

— Ai fost întotdeauna generos.

— Nu voi mai fi la fel de generos dacă vor mai exista şi alte eşecuri. Presupun că eşti pregătit pentru următoarea misiune. Îşi încrucişă mâinile pe birou în timp ce-l fixa pe Pablo cu privirea. Pablo îi evită privirea, alegând să-şi coboare ochii asupra mâinilor lui Bolcke. Asta îl trăda pe bărbatul acesta, mâinile. Erau groase, diforme şi pătate de la soare. Nu erau mâinile unui bărbat care şi-a petrecut viaţa în sălile de consiliu ale unor corporaţii, aşa cum părea. Erau mâinile unui bărbat care-şi petrecuse viaţa săpând după roci.

Născut şi crescut în Austria, Edward Bolcke îşi petrecuse tinereţea colindând Alpii în căutare de aur şi minereuri rare. Fusese scăparea lui după ce mama lui fugise cu un soldat american, lăsându-l în grija unui tată alcoolic şi predispus la violenţă. Drumeţiile tânărului Bolcke îi cultivară dragostea pentru geologie, care s-a materializat într-o diplomă în ingineria resurselor minerale obţinută la universitatea austriacă din Leoben.

Se angajase la o mină de cupru din Polonia şi în scurt timp ajunse să bată globul lucrând în mine de cositor în Malaysia, de aur în Indonezia şi de argint în America de Sud. Având o incredibilă abilitate de a localiza rocile cu cea mai mare concentraţie, ajutase la creşterea ratei de recuperare a investiţiilor şi a profiturilor peste tot pe unde mergea.

Dar în Columbia, viaţa îi oferi o situaţie neprevăzută. Bolcke

devenise interesat de o mică exploatare de argint din districtul Tolima, pe care o cumpărase. În urma unei analize inteligente, descoperise un zăcământ valoros de platină de-a lungul proprietăţii lui. Îşi asigurase drepturile de exploatare şi dăduse peste un zăcământ masiv, care îl îmbogăţise în doar câteva luni. În timp ce-şi sărbătorea norocul în Bogota, făcuse cunoştinţă cu fiica plină de viaţă a unui industriaş brazilian, cu care se căsătorise în scurt timp.

Dusese o viaţă de poveste vreme de câţiva ani, sporindu-şi averea câştigată de pe urma minei, până într-o bună zi când se întorsese acasă în Bogota şi îşi găsise soţia în pat cu un american de la consulat. Cu o furie de care nici nu se credea capabil, îi crăpase capul bărbatului cu un ciocan de spart piatra. Urmase soţia, căreia îi frânse gâtul cu mâinile lui groase şi puternice.

Un juriu columbian, bine uns de avocaţii lui, l-au achitat pe motiv de nebunie temporară.

Însă era liber din punct de vedere fizic, nu şi psihic. Incidentul îi redeschise vechi răni, la care se adăugaseră altele noi. O furie însetata de sânge îi umpluse sufletul, refuzând să mai cedeze. Căutase răzbunare, îndreptându-şi atenţia asupra celor mai lipsite de apărare fiinţe pe care le putea găsi: femei tinere şi neajutorate. Bântuia noaptea prin mahalalele Bogotei, angaja prostituate tinere, apoi le bătea fără milă ca să-şi răcorească furia. Aproape împuşcat într-o noapte de un peşte vigilent, abandonase în cele din urmă calea aceasta de eliberare şi părăsise Columbia, vânzându-şi drepturile rămase asupra minei.

Bolcke investise într-o mină de aur neprofitabilă din Panama şi se mutase în această ţară. Cu ani înainte studiase exploatările minei, aşa că ştia că fusese prost gestionată. Era deţinută de o firmă privată americană membră a unor holdinguri şi, pentru a prelua controlul asupra ei, fusese nevoit să cumpere întreaga companie. Dar ca să faciliteze tranzacţia, trebuise să ofere ca garanţie o parte din acţiuni guvernului corupt din Panama, condus la vremea aceea de Manuel Noriega. Când armata americană l-a înlăturat pe Noriega, guvernul care a urmat a pretins mina şi l-a hărţuit pe Bolcke, care s-a ales cu un munte de facturi către avocaţi pentru a reintra în posesia minei, la un preţ considerabil. Dădea vina pe americani pentru pierderile lui, ceea ce contribuia la ura sa faţă de această ţară.

Ca parte din conglomeratul minier, s-a trezit deţinând o companie mică americană, care includea o firmă de transport de mărfuri cu camioane, câteva cargoboturi şi o afacere mică de pază şi protecţie. Ceea ce începuse ca o frustrare minoră se transformase într-o oportunitate uriaşă de răzbunare.

În fiecare noapte, imaginea soţiei lui împreună cu birocratul american îi bântuia visele, amintindu-i de sentimentul de abandonare din copilărie şi se trezea în fiecare dimineaţă plin de furie. Făptaşii, deşi ambii dispăruţi de mult, rămăseseră ţinta furiei sale, alături de ţara acestora, prin asociere. Furia nu îl mai părăsise niciodată. Dar în loc să se descarce prin acte de violenţă aleatorii, descoperise o nouă metodă de răzbunare. Folosindu-se de abilităţile şi cunoştinţele dobândite într-o viaţă de minerit, pornise un adevărat război economic.

Ochii negri şi reci ai lui Bolcke îl studiau pe vizitator, în timp ce mâinile sale late se odihneau pe birou.

— Nu ard de nerăbdare să mă întorc în America imediat, spuse Pablo tulburat. Din câte am înţeles, trebuie să mai rămân în Panama pentru câteva săptămâni înainte de următoarea etapă.

— Suntem în urmă cu livrările, iar acum termenul a fost devansat, transportul se va face în patru zile. Trebuie să te întorci imediat.

Pablo nu se împotrivi. Fostul soldat comando din trupele speciale columbiene nu refuza niciodată un ordin. Muncea pentru bătrânul austriac de mai bine de doisprezece ani, de când fusese angajat pentru a înăbuşi o revoltă dintr-o mină. Loialitatea îi fusese bine răsplătită de-a lungul anilor, cu atât mai mult cu cât şeful lui o mai lua uneori razna.

— Voi avea nevoie de o nouă echipă, spuse Pablo.

— Nu e timp. Vei fi asistat de doi mercenari americani.

— Ajutorul din exterior nu este de încredere.

— Va trebui să ne asumăm riscul ăsta, izbucni Bolcke. Ţi-ai pierdut toată echipa. Pot să-ţi dau câţiva dintre oamenii lui Johansson, dar nu sunt antrenaţi în zona ta de lucru. Contactele mele de la Washington m-au asigurat că sunt de încredere aceşti mercenari. Şi-n plus, spuse privindu-l pe Pablo în ochi, au reuşit ce tu n-ai fost în stare. Au recuperat datele despre supracavitaţie.

Bolcke împinse către Pablo un plic mai mic.

— Numărul de telefon al omului nostru din Washington. Contactează-l când ajungi, iar el o să-ţi aranjeze o întâlnire cu oamenii de care ai nevoie. În rest, totul este pus la punct, aşa că tu trebuie doar să faci achiziţia şi livrarea.

— Se va face.

— Avionul companiei te va aştepta mâine ca să te ducă acolo. Vreo întrebare?

— Femeia asta anchetator şi cei de la NUMA reprezintă o problemă?

— Femeia nu-i o problemă. Bolcke se aşeză înapoi în scaun şi se gândi în continuare la întrebare. Nu ştiu despre personalul NUMA. Poate că ar merita să fie supravegheaţi. Îl privi din nou pe Pablo. O să am eu grijă de asta. Urmează planul. Voi fi în Beijing aşteptând confirmarea ta.

Ochii i se întunecară şi mai mult când se aplecă peste birou.

— Muncesc pentru momentul ăsta de mulţi ani. Totul este aşa cum trebuie. Nu mă dezamăgi, Pablo.

Pablo îşi scoase pieptul în faţă.

— Nu-ţi face griji, *Jefe.* O să fie joacă de copii.

Ann ajunse la birou la şapte dimineaţa, arzând de nerăbdare să caute potenţiala legătură cu nava deturnată. Primul punct de oprire În la înlocuitorul lui Joe Eberson în funcţia de director DARPA pentru Tehnologia Platformelor Marine, dr. Roald Oswald. Îl întâlnise pe omul de ştiinţă cu câteva zile în urmă şi nu fusese surprinsă să-l găsească instalat deja la birou, lucrând la un raport de studiu.

Vârî capul pe uşă.

— Pot să vă tulbur liniştea de dimineaţă?

— Desigur, domnişoară Bennett. Mi-ar prinde bine o distragere de la studiul supărător al programului de livrare pentru noul nostru submarin.

— Spuneţi-mi Ann, vă rog. Va mai exista o lansare fără aparatul de supracavitaţie?

— Asta-i dilema. Pierderea lui Eberson şi a lui Heiland ne va întârzia cu câteva luni bune, dacă nu cumva ani. Capacităţile vasului unt reduse drastic. E ceva valoare şi în testarea sistemului de propulsie, aş zice, dacă reuşim vreodată să finalizăm asamblarea.

— Ce vă reţine?

Întârzieri la materiale foarte importante, mi s-a spus.

— Materialele astea implică cumva şi pământuri rare?

Oswald sorbi o gură de cafea şi o cercetă pe Ann cu ochii de un albastru spălăcit.

— N-am suficiente informaţii ca să răspund la întrebarea asta. Dar, da, în mod clar, pământurile rare au un rol aparte în construirea lui *Sea Arrow*, mai ales în sistemul de propulsie şi în sistemele electronic şi sonar. De ce întrebi?

— Investighez o posibilă legătură între moartea doctorului Heiland şi deturnarea unui transport de monazit cu concentraţii mari de neodim şi lantan. Cât de importante sunt elementele astea pentru *Sea Arrow*?

— Foarte. Sistemul nostru de propulsie se bazează pe o pereche de motoare electrice foarte avansate, care alimentează pe rând două pompe cu jet extern, precum şi restul sistemelor de operare ale vasului. Ambele componente conţin elemente din pământuri rare, mai ales motoarele. Oswald mai luă o înghiţitură de cafea. Folosesc magneţi permanenţi de înaltă intensitate

pentru a obţine un salt revoluţionar în ceea ce priveşte eficienţa şi randamentul. Magneţii ăştia sunt produşi la cele mai înalte standarde în Laboratorul Naţional din Ames şi conţin un amestec de câteva pământuri rare, majoritatea conţinând în mod clar neodim. Ezită un moment. Credem că sistemul de supracavitaţie al lui Heiland se bazează tot pe pământuri rare.

— De ce spuneţi asta?

— Motoarele lui *Sea Arrow* urmează să fie instalate. Primul motor tocmai ce-a fost finalizat la Laboratorul de Cercetare Navală din Chesapeake Bay şi e gata de expediere către Groton. Cu al doilea s-a întârziat din cauza unei perturbări în mecanismul de livrare a materialelor. N-am reuşit să mă pun la punct cu toate informaţiile, dar înţeleg că exact o lipsă de pământuri rare ne ţine pe loc.

— Aţi putea afla mai precis despre ce materiale este vorba?

— Voi da nişte telefoane şi am să te anunţ. Se rezemă de spătarul scaunului cu o expresie de introspecţie. Joe Eberson mi-a fost prieten. Obişnuiam să mergem la pescuit în Canada în fiecare vară. A fost un om bun. Prinde-i pe criminali.

Ann schiţă un gest de aprobare solemn.

— Asta intenţionez să fac.

Se întorsese la biroul ei de doar câteva minute când Oswald sună şi îi comunică o listă de mai multe elemente a căror lipsă întârzia proiectul *Sea Arrow:* gadoliniu, praseodim, samariu şi disprosiu. Pe primul loc se afla neodim, chiar elementul din proba de monazit pe care Pitt o avea din Chile.

O căutare rapidă pe internet dezvălui că preţurile de piaţă ale elementelor crescuseră foarte mult recent. Analiştii de mărfuri invocară doi factori pentru această creştere. Unul, un incendiu care devastase punctul de lucru Mountain Pass din California, singura mină de pământuri rare din America. Al doilea era un fapt deja ştiut de Ann, un anunţ făcut de proprietarii minei australiene Mount Weld că aveau să oprească producţia temporar pentru modernizarea şi extinderea minei.

În timp ce digera informaţiile, Ann ridică dosarul pe care Fowler i-l lăsase pe birou. Acesta conţinea biografiile întregului personal civil care vizitase *Sea Arrow.* Sărindu-i pe cei care lucrau la DARPA şi ONR, studie numele rămase. Făcu ochii mari când văzu biografia consilierului de la Casa Albă, Tom Cerny. O mai citi o dată, apoi îşi făcu nişte notiţe şi printă întregul

document.

Fowler apăru în cadrul uşii şi intră în biroul ei cu o cafea şi o gogoaşă.

— Te speteşti muncind de dimineaţă. Unde te mai poartă vânătoarea astăzi?

— Ai crede că în Pacificul de Sud? îi povesti despre teoria lui Pitt privind transportatorul de minereu din Chile şi despre planurile lui de a proteja nava care venea din Australia.

— Transportă pământuri rare?

— Da. Cred că a spus că se numeşte *Adelaide* şi a pornit din Perth.

— Sper că nu i te alături, nu?

— M-am gândit la asta, dar pleacă mâine. E puţin probabil ca lucrurile să stea chiar aşa cum crede el şi, sincer, simt că fac progrese aici.

Îi întinse peste birou biografia lui Tom Cerny.

— Nu sunt pregătită să spun că în mod cert a avut loc o scurgere de informaţii la Casa Albă, dar uite-te la istoricul lui Cerny.

Fowler citi cu voce tare din biografia lui Cerny.

— Fost ofiţer al Beretelor Verzi, a servit în calitate de consultant militar în Taiwan şi mai târziu în Panama şi Columbia. A părăsit armata pentru postul de director de proiect la Raytheon pe programe de arme cu energie dirijată. Mai târziu s-a mutat la Capitol Hill în calitate de specialist pe probleme de apărare. A servit în consiliul director pentru trei companii contractoare din industria de apărare înainte de a se alătura Casei Albe. A fost căsătorit cu Jun Lu Yi, de naţionalitate taiwaneză. Conduce o organizaţie caritabilă pentru educarea copiilor în Bogota. Lăsă foaia jos. Interesantă arie de activitate.

— Pare că a fost în preajma câtorva sisteme de apărare pe care le-au copiat chinezii, spuse Ann. Iar informaţia privind activitatea din Columbia chiar mi-a atras atenţia.

— Merită cercetat. Bănuiesc că ai putea face investigaţii discrete, fără să atragi prea mult atenţia.

— Corect. Nu sunt pregătită să-mi arunc cariera pe apa sâmbetei dând buzna la Casa Albă, dar o să forţez un pic limitele. Cum merge cu analizele interne?

Fowler scutură din cap.

— Am verificat de două ori fiecare angajat DARPA care

lucrează la program. Ca să fiu sincer, n-am găsit nici o urmă care să îmi trezească suspiciunile. O să-ţi trimit dosarele când termin interviurile.

— Mulţumesc, dar am încredere în analiza ta. Încotro te îndrepţi apoi?

— M-am gândit să-i vizitez pe trei dintre cei mai mari subcontractori ai noştri. Ai vrea să mă însoţeşti poate? Ar ajuta ca treaba să se termine mai repede.

— Mă gândeam să mă uit la câţiva dintre subcontractorii mai mici. Ăştia trei mi-au atras atenţia.

— Sunt mult prea puţin importanţi, spuse Fowler. Cel mai probabil au acces limitat la informaţiile secrete.

— Nu strică să aruncăm o privire totuşi, spuse Ann. Ştii cum e, până şi ghinionistul mai are noroc uneori.

Fowler zâmbi.

— Cum doreşti. Voi fi prin zonă toată ziua dacă găseşti vreo informaţie pe care s-o împărtăşeşti.

Mai târziu în aceeaşi zi, Ann făcu următoarea descoperire. După multe discuţii cu FBI-ul, reveni la lista ei de subcontractori. Primele două companii erau tranzacţionate public, aşa că obţinu uşor informaţii despre afacerile lor. Dar a treia era privată şi necesită mult mai efort. Găsi un articol despre ea într-un periodic de inginerie şi dădu buzna în biroul lui Fowler.

— Dan, uite-te la asta. Unul dintre subcontractori, o firmă numită Securetek, oferă linii securizate pentru ingineri aflaţi la mare distanţă pentru ca aceştia să-şi împărtăşească munca. Fără să aibă propriul permis de acces la informaţii secrete, ar putea totuşi să-şi vâre nasul în lucrări de inginerie secrete.

— Ceea ce este, probabil, mult mai greu de făcut decât ai crede tu.

— Urmează ceva şi mai interesant. Securetek face parte dintr-un mic conglomerat din Panama care deţinea şi o companie de transport în America şi o mină de aur în Panama.

— Bine, dar nu văd unde duce chestia asta.

— Compania deţine o fracţiune mică din acţiunile de la Hobart Mining. Hobart are o mină în Australia numită Mount Weld.

— Aşa, deci şi-au extins exploatările miniere.

— Mount Weld este unul dintre cei mai mari producători de elemente extrase din pământuri rare în afară de China. Dr. Oswald mi-a spus azi-dimineaţă cât de importante sunt

pământurile rare în dezvoltarea proiectului *Sea Arrow* şi cum lipsa lor a întârziat totul. Ar putea fi o legătură.

— Pare un pic tras de păr, spuse Fowler dând din cap. Şi ce motiv ar avea? Proprietarul minei ar trebui să fie fericit că noi cumpărăm ce produce, nu să-i dea în cap unuia dintre cei mai buni clienţi. Cred că-l laşi pe Dirk Pitt să-ţi distragă atenţia.

— Poate că ai dreptate, spuse ea. Pare că ne agăţăm de orice.

— Se întâmplă. Poate că lucrurile se vor vedea altfel mâine-dimineaţă. Eu am observat că un pic de mişcare mă ajută să rezolv problemele. În fiecare dimineaţă alerg de-a lungul râului Potomac şi mi se pare o metodă minunată de a-mi relaxa mintea. Ar trebui să încerci şi tu.

— Poate c-o voi face. Doar fa-mi o favoare, dacă vrei, spuse ea. Adaugă Securetek la lista contractorilor pe care trebuie să-i vizitezi.

— O voi face bucuros, spuse el.

Ann îi urmă sfatul – în drum spre casă, se opri la o sală de antrenament şi alergă pe bandă câţiva kilometri înainte să-şi ia la pachet o salată cu pui de la un restaurant. Pe drum se gândi la Pitt şi-l sună imediat ce intră pe uşa casei. Nu-i răspunse, aşa că îi lăsă un mesaj lung despre ce descoperise şi-i ură baftă în voiaj.

Când închise, de pe hol se auzi o voce groasă.

— Sper că ţi-ai amintit să spui la revedere.

Lui Ann aproape că-i stătu inima. Se întoarse şi văzu doi bărbaţi de culoare ieşind din dormitorul ei întunecat. Îl recunoscu pe primul bărbat şi începu să tremure.

Clarence zâmbi rece când traversă camera şi îndreptă spre capul ei un pistol.

Zhou Xing arăta ca un ţăran. Avea ochii apropiaţi, bărbia aproape; i nu exista, iar nasul îi era strâmb spre dreapta din cauza unei vechi fracturi. O pereche de urechi mari şi o tunsoare strâmbă completau înfăţişarea de prostănac de la ţară. Era o înfăţişare care se potrivea perfect unui spion sub acoperire. Pe lângă faptul că îi permitea lui Zhou să se adapteze aproape oricărei misiuni pe teren, mai mereu îi făcea pe superiorii lui din Ministerul Chinezesc de Securitate Statală să-i subestimeze viclenia şi capacităţile.

Şi acum miza pe acest efect, asupra unor persoane mai puţin sofisticate. Purtând hainele uzate şi prăfuite ale unui muncitor necalificat, arăta ca majoritatea locuitorilor din Bayan Obo, un oraş industrial din Mongolia Interioară, care era, la rândul ei, degradată şi prăfuită. Zhou traversă o stradă pietruită pe care grăbeau camioane şi autobuze şi-şi croi drum către un birt. Larma dinăuntru se auzea încă din stradă. Trase aer adânc în piept, apoi deschise o uşă de lemn împodobită cu blazonul şters al unui mistreţ roşu.

Mirosul de tutun ieftin şi bere trezită îi umplu nările în timp ce miră pe uşă şi cercetă camera cu un ochi antrenat. Vreo douăsprezece mese umpleau încăperea îngustă, la care stăteau o amestecătură de mineri neciopliţi şi masivi aflaţi în afara orelor de muncă de la cariera oraşului. Un barman gras, cu un singur ochi, turna shoturi în spatele unei platforme ridicate la care stăteau aliniaţi băutorii înrăiţi, localnici. Singura decoraţiune a barului era cea care-i dădea şi numele, un cap de porc mistreţ împăiat căruia îi lipseau câteva smocuri de blană.

Zhou comandă *baijiu,* o băutură din cereale care era preferata localnicilor şi se aşeză într-un colţ, analizând clientela. Privirea îi trecu de la o faţă la alta, căutând o ţintă potrivită. Găsi una la câteva mese mai departe, un tânăr gălăgios şi neobrăzat, care-i împuia capul partenerului lui masiv şi mai puţin vorbăreţ.

Zhou aşteptă până când palavragiul aproape că-şi termină licoarea din pahar înainte să se apropie de masă. Făcându-se că se împleticeşte, dădu cu un cot peste paharul vorbăreţului, făcându-l să zboare.

— Hei! Băutura mea!

— Mii de scuze, prietene, spuse Zhou, bolborosind. Te rog,

vino cu mine la bar să-ţi iau alta.

Tânărul miner, realizând că tocmai făcuse rost de o altă băutură, se ridică repede şi-l urmă.

— Da, altă băutură.

Cu o sticlă din ceramică plină de *baijiu* în mână, Zhou fu primit cu bucurie la masă.

— Eu sunt Wen, spuse bărbatul, iar prietenul meu tăcut este Yao.

— Eu sunt Tsen, răspunse Zhou. Lucraţi amândoi la mină?

— Desigur. Wen îşi flexă bicepşii. N-avem muşchii ăştia de la jumulit găini.

— Ce lucraţi la mină?

— Păi, lucrăm la concasare, spuse Wen râzând. Încărcăm minereul extras în concasoarele primare. Sunt mari cât o casă şi pot zdrobi un bolovan de mărimea unui câine până la dimensiunea asta, spuse făcând pumnul ghem în faţa lui Zhou.

— Eu vin din Baotou, spuse Zhou, şi am nevoie de serviciu. Sunt posturi libere la mină?

Wen se întinse şi-l strânse pe Zhou de braţ.

— Un bărbat ca tine? Eşti prea sfrijit ca să lucrezi la mină, spuse râzând şi împroşcând rafale de salivă peste tot pe masă. Apoi, observând că Zhou se întristase, simţi o uşoară părere de rău. Unii se mai rănesc, aşa că ocazional aduc înlocuitori. Dar probabil că aşteaptă mulţi înaintea ta.

— Înţeleg, spuse Zhou. Mai torn *baijiu*?

Le umplu paharele fără să aştepte vreun răspuns. Minerul tăcut, Yao, îl privi cu ochi nepăsători aprobând din cap. Wen ridică paharul şi-l dădu pe gât.

— Spune-mi, zise Zhou sorbindu-şi băutura. Am auzit că există o exploatare minieră la negru la Bayan Obo.

Yao tresări şi-l privi pe Zhou cu suspiciune.

— Nu, totul vine din acelaşi loc, spuse Wen ştergându-se la gură cu mâneca.

— Nu e bine să vorbim despre asta, spuse Yao, în sfârşit, cu un muget aspru.

— Totul se întâmplă după noi, spuse Wen ridicând din umeri.

— Cum adică? insistă Zhou.

— Exploziile, săpăturile, concasarea, toate sunt realizate de exploatarea de stat care ne plăteşte pe mine şi pe Yao, completă Wen. Abia după concasare încep să-şi vâre alţii mâna-

n borcan.
— Care alţii?
Yao trânti paharul pe masă.
— Pui cam multe întrebări, Tsen.
— Nu fac decât să încerc să-mi găsesc o slujbă, spuse Zhou aplecându-se uşor către Yao.
— Yao e puţin cam ţâfnos pentru că vărul lui conduce unul dintre camioanele exploatării.
— Păi, şi cum operează oamenii ăştia?
— Bănuiesc că-i ung pe câţiva dintre şoferii de pe camioane, spuse Wen. Noaptea, unele dintre camioanele care transportă rocile brute la concasare iau şi un transport de minereu concasat şi îl depozitează într-o zonă îndepărtată a minei. Apoi Jiang şi camioanele lui private vin, încarcă şi pleacă. Uite-l că vine acum. Wen îi făcu semn cu mâna unui bărbat îndesat cu o faţă aspră, care abia ce intrase în bar. Bărbatul se deplasa cu mişcări autoritare.
— Jiang, tocmai ce-i povesteam prietenului meu cum transporţi roca de la mină.
Jiang îi trase o palmă peste cap de aproape că-l făcu să pice de pe scaun.
— E cazul să nu mai vorbeşti aiurea, Wen, sau ai să-ţi pierzi limba. Eşti mai rău decât o babă. Îl cântări din priviri pe Zhou, apoi se uită la vărul lui, Yao. Bărbatul masiv dădu uşor din cap.
Jiang înconjură masa şi se opri lângă Zhou. Se aplecă deodată, îl apucă de guler şi-l ridică în picioare.
Zhou îşi ţinu braţele liniştite pe lângă corp şi zâmbi inofensiv.
— Cine eşti? întrebă Jiang cu faţa la doar câţiva milimetri de el.
— Mă numesc Tsen. Sunt un fermier din Baotou. Acum, poţi să-mi spui numele tău?
Provocat de îndrăzneala lui Zhou, ochii lui Jiang se aprinseră.
— Ascultă-mă, fermierule, spuse strângând şi mai tare de gulerul acestuia, dacă vrei să mai calci pământul din Bayan Obo, atunci îţi sugerez să uiţi că ai fost vreodată pe aici. N-ai văzut şi n-ai vorbit cu nimeni. Ai înţeles?
Respiraţia lui Jiang duhnea a tutun şi a usturoi, dar Zhou nici măcar nu tresări. Cu un rânjet plăcut, dădu din cap aprobator.
— Desigur. Dar dacă n-am fost niciodată pe aici, atunci nici n-am cheltuit optzeci de yuani pe băutură cu prietenii tăi, spuse

întinzând mâna şi aşteptând să i se restituie banii.

Jiang se făcu roşu la faţă.

— Nici măcar să nu mai intri în barul ăsta. Acum, ieşi.

Îl eliberă din strânsoare ca să îl poată lovi cu pumnul, dar fiind prea aproape de Zhou ca să lanseze lovitura, făcu un pas în spate.

Zhou anticipă mişcarea, se lăsă pe vine şi-i lovi lui Jiang partea din spate a gleznei. Jiang se clătină, dar tot avu timp să lanseze o lovitură grea de dreapta în timp ce căzu. Zhou se mişcă spre stânga, primind lovitura în umăr, apoi contracară lovindu-l în piept. Jiang dezechilibra şi căzu grămadă pierzându-şi controlul.

Zhou continuă să-l lovească, împingându-l către masă, unde Jiang se izbi cu capul de margine. Se prăbuşi la podea ca un buştean, inconştient.

Când îşi văzu vărul doborât, Yao sări şi încercă să-l prindă pe Zhou într-o strânsoare ca de urs.

Zhou, mult mai mic şi mai treaz, se răsuci cu uşurinţă, apoi lansă o lovitură iute în genunchiul lui Yao. Bărbatul masiv se încovoie, permiţându-i lui Zhou să-i mai trimită câţiva pumni în cap. Îi aplică o lovitură finală la gât. Yao se răsuci şi căzu în genunchi, apucându-se de gât, simţind o senzaţie de sufocare.

Liniştea cuprinse întregul bar şi toţi ochii rămaseră aţintiţi asupra lui Zhou. Fusese o prostie să atragă atenţia asupra lui, dar erau momente când nu se putea abţine.

— Fără bătaie! strigă barmanul. Dar era mult prea ocupat să toarne în pahare ca să dea afară vreun vinovat.

Zhou schiţă către el un gest de încuviinţare, apoi ridică liniştit paharul cu *baijiu* de pe masă şi luă o duşcă. Ceilalţi clienţi se întoarseră la băuturile şi glumele lor, ignorându-i pe cei doi bărbaţi care zăceau pe podea.

Wen privise stupefiat scurta luptă fără să se mişte de pe scaun.

— Ai mâini iuţi pentru un fermier, spuse clătinându-se.

— De la multă praşilă, spuse fluturându-şi mâinile în sus şi-n jos. Ce zici dacă prietenul nostru Jiang ne cumpără de băut? întrebă.

— Sigur, bolborosi Wen.

Zhou băgă mâna în buzunarul bărbatului inconştient şi-i scoase portofelul. Găsindu-i legitimaţia de identitate, memoră

numele şi adresa. Puse portofelul înapoi, dar nu înainte să scoată o bancnotă de douăzeci de yuani pe care i-o întinse lui Wen.

— Bea tu şi pentru mine, spuse Zhou. E prea târziu şi trebuie să plec.

— Da, prietene Tsen, dacă spui tu.

Wen se ridică de pe scaun cu dificultate.

— Ne vedem la mină, spuse Zhou.

— La mină? întrebă Wen. Ridică privirea nedumerit, dar fermierul sfrijit din Baotou dispăruse deja.

33

Jiang Xianto, şoferul de camion, se strecură din apartamentul lui la şapte jumătate a doua zi dimineaţă. Avea un bandaj lipit pe frunte şi mergea cu paşi rigizi ca să menajeze pe cât posibil durerile care-i săgetau capul la fiecare pas. Dacă n-ar fi fost atât de preocupat, şi-ar fi putut observa atacatorul de la Mistreţul Roşu stând într-o Toyota parcată vizavi, citind *Peoples Daily.*

Zhou zâmbi în sinea lui când îl privi pe Jiang mergând şchiopătând pe stradă. Nu simţise nici o plăcere în faptul că-l lăsase lat la podea pe Yao în seara de dinainte, dar nici milă pentru Jiang. Recunoscuse genul acestuia din urmă imediat, un fraier ţâfnos care chinuia bărbaţi mai slabi decât el doar din plăcere.

Şoferul de camion care lucra la negru merse pe stradă până la o staţie de autobuz aglomerată. În stilul caracteristic, îi îmbrânci pe ceilalţi până ajunse în faţă, apoi puse stăpânire pe unul dintre locurile rămase libere când autobuzul sosi. Zhou porni maşina şi intră în trafic, rămânând la mică distanţă de autobuz.

Până să oprească autobuzul în faţa unei clădiri de apartamente dărăpănate din capătul sudic al oraşului, majoritatea pasagerilor coborâseră. Zhou parcă după un colţ, în spatele unui vânzător ambulant şi-l privi pe Jiang coborând din autobuz. Trăgând o pălărie cu boruri largi pe ochi, Zhou încuie maşina şi-l urmări la picior.

Jiang merse o vreme, apoi coti pe o alee plină de gunoaie. Briza de dimineaţă făcea ca aerul să fie răcoros, iar Jiang îşi ridică fermoarul hainei când ajunse în dreptul unei zone mari împrejmuite cu un gard de sârmă ghimpată ruginită. Păşi printr-o gaură din gard şi trecu de nişte grămezi de paleţi goi care se ridicau deasupra zonei prăfuite. În capătul proprietăţii, sub o copertină din tablă ondulată, stăteau cinci camioane cu prelată şi o camionetă uzată. Câţiva bărbaţi cu aspect dur stăteau în jurul camioanelor, bând ceai cald din pahare de carton.

— Jiang, spuse unul dintre bărbaţi, te-a pieptănat nevastă-ta cu wok-ul de dimineaţă?

— O să ţi-o pieptăn eu pe a ta cu levierul, răspunse Jiang. Unde-i Xao?

Un bărbat înalt care purta o haină având croială militară ieşi dintre două camioane.

— Jiang, iată-te. Văd că iar ai întârziat. Ţine-o tot aşa şi ai să te întorci la săpat şanţuri, spuse şi apoi se întoarse către ceilalţi bărbaţi, în regulă, suntem toţi şi gata să ne punem în mişcare.

Bărbaţii se adunară în jurul lui când scoase din buzunar o hârtie împăturită.

— Vom lăsa încărcătura la docul 27, spuse Xao. Eu o să fiu în camionul din faţă, aşa că mă urmaţi când vom intra pe o poartă auxiliară. Suntem aşteptaţi la opt fix, aşa că nu e cazul să întârziem.

— Unde vom alimenta? întrebă un bărbat care purta o căciulă de lână.

— La obişnuitul popas pentru camioane din Changping. Xao aşteptă şi alte întrebări, apoi făcu un semn din cap către camioane. Bine, acum să plecăm.

Xao, Jiang şi alţi trei bărbaţi se îndreptară către camioanele mari, iar restul bărbaţilor se îngrămădiră în camionetă. Camionul lui Jiang era în capătul convoiului. Urcă şi porni motorul, care se puse în mişcare stârnind un nor de fum negru. Îşi potrivi încălzirea şi aşteptă să iasă celelalte camioane din zonă în faţa lui. Când camionul din faţa lui se puse şi el în mişcare, băgă în viteză şi înaintă, zărind în oglinda din lateral ceva nedesluşit şi întunecat.

Camioanele ieşiră pe poarta deschisă, de care se ocupa un bărbat zdravăn şi chel, care avea sub haină un pistol Makarov. Când Jiang ajunse la poartă, călcă frâna camionului.

— Verifică în spate! spuse el, scoţând capul pe fereastră şi pocnind cu mâna portiera pentru a atrage atenţia paznicului.

Acesta încuviinţă dând din cap şi merse în spatele camionului.

Când se ridică să cerceteze remorca, fu întâmpinat de Zhou cu o lovitură de bocanc în faţă. Lovitura îl aruncă pe spate, dar, cu toate astea, reuşi să scoată Makarovul chiar în timp ce cădea. Ridică pistolul şi ţinti către camion, dar Zhou era deja peste el. Agentul aruncă pistolul într-o parte cu o lovitură, apoi îi dădu un cot în cap. Coliziunea os pe os produse o pocnitură surdă, iar paznicul căzu leşinat.

Zhou sări în picioare şi se întoarse. Jiang se afla deja lângă ei aţintind către el un cuţit pe care îl ţinea la curea. Zhou văzu licărul când lama cuţitului porni către pieptul lui. Încercă să se răsucească, dar vârful îi prinse mâneca şi simţi lama tăind de-a lungul bicepsului drept.

Ignoră tăietura şi aplică un croşeu de stânga în tâmpla lui Jiang, care scăpă o înjurătură când realiză că se lupta cu bărbatul care-i zdrobise capul cu o seară înainte.

Zhou nu-i lăsă răgaz să se gândească la asta prea mult. Makarovul era mult prea departe pentru a-l lua, aşa că îşi continuă atacul. După primul pumn, aplică o lovitură cu piciorul în coapsa lui Jiang. Aştepta un răspuns, ceea ce se şi întâmplă. Jiang îşi luă elan cu cuţitul şi se năpusti să împungă stomacul adversarului său.

Zhou era însă pregătit. Pară lovitura şi, folosindu-se de avântul atacatorului, trase şi răsuci încheietura care mânuia cuţitul, aruncându-l pe Jiang în faţă. Zhou continuă mişcarea de rotire, fixându-şi umărul opus de braţul lui Jiang cu toată greutatea.

Jiang simţi de parcă braţul îi fusese smuls din încheietură şi se împletici, în agonie. Cuţitul căzu la pământ. Într-o clipită se afla deja în mâna lui Zhou, îndreptându-se către capul lui Jiang. Zhou îşi dori să-l omoare, lucru pe care l-ar fi putut realiza cu uşurinţă, dar rezistă pornirii. Avea să sufere mai mult putrezind în închisoare. Răsuci cuţitul şi-l lovi sub ureche cu mânerul. Lovitura în carotidă întrerupse fluxul de sânge către creier şi Jiang văzu negru în faţa ochilor. Zhou rămase lângă el trăgându-şi răsuflarea. Un apel telefonic la Poliţia Armată a Poporului avea să-i asigure bătăuşului o întâmpinare neplăcută când avea să-şi revină. Dar înainte de toate, Zhou trebuia să ajungă din urmă caravana.

Camioanele dispăruseră în josul străzii. Zhou găsi Makarovul şi-l îndesă în buzunar. Apoi îl întoarse pe Jiang pe burtă şi-i luă haina. Cu cuţitul, tăie o bucată din bluza lui Jiang pe care s-o poată folosi pe post de bandaj. Braţul drept al lui Zhou era ud şi lipicios, dar sângerarea se oprise deja. Trebuia să se îngrijească din mers.

Zhou sări în camion şi ambală motorul, acoperindu-i pe cei doi bărbaţi întinşi pe jos cu un strat de praf în timp ce ieşi huruind pe drumul principal din Bayan Obo. Mina se afla la nord de oraş, aşa că se îndreptă într-acolo călcând acceleraţia.

Croindu-şi drum prin trafic şi trecând în viteză, lăsă în urmă o simfonie de claxoane şi ţipete înfuriate. Traficul deveni mai lejer când se apropie de graniţa nordică a oraşului, iar drumul începu să urce pe dealuri cu tufişuri uscate. Ajungând pe o culme, zări

caravana la un kilometru jumătate în faţă şi în curând se apropie de ultimul camion.

Cu Zhou acum în spatele camionetei pline, şirul de camioane de marfă trecu de intrarea principală a minei Bayan Obo, apoi coti pe un drum neasfaltat, la trei kilometri de mină. Două cariere uriaşe apărură în faţă. Camioanele le ocoliră şi se apropiară de zona de exploatare principală. Camioneta se îndepărtă, conducând camioanele către un depozit ars care părea părăsit. Opriră în spatele clădirii, unde o movilă imensă de rocă era adunată.

Operaţiunea de furt era simplă. În anumite ture de noapte, fiecare a treia autobasculantă care transporta rocă spartă către instalaţia de extracţie se pierdea pe drum descărcându-şi încărcăturile în spatele vechiului depozit. Era nevoie doar de nişte mite babane pentru şoferi şi pentru ca anumiţi administratori să aranjeze registrele de producţie ale minei şi roca era servită pe tavă. La fiecare câteva zile, convoiul de camioane venea şi lua încărcătura pentru a o plasa pe piaţă.

Bărbaţii din camionetă deschiseră uşa din spate a depozitului, unde se afla un transportor portabil. Îl deplasară până la movila de roca şi îl conectară la un generator portabil. Zhou urmări cum camionul principal dădu cu spatele până în capătul transportorului care era acum deasupra remorcii. Echipa de muncitori începu să încarce roca pe cureaua transportorului, care o încărca la rândul ei în camion. Dură mai puţin de cincisprezece minute până când remorca fu umplută, apoi veni rândul celui de-al doilea camion.

Zhou îşi şterse braţul şi rearanjă bandajul improvizat. Simţindu-se ameţit din cauza sângelui pierdut, se revigoră cu nişte orez pe care îl găsi pe scaun într-o pungă de hârtie. Îşi trase pe el jacheta pe care o luase de la Jiang şi îi ridică gulerul. Respiră puternic în geamul din partea lui şi aburi sticla ca să nu-l poată vedea ceilalţi în timp ce-şi aştepta rândul.

Când al patrulea camion eliberă locul, Xao îi făcu semn ghidându-l către transportor. Zhou păstră mâinile sus pe volan ca să-şi ascundă faţa când Xao veni în faţa capotei făcându-i semn să dea cu spatele.

Roca se revărsă în remorcă precum o avalanşă. Minutele se scurgeau şi Zhou îşi ţinea respiraţia, temându-se că cineva ar fi putut să-i vorbească. În cele din urmă, mugetul se opri şi la fel şi

transportorul. Zhou privi în oglinda laterală şi văzu echipajul târând transportorul înapoi în depozit. Xao bătu cu pumnul în aripa camionului, apoi îşi văzu de treabă îndreptându-se către propriul vehicul. Liderul convoiului se urcă în primul camion, scoase braţul pe fereastră şi indică plecarea. Toate camioanele porniră motoarele şi-l urmară pe Xao.

Camioanele pline ochi se mişcară încet pe drumul denivelat până când ajunseră la drumul principal, apoi se îndreptară către sud prin oraşul prăfuit construit de extragerea minieră. Lăsând în urmă micul bastion de civilizaţie, merseră de-a lungul aceloraşi stepe goale ale Mongoliei Interioare pe care Ginghis Han o cucerise cu opt secole în urmă. Zhou se gândi că urmau să descarce încărcătura la cel mai apropiat depozit de cale ferată. Când ajunseră în populatul oraş Baotou câteva ore mai târziu şi cotiră spre est, înţelese că nu era aşa.

Convoiul intră pe autostrada aglomerată Jingzhang, care ducea către Beijing. Opriră în afara capitalei la un popas de camioane din suburbia Changping când se lăsa amurgul. Un vânt uşor se porni, ridicând mici vârtejuri de nisip din deşertul Gobi. Zhou îşi înfăşură faţa cu o eşarfe pe care o găsi în buzunarul hainei lui Jiang şi-şi dezmorţi picioarele departe de ceilalţi în timp ce camioanele erau alimentate.

Camioanele se puseră în mişcare încet, luptându-se să-şi croiască drum prin traficul aglomerat al oraşului. Făcură un ocol în jurul părţii vestice a Beijingului ca să evite cea mai congestionată zonă şi-şi continuară drumul spre sud-est. Dură aproape două ore înainte să ajungă în oraşul-port Tianjin. Xao conduse camioanele printr-un labirint de străzi până în centrul marilor docuri comerciale.

Ajunseră la un depozit vechi din vecinătatea unui doc şi traseră pe o alee lăturalnică. Doi bărbaţi îşi făcură apariţia dintre umbre şi primiră un sac plin de yuani pe care Xao îl oferi pe fereastră. O poartă se deschise în capătul aleii şi camioanele trecură mugind şi intrând într-un depozit dărăpănat care dădea într-un doc dintr-un capăt îndepărtat. Camioanele merseră prin clădire şi se opriră lângă un cargobot de dimensiuni moderate ale cărui lumini scăldau cheiul.

Un sistem transportor de mari dimensiuni se întindea de la doc către o cală deschisă de pe navă, iar Xao dădu camionul cu spatele până în capătul lui. O echipă de muncitori cu lopeţi îşi

făcură apariţia şi începură să golească încărcătura de rocă a camionului. În timp ce Zhou urmărea din capătul convoiului, realiză că văzuse tot ce trebuia. Se strecură afară pe uşa din dreapta şi se furişă către spatele camionului.

Un ofiţer de pe cargobot, care stătea pe punte verificând parâmele navei, îl zări pe Zhou. Jucând rolul unui şofer obosit, Zhou întinse braţele şi căscă îndreptându-se către ofiţer.

— Bună seara, spuse aplecându-se uşor. Aveţi o navă frumoasă.

— *Graz* este veche şi obosită, dar încă brăzdează marea ca un bou în putere.

— Încotro vă îndreptaţi?

— Facem un schimb de mărfuri în Shanghai, apoi mergem către Singapore.

Îl privi pe Zhou cu atenţie în bătaia luminilor, observând o dâră udă şi roşie pe mâneca hainei.

— Eşti bine?

Zhou privi sângele şi zâmbi.

— E lichid de transmisie. Am dat pe mine când am adăugat în i camion.

Zhou observă că Xao termină de descărcat şi că următorul camion începu manevrele ca să-i ia locul. Schiţă un gest din cap către ofiţer şi zâmbi.

— Călătorie uşoară, spuse el întorcându-se cu spatele la operaţiunile de descărcare şi plecând.

Ofiţerul îl privi nedumerit.

— Păi, şi camionul tău?

Zhou ignoră întrebarea, îndepărtându-se de doc până când dispăru în noapte.

Motorul de propulsie al lui *Sea Arrow* arăta ca o limuzină înfiptă într-o anvelopă supradimensionată, dar era în realitate o carcasă de inducţie dreptunghiulară, care trăgea apă şi o elibera prin spate, prin trei orificii de evacuare cu sisteme de articulaţie, care permiteau mişcarea în toate direcţiile. Chiar în faţa acestei părţi, la punctul de mijloc al motorului, o nacelă de forma unei gogoşi conţinea sofisticata pompă cu jet care putea face submarinul să atingă viteze înalte, întregul motor era îmbrăcat într-o substanţă neagră, alunecoasă şi hidrofobă, care dădea întregului aparat un aspect rece şi futurist.

Luminile de sus făceau prototipul motorului de propulsie să lucească dur în timp ce o macara îl ridica de la podea, poziţionându-l pe o platformă mare. O armată de muncitori îl asigurase cu cabluri de oţel şi-l acoperise cu prelate. Un cap tractor, operat de o companie specializată în transportul securizat de mărfuri, era tras cu spatele şi fixat de remorcă.

Era şase jumătate seara când camionul ieşi din incinta Laboratorului de Cercetare Navală din Chesapeake Beach, Maryland. În timp ce camionul trecea prin partea interioară a golfului, pădurile şi câmpurile înconjurătoare erau umede de la rouă dimineţii şi un cer plumburiu obtura răsăritul.

— În cât timp estimezi că ajungem la Gorton? întrebă copilotul încercând să-şi înăbuşe un căscat.

Şoferul se uită la ceas.

— GPS-ul zice că în şapte ore. Poate chiar mai mult dacă nu scăpăm de partea infernală de trafic din Beltway.

În zona slab populată a regiunii sudice a statului Maryland, traficul de dimineaţa devreme pe ruta spre Washington era aproape inexistent. Când luară o curbă largă, cei doi bărbaţi observară o urmă de fum care se ridica în faţă. Când deveni vizibil că fumul se ridica de pe drum, şoferul reduse viteza.

— Maşina aia e în flăcări? întrebă copilotul lui.

— Aşa cred. Pare a fi un hârb.

În realitate era o Toyota-Camry veche de douăzeci de ani, care fusese grav avariată la un moment dat. Acum stătea în mijlocul drumului pe patru anvelope uzate, iar de sub capota îndoită se ridicau flăcări.

Şoferul încetini, opri camionul remorcă la câţiva metri

depărtare şi cercetă drumul uitându-se după victime. O dubă albă era parcată la marginea drumului un pic mai în faţă, dar nu se zărea nici un semn de viaţă nici înăuntru, nici în jurul maşinii cuprinse de flăcări.

Am face bine să raportăm asta, spuse şoferul în timp ce partenerul lui se întinse după extinctorul din spatele scaunului.

O bubuitură îi făcu să tresară în scaune când un baros sparse cu violenţă geamul din partea dreaptă. O mână cu mănuşă îşi croi loc prin geamul spart şi aruncă în interior o bombă cu gaz lacrimogen.

Într-o clipă, habitaclul fu cuprins de un nor de fum alb şi caustic, care-i făcu pe bărbaţi să se înece. Ochii le ardeau de parcă cineva le-ar fi turnat lavă pe faţă şi bâjbâiau după mânerele uşii în încercarea de a scăpa de agonie.

Primul care reuşi să iasă fu şoferul, care sări din cabină. Un bărbat care purta o mască de schi îl atacă cu un pistol cu electroşocuri, punându-l la pământ în convulsii. De cealaltă parte a camionului, copilotul reuşi să scoată pistolul când ieşi din cabină. Dar cu ochii încă strâns închişi din cauza gazului, nu reuşi să-l vadă pe cel de-al doilea atacator, care-l curentă cu un alt pistol cu electroşocuri.

Un al treilea bărbat, care purta o mască de gaz, urcă în cabină şi azvârli afară în câmp bomba care încă fumega. Se strecură în spatele volanului şi vârî un cuţit în tapiţerie. Trase la o parte ţesătura până ce zări un cablu, pe care îl tăie cu dexteritate, dezactivând transmiţătorul GPS care permitea companiei de transport să urmărească vehiculul. Băgă camionul în viteză şi înaintă încet până când botul de crom se izbi de maşina care ardea. Apoi călcă acceleraţia la podea în timp ce trase puternic de volan spre dreapta. Camionul puternic răsucit mătură Toyota ca pe o insectă, aruncând-o în şanţ.

Revenind pe drumul îngust, noul şofer schimbă vitezele şi coborî geamul. În doar câteva secunde, ultimele urme de gaz se împrăştiară. Pablo îşi scoase masca de gaz deloc confortabilă şi o aruncă pe scaunul de lângă el.

Mai privi o dată la ceas şi zâmbi. În doar două minute, pusese mâna pe una dintre cele mai secrete tehnologii americane. Scoase un telefon mobil, formă un şir lung de numere şi zâmbi gândindu-se la recompensa pe care avea s-o primească.

Pablo conduse camionul încă un kilometru jumătate înainte de a-l scoate de pe autostradă pe un drum secundar neasfaltat. Drumul injust şi brăzdat traversa o păşune mare pe care păşteau vaci leneşe. După încă vreo jumătate de kilometru, drumul trecea de un iaz mare, apoi se înfunda chiar dincolo de o fermă abandonată.

Rămăşiţele carbonizate ale fermei, care arsese într-un incendiu cu zeci de ani în urmă, erau încă vizibile. În apropiere, un hambar mare şi afectat de timp stătea aplecat într-o parte, de parcă următoarea furtună avea să-l pună la pământ. Pablo conduse până la hambar şi ghidă camionul într-o intrare din capăt.

Înăuntru găsi o movilă înaltă de baloturi de paie proaspăt tăiate, păzite de un ministivuitor. În capătul opus al hambarului stătea un all cap tractor. Trase remorca de-a lungul baloturilor, parcă maşina coborî să examineze obiectul de sub prelate.

Câteva minute mai târziu, trase şi duba albă din care coborâră doi bărbaţi masivi de culoare.

— I-aţi aranjat pe şoferi? întrebă Pablo.

Primul bărbat schiţă un gest de încuviinţare.

— Clarence i-a încătuşat în jurul unui stejar departe de autostradă. O să-i găsească nişte fermieri într-o zi sau două.

— Bine. Acum, hai să ne apucăm de treabă. Avem un program foarte strâns.

Cei doi mercenari traseră prelatele care acopereau motorul lui *Sea Arrow.* Apoi îşi puseră mănuşi groase şi se apucară să mute baloturile de paie. Clarence porni stivuitorul şi, folosind o presă de balotat, începu să le încarce pe remorcă. Al doilea bărbat stătea pe platformă, aranjând baloturile în jurul motorului.

Între timp, Pablo detaşă camionul de remorcă. Parcă un cap tractor în margine şi se întoarse cu celălalt cap tractor, un Kenworth albastru. În zece minute reuşise să îl ataşeze la remorcă. Cercetă platforma căutând un al doilea emiţător GPS. Pentru că nu găsi nici unul, schimbă plăcuţa de înmatriculare din spate.

Ceilalţi doi bărbaţi aproape că terminaseră de construit un perete de paie în jurul motopropulsorului. Pablo îi ajută să tragă o prelată pe deasupra baloturilor şi s-o lege în laterale de

remorcă, finalizând astfel deghizarea în camion care transportă baloturi de paie.

Clarence, cel mai masiv din cei doi bărbaţi, îşi scoase mănuşile şi se apropie de Pablo.

— Cu asta ne-am terminat partea noastră de muncă, spuse el cu o voce hârâită. Ai banii?

— Da, spuse Pablo. Dar voi aveţi planurile?

— În dubă. Împreună cu un bonus pentru tine, spuse rânjind.

— Adu documentele la camion. O să-ţi aduc banii.

Clarence deschise duba şi scoase coşul de plastic care conţinea planurile de supracavitaţie ale lui Heiland. Îl urmă pe Pablo până la Kenworth şi îl puse pe locul pasagerului. Pablo băgă mâna în spatele scaunului şi scoase un plic pe care i-l dădu mercenarului. Bărbatul rupse un capăt care dezveli câteva teancuri de bancnote de o sută de dolari.

— Vai mie, arată tare bine. Împachetă înapoi plicul. Acum, dacă eşti drăguţ să-ţi iei cadoul, noi o să ne vedem de treabă.

Pablo îi aruncă o privire încurcată. Clarence arătă cu degetul către dubă şi-l conduse pe Pablo la uşile deschise din spate, unde stătea zâmbind celălalt bărbat.

Când Pablo trase cu ochiul dincolo de cei doi în interiorul dubei, ochii îi scânteiară plini de furie. Ghemuită pe podeaua dubei stătea Ann Bennett, legată şi cu un căluş în gură.

Pe faţa ei se citea furia până când dădu cu ochii de Pablo, iar i expresia i se schimbă, recunoscându-l şocată. Teroristul columbian era ultima persoană pe care se aştepta s-o vadă acolo. Impertinenţa i se evaporă şi se îngrămădi şi mai departe în spaţiul limitat al dubei.

Pablo se întoarse către Clarence.

— Ce caută ea aici?

— Am primit ordin s-o ridicăm, răspunse Clarence. Ni s-a spus să n-o ucidem, deci iat-o.

Pablo băgă mâna sub haină şi scoase un Glock pe care-l aţinti spre fundul dubei.

— Hei, omule, n-o aranja în dubă, interveni Clarence. E închiriată.

— Bine.

Pablo se învârti şi descărcă pistolul fix în faţa lui Clarence.

Când căzu pe spate mort, partenerul lui se năpusti asupra lui Pablo. Dar columbianul fu mai rapid. Se întoarse şi descărcă trei

gloanţe în pieptul bărbatului. Sfârşindu-se, mercenarul nu putu decât să se prindă de gulerul lui Pablo şi să-l tragă în genunchi înainte de a se prăbuşi.

Ann strigă, dar sunetul fu înăbuşit de banda adezivă. Pablo se uită la ea o clipă, apoi, calm, puse pistolul înapoi. Se întinse în dubă, o trase pe Ann afară şi o aruncă pe un balot de paie rămas.

— Mi-e teamă că nu pot să te omor aici.

În timp ce ea privea îngrozită, Pablo urcă cele două cadavre în spatele dubei şi închise uşile. Aruncând plicul care acum era plin de sânge către Ann, o privi şi spuse:

— Nu mişca.

O clipă mai târziu, Pablo scoase duba din hambar, ridicând în aer praf şi paie. Conduse o distanţă mică, apoi se opri şi aşeză cu grijă duba. Coborî geamurile, scoase toate cheile din buzunar, mai puţin cheia de contact, apoi se tot învârti căutând o piatră mare şi plată. Găsi una şi-o puse pe pedala de acceleraţie. Se urcă pe scara maşinii, întinse mâna pe geamul deschis şi porni motorul. Înainte ca turaţia să ajungă la maximum, băgă în viteză şi apoi sări.

Roţile din spate se învârtiră în pământul moale, iar duba o luă la vale. Merse mai puţin de cincisprezece metri înainte să iasă de pe drum şi să se abată într-un şanţ mic. Avântul o purtă până în partea opusă, trecând peste un mic chei, de unde plonjă în iaz.

O gâscă singuratică se agită făcând gălăgie nervoasă în timp ce duba se înfipse într-un mal. După câteva secunde, se umplu cu apă şi dispăru în iazul adânc, lăsând în urmă doar o spumă de bule care se duceau şi ele.

Pablo nu aşteptă să se scufunde duba şi se întoarse în fugă la hambar. Ridică plicul şi-l aruncă în cabina camionului înainte să se întoarcă după Ann. Fără vreun cuvânt, o cără la cabină şi o întinse într-un compartiment din spatele scaunelor din faţă.

— Ar fi bine să te faci comodă, spuse el pornind motorul şi băgând în viteză. Ne aşteaptă o călătorie lungă.

Elicopterul sosi în viteză la nivelul copacilor şi coborî deasupra hangarelor, surprinzându-i pe demnitarii care aşteptau aşezaţi de-a lungul pistei. Era un elicopter militar, cu fuzelajul proiectat cu unghiuri ascuţite şi îmbrăcat într-un material de camuflaj care îl făcea aproape invizibil pe radar. Un rotor principal cu cinci lame şi un aştern similar la coadă contribuiau la a-l face greu detectabil, reducând semnificativ zgomotul. Un expert în aviaţie de la *Jane’s Defence Weekly*[12] ar fi aruncat o singură privire la elicopter şi l-ar fi identificat ca fiind un Stealth Hawk, unul dintre cele mai performante elicoptere UH-80 Black Hawk ale armatei americane, similar cu cel folosit pentru capturarea lui Osama bin Laden. Dar acest aparat era construit în întregime de chinezi.

Aeronava se năpusti peste Baza aeriană Yangcun, la sud de Beijing, huruind deasupra câmpului de câteva ori înainte de aterizare. Mulţimea de generali şi de ofiţeri ai apărării se ridicară şi aplaudară expunerea celui mai nou triumf tehnologic al ţării. Uralele se opriră când un reprezentant al partidului urcă pe un podium şi se lansă într-o diatribă obosită despre măreţia Chinei.

Edward Bolcke se aplecă spre un bărbat cu ochii plumburii cai purta o uniformă plină de decoraţii.

— Minunată aeronavă, domnule general Jintai.

— Da, aşa este, spuse Jintai. Şi nici n-am avut nevoie de ajutorul dumneavoastră ca s-o construim.

Bolcke pară lovitura cu un rânjet. Tocmai ce primise telefonul lui Pablo din Maryland şi acum sufletul îi era plin de încredere.

Publicul mai îndură câteva discursuri lungi şi plictisitoare înainte să fie condus într-un hangar deschis unde era amenajat un bufet. Bolcke îl urmări pe general, care era vicepreşedintele Comisiei Centrale Militare a Chinei, în timp ce se amesteca printre alţi oficiali de top ai Armatei Republicii Populare Chineze. După ce întreba despre noul condominium din Hong Kong al unui coleg general, Jintai se întoarse la Bolcke.

— Mi-am încheiat sarcinile de gazdă, îi spuse austriacului. Avem vreo afacere de discutat?

— Dacă doriţi, răspunse Bolcke.

---

[12] Publicaţie militară americană, (n. tr.).

— Prea bine. Să-l găsesc pe şeful spionajului şi vom discuta în particular.

Jintai cercetă mulţimea până când localiză un bărbat fragil, cu ochelari, care bea o bere Heineken. Tao Liang era unul dintre capii Ministerului de Securitate a Statului, agenţia care se ocupa de activităţile de spionaj şi contraspionaj chinezesc. Tao stătea în picioare şi discuta cu Zhao Xing, agentul sub acoperire din Bayan Obo, care îi studia calm pe demnitarii adunaţi. Bărbatul cu faţă de ţărănoi îl avertiză subtil pe Tao că Jintai îl urmărea când generalul se afla încă în cealaltă jumătate a încăperii.

— Tao, aici erai, spuse generalul. Vino, avem o propunere de evaluat cu vechiul nostru prieten Edward Bolcke.

— Vechi nostru prieten Bolcke, repetă Tao pe un ton acid. Da, sunt curios să aflu ce mai oferă.

Bărbaţii traversară hangarul până într-un birou mic, Zhou urmându-i la o mică distanţă. Acolo fuseseră aduse pentru ei un dulăpior portabil cu băuturi alcoolice şi un platou de *dim sum.* Jintai îşi turnă un whisky şi se aşeză alături de ceilalţi la masa de conferinţă din tec.

— Permiteţi-mi să vă felicit, domnilor, pentru recenta lansare, spuse Bolcke. Este o zi importantă pentru ocrotitorii Chinei. Doar într-o mică măsură.

Făcu o pauză, lăsând vreme ca insulta să fie percepută.

— Aş fi totuşi de părere că mâine ar putea fi o zi revoluţionară pentru apărarea statului nostru.

— Ai de gând să castrezi puterea armată rusească şi americană pentru noi? spuse Jintai, chicotind în sinea lui în timp ce dădu pe gât ultima gură de whisky.

— Într-un fel, da.

— Nu eşti decât un miner şi un hoţ mărunt, Bolcke. Ce tot vorbeşti acolo?

Bolcke îl privi pe general cu ochii mijiţi.

— Da, sunt miner. Cunosc valoarea minereurilor importante, cum ar fi aurul şi argintul… şi a pământurile rare.

Înţelegem valoarea pământurilor rare, spuse Tao. Din acest motiv, manipulăm preţul folosindu-te pe tine ca broker pentru a face achiziţii pe piaţa liberă.

— China aproape că deţine monopolul la producţia de pământuri rare, asta nu e nici un secret, spuse Bolcke. Dar acest monopol se află în pericol din cauza a două mine mari de

dincolo de graniţele ţări. Americanii au redeschis recent mina Mountain Pass, iar exploatările australiene de la Mount Weld se extind.

Jintai scăpă un „Pff”.

— Vom fi întotdeauna primii.

— Poate. Dar nu veţi mai deţine controlul pieţei.

Bolcke scoase o fotografie mare din servietă. Arăta o imagine de deasupra a unor clădiri făcute scrum într-un cadru deşertic, lângă o mină în exploatare.

— Asta este ce-a mai rămas din mina americană Mountain Pass, puse Bolcke. Utilajele lor de procesare au fost distruse de un incendiu săptămâna trecută. Nu vor mai putea produce nici măcar un gram de elemente din pământuri rare în următorii doi ani.

— Ştii ceva despre incendiul ăsta? întrebă Tao.

Bolcke se holbă la el tăcut cu colţurile buzelor ridicate într-un rânjet. Scoase încă o fotografie pe masă. Arăta o altă exploatare minieră, tot într-un decor deşertic.

— Asta este mina Mount Weld, din vestul Australiei. E deţinută de Hobart Mining Company, unde recent am devenit acţionar minoritar.

— Am înţeles că australienii au întrerupt temporar producţia până când îşi modernizează unitatea, spuse Tao.

— Aşa este.

— E foarte interesant totul, spuse Jintai, dar ce-are a face toată treaba asta cu noi?

Bolcke trase adânc aer în piept şi-l privi pe general cu superioritate.

— Are a face cu două acţiuni pe care urmează să le întreprindeţi. Mai întâi, veţi asigura cinci milioane de dolari, ca să pot cumpăra imediat mina australiană Mount Weld. Apoi veţi interzice exporturile chinezeşti de pământuri rare.

Camera se adânci în tăcere pentru o clipă, apoi Jintai începu să chicotească.

— Şi ce altceva ai mai dori? spuse el, ridicându-se să-şi mai toarne whisky. Conducerea Hong Kongului, poate?

Tao se holbă la Bolcke intrigat.

— Spune-ne de ce am face aceste două lucruri.

— Din motive de economie şi securitate, spuse Bolcke. Împreună, putem controla întreaga piaţă de pământuri rare.

După cum ştiţi, controlez cea mai mare parte a producţiei din restul lumii – în locuri precum India, Brazilia şi Africa de Sud – pe care v-o vând vouă, întărind preţurile. Pot contracta cu uşurinţă livrări pe termen îndelungat dinspre aceste surse înainte să anunţaţi stoparea exporturilor şi blocarea rezervelor. Cât despre Mount Weld, dacă îmi finanţaţi achiziţia, vă voi rambursa datoria în minereu, pe care îl puteţi revinde liniştiţi unor parteneri comerciali aleşi de voi, pentru profituri exorbitante, dacă vreţi. Cu americanii scoşi din schemă, China va deţine, practic, producţia globală de pământuri rare.

— Dar controlăm deja cea mai mare parte a pieţei, spuse Jintai.

— Adevărat, dar o puteţi controla pe *toată.* Incendiul de la a Mountain Pass n-a fost un accident. Mound Weld nu şi-a suspendat deodată exploatările pentru că aşa au vrut. Totul s-a făcut sub influenţa mea.

— Ai fost un partener comercial valoros atât vizavi de minereuri, cât şi în ce priveşte tehnologia americană de apărare, spuse Tao. Deci, preţurile urcă şi, la urma urmelor, noi profităm de pe urma vânzării minereurilor…

— Nu, spuse Bolcke, puteţi obţine mai mult de atât. Deţinând controlul deplin asupra pieţei, puteţi forţa fiecare companie internaţională care foloseşte elemente obţinute din pământuri rare să-şi prezinte producţiile şi tehnologiile dezvoltate Chinei. Fiecare telefon inteligent şi fiecare laptop, fiecare centrală electroeoliană, fiecare stelit din spaţiu, toate vor fi ale voastre. Şi tehnologia este cheia. Aproape fiecare tehnologie avansată de astăzi foloseşte elemente din pământuri rare, ceea ce vă va plasa într-o poziţie dominantă pentru evoluţia de mâine atât în produsele de consum larg, cât şi, şi cel mai important, în armele de apărare. N-aţi prefera, continuă holbându-se la Jintai, să prezentaţi cel mai avansat elicopter de atac ca fiind al vostru decât ca fiind o copie după tehnologia altcuiva?

Generalul încuviinţă dând din cap şi atât.

— În loc să vă daţi peste cap să-i ajungeţi din urmă pe vestici, China va fi deschizătorul de drumuri. Controlând complet rezerva de pământuri rare, stopaţi imediat o multitudine de proiecte militare avansate. Noi generaţii de proiectile, lasere şi radare americane, ba chiar şi sisteme de propulsie a navelor se bazează pe elemente din pământuri rare. Stopând sursa, puteţi

elimina handicapul tehnologic. Prin urmare, în loc să copieze tehnologiile de apărare vestice, China va fi cea copiată. Bolcke adună fotografiile nonşalant şi le puse înapoi în servietă. După cum am spus, e o chestiune de economie şi securitate. Merg mână în mână, iar voi puteţi domina lumea pe ambele scene.

Aceste comentarii atinseră un punct sensibil pentru Jintai, care se plângea constant de armele inferioare ale Armatei Republicii Populare Chineze.

— Poate că ar fi un moment oportun să acţionăm, îi spuse lui Tao.

— Poate, răspunse Tao, dar n-ar crea ravagii cu partenerii noştri comerciali vestici?

— Posibil, spuse Bolcke, dar ce anume ar putea să facă? Pentru a-şi păstra propriile economii instabile, nu vor avea altă opţiune decât să intre în parteneriat cu voi şi să-şi împărtăşească proiectele.

Şeful organizaţiei de spionaj îşi aprinse nonşalant ţigara cu o brichetă scumpă.

— Şi dumitale ce-ţi iese din toată chestia asta, domnule Bolcke?

— Acţiunile voastre vor creşte profitabilitatea afacerii mele de brokeraj minier. Şi am încredere că-mi veţi permite să vând o parte din producţia de la Mount Well unor parteneri comerciali prietenoşi pentru un profit sănătos.

Nu spuse nimic despre intenţia lui de a aproviziona de la mină piaţa neagră de pământuri rare care se afla în expansiune şi de faptul că putea cumpăra proprietatea cu două milioane de dolari mai puţin decât ceruse.

Tao făcu un gest de încuviinţare.

— Vom expune problema în faţa Biroului politic comunist în regim de urgenţă, promise el.

— Mulţumesc. În speranţa că vom ajunge la un rezultat pozitiv pentru ambele părţi, mai am ceva de oferit. În trecut, am reuşit să sustrag câteva tehnologii militare de la firma mea de securitate din America, pentru care m-aţi recompensat cu generozitate.

— Da, spuse Jintai. Am folosit deja dispozitivul de control al mulţimii pentru a înăbuşi nişte incidente de rebeliune din provinciile vestice.

— Am unităţi instalate la bordul a două dintre navele mele,

care au fost modificate pentru a deveni letale. Aş fi mai mult decât bucuros să vă împărtăşesc modificările, dacă sunteţi interesaţi. Dar tehnologia asta este neînsemnată în comparaţie cu ce vă pot oferi acum.

Întinse încă două fotografii pe masă.

— Aceasta este reprezentarea artistică a lui *Sea Arrow,* spuse I Bolcke arătând către prima fotografie. *Sea Arrow* va fi cel mai avansat submarin nedetectabil din lume.

Jintai se uită curios, iar Tao dădu din cap în semn de recunoaştere.

Sea Arrow va funcţiona la viteze extrem de mari, folosindu-se de o unitate de propulsie complexă combinată cu un sistem de supracavitaţie, spuse Bolcke arătând către cea de-a doua imagine. Va plasa flota militară americană cu câteva generaţii tehnologice înaintea flotei voastre.

Faţa lui Jintai se înroşi.

— Noi suntem întotdeauna cu trei paşi în urma lor.

Nu şi de data asta, spuse Bolcke cu un rânjet ca de rechin. Cu mai puţin de-o oră în urmă, am intrat în posesia motopropulsorului care era programat pentru instalare pe *Sea Arrow* săptămâna viitoare. În plus, am acum şi singura copie a planurilor şi schiţelor sistemului de supracavitaţie a submarinului.

Se aplecă peste masă jubilând.

— Americanii pot duplica motopropulsorul doar dacă au la dispoziţie pământuri rare. Şi fără planurile de supracavitaţie, submarinul lor nu valorează nimic.

Oficialii chinezi făcură tot posibilul să nu se arate prea încântaţi.

— Şi eşti dispus să împărţi informaţiile astea cu noi? întrebă Tao cu o indiferenţă simulată.

— Am surse care-mi spun că americanii au cheltuit în secret mai bine de un miliard de dolari pe dezvoltarea submarinului *Sea Arrow.* Dacă ne înţelegem vizavi de punctele pe care le-am discutat, voi fi bucuros să vă vând motorul şi planurile pentru cincisprezece milioane de dolari.

— Când le poţi preda? întrebă Tao fără să clipească.

— Motorul şi planurile vor sosi pe apă în Panama în cinci zile. Voi fi încântat să fac transferul acolo.

— Este o propunere atractivă, spuse Tao. Îi vom acorda

atenţia cuvenită.

— Excelent. Bolcke adună pozele şi se uită la ceas. Din păcate, trebuie să prind un zbor către Sydney. Am început discuţiile preliminare pentru achiziţionarea minei Mount Weld, aşa că aştept cu nerăbdare răspunsul vostru.

— Vom încerca să ne mişcăm cât mai repede posibil, răspunse Jintai.

Generalul chemă un consilier, iar Bolcke fu escortat afară după ce dădură toţi mâna. Jintai turnă un pahar cu whisky pentru Tao şi încă unul pentru el.

— Ei, bine, Tao, prietenul nostru austriac a fost destul de convingător. Dacă economia noastră este puternică, ne putem permite să forţăm piaţa. Şi de ce să nu încercăm să facem saltul tehnologic care ne-ar asigura siguranţa pentru următorul secol?

— Ar putea exista repercusiuni economice pe care secretarul general să nu le digere, spuse Tao, dar sunt de acord că merită riscul.

— Se va opune împrumuturilor şi plăţilor în numerar?

— Nu şi când îi voi explica valoarea tehnologiei *Sea Arrow.* Am avut agenţi care au încercat să penetreze programul, dar fără succes. Nu contest estimarea lui Bolcke vizavi de cheltuielile lor. De fapt, cred că le subestimează, spuse studiindu-şi paharul de whisky. Trebuie să facem tot ce putem ca să o obţinem.

— Atunci rămâne stabilit, spuse Jintai zâmbind. Vom susţine împreună propunerea în faţa secretarului general.

— Dar e o singură problemă cu prietenul nostru austriac. Tao se întoarse către Zhou, care stătuse tăcut pe parcursul întregii întâlniri. Spune-i, te rog, generalului ce ai aflat.

Zhou îşi drese vocea.

— Domnule general, am fost desemnat să investighez furturi de pământuri rare din exploatarea noastră principală din Bayan Obo. Am descoperit acolo un lanţ de crimă organizată care fură sistematic minereu concasat pe care-l transportă în Tianjin. Am urmărit un astfel de transport ilicit care a fost încărcat într-un cargobot numit *Graz.* Făcu o pauză şi-l privi pe Tao pentru confirmarea că putea continua să vorbească.

— Ar trebui să-mi spună ceva numele ăsta? întrebă Jiang.

— *Graz,* spuse Tao, este deţinut de compania de transport naval a lui Bolcke.

— Bolcke este cel care orchestrează furturile din pământurile

noastre rare?

— Da, spuse Tao. A fost adus pe post de consultant acum nouă ani, ceea ce i-a dat posibilitatea să instituie lanţul de furturi. Dar e mai rău de atât. Îi făcu un semn de încuviinţare lui Zhou.

Am examinat un număr de registre portuare pentru a urmări drumul cargobotului, spuse Zhou. Din Tianjin a navigat către Shanghai şi apoi către Hong Kong, unde a descărcat treizeci de tone de bastnasit concasat pe care ministerul comerţului l-a cumpărat pe piaţa liberă. Achiziţia a fost făcută prin intermediul firmei lui Bolcke, Habsburg Industries.

Bolcke vinde pământurile noastre rare? izbucni Jintai aproape sărind de pe scaun.

Zhou dădu din cap că da.

— Ce porc lacom! îşi trase răsuflarea, apoi se întoarse către Tao. Şi acum ce facem?

Tao îşi stinse cu grijă ţigara în scrumieră înainte să-l privească pe Jintai în ochi.

Tehnologia americană trebuie obţinută cu orice preţ. Îl vom trimite pe Zhou în Panama pentru a continua procesul de achiziţie.

— Şi cu pământurile rare cum rămâne? Trecem la stoparea exporturilor şi finanţarea achiziţiei minei?

— Vom insista pentru stoparea exportului. Cât despre finanţarea minei… spuse cu o expresie de viclenie pe faţă, vom aranja să-l răsplătim pe domnul Bolcke într-o manieră care să fie pe măsură.

Mireasma florilor de plumeria combinată cu vagul miros de combustibil pentru avioane umpleau aerul când Pitt şi Giordino ieşiră din terminalul Aeroportului Internaţional Honolulu. Soarele puternic şi briza tropicală şterseră instantaneu oboseala zborului de douăsprezece ore de la Washington. Giordino făcu semn unui taxi în care se urcară pentru scurtul drum către Pearl Harbor.

Străzile delimitate de linii de palmieri îi provocară lui Pitt o avalanşă de amintiri. Petrecuse o bună bucată de vreme în insulele Hawaii în primii lui ani la NUMA. Aici se îndrăgostise de o femeie radioasă pe nume Summer Moran. Deşi trecuseră zeci de ani de când o văzuse ultima oară în viaţă, faţa ei delicată şi ochii strălucitori îi rămaseră la fel de clari în minte ca şi cerul de deasupra capului. Mama decedată a celor doi copii adulţi ai lui era îngropată într-un cimitir cu vedere la ocean de cealaltă parte a insulei.

Pitt alungă amintirile când intrară pe poarta bazei militare navale. Un tânăr stegar îi aştepta la poarta vizitatorilor şi le urcă politicos bagajele într-un jeep. Conduse pe docuri şi trase lângă o navă lungă şi deşirată, cu o suprastructură care arăta de parcă fusese croită cu un cuţit ascuţit.

— Ce e asta? întrebă Giordino. Vreun soi de feribot auto pe steroizi?

— Nu eşti chiar departe, spuse Pitt. Designul lui *Fortitude* are la bază un feribot auto construit de o companie australiană.

— Un catamaran? spuse Giordino, observând prora rotundă a navei care era susţinută de carene verticale identice.

— Da, şi e făcută din aluminiu. *Fortitude* are propulsie cu jet. Face parte din MCS[13] şi este destinată transportului rapid de trupe şi echipament. Marina militară îşi construieşte o întreagă flotă de astfel de nave.

Când îşi scoaseră bagajele din jeep, un bărbat în uniformă cu un maxilar pătrăţos se apropie de ei.

— Domnule Pitt?

— Da, eu sunt Pitt.

— Locotenent Aaron Plugrad, Paza de Coastă pentru Siguranţa Maritimă. Bărbatul îi scutură mâna lui Pitt cu o

[13] Military Sealift Command – organizaţie a marinei militare americane, (n. tr.).

fermitate de fier.

— Oamenii mei sunt deja instalaţi la bordul navei *Fortitude.* Mi s-a spus că putem pleca oricând.

— Cât de mare ţi-e echipa, domnule locotenent?

— Conduc un detaşament de opt oameni, bine instruiţi în combaterea operaţiunilor de piraterie. Dacă va exista o tentativă de delii mare, o vom opri.

Plugrad şi oamenii lui veneau dintr-un detaşament mai puţin cunoscut, numit Grupul de Operaţiuni al Pazei de Coastă. Mai clar, o echipă SWAT pe mare, ai cărei membri erau antrenaţi în antiterorism, controlul navelor cu risc înalt şi detectarea de explozibili.

— Am o întrebare pentru dumneavoastră, domnule, spuse Plugrad. Am primit o cutie de la NUMA care conţine douăsprezece combinezoane Hazmat sofisticate. Am luat-o înainte şi am încărcat deja cutia pe navă.

— Alea sunt pentru oamenii dumitale, spuse Pitt. Să vă asiguraţi ca are fiecare câte un combinezon când vom urca la bordul navei *Adelaide.* Avem o teorie conform căreia potenţialul asalt ar putea implica folosirea unui sistem puternic cu microunde similar celor dezvoltate de armată pentru controlul mulţimilor.

— Cunosc sistemul, spuse Plugrad. Vom lua precauţiile necesare.

Pitt şi Giordino urcară la bordul navei lucioase unde fură întâmpinaţi de căpitan, un comandat din marină albit înainte de vreme, pe nume Jarrett. Îi conduse pe bărbaţii de la NUMA pe punte, unde prezentă cursul propus pe un monitor de navigaţie.

— Vom căuta să ne întâlnim cu *Adelaide* aici, spuse Jarrett, arătând cu degetul către o întindere de ocean la sud-est de Arhipelagul Hawaii. La aproximativ o mie şapte sute şaptezeci de kilometri de Oahu. Vom da fix în cursul lui *Adelaide* cum ne apropiem şi ar trebui s-o ajungem din urmă în mai puţin de douăzeci şi patru de ore.

— Douăzeci şi patru de ore? făcu Giordino scuturând din cap. Aveţi motoare cu reacţie pe chestia asta?

— Nu, doar patru turbomotoare mari diesel. Într-o zi bună, putem ajunge până la patruzeci şi cinci de noduri. Şi pentru că avem încărcătură uşoară, ar trebui să putem naviga la viteze apropiate.

— De ce să mai zbori şi să pierzi briza minunată a mării? spuse Giordino.

— Pentru asta a fost proiectată *Fortitude.* Putem transfera un batalion de oameni dincolo de Atlantic în două zile. Jarrett se uită la un cronograf din apropiere. Dacă n-aveţi nici o obiecţie, ne punem în mişcare.

Motoarele diesel ale navei porniră huruind. Saulele fură aruncate şi nava de o sută trei metri făcu manevre de ieşire prin canalul îngust al portului al Pearl Harbor, întorcându-se spre sud-est. Trecu de Waikiki şi de impunătorul Diamond Head înainte de a prinde viteză. Nava de forma unei cărămizi acceleră repede, ridicându-se pe carenele verticale ascuţite. Apele erau liniştite, permiţându-i lui Jarrett să meargă aproape cu toată puterea. Pitt privea monitorul de navigaţie mut de uimire că vasul trecu cu uşurinţă de indicatorul de patruzeci de noduri.

În doar câteva ore, ultima dintre insulele arhipelagului Hawaii dispăru în orizontul de la pupa, în vreme ce goneau cu viteză în întinderea goală a Pacificului. Pitt şi Giordino se alăturară lui Plugrad şi echipei lui pe punte, împărtăşind detalii despre ce ar putea descoperi, revizuind în acelaşi timp măsurile de control defensiv al navei. După cina din sala de mese a navei, merseră la culcare.

Dimineaţa următoare, în timp ce explora cala împreună cu Giordino, Pitt detectă o încetinire a motoarelor navei *Fortitude.* Cei doi bărbaţi urcară pe punte unde zăriră nava *Adelaide* la un kilometru distanţă de proră.

Era un vrachier lung de o sută optzeci de metri, cu o cocă verde şi o suprastructură aurie. Un coş pătat de negru şi rugina din jurul găurii de nară indicau o carieră îndelungată, deşi în rest părea bine îngrijită. Tăia valurile afundată, cu cele cinci cale pline ochi.

— Căpitanul ei ne-a confirmat sosirea şi e pregătit să te primească la bord, raportă Jarrett.

— Mulţumesc pentru cursa rapidă, căpitane, spuse Pitt. Ai o nestemată de navă.

— Sunteţi siguri, băieţi, că nu mai puteţi rămâne? îl întrebă Giordino pe Jarrett. Dacă pe *Adelaide* e secetă, s-ar putea să dau o fugă după bere.

— Îmi pare rău, dar trebuie să ajungem în State în treizeci şi şase de ore. Jarrett le strânse mâna ambilor bărbaţi. Am

comandat să vă fie pregătită şalupa noastră. Baftă şi să fiţi în siguranţă.

Plugrad îşi avea contingentul de Pază de Coastă pregătit când Pitt şi Giordino ajunseră pe punte. Se urcară cu toţii într-o şalupă acoperită şi fură duşi la vrachier, unde o scară de bord fusese coborâtă pe o parte a navei. Bărbaţii lui Plugrad săriră pe platformă şi se căţărară pe scară, fără să pară îngreunaţi de armele şi pachetele de douăzeci şi şapte de kilograme pe care le cărau. Pitt îi făcu din mână pilotului şalupei când o părăsi şi-l urmă pe Giordino pe scară.

Doi membri morocănoşi ai echipajului, purtând salopete nepotrivite şi bocanci negri, îi întâmpinară pe punte.

— Cabinele dumneavoastră sunt pe aici, spuse unul dintre ei, îndreptându-se către suprastructura de la pupa. Căpitanul va veni să vă vadă în douăzeci de minute în sala de mese a navei.

Cei doi membri ai echipajului conduseră alaiul spre pupa, iar motoarele navei huruiră la turaţie mai mare, nava masivă reluându-şi viteza. În timp ce erau conduşi la cabinele lor de la nivelul al doilea al suprastructurii, Giordino privi în urmă spre *Fortitude,* care gonea către nord-est, şi deodată simţi că-i e poftă de o bere.

Căpitanul vasului *Adelaide* nu era nici pe departe aşa cum s-ar fi aşteptat Pitt să fie. În loc de căpitanii serioşi şi cu experienţă care comandau de obicei navele mari comerciale, căpitanul de pe *Adelaide* era un bărbat tânăr, slăbuţ şi cu ochi nervoşi. Intră în sala de mese şi-i privi rece pe Pitt, pe Giordino şi pe Plugrad înainte să le strângă mâna şi să se aşeze la masă cu ei.

— Numele meu este Gomez. Mi s-a spus că vă aşteptaţi la o tentativă de deturnare. Dacă era îngrijorat de veştile primite, nu i se citea pe faţă.

— Am descoperit un tipar privind unele atacuri în Pacific, spuse Pitt. Toate navele transportau pământuri rare, la fel ca şi încărcătura de aici.

— Trebuie că sunteţi dezinformaţi, spuse Gomez. Nava asta este plină de rocă de mangan.

— Mangan? întrebă Giordino. N-aţi încărcat un transport de monazit în Perth?

— Am pornit din Perth, dar încărcătura noastră este mangan.

— Sediul companiei voastre, spuse Pitt, a spus altceva.

Gomez scutură din cap.

— O greşeală. Declaraţia electronică de expediţie trebuie să se fi confundat cu una a altui vas al companiei. Se mai întâmplă. O *să* apelez nava care v-a adus să vină să vă ia.

— Imposibil, spuse Pitt. *Fortitude* are propriul program pe care trebuie să-l respecte.

— Şi-n plus, spuse Giordino, s-ar putea să nu fim singurii dezinformaţi.

— Corect, spuse Plugrad. N-aş vrea să-mi retrag oamenii şi apoi să aflu mai târziu că aţi dat de bucluc. Ar trebui să rămânem la bord până când acostaţi în Long Beach, aşa c-o să ne urmăm planul.

— Foarte bine, spuse Gomez iritat. Vă rog să vă limitaţi la puntea principală şi la cabinele de la nivelul al doilea.

— Eu şi Al vom face cu rândul pe punte şi vom păstra legătura cu locotenentul în cazul în care vom întâlni un alt vas.

Gomez observă tonul hotărât al lui Pitt şi dădu din cap în semn de aprobare.

— Cum doriţi. Dar pe puntea de control nu va intra nici un

bărbat înarmat. Gomez se ridică de la masă. Trebuie să mă întorc la îndatoririle mele. Bine aţi venit la bord. Sunt convins că vă veţi bucura de un voiaj liniştit şi de rutină.

După ce Gomez plecă, Giordino îi privi pe Pitt şi pe Plugrad scuturând din cap.

— Ei, bine, ce părere aveţi? Nici urmă de pământuri rare şi un căpitan ţâfnos şi fără experienţă ca singură distracţie până la destinaţie.

— Nu putem face prea multe acum, spuse Pitt. Şi dacă ne-am înşelat, liniştea şi rutina nu-s tocmai o variantă rea.

Adevărul era că Pitt fusese în alertă încă de când păşise la bordul navei *Adelaide.* Era ceva nelalocul lui cu echipajul şi căpitanul. Fusese la bordul a numeroase nave de marfa ca să ştie că echipajele erau formate din tot felul de oameni, iar o primire rece nu era în sine nimic neobişnuit. Doar circumstanţele o făceau să pară ciudată. În faţa unei situaţii cu potenţial letal, echipajul ar fi trebuit să fie bucuros de manevra de securitate sau, în cel mai rău caz, măcar intrigat. Când au ajuns pe navă, Pitt şi oamenii lui au fost trataţi în schimb ca o bătaie de cap. Membrii echipajului păreau să fie atenţi la fiecare mişcare pe care o făceau, deşi refuzau să se angajeze chiar şi în conversaţii banale.

Pe punte, Pitt şi Giordino erau daţi la o parte sau ignoraţi, tentativele lor de a afla informaţii fiind întâmpinate de urechi astupate şi buze strânse. Gomez abia dacă băga de seamă că erau acolo şi refuza să cineze cu Pitt, hibernând în cabina lui când nu era de serviciu.

În timpul celei de-a doua seri la bordul navei, Pitt se plimba pe punte, ignorat de ceilalţi, ca de obicei. Cu puţin timp înainte să se încheie cartul de la miezul nopţii, un membru al echipajului îşi făcu apariţia şi-l abordă pe Gomez vorbind în şoaptă în timp ce privirea îi era aţintită asupra lui Pitt.

Supraveghind ecranul radarului, Pitt observă un vas în faţa lor care mergea pe un curs similar. Se apropie de ecran să vadă înregistrarea AIS a navei. Sistemul de identificare automată, un program prin satelit obligatoriu pentru toate navele comerciale de peste trei sute de tone, oferea date despre destinaţie, viteză şi identitate pentru toate navele de acest fel care se aflau pe mare. Dar pentru nava care se afla acum pe radar nu era nici un afişaj AIS.

— Nu are AIS-ul deschis, îi spuse Pitt lui Gomez. Pare un pic ciudat.

— Se mai pierde câteodată semnalul, spuse Gomez. Sau ar putea fi un vas militar. Nu înseamnă nimic.

Căpitanul se apropie de timonier, îi şopti ceva la ureche şi apoi se mută în partea opusă a punţii. Pitt îl ignoră pe căpitan şi-şi păstră atenţia asupra vitezei şi cursului navei *Adelaide.* Nu fu surprins să vadă că nava misterioasă încetini cu un nod sau două până când dispăru de pe radar.

Patruzeci de minute de tensiune tăcută trecură înainte ca Girodino să dea buzna pe punte pentru a-l înlocui pe Pitt.

— Navigăm pe ape fericite în seara asta?

— Navigăm pe valuri de isterie.

Pitt, pregătindu-se să plece, îi raportă încet întâlnirea cu nava de mai devreme. Un nou timonier sosi să-l înlocuiască pe cel care îşi încheiase cartul, dar Gomez rămase de strajă. Când Pitt dădu să plece de pe punte, mai aruncă o privire către radar. Ceva îi atrase atenţia şi ezită, studiind numerele. Era cursul destinaţiei. Nava schimbase subit cursul dinspre est-nord-est către est-sud-est.

— De ce ne îndreptăm către sud-est? întrebă Pitt.

— Este un curent puternic frontal pe latitudinea asta, spuse Gomez. Vom coborî sub el o zi sau două pentru a menţine viteza, apoi reajustăm cursul către Long Beach.

Curentul nordic ecuatorial era undeva la sud de poziţia lor, după cum ştia Pitt, dar nu îl contrazise pe căpitan. Se întoarse şi-i aruncă lui Giordino o privire sceptică.

— Cred că mă retrag. Ne vedem la următorul cart.

Pitt ieşi, în cele din urmă, de pe punte şi coborî pe scara de tambuchi. În loc să se oprească la al doilea nivel ca să meargă în cabină, continuă să coboare pe puntea principală pentru aer curat. Când ajunse acolo, dădu peste Plugrad care alerga spre scara de tambuchi. Locotenentul Pazei de Coastă avea o privire agitată.

— Te-ai trezit devreme, spuse Pitt.

— Încerc să găsesc doi dintre oamenii mei care nu s-au prezentat pentru apel. Nu i-ai văzut pe punte?

— Nu. Îţi sugerez sala de mese. S-or fi dus probabil după cafea ca să poată rezista.

Plugrad bombăni în semn de mulţumire şi se îndreptă către

sala de mese.

Afară, pe punte, Pitt descoperi răcoarea nopţii şi o briză proaspătă care fremăta la travers de babord. După câteva ore petrecute pe puntea de control neprietenoasă, aerul oferea împrospătare. Pitt îşi dezmorţi picioarele plimbându-se pe puntea lungă şi deschisă, oprindu-se la proră şi privind peste bord. O lumină palidă apăru scurt în faţă la orizont, dispărând şi reapărând când *Adelaide* se ridica şi cobora cu mişcarea ondulatorie a mării. Vasul misterios era încă acolo, chiar în faţă, la limita vizibilităţii atât pentru ochi, cât şi pentru radar.

Pitt privi câteva minute, convingându-se că celălalt vas îşi păstra poziţia, apoi merse agale către ruf. Se opri când trecu de cala din faţă, observând nişte resturi pe punte. O parte din încărcătura de mangan se vărsase lângă capacul gurii de magazie în timpul încărcării. Pitt ridică o bucată de mărimea unui pumn şi o ţinu în dreptul unui bec din apropiere. Argintie la culoare, roca părea să fie identică cu monazitul pe care-l găsise în Chile la bordul lui *Tasmanian Star.*

Gomez minţea despre mangan, dar de ce? Şi de ce se purta echipajul atât de ciudat? Şi ce era cu nava din faţa lor? Un sentiment de nelinişte îl izbi pe Pitt fix în stomac.

Plugrad. Trebuia să-l alerteze pe Plugrad.

Pitt o apucă spre pupa, dar îngheţă când câteva siluete îşi făcură apariţia din ruf. Pitt se ascunse lângă cel mai apropiat capac de bocaport şi privi cum cei doi bărbaţi târau un al treilea între ei. Traversară puntea lateral, trecând pe sub o lumină puternică. Pentru o secundă, Pitt reuşi să vadă că ambii bărbaţi erau membri ai echipajului şi erau înarmaţi. Bărbatul amorţit dintre ei era Plugrad, care avea pe frunte o pată de sânge proaspăt.

Îl târâră în partea stângă a punţii, unde descuiară o uşă şi-l aruncară înăuntru. Odată ce dispărură din câmpul vizual, Pitt traversă puntea şi alergă spre pupă, spre partea opusă a suprastructurii. Se grăbi pe scara de tambuchi şi ieşi la nivelul al doilea, alergând către cele patru cabine ale echipei Pazei de Coastă.

Bătu la prima uşă şi o deschise, dar nu găsi pe nimeni înăuntru. Când găsi şi cea de-a doua cabină goală, începu să se teamă de ce era mai rău. Şi ultimele două cabine erau tot goale. Întreaga echipă a Pazei de Coastă fusese neutralizată în linişte.

Pitt ieşea din a patra cabină când auzi şoapte pe coridor. Intră înapoi în cabină şi se strecură în spatele uşii deschise.

Prin crăpătură, privi cum doi membri ai echipajului, înarmaţi, se strecurară pe hol şi se opriră în faţa cabinei lui Pitt. Îşi pregătiră armele, apoi unul învârti mânerul uşii şi amândoi dădură buzna înăuntru. Găsind cabina goală, se întoarseră pe coridor, vorbind în şoaptă unul cu celălalt în spaniolă. Unul tropăi către scara de tambuchi, în timp ce celălalt mai zăbovi. Mişcându-se încet, se îndreptă către capătul opus al coridorului şi intră cu grijă în cabina lui Giordino. Negăsind pe nimeni nici acolo, îşi croi drum înapoi, verificând celelalte cabine.

Pitt îşi ţinu respiraţia când mercenarul se apropie de locul în care stătea ascuns. Ţeava unei puşti de asalt trecu de uşă când individul făcu un pas în cabină. Pitt aşteptă o secundă, apoi ţâşni din locul în care se afla. Împingând uşa cu toată forţa, îl zdrobi pe acesta de peretele etanş de compartimentare. Încă având în mână bucata de rocă, îl lovi pe bărbat în lateralul capului cu ea. Bărbatul îşi pierdu cunoştinţa şi se prăbuşi pe podea înainte să găsească trăgaciul armei.

Pitt îl trase cu totul în cabină şi aşteptă să-l audă pe partenerul lui. Neauzind nimic, luă arma AK-47 şi ieşi pe hol, închizând uşa în urma lui. Ajunse la scara de tambuchi şi era cât pe ce să coboare treptele să-l elibereze pe Plugrad când auzi un foc de armă.

Împuşcătura părea să vină de deasupra. Dacă fusese trasă pe puntea de control, atunci însemna un singur lucru – Giordino.

Pitt schimbă direcţia şi urcă în grabă treptele cât de silenţios putu. Când ajunse pe punte, se opri şi trase cu ochiul pe lângă uşă. Luminile fuseseră reduse pe timp de noapte, întunecând puntea, cu excepţia celei care venea de la câteva monitoare. O consolă din apropiere obstrucţiona mult din ceea ce vedea, dar părea să fie linişte. Poate că împuşcătura venise din altă parte. Zărindu-l doar pe timonier, înaintă încet în încăpere.

— Domnule Pitt, se auzi vocea lui Gomez. Mă gândeam eu că aveai să vii după prietenul dumitale. Căpitanul, care era ghemuit, se ridică, ţinând ferm un pistol aţintit nu către Pitt, ci către podea. Pitt se apropie şi văzu că Gomez avea arma aţintită către Giordino, care zăcea pe podea ţinându-se de un picior.

Lasă arma, spuse Gomez, ori veţi muri amândoi.

Pitt zări o mişcare cu coada ochiului. Pistolarul de mai

devreme, apăru din spatele unei alte console, cu un AK-47 îndreptat către spatele lui Pitt.

Când Pitt îşi mută privirea de la prietenul lui rănit la Gomez, ochii îi ardeau de mânie. Fără să scoată vreun cuvânt, lăsă arma să cadă pe podea.

Preşedintele rula un trabuc neaprins între degetul mare şi cel arătător.

— De ce? întrebă pe un ton iritat. De ce ar stopa chinezii deodată exportul de pământuri rare?

O linişte inconfortabilă cuprinse Biroul Oval.

— Pot presupune că este doar pentru a obţine un avantaj, spuse secretarul de stat. Ceva ce pot folosi în negocieri pentru a contracara presiunile şi ca să ne ajute în comerţul cu Iranul sau în privinţa refuzului lor de a lăsa yuanul să se aprecieze.

— Ţi-au spus asta?

— Nu, ministrul de externe a indicat doar că este o măsură de „necesitate strategică”.

— Desigur, spuse vicepreşedintele Sandecker. „Necesitatea de a ne paraliza economia”. Un mare amator de trabucuri chiar el, privi trabucul lung şi subţire al preşedintelui cu invidie.

— Este o mutare de-a dreptul îndrăzneaţă, spuse secretarul de stat. M-aş fi aşteptat la nişte negocieri vizavi de problemă, dar chinezii joacă la fel ca Vestul.

Preşedintele se întoarse către consultantul lui pe probleme de securitate naţională, o femeie cu părul negru ca pana corbului, pe nume Dietrich.

— Cât de tare ne va afecta?

Peste nouăzeci la sută din importurile noastre de pământuri rare provin din China, spuse ea. Din punct de vedere comercial, va afecta drastic un număr de industrii, în special pe cea electronică şi pe cea de energie alternativă. Aproape fiecare industrie de înaltă tehnologie din ţară va avea de suferit.

— Vorbim doar de preţuri mai mari? întrebă Tom Cerny. Preţurile care vor urca foarte rapid reprezintă doar prima consecinţă. Până vor fi găsite căi pentru a rezolva situaţia, produsele voi fi în număr tot mai mic, sau chiar de negăsit. Oricum ar fi, cercetare va dispărea şi odată cu ea şi slujbele. Ceea ce ar putea arunca economia înapoi într-o recesiune gravă.

— Şi alte surse de pământuri rare? întrebă preşedintele. Ştiu că avem mina aia din California. Spune-mi că nu sunt chinezii singura variantă rămasă.

— Mina Mountain Pass şi-a început producţia acum câţiva ani

şi tocmai ce-şi mărea capacitatea, spuse Dietrich, dar un incendiu recent a distrus unitatea de prelucrare a minereului extras. Este, practic, închisă pentru o perioadă nedeterminată, probabil doi ani. Asta era singura noastră sursă locală.

— A investigat cineva cauza incendiului? întrebă Sandecker.

— S-a crezut că a fost un accident, dar acum proprietarii au solidul FBI-ul pentru a investiga dacă poate fi vorba despre o incendiere premeditată.

— Şi alte surse din afară? întrebă preşedintele.

O mică parte vine din importuri din alte ţari, în afară de China, spuse Dietrich. Australia a fost principala sursă de rezervă, cu completări de cantităţi mici din Rusia, India şi Malaysia. Dar mă tem că şi acolo e o problemă. Principalul producător australian a anunţat o închidere temporară cauzată de un program de extindere.

— Preşedintele strivi trabucul în scrumieră.

Deci am rămas să fluierăm în vânt în timp ce economia noastră se duce de râpă?

Dietrich confirmă în tăcere.

— Mi-e teamă că avem prea puţin spre deloc control asupra situaţiei.

— Şi asta nu-i nimic, spuse Sandecker. Lipsa asta loveşte destul de tare în tehnologiile noastre cheie de apărare.

— Vicepreşedintele are dreptate, confirmă Dietrich.

— Care-s efectele? întrebă preşedintele.

— Marina militară e lovită rău, spuse ea. Sistemul de propulsie pentru distrugătoarele de clasă Zumwalt şi noile crucişătoare nedetectabile se bazează foarte mult pe elemente de pământuri rare, aşa că aceste programe vor fi oprite. Aştept un raport de la aviaţie, dar mi s-a spus că şi acolo este un impact major asupra programului de avioane de luptă nedetectabile şi alte câteva programe de dezvoltare a sateliţilor.

— Vorbim despre programe cărora le sunt alocate bugete de miliarde de dolari, spuse Cerny.

— Deci chinezii ar putea să profite de pe urma monopolului lor asupra producţiei de metale rare ca o metodă de a recupera teren din punct de vedere militar, spuse preşedintele.

Toate capetele din încăpere schiţară gesturi de încuviinţare.

— Dar dacă le spunem chinezilor că stoparea exporturilor este inacceptabilă?

Secretarul de stat se foi pe scaun.

— Nu cred că va funcţiona, domnule. Conducerea chineză nu va reacţiona bine la ameninţări. Dacă ne lansăm într-un război comercial, noi vom avea cel mai mult de pierdut. Şi dacă se opresc din achiziţionarea titlurilor de valoare, ar crea probleme şi mai grave.

— Deci ne confruntăm cu o criză economică în cel mai nepotrivit moment, conchise preşedintele. Şi-n plus, sacrificăm avantajele militare întârziind următoarea clasă de distrugătoare, de avioane de luptă şi de sateliţi de spionaj.

— Şi mai există o victimă, spuse Sandecker. Se apropie de preşedinte şi vorbi şoptit.

— *Sea Arrow.*

Preşedintele încuviinţă.

— Desigur.

Preşedintele merse la biroul lui şi privi pe ferestrele înalte din spatele lui vreme de câteva minute. Când se întoarse cu faţa la ceilalţi, vorbi pe un ton calm şi resemnat.

— Aflaţi ce vor chinezii, spuse, şi daţi-le.

Deturnarea motorului lui *Sea Arrow* produse activarea imediată a unei vânători la nivel naţional. Blocaje ale poliţiei se aflau pe fie care drum important şi autostradă care duceau la nord sau la sud de Washington. Echipe ale FBI-ului erau instalate în toate aeroporturile din apropriere şi în toate porturile de pe Coasta de Est, pe unde presupuneau analiştii că ar fi putut fi strecurat motorul afară din ţară. Pază suplimentară fusese instalată chiar şi la punctele din nord-est de trecere a graniţei cu Canada.

Şi cu toate astea, motorul nu avea să fie găsit în nici unul dintre acele locuri. Fusese dus spre vest, departe de porturile şi aeroporturile principale şi dincolo de Appalachia rurală, ascuns într-un camion cu baloturi de paie. Intrând în Lexington, Kentucky, Pablo încetini, fiind atent la fiecare maşină de poliţie care trecea.

Ann era exilată în spatele cabinei, cu o încheietură legată de cadrul scaunului. Se putea întinde doar parţial pe scaunul îngust, dar trebuia să stea aplecată într-un unghi ciudat ca să poată privi pe geam. Călătoreau în linişte. După ce Pablo ignoră prima ei salvă de întrebări, decisese că era mai bine să-şi păstreze energia. Trebui să se gândească un pic, dar, în cele din urmă, legă furtul planurilor *Sea Arrow* de aparatul mare ascuns în remorcă. Trebuia să fie noul motor de propulsie al submarinului.

Pablo era încântat de timpul pe care-l făcuse, acoperind şase sute patruzeci şi trei de kilometri în şapte ore, înainte de a trage pe un drum lăturalnic şi liniştit şi de a o lăsa pe Ann să-şi dezmorţească picioarele. La scurt timp după aceea, intrară în Lexington, unde găsi un popas pentru camioane şi parcă la o pompă de gaz îndepărtată. După ce umplu rezervorul camionului, deschise uşa cabinei şi o privi pe Ann.

— Vrei să mănânci ceva?

— Da, te rog, spuse ea. Mi-e foarte foame.

— Mă întorc imediat. Trânti uşa şi-o încuie.

Ann îl privi cum trecu de câteva pompe de gaz şi cum intră în clădirea de la popas. Cercetă parcarea, căutând ajutor. Era târziu şi zări doar o persoană în apropiere, un şofer de camion cu barbă, care spăla parbrizul vehiculului lui la vreo zece metri

mai încolo.

Se agită dând din mână şi strigă cât o ţinură plămânii. Dar cabina antifonată şi geamurile colorate o făceau aproape invizibilă, iar strigătele ei înfundate trecură neauzite peste motorul care mergea la ralanti. Încercă să ajungă la claxonul camionului, dar nu reuşi a se întindă suficient. Bărbatul urcă în camionul lui şi plecă, fără să audă strigătele lui Ann.

Căută ceva pe care să poată folosi ca armă. Dar interiorul cabinei, chiar şi în torpedo, era curat, cu excepţia unei hărţi şi a unui laptop care se aflau pe locul din faţă.

Întinse mâna liberă şi luă computerul deschizându-l. Cât se încărcă, privi pe fereastră. Pablo se afla la casă, plătind cumpărăturile. Avea puţin timp la dispoziţie să trimită un mesaj de ajutor, asta dacă popasul pentru camioane avea Wi-Fi.

Îşi ţinu respiraţia cât se aprinse încet ecranul laptopului. După o eternitate, o fereastră se deschise întrebând-o dacă voia să se conecteze la reţeaua Diesel&Dine.

— Da! zise, apoi apăsă iconiţa. Câteva secunde mai târziu se deschise o pagină de căutare pe internet.

Bucuria ei fu scurtă când privi pe fereastră şi-l văzu pe Pablo ieşind din clădire. Pulsul i-o luă razna în timp ce se gândea ce să facă. N-avea timp să se autentifice pe adresa ei de e-mail sau să trimită un mesaj prin pagina de internet NCIS. O idee disperată îi trecu prin minte. Tastă repede patru litere şi aşteptă un răspuns. Când se deschise o nouă fereastră, rulă până în josul paginii şi găsi un link. Îl accesă, tastă cu viteză un mesaj şi privi pe geam. Pablo era la doar trei metri distanţă.

Degetele îi zburau pe tastatură, oprindu-se cât să apese „Trimite”, când se auzi încuietoarea uşii. Închise laptopul şi-l aruncă pe locul din faţă când Pablo deschise uşa.

Inima îi bătea cu putere şi îşi simţea faţa îmbujorată când el se urcă pe locul şoferului. Acesta se întoarse şi o privi întrebător.

— Şuncă şi caşcaval sau ton? Ridică două sendvişuri împachetate.

— Ton, te rog. Expiră şi se întinse după unul dintre sendvişuri.

Pablo ieşi înapoi pe autostradă, mâncând în timp ce conducea.

Pauza îl relaxase şi întoarse, în sfârşit, scurt capul peste umăr şi vorbi cu Ann.

— Eşti îndrăgostită de mine, spuse el rânjind.

— Ce?

— Da, trebuie să fii îndrăgostită de mine. Altfel de ce ai tot apărea?

— N-am cerut să merg în călătoria asta, spuse ea. Lasă-mă, te rog, să plec.

Pablo izbucni într-un râs puternic.

— Eşti prea deşteaptă ca să te las să pleci... şi prea drăguţă ca să te omor.

Ann simţi o senzaţie instantanee de repulsie, dar alimentă conversaţia în continuare.

— Cari acolo motorul pentru *Sea Arrow*?

— Poate.

— De ce i-ai ucis pe bărbaţii care te-au ajutat să-l furi?

Şi-au făcut treaba şi ştiau mai mult decât era nevoie. Cred că ai pus suficiente întrebări deocamdată. Deschise radioul şi ridică volumul după ce găsi un post de bluegrass[14].

Traversară dealurile din partea vestică a statului Kentucky, ascultând ritmurile săltăreţe ale lui Flatt şi Scruggs. Patru ore mai târziu, intrară în Paducah. Pablo opri la o benzinărie de la marginea oraşului şi dădu un telefon. În doar câteva minute, îşi făcu apariţia o camionetă veche, condusă de un bărbat plin de tatuaje, care escortă camionul cu baloturi de paie până la marginea râului. Un remorcher şi un şlep încărcate cu containere de transport maritim erau ancorate la docul din lemn erodat. Pablo trase camionul de-a lungul şlepului întunecat şi opri.

Era trecut bine de miezul nopţii, iar zona era înfricoşător de liniştită. Pablo detaşă platforma remorcată şi conduse camionul într-un loc din apropiere. Până să se întoarcă, bărbatul tatuat montase cabluri în jurul remorcii şi o urca pe şlep cu ajutorul unei macarale aflate pe marginea docului. Pablo sări la bordul şlepului şi ajută la fixarea remorcii pe punte, înainte să se întoarcă la cabină după Ann.

Se prefăcu moleşită când el o eliberă din cadrul scaunului şi-i legă înapoi mâinile în faţă. Observă pentru prima oară că în cătuşe era încorporat un senzor. Pablo o trase din camion şi o conduse către doc.

Luminile oraşului Paducah străluceau de-a lungul malului

[14] Muzică populară americană veche cu influenţe jazz şi blues (n. tr.).

râului Ohio, care părea un curent întunecat de melasă. Pablo o ţinea strâns de braţ în timp ce o conducea către remorcher. Vasul uzat era fixat la mijlocul pupei şlepului, gata de a fi ghidată în jos pe râu. Accesul pe remorcher se făcea printr-o schelă subţire care se întindea pe deasupra apei. Ann ezită să traverseze până când Pablo o împinse uşor.

Nu-i era teamă să traverseze schela îngustă, ci îi era teamă de ce o aştepta. Mai întâi încătuşată într-un camion, apoi într-un remorcher şi apoi cine ştie unde? Oriunde ar fi fost dusă, se temea cel mai tare de momentul în care aveau să-i fie scoase cătuşele. Şi această frică fu cea care o determină să reacţioneze.

Se pregăti mental şi trase adânc aer în piept când Pablo o împunse din nou. Făcându-se că se împiedică, făcu doi paşi pe schelă şi se lăsă în genunchi. Ţâşnind în faţă, făcu un pas săltat. Schela se curbă, oferindu-i avânt suplimentar şi se aruncă rapid peste bară.

Pablo se întinse după ea, dar nu văzu decât o gleznă zburând. Ann întinse braţele şi plonjă în râu, lăsând în urmă doar câţiva stropi şi dispărând în apa întunecată şi nămoloasă.

Chesonul auxiliar de depozitare de pe *Adelaide* era un cuptor încins, întunecat, tocmai bun pentru diavol. Pitt detecta mirosul de carne în putrefacţie combinat cu sudoare, când uşa bulonată se deschise şi el împreună cu Giordino fură aruncaţi înăuntru sub ameninţarea armei. Se străduise să ducă greutatea prietenului lui rănit până pe puntea principală, chinuindu-se să nu se prăbuşească sub el. Observă o prelată în cheson şi îl aşeză pe Giordino cu grijă pe ea în timp ce uşa fu trântită şi încuiată în urma lor.

— E vreun medic printre voi? întrebă Pitt. Privi către echipa Pazei de Coastă care stătea cuibărită în apropiere.

Un bărbat tânăr se ridică şi-şi croi drum încet către Pitt.

— Simpson parcă, nu? întrebă Pitt.

— Da, domnule. Pot ajuta. Îngenunche lângă Giordino, observând repede balta de sânge de sub piciorul drept. A fost împuşcat?

— Da, spuse Pitt şi sfâşie un crac al pantalonului lui Giordino. A pierdut mult sânge.

Simpson privi rana de pe partea exterioară a coapsei lui Giordino şi aplică presiune cu palma.

— Am nevoie de ceva ca să bandajez.

Pitt îşi scoase cămaşa şi rupse mânecile sfâşiindu-le în fâşii lungi Cineva le dădu o sticlă cu apă, pe care medicul o folosi ca să cureţe rana. Luă una dintre fâşii şi o împachetă într-o compresă. O puse pe rană şi o legă cu fâşiile rămase.

Giordino deschise ochii şi privi în sus.

— Unde mergem?

— Să luăm nişte bere, răspunse Pitt. Trage un pui de somn şi te trezesc eu când o punem la gheaţă.

Giordino îi aruncă un zâmbet în colţul gurii, apoi adormi.

Simpson îl acoperi cu o parte a prelatei şi-l luă pe Pitt deoparte.

— Are noroc. Au fost două răni, ceea ce înseamnă că glonţul a ieşit pe partea cealaltă. Cel mai probabil n-a nimerit osul. Dar trebuie să-i fi atins artera femurală şi de aici tot sângele. E posibil să intre în şoc din cauza sângelui pierdut, aşa că va trebui să-l supraveghem.

— E un ţap bătrân şi călit, spuse Pitt.

— Deocamdată ar trebui să fie bine. Problema lui cea mai mare va fi să nu facă infecţie în mizeria asta.

Pitt văzu în lumina obscură că Simpson avea o vânătaie pe obraz.

— Ce ai păţit?

— Au sărit pe mine pe coridor când mă îndreptam spre schimbul meu. Nemernicul m-a lovit cu un lanţ. Am fost mai norocos decât unii dintre băieţi.

Pitt se uită de jur-împrejur prin cheson, luminat de o singură lampă care pâlpâia agăţată de tavan. Echipa Pazei de Coastă stătea în apropiere, iar un alt grup, adevăraţii membri ai echipajului *Adelaide,* era împrăştiat prin partea din spate a compartimentului. Două forme alungite, învelite cu prelata într-o margine, erau sursa mirosului groaznic.

— Căpitanul şi un alt bărbat, spuse Simpson. Ucişi în atac înainte să apărem noi.

Pitt dădu aprobator din cap, apoi îşi îndreptă atenţia către echipa Pazei de Coastă. Toţi aveau răni şi vânătăi. Plugrad stătea printre oameni cu spatele la peretele etanş şi cu o privire goală.

— Cum e Plugrad?

— L-au lovit pe locotenent în cap destul de tare, spuse Simpson. Are o contuzie, dar în rest pare să fie bine.

Pitt traversă încăperea până la celălalt grup. Păreau să fie obosiţi, dar teferi. Un bărbat cu umeri laţi şi cu o mustaţă stufoasă şi cenuşie se ridică şi se prezentă.

— Frank Livingston, marinar de bord, spuse el cu un accent australian proeminent. Cum e tovarăşul dumitale?

— Împuşcat în picior. A pierdut ceva sânge, dar medicul spune că va fi bine.

— Îmi pare rău că n-am putut ajuta. Şeful nostru de echipaj era şi medic. Zace acolo cu căpitanul, spuse arătând către trupurile acoperite de prelată.

— Cum au luat nava?

— Un cargobot rapid a venit pe cartul de noapte acum trei nopţi. A oprit chiar de-a lungul navei, de l-a speriat de moarte pe timonier, când n-au răspuns la apelul radio, căpitanul a ieşit pe punte împreună cu şeful de echipaj. Nava a acţionat nu ştiu ce soi de aparat radar de la mijlocul navei, care i-a omorât pe amândoi. Gura i se strânse într-o linie dreaptă. N-am mai văzut

niciodată aşa ceva. Parcă au fost prăjiţi de vii. Imediat după, cargobotul a trimis o echipă pregătită de abordare. Nu puteam face cine ştie ce. Şi de atunci stăm închişi aici.

— Regret că am ajuns târziu, spuse Pitt. Bănuiesc că au fost anunţaţi de sosirea noastră şi au venit mai devreme.

Ochii obosiţi ai lui Livingston fură înflăcăraţi de dorinţa de răzbunare.

— Cine sunt?

Pitt scutură din cap.

— Fac parte dintr-un lanţ despre care credem că a deturnat o serie de vrachiere care transportau pământuri rare.

— Noi suntem încărcaţi cu ceva care se numeşte monazit, spuse Livingston. Cred că după asta au venit. Ai vreo idee încotro se îndreaptă?

Pitt privi de jur-împrejur, asigurându-se că nici unul dintre ceilalţi bărbaţi nu ascultau.

— Credem că transferă de obicei încărcătura pe mare, apoi scufundă navele. Cel puţin două alte vrachiere au avut aceeaşi soartă în apele astea.

Livingston făcu un semn de aprobare, dar nu avea privirea unui om condamnat să moară la bordul unei nave care urma să se scufunde.

— Spune-mi, domnule Pitt, cât de mari erau celelalte vrachiere deturnate?

— Nu prea mari. Erau vrachiere vechi pentru mărfuri solide, în jur de zece mii de tone. De ce întrebi?

— *Adelaide* este clasificată la patruzeci de mii de tone. M-am uitat bine la cargobotul care ne-a abordat înainte de a fi aruncaţi aici. E o nimica toată pe lângă noi, abia dacă duce jumătate din încărcătura noastră.

— Toată încărcătura este monazit?

— Până la ultimul gram. Nu, domnule, nu cred că or să scufunde nava *Adelaide.* Cel puţin nu încă. Ce ducem noi este mult prea preţios.

Pitt îi privi pe bărbaţii răniţi şi traşi la faţă împrăştiaţi peste tot în temniţa urât mirositoare.

— Domnule Livingston, sper din tot sufletul să ai dreptate.

Îi luă doar câteva secunde lui Ann să intre în panică. Lovi apa drept şi dădu din picioare cu putere, cu mâinile întinse în faţă, scufundându-se adânc în râul Ohio. Apa era mult mai caldă decât se aştepta, lejer spre douăzeci şi unu de grade. Ajungând la o adâncime la care se socoti în siguranţă, îşi arcui corpul şi încercă să înainteze lovind cu mâinile. Dar având încheieturile încătuşate, nu reuşi.

Un sentiment imediat de teroare o lovi, care-i spunea că avea să se înece.

— Relaxează-te. Relaxează-te. Relaxează-te, auzi o voce în mintea ei.

Inima îi bătea cu putere şi se forţă să rămână nemişcată şi să plutească dusă de curent câteva secunde. Se calmă şi începu să bată apa cu mâinile legate, înotând ca un căţel, ceea ce avea să o ridice la suprafaţă. Dar în apa neagră precum cerneala, nu mai ştia unde era suprafaţa.

Se lămuri repede când umărul i se frecă de fundul corodat al. şlepului. Se împinse de acesta, îndepărtându-se, rezistând câteva secunde înainte să iasă încet la suprafaţă în răcoarea aerului nopţii.

Curentul era puternic şi se trezi purtată departe de şlep şi de remorcher. Privi în urmă şi-l văzu pe Pablo alergând de-a lungul docului şi cercetând apa. Zări capul lui Ann şi scoase pistolul Glock din toc.

Ann inspiră adânc şi se scufundă imediat. Nu-şi dădu seama dacă trase, dar n-avea nici un sens să i se ofere drept ţintă.

Alunecă mult mai uşor pe sub apă de data aceasta, ţinându-şi respiraţia aproape un minut, în timp ce lovea şi înota în sensul curentului. Când ieşi din nou la suprafaţă, se afla la mai bine de nouăzeci de metri de şlep, bine ascunsă de întuneric. Dar Pablo dispăruse din câmpul ei vizual.

Îşi îndreptă atenţia spre aval, căutând un loc unde să iasă pe mal şi să ceară ajutor. Dar docul era la periferia oraşului şi cel mai apropiat mal era întunecat şi gol. Mai multe luminiţe străluceau la scurtă distanţă faţă pe malul opus, marcând micul oraş Metropolis, din Illinois.

Simţind ademenirea sentimentului de siguranţă, Ann începu să înoate către lumini. Se zbătu vreo câteva minute, luptându-se

împotriva curentului. Apoi realiză că eforturile ei de a ajunge în oraş erau în zadar. Acesta se afla la aproape un kilometru jumate şi curentul avea s-o poarte dincolo de lumini înainte să poată ajunge pe malul celălalt.

Înotatul cu încheieturile legate o obosi rapid, aşa că se răsuci şi se odihni plutind pe spate. Privind cerul, observă o pereche de lumini roşii care clipeau în depărtare. Se răsuci şi le studie – erau luminile de avertizare pentru aeronave. În scurtele momente de luminare, putu observa că erau fixate de o pereche de coşuri de tiraj din beton. Nu puteau să fie decât de la o centrală electrică.

În timp ce plutea dincolo de luminile oraşului Metropolis, îşi croi drum către malul cel mai apropiat, care era întunecat pe o distanţă de vreun kilometru jumătate, iar Ann începu să se simtă singură şi înfrigurată. Dar continuă să urmărească luminiţele roşii care pâlpâiau şi de care se apropia în cele din urmă. Un văl de lumină la baza coşurilor scălda centrala electrică. Luminile erau mult dincolo de mal, dar când Ann trecu de o linie de arbuşti, zări un mic golfuleţ croit dinspre râu către centrală.

Când se apropie de gura golfului, începu să dea din picioare cu putere. Curentul era cât pe ce să o poarte dincolo de intrând, dar reuşi să se elibereze din forţa lui şi pătrunse în apele calme ale golfuleţului. Secţiunea se întindea pe aproximativ jumătate de kilometru până la centrală, unde apa alimenta boilerele de aburi încălzite cu cărbuni.

Epuizată în urma ultimei lupte cu torentul, Ann se îndreptă repede către liman. Se odihni în nămol câteva minute, apoi se trase pe mal şi urcă un ponton care fusese instalat pentru accesul vehiculelor.

Tremura în hainele ude în timp ce urca spre centrala electrică, simţind mirosul de cărbune ars. Când se apropie, numără câteva vehicule parcate în jurul centralei. Din fericire, un paznic de noapte masiv se afla la postul lui. În stânga ei scânteiară luminile unor faruri, şi văzu o camionetă albă ieşind încet din parcare, cu o lumină portocalie licărind pe partea de sus a cabinei. Ann grăbi pasul şi începu să dea din mâinile legate imediat ce crezu că şoferul ar fi putut s-o vadă.

Camioneta prinse viteză şi întoarse pe ponton. Săltă în viteză pe drumul îngust şi opri în faţa lui Ann stârnind un nor de praf.

Ea ridică mâinile încătuşate şi se apropie de geamul şoferului.

— Mă puteţi ajuta, vă rog?

Vocea îi tremură când îl văzu pe Pablo scoţând capul pe geam, fluturându-i în faţă pistolul Glock şi o unitate GPS portabilă conectată la cătuşele ei.

— Nu, dragostea mea, spuse el pe un ton crud. Tu mă poţi ajuta pe mine.

PARTEA A III-A
FUGA DIN PANAMA

Barajul Miraflores

Summer Pitt ridică privirea dintr-un clipboard pe care-l avea în poală şi privi pe geamul acrilic al domului submarinului. Fără să poată zări nimic altceva decât întuneric, sentimentul pe care-l avea era de a fi fost închisă într-un dulap.

— Ce zici de nişte iluminare exterioară? întrebă ea.

Fratele ei geamăn, aşezat la panoul de comandă, acţionă un şir de întrerupătoare. O mulţime de LED-uri strălucitoare se aprinseră, luminând apa neagră ca tăciunele. Dar tot nu se vedeau prea multe dincolo de particulele din apă care treceau prin faţa materialului acrilic. Măcar îi oferea lui Summer un indiciu vizual privind viteza cu care coborau.

— Încă ţi-e frică de întuneric? o întrebă fratele ei.

Summer moştenise pielea strălucitoare şi părul roşu al mamei sale, iar Dirk Pitt îi semăna tatălui. Era de aceeaşi înălţime, subţirel, acelaşi păr negru, ba chiar şi acelaşi zâmbet.

— Aici, ce nu poţi vedea te poate răni, spuse ea. Verifică indicatorul de adâncime pe un monitor de deasupra capului. Ajungem pe fund în cincizeci de metri.

Dirk ajustă rezervoarele de balast pentru a încetini coborârea, potrivind vasul în flotabilitate neutră când fundul apei păru să se ridice sub ei. La adâncimea de nouăzeci de metri, fundul oceanului era o pustietate de culoarea cojii de nucă, populată doar de câţiva peşti mici şi nişte crustacee.

— Falia ar trebui să fie pe o direcţie de zero-şase-cinci gratie, spuse Summer.

Dirk acţionă elicele de manevră ale submarinului, propulsându-l către nord-est. Prin eche simţea un curent de adâncime puternic ce-i lovea în lateral.

— Curentul Agulhas e în plină activitate astăzi. Ar vrea să ne ducă în Australia.

Puternicul curent Agulhas curgea spre coasta estică a Africii. Lângă vârful sudic al Madagascarului, unde Dirk şi Summer se scufundau, întâlnea curentul de est al Madagascarului şi altele care veneau din Oceanul Indian pentru a crea un vârtej neprevăzut.

— Probabil că am plutit în derivă pe o distanţă considerabilă în timpul coborârii, notă Summer, dar dacă ne menţinem direcţia, tot reuşim să trecem de falie. Îşi turti nasul de hublou şi

cercetă fundul oceanului uşor ondulat care se derula pe sub ei. După câteva minute, zări o creastă joasă, proeminentă.

— Asta-i falia noastră.

Dirk urcă uşor şi poziţionă submarinul la trei metri deasupra crestei.

— Gata de înregistrare video.

Summer deschise o pereche de camere montate pe submarin, apoi verifică imaginile încărcate pe monitor.

— Camerele funcţionează, notez începutul, spuse ea. Coboară-ne la falie.

Dirk coborî străpungând apa şi urmărind creasta de pe fundul oceanului. Lucrau în tandem cu o navă NUMA de cercetare care scanase zona înainte cu un sistem sonar cu spectru larg şi examinau linia faliei situate în dreptul coastei Madagascarului în speranţa unei predicţii cât mai bune a felului în care cutremurele creează tsunami. Imaginile înregistrate de submarin aveau să le ofere geologilor aflaţi la bordul navei un reper pentru zona respectivă. Apoi submarinul urmă să fie trimis înapoi cu misiunea de a îngropa senzori minusculi, care să înregistreze cu acurateţe activitatea seismică.

Proiectul presupunea un amestec de abilităţi interdisciplinare, care făcea necesară prezenţa celor doi fraţi. Dirk fusese şcolit în inginerie navală, iar Summer în oceanografie, gemenii moştenind dragostea de mare de la tatăl lor. I se alăturaseră tatălui la NUMA, de doar câţiva ani, dar prinseseră imediat gustul călătoriilor în lume pentru a desluşi misterele mării. Munca lor dădea cele mai bune roade atunci când cei trei colaborau la un proiect, aşa cum se întâmplase recent în Cipru, unde descoperiseră o comoară de artefacte antice asociate cu Iisus.

— Trecem de kilometrul opt al crestei de adâncime, care nu se va sfârşi niciodată, spuse Dirk după două ore de hoinăreală. Presiunea constantă a curentului începuse să-şi spună cuvântul şi simţea cum muşchii braţelor se tensionau.

— Ori te-ai plictisit deja? întrebă Summer.

— Mi-ar plăcea mai mult dacă ar aduce cineva un rechin-balenă. Nu un calamar uriaş prin zonă, răspunse Dirk holbându-se la fundul maro şi neschimbat al apei care se desfăşura în faţa lor.

Urmară creasta încă o oră, până când Dirk începu să se

îngrijoreze în legătură cu rezervele lor de energie din baterii.

— Lupta contra curentului a pus presiune în plus pe motoare. Eu aş sugera să ne gândim să întrerupem curând tura asta.

Summer verifică distanţa pe care-o parcurseseră:

— Ce-ar fi să mai mergem şase sute de metri? Am avea o cifră rotundă, douăsprezece mii.

— S-a făcut.

După ce parcurseră ultima porţiune care le rămăsese, Dirk opri submersibilul, iar Summer opri camerele video. Începu să golească rezervoarele de balast, când Summer îi făcu un semn spre hubloul din faţă.

— Aia-i cumva o epavă?

Dincolo de raza farurilor exterioare, Dirk zări un obiect neclar.

— S-ar putea să fie.

Dădu drumul pompei de balast şi propulsă submersibilul înainte

O masă neagră, impunătoare, ieşi treptat la iveală, dezvăluind forma cocii unei nave. Pe măsură ce se apropiau, restul vasului prinse contur, stând drept pe fund, ciudat de netulburat. Făcând o manevră la doar câţiva metri de fundul oceanului, ajunseră mai aproape de vasul misterios trecând prin partea de mijloc. Vopseaua roşie care acoperea coca se reflecta clar sub farurile submersibilii lui, scoţând la iveală fiecare nit şi fiecare îmbinare.

— Pare că tocmai s-a scufundat, spuse Dirk.

Conduse submersibilul spre o parte a cocii, deasupra balustradei punţii. Acolo, văzură trei trape mari deschise, pe puntea din faţă. Dirk pilotă submarinul spre prora navei, trecând repede peste mai multe compartimente cargo pline doar cu apă sărată. Priviră în jos, spre catargul ascuţit, dar nu văzură pagube la prora. Se întoarseră şi analizară tribordul, până la suprastructura din spate, unde coborâră câteva niveluri până la punte. De la doar câţiva metri distanţă, aruncară o privire pe ferestrele intacte spre o staţie de control goală.

— Se pare că timona a rămas fără mai toate echipamentele electronice, spuse Dirk. Ăsta e un argument bun în favoarea ipotezei cu scufundarea.

— Să sune cineva la Lloyd's, la Londra. N-am mai văzut o epavă în stare absolut impecabilă, ca asta. Trebuie să se fi scufundat recent.

— Nu s-a scufundat de mai mult de câteva luni, judecând

după puţina vegetaţie care s-a format pe ea.

— De ce ar scufunda cineva un cargobot în perfectă stare de funcţionare?

— Greu de spus. Se prea poate să fi navigat contra curentului, să se fi îndreptat spre port pentru o reechipare şi să se fi scufundat din cauza vremii nefavorabile.

Verifică starea bateriilor lor.

— Ar cam fi timpul să ne îndreptăm spre suprafaţă, dar hai să vedem dacă putem să aflăm numele navei ăsteia.

O coli suprastructura cu submersibilul, se îndreptă spre pupa şi trecu de balustradă. Un catarg de steag îndoit atârna mohorât peste balustradă. Culorile de odinioară îi dispăruseră. Când erau la şase metri distanţă de navă, întoarse submersibilul cu faţa spre traversa acesteia şi ajustă înălţimea la care se aflau astfel încât lumina farurilor să cadă pe numele navei.

— Măi, să fie, spuse el, cu o voce scăzută. Până la urmă, chiar a fost scufundat.

Acolo unde se aflaseră cândva numele şi portul de baştină ale navei stătea un zid roşu, simplu, traversat de o fâşie orizontală de rugină Dar cineva răzuise intenţionat locul unde erau însemnele de identificare a navei, trimiţând-o în adâncurile singuratice într-un anonimat complet.

Nava de cercetare *Alexandria* a NUMA era staţionată la şase kilometri când submersibilul atinse suprafaţa, iar Summer chemă prin radio o echipă de recuperare. În timp ce submersibilul plutea, purtat de curent, ea şi Dirk îşi petrecură timpul studiind ţărmurile maronii şi prăfuite din sudul Madagascarului, care păreau să se ridice şi să coboare pe apele agitate.

Alexandria sosi prompt. Coca ei turcoaz, la fel ca a tuturor navelor din flota NUMA, sclipea sub cerul însorit. Un bărbat solid, cu o mustaţă groasă şi un accent texan şi mai gros, direcţiona readucerea submersibilului pe puntea de la pupa navei. Jack Dahlgren deschise chepengul montat în partea din spate a vasului şi le ură bun venit la aer curat lui Dirk şi lui Summer.

— Na, v-aţi bălăcit ca lumea?

— Chiar ne-am bălăcit, spuse Summer, ţinând în mână un hard disk portabil. Am obţinut nişte imagini excelente ale crestei şi ar trebui să putem identifica principalele puncte de inserţie pentru senzorii de la sol. Trecu de el urcând la bord. Se grăbi să-l găsească pe geologul marin de pe navă, ca să analizeze împreună imaginile de pe fundul oceanului.

— Mă gândesc că asta presupune pregătiri imediate pentru o nouă scufundare? întrebă Dahlgren, cu o faţă lungă.

Dirk îl bătu pe umăr.

— Mă tem că aşa e, prietene.

Dirk îl ajută pe Dahlgren să scoată cutiile cu bateriile care alimentau submersibilul, schimbându-le cu unele noi, proaspăt încărcate. În timp ce ei lucrau pe puntea de la pupa, o barcă mare de patrulă apăru pe ţărm. În timp ce barca ocolea cu cercuri largi nava *Alexandria,* doi oameni îmbrăcaţi în haine lejere studiau nava de cercetare, cu expresii de neplăcere pe feţe. Când *Alexandria* plecă de acolo, barca de patrulă se grăbi înapoi spre ţărm.

— Mă-ntreb ce-or avea de gând băieţii ăia, zise Dahlgren.

— Nu prea păreau reprezentanţi oficiali ai guvernului.

Dirk privi spre ambarcaţiunea ce se îndepărta şi spre linia ţărmului, din depărtare.

— Eu am avut impresia că pe-aici coasta e ca un deşert.

— A trecut un cargobot mic prin apropiere cât eraţi jos. Părea

că se îndrepta spre ţărm, deci trebuie să fie un soi de port prin apropiere.

Terminară de schimbat bateriile şi făcură nişte verificări de siguranţă foarte amănunţite, apoi plecară spre unul dintre laboratoarele navei ca s-o găsească pe Summer. Adunase o ladă de senzori mici de sol, alimentaţi cu baterii, care să detecteze orice mişcare de pe falie. Fiecare senzor era închis într-o canistră din inox din care ieşea un steguleţ portocaliu.

— Am făcut analiza într-un loc perfect, spuse Summer. Ce vrem în continuare e să îngropăm zece senzori, la cinci sute de metri distanţă între ei, pe acelaşi traseu. Se întoarse spre Dahlgren.

— Ne puteţi lăsa la acelaşi punct de plecare?

— Mănânci, calule, ovăz? Voi mergeţi şi faceţi-vă comozi în submersibilul meu, până nu vă las în urmă fără el.

Ieşi valvârtej din laborator, îndreptându-se spre punte să se consulte cu căpitanul.

— Ce are de-i aşa sensibil? întrebă Summer.

— Am făcut greşeala să-i spun despre epava pe care-am găsit-o, spuse Dirk. S-a supărat c-am găsit-o cu submersibilul lui şi fără el.

Summer ridică din umeri.

— Băieţeii şi jucărioarele lor.

Summer luă senzorii şi-i duse spre un coş ca o cuşcă fixată de partea din faţă a submersibilului. Odată prinşi, urcă în submersibil şi i se alătură fratelui ei, care revizuia procedura dinaintea scufundării.

Dahlgren apăru câteva minute mai târziu şi băgă capul prin trapă.

— Io-s gata când sunteţi şi voi, zise el.

— Suntem pregătiţi pentru lansare, spuse Dirk. Vezi să pregăteşti două beri reci pentru când ne întoarcem.

— Sigur, dar sunt şanse mari să fie goale şi reci. Altceva?

— Da. Vezi ce spun datele noastre despre epavele din sudul Madagascarului din ultimii cinci ani.

— Asta chiar pot să fac. Explorare plăcută.

Dahlgren închise trapa şi trecu submersibilul peste pupa navei *Alexandria.* Aşteptă până când un apel prin radio de pe punte confirmă că erau la punctul de debarcare stabilit, apoi coborî submersibilul. Odată desprins cârligul, Dirk primi

aprobarea de a inunda rezervoarele de balast, iar submersibilul galben se strecură sub valuri.

Fundul oceanului îşi făcu apariţia câteva minute mai târziu, iar Dirk conduse submersibilul pe traseul anterior, spre nord-vest. De data aceasta, merseră mai puţin de cincizeci de metri înainte să traverseze culmea pe care-o cunoşteau bine.

— Tot respectul pentru Jack, spuse Summer. S-a descurcat aproape perfect prin curenţii ăştia.

— Să dăm drumul primului senzor? întrebă Dirk. De fapt, ar trebui să mergem vreo treizeci de metri spre est ca să dăm de prima noastră urmă.

Dirk făcu ajustările. Îndreptă submersibilul spre o parte a fundului oceanului alăturată culmii, şi porni propulsoarele pentru a linişti norii de sedimente pe care-i stârniseră. Summer preluă controlul, activând o pereche de braţe robotice articulate. Săpă un şanţ vertical pe fundul oceanului cu un braţ, apoi se folosi de celălalt ca să prindă un senzor din coş. Introduse senzorul în şanţ şi îi acoperi cadrul principal, lăsând doar steguleţul portocaliu-deschis la vedere pe fundul oceanului.

— A mers bine, spuse Dirk. Porni propulsoarele şi merse în jos, prin fisură, cu viteză maximă.

— Te grăbeşti undeva? întrebă Summer.

— Mă gândeam să mai aruncăm un ochi la epavă când terminăm.

Summer zâmbi. Şi ea avusese aceeaşi idee şi se asigurase că avea un hard video de rezervă la bord pentru a filma epava.

Continuară să meargă de-a lungul faliei, plantând ceilalţi nouă senzori pe traseul de unsprezece kilometri. Odată asigurat ultimul senzor, Dirk verifică poziţia lor în raport cu epava. Manevră submersibilul pe o distanţă scurtă până când nava le apăru în faţă.

— Chiar unde-am lăsat-o.

— Exact unde am lăsat-o.

— De data asta voi filma, spuse Summer activând camerele din faţă.

Dirk coborî submarinul în timp ce se apropiau de corpul navei, îndreptându-se imediat către puntea principală. Traversă către copastia opusă, permiţându-le camerelor lui Summer să filmeze lăţimea navei şi calele deschise, cărora le lipseau capacele de închidere.

Dirk se pregăti să identifice nava şi întoarse submarinul şi camerele video către suprastructura înaltă din capătul epavei. Felul în care era croită avea să ofere un alt indiciu cu privire la vârsta navei şi despre constructorul ei.

Se strecură în partea frontală a suprastructurii, trecu peste puntea de control şi rămase suspendat aproape de coşul care se ridica dinspre pupa. Navele comerciale aveau deseori culorile companiei sau logouri în acel loc, dar acesta era acoperit cu vopsea neagră.

— E ciudat că nu-s urme de scorojeală, observă Summer. Se pare că a fost proaspăt vopsită.

— Încă o încercare de a-i ascunde identitatea.

— Hai să intrăm un pic. Summer se aplecă în faţă, observând cu atenţie suprafaţa coşului.

În timp ce Dirk îi ghida mai aproape, Summer activă unul dintre braţele mecanice, pe care-l flexă către coş. Făcând contact, trase gheara de-a lungul suprafeţei, lăsând o zgârietură de treizeci de centimetri.

— Te rog, nu-ţi lăsa iniţialele, spuse Dirk. Nu vreau ca vreun agent Lloyd să-mi apară la uşă la două dimineaţa.

— Verific doar ce-i dedesubt.

Când vopseaua se desprinse zburând purtată de curent, putură vedea clar o linie de culoare ocru sub zgârietură.

— Coşul era iniţial auriu sau avea o bandă aurie, spuse ea.

— Ăsta-i un indiciu în plus.

Filmară epava încă vreo treizeci de minute, capturând în imagini lungimea, configuraţia punţii şi alte detalii care ar fi putut ajuta la identificarea ei.

— Bateriile se apropie de valorile de rezervă, spuse Summer.

— Cred că am aflat tot ce-am putut, conchise Dirk. Şi-n plus, Jack n-o să fie prea fericit dacă ieşim la suprafaţă după lăsarea întunericului.

Goli rezervoarele de balast şi începură să urce controlat. Câteva minute mai târziu, ieşiră la suprafaţă pe un ocean agitat din cauza unei rafale care bătea dinspre vest. Soarele se ascunsese deja sub nori, aruncând săgeţi portocalii şi roz pe cerul care se stingea. În timp ce valurile stropeau învelişul acrilic al submarinului, Dirk observă o ambarcaţiune care se apropia. Era aceeaşi barcă de patrulare pe care o văzuse mai devreme împreună cu Dahlgren.

— Se pare că ne aşteaptă cineva. Barca se îndrepta direct către ei în timp ce creştea viteza. Ar fi bine să chemăm nava *Alexandria* să vină să ne ia.

— Cred că i-am zărit la orizont. Summer întinse gâtul să tragă cu ochiul peste valurile care urcau şi coborau. Tot par să fie la câţiva kilometri distanţă.

Se întinse după butonul de transmisie al staţiei radio, apoi îngheţă.

— Dirk, ce fac ăştia?

Fratele ei urmărea deja barca de patrulare care se apropia cu o viteză neliniştitoare. Nava din oţel se afla la mai puţin de treizeci de metri depărtare. Ar fi trebuit să încetinească sau să schimbe direcţia, dar n-o făcea.

— Vor să ne lovească cu pintenul etravei! strigă Summer.

Dirk acţionă propulsoarele, dar cu o viteză maximă de doar trei noduri, submarinul nu putea să întreacă nici măcar o ţestoasă de mare. Fără vreo şansă de a evita barca de patrulare şi fără suficient timp ca să se poată scufunda, Dirk reacţionă în singurul mod posibil. Întoarse submarinul fix către vasul care se apropia.

Summer îl privi de parcă ar fi fost nebun şi se pregăti pentru coliziune. Dirk privi atent către barcă, ghidând submarinul către prora ascuţită de parcă ar fi avut gânduri sinucigaşe. Aşteptă până când ambarcaţiunea se afla aproape deasupra lor, apoi trase tare de joystick în timp ce acţionă în sens invers propulsoarele de la tribord.

Submarinul răspunse de parcă ar fi fost împotmolit în nisipuri mişcătoare, iar Dirk se temu că reacţionase prea târziu. Dar după o curtă ezitare, viră dreapta, strecurându-se la limită de prora atacatoare a navei.

Aşa cum speră Dirk, cârmaciul bărcii de patrulă păstrase cursul şi reacţionă prea târziu la manevra lui din ultima secundă. Astfel, barca lovi submarinul foarte uşor.

Dirk şi Summer auziră un bubuit şi simţiră cum ambarcaţiunea în care se aflau tremură când impactul zdrobi unul dintre propulsoarele laterale. Lovitura întrerupse pentru scurt timp rezerva de curent, închizând sistemele electrice ale submarinului. În timp ce Dirk realimenta înnebunit propulsoarele, privi pe fereastra sferică la barca de patrulare

care trecea pe lângă ei. Un bărbat în salopetă verde stătea lângă balustradă, aţintind asupra submarinului o puşcă. Dar nu trase, ci le oferi doar un rânjet ameninţător.

Summer se luptă cu impulsul de a-i arăta un gest obscen.

— A fost cât pe ce, spuse şi-şi îndreptă atenţia către staţia radio. Putem să ne scufundăm?

— Încerc. Dirk începu să umple rezervoarele de balast chiar înainte de coliziune, dar trebuia să reactiveze pompele după pana de energie. Aveau doar câteva secunde la dispoziţie înainte ca barca să se întoarcă.

— Tot n-am energie la staţia radio, spuse Summer, comutând întrerupătoarele din spatele scaunului ei. Când nici asta nu funcţiona, trase cu ochiul afară. Rezervoarele de balast reluară procesul de umplere, aproape trăgând submarinul sub valuri.

— S-a întors deja. E aproape deasupra noastră, spuse ea pe un ton agitat.

Sări înapoi în scaunul ei şi apucă centura strâns.

— Haide, scufundă-te, spuse Dirk împingând manşa la maximum în faţă. Cu jumătate din propulsoare nefuncţionale, manevra nu le grăbi coborârea.

Auziră motoarele bărcii de patrulare, apoi barca ajunse deasupra lor. Submarinul reuşise să coboare câţiva metri sub apă, dar pilotul bărcii ţinti către ei. Prora ascuţită trecu razant pe deasupra submarinului, dar partea de jos a cocii lovi.

Impactul produse o explozie când bula acrilică pocni, iar rezervoarele de balast se desprinseră. Submarinul se izbi sub cocă, într-o serie de lovituri, până când, în cele din urmă, fu împins într-o parte.

Carcasa ciopârţită ezită un moment înainte de a se rostogoli într-o spirală letală şi lentă care-o coborî până pe fundul oceanului.

Submarinul gemea ca o nălucă furioasă în timp ce cobora în adâncul oceanului. Lovi fundul denivelat cu nasul, stârnind un nor gros de sedimente maronii. Curentul de la fundul apei dispersă repede nisipul, lăsând corpul submarinului la vedere.

Dirk se simţea de parcă tocmai se învârtise în cuva unei maşini de spălat. Cu rezervoarele de balast zdrobite, submarinul se rostogolise de mult prea multe ori în timp ce se scufunda. Un monitor se desprinse în timpul tumbelor şi-l lovi fix în cap. Îşi atinse uşor creştetul capului şi simţi o crestătură lungă. În afară de tăietură şi de câteva vânătăi, era bine şi recunoscător că era încă în viaţă.

Cadrul din spate al submarinului preluase impactul coliziunii cu barca de patrulare, având propulsoarele sfârtecate şi rezervoarele de oxigen lovite. În ciuda numeroaselor crăpături, bula acrilică a cabinei rămase cumva intactă, cruţându-i pe ocupanţii ei de o moarte rapidă prin înecare. Zeci de mici scurgeri umpleau cabina cu apă rece ca gheaţa, dar ambarcaţiunea rezistase plonjeului, fiind încă plină cu aer.

— Eşti bine? întrebă Dirk în interiorul întunecat. Se întinse după o lanternă mică ce era de obicei prinsă la consolă, dar care acum se desprinsese.

— Da, spuse Summer speriată. Aşa cred.

Dirk se eliberă din hamuri şi căzu în faţă într-o baltă de apă rece de treizeci de centimetri. Ambarcaţiunea căzuse pe fundul oceanului cu susul în jos, creându-le un ciudat sentiment de dezorientare. Se auzeau sâsâituri din câteva puncte din pereţii submarinului. Dirk nu-şi putea da seama dacă pătrundea apă prin fisuri minuscule sau dacă era vorba despre avarierea vreunui rezervor de oxigen. Se căţără în spatele scaunului lui şi bâjbâi după un panou lateral unde se afla o altă lanternă.

Să-şi croiască drum prin apa rece dintr-un submarin care se inunda constant i-ar fi făcut pe mulţi să intre în panică, dar Dirk era de un calm ciudat. O parte din stăpânirea de sine se trăgea din antrenamentele speciale pentru astfel de situaţii de urgenţă, la care se adăuga însă şi o componentă personală.

O pierduse pe femeia pe care-o iubea într-un atac terorist din Ierusalim cu un an în urmă, şi asta îl schimbase. De atunci, bucuria devenise un sentiment mai greu de adoptat şi începuse

să privească lumea într-o manieră mult mai rece şi cinică. Mai mult decât atât, moartea devenise un tovarăş de care nu se mai temea.

— Va trebui să aşteptăm să se inunde cabina înainte să putem deschide tambuchiul, spuse pe un ton informativ. Buteliile mici de rezervă ar trebuie să ne ajungă până urcăm la suprafaţă.

Localiză compartimentul de depozitare şi scoase o lanternă mică. O aprinse şi aţinti lumina către sora lui.

O singură privire îi fu de ajuns să înţeleagă că era ceva serios. Avea ochii bulbucaţi din cauza durerii şi a fricii, iar buzele îi erau îngheţate într-o grimasă. Eliberă hamurile şi încercă să se ridice, dar nu reuşi decât să se cocoşeze într-un unghi ciudat.

Dirk îi lumină piciorul drept, care era prins de scaun. O mică pată de sânge se vedea pe cracul pantalonului, chiar deasupra gleznei.

— N-avem timp să ne ataşăm de locul ăsta, spuse Dirk.

Summer încercă să se mişte, strângând din dinţi în timp ce trăgea piciorul, dar degeaba.

— Am piciorul blocat, spuse ea. Strâns.

Dirk se târî mai aproape ca să vadă mai bine. Coliziunea împinsese în faţă unul dintre rezervoarele de oxigen, care la rândul lui zdrobise podeaua. O bucată de oţel ranforsat se răsucise prinzându-i glezna lui Summer în scheletul scaunului.

Apa ajunsese deja la jumătatea pulpei ei când Dirk se întinse să examineze tabla îndoită.

— Poţi să tragi în faţă? încercă şi scutură din cap.

— Degeaba.

Păşi peste ea.

— O să încerc să mut scaunul.

Cu spatele sprijinit de bula acrilică, îşi propti picioarele în carcasă şi împinse. Din cauza unghiului ciudat, nu putea aplica prea multă forţă. Scaunul se balansă uşor, dar nu fusese nici pe departe suficient ca să elibereze piciorul lui Summer. Dirk încercă şi din alte câteva unghiuri, străduindu-se în continuare să-l mişte, dar fără succes.

— N-am suficient spaţiu de manevră, spuse el.

— E în regulă, vorbi Summer calmă, încercând să-şi ascundă teama şi să evite să pună prea multă presiune pe fratele ei. Apa creşte. Ai face bine să iei buteliile de scufundare.

Dirk văzu că apa era deja la nivelul mijlocului lui Summer. Prin crăpături pătrundea mai multă apă, iar cabina se umplea rapid.

Coborî un picior în apă şi pielea îi fu străpunsă de ace de gheaţă. Se căţără dincolo de scaunele din spatele submarinului. Ajunse la un raft de lângă tambuchi unde se afla echipamentul de evacuare în caz i le urgenţă: două butelii pentru scufundări cu detentori şi măşti.

Îi dădu o butelie lui Summer şi pe cealaltă o puse pe umăr. Apoi scotoci printr-o cutie de scule compactă, înjurând că n-avea decât ceşti şi chei pentru mici reparaţii electrice. Cea mai mare unealtă era un ciocan cu cap rotund, pe care-l luă împreună cu o pânză scurtă de bomfaier. Pânza îi aminti de imaginea lui Aron Ralston, curajosul ciclist montan care-şi tăiase propria mână după ce fusese prins sub un bolovan de lângă Moab. Amputarea piciorului lui Summer cu pânza de bomfaier ar fi putut fi o ultimă şi înfiorătoare măsură de a-i salva viaţa.

— Vreo idee? întrebă Summer când Dirk se întoarse cu uneltele

— Am să încerc să ridic carcasa scaunului ca să te poţi strecura îi dădu ei lanterna şi speră ca ea să nu observe pânza de bomfaier.

— Bine, răspunse Summer, tremurând în timp ce apa rece i se ridica în jurul pieptului.

Dirk îşi puse masca şi detentorul şi se vârî sub apă. Fixând coada ciocanului în golul de lângă glezna lui Summer, realiză imediat că nu era o pârghie prea bună. Şi totuşi, se împinse orizontal şi se lăsă cu toată greutatea pe mâner. Carcasa tremură, dar refuză să cedeze După mai multe încercări, obţinu acelaşi rezultat. Pentru a forja tablele grele să se distanţeze avea nevoie de mai multă forţă, dar nu avea nimic la îndemână. Plin de frustrare, lovi cu ciocanul carcasa, creând o mică tăietură.

Când ieşi la suprafaţă, nivelul apei crescuse până la bărbia surorii sale. Avea masca pusă când îi dădu înapoi fratelui ei lanterna cu o expresie de dezamăgire pe faţă. El întoarse lumina către tambuchiul de acces. Urma să fie inundat din moment în moment. Când învârti lanterna împrejur, lumina se reflectă într-un obiect de din colo de acoperişul transparent al submarinului. Simţi că Summer îl strânse de braţ şi scoase capul din apă ca să vorbească.

— Pleacă fără mine.

Vocea ei nu trăda nici furie, nici panică, ci doar resemnare. Ştia că fratele ei încercase totul. Ca gemeni, împărţeau o legătură necunoscută fraţilor obişnuiţi. Aveau încredere unul în altul într-un mod absolut. Summer ştia că dacă ar fi fost nevoie, fratele ei şi-ar fi dat viaţa pentru a o salva pe ea. Era recunoscătoare că măcar el avea să supravieţuiască.

Dirk o privi în ochi şi scutură din cap.

— Atunci, taie-l, strigă ea. Acum! Văzuse pânza de bomfaier de la început. Dirk nu putea decât să-i admire curajul, mai ales când scoase o eşarfa din buzunarul salopetei, o răsuci într-un garou şi o legă în jurul pulpei.

Dirk trebui să aştepte ca ea să scoată capul deasupra apei înainte îi răspundă.

Încă nu-s pregătit s-o fac pe dr. Kildare, spuse el, forţându-se să zâmbească. Aşteaptă aici.

Înainte ca ea să poată reacţiona, deschise tambuchiul şi ieşi din submarin, lăsând-o captivă şi singură în întuneric.

Summer nici nu-şi amintea când fusese ultima dată când se simţise atât de îngrozită. Captivă în întunecimea adâncurilor oceanului, simţea cum inima îi bătea cu putere. Odată ce interiorul submarinului fu inundat, Dirk deschise tambuchiul şi înotă departe cu lanterna rezistentă la apă. Tremura incontrolabil, din cauza fricii şi a apei reci, iar degetele şi urechile îi amorţiră.

Dar cea mai rea era tăcerea. Ghemuită în scaunul răsturnat, auzea doar bătăile propriei inimi şi sunetele sporadice ale respiraţiei ei în detentor. În timp ce mintea începu să inventarieze fricile, simpla acţiune de a respira urcă în capul listei. Consumul de oxigen la această adâncime era mult mai ridicat decât undeva aproape de suprafaţă. Întregul tub i-ar fi putut oferi doar câteva minute de aer. Dar dacă nu fusese umplut până la capacitatea maximă? O voce demonică din mintea ei întreba constant dacă nu cumva fiecare respiraţie din butelie avea să fie ultima.

Strânse ochii închişi şi încercă să se relaxeze, mărind timpul între inspiraţii şi forţându-se să aibă un ritm regulat de respiraţie. Când simţi că bătăile inimii i se mai potoliră, deschise ochii, găsindu-se în continuare înconjurată de o manta de întuneric. Fără a suferi de claustrofobie, tot nu putea lupta cu sentimentul că era blocată într-un dulap foarte mic şi întunecat.

Începu să se întrebe dacă nu cumva fratele ei se răzgândise şi se îndreptase către suprafaţă, apoi văzu un licăr slab în afara învelişului transparent. Lumina deveni din ce în ce mai intensă, până când realiză că era lumina lanternei care se apropia. Deşi păruse că trecuseră ore, în realitate trecuseră doar câteva minute.

Când Dirk trecu prin tambuchi o secundă mai târziu, Summer i. văz că ducea cu el un vârf de catarg din oţel de vreun metru jumate, care avea fixat într-un capăt o bilă de alamă. Era vârful de catarg de la epavă. Submarinul se prăbuşise lângă epavă, pe care Dirk o recunoscuse.

Dirk se târî şi fixă bara între scaun şi carcasa care-i prinsese piciorul lui Summer. Apucând de capătul opus, trase ca un vâslaş olimpic. Metalul care susţinea scaunul se îndoi, permiţându-i lui Summer să-şi elibereze piciorul. Îl îmbrăţişă pe

Dirk, apoi semnaliză „urcare” arătând cu degetul mare în sus.

Dirk lumină tambuchiul deschis şi o împinse. Petrecuseră o perioadă periculos de mare la o adâncime de aproape nouăzeci de metri şi ştiau că nu aveau timp de pierdut.

Summer îl aşteptă în afara submarinului şi se apucară de mâini, angajându-se amândoi în urcare. Dădeau din picioare cu mişcări încete şi măsurate, folosindu-se de bulele care se ridicau ca de un vitezometru. Dacă s-ar fi ridicat prea repede, ar fi fost o reţetă garantată pentru răul provocat de decompresie, iar Dirk se asigură că rămâneau în urma bulelor care se ridicau cu repeziciune.

Părea să le ia o eternitate. Summer era bucuroasă de efortul pe care-l depunea şi care-i încălzi uşor oasele îngheţate, dar mintea tot încerca să-i joace feste, spunându-i că, în realitate, nu urcau, ci se afundau şi mai mult. Frigul era de vină, îşi tot spunea, care-i amorţea simţurile şi extremităţile. Se agăţă de fratele ei care se mişca precum un robot, părând imun la frig şi întuneric.

La o adâncime de patruzeci şi cinci de metri, apa se lumină vizibil, din moment ce lumina de la suprafaţă penetra adâncul. La treizeci de metri, trecură printr-o termoclină, iar apa se încălzi. Iar la douăzeci şi patru de metri, Dirk rămase fără aer.

Nu-l luase prin surprindere. Din cauza faptului că înotase până la epavă şi înapoi, ştia că avea să-şi termine aerul înaintea lui Summer. Îşi duse mâna la gât ca s-o anunţe pe Summer şi se descotorosi de butelie şi detentor. Ea îi dădu detentorul ei şi începură să alterneze, dând fără să-şi dea seama mai tare din picioare către suprafaţă.

Dirk privi în sus şi văzu sclipiri slabe argintii departe deasupra capetelor lor. Erau acum suficient de aproape pentru a ajunge la suprafaţă dacă s-ar fi epuizat şi butelia lui Summer. Dar aveau, în schimb, o altă problemă.

Din cauza presiunii, expunerea la adâncimi mari permite acumularea de mici bule de azot în ţesutul corpului. Dacă nu pot fi eliminate printr-o reducere treptată a presiunii, bulele de gaz îşi pot face loc în corp, ducând la maladia agonizatoare şi uneori fatală a accidentelor de decompresie.

Dirk estimase că petrecură undeva aproape de cincisprezece minute pe fundul oceanului. Tabelele de decompresie ale marinei militare cereau mai multe opriri, dar ei nu-şi permiteau

luxul ăsta. Urcaseră până undeva unde Dirk ghicise că ar fi fost în jur de şase metri şi apoi îşi menţinură poziţia. Starea lor naturală de flotabilitate şi curentul erau o provocare, dar el ţinea ochii aţintiţi în sus şi se chinui să rămână amândoi pe loc.

Mai stoarseră butelia de oxigen pentru încă zece minute, înainte ca Summer să scuipe detentorul şi să indice urcarea. Amândoi ţâşniră la suprafaţă, expirând în timp ce înotau.

Capetele lor răsăriră la suprafaţa agitată, punctată cu pete albe de spumă. Soarele dispăruse deja, lăsând cerul într-o nuanţă închisă de cositor. Efectele combinate aproape că-i făceau invizibili unei nave în trecere, chiar şi uneia pornite în căutarea lor. Şi cu toate astea, nu ăsta fu primul gând care-i trecu lui Summer prin minte.

Trăgând aer adânc în piept, Summer se întoarse către fratele ei.

— Un vârf de catarg?

— E tot ce-am putut face, date fiind circumstanţele. Cum e piciorul?

— Piciorul e bine, dar am o crampă dureroasă în gleznă. Îi aruncă o privire îngrijorată. Nici nu cred că ne-am apropiat măcar de timpul de decompresie.

Dirk scutură din cap.

Aşa e, am fost sub. Simţi vreo furnicătură pe undeva?

Sunt prea amorţită ca să simt ceva.

— S-ar putea să dormim în camera de decompresie de pe *Alexandria* în seara asta, spuse cercetând orizontul. Următoarea noastră problemă.

Zăriră, în sfârşit, vasul NUMA departe în vest. Linia întunecată a ţărmului Madagascarului era vizibilă un pic mai aproape spre nord.

— *Alexandria* se află împotriva curentului, spuse Dirk. N-avem cum să înotăm până acolo.

Probabil că au trecut deja prin zonă şi acum se întorc cu un sonar ca să localizeze submarinul. Vom pluti către Australia până să ajungă ei în direcţia asta.

— Atunci spre mal, spuse Dirk. Poţi să înoţi?

— Am încotro?

Privi către coastă, plecă faţa în apă şi începu să înoate. Erau amândoi înotători excelenţi şi într-o condiţie fizică foarte bună. În condiţii normale, înotatul până la mal din larg ar fi fost un pic

mai mult decât o provocare. Dar oboseala mentală a eliberării lor din submarin împreună cu expunerea la apa rece transformară totul într-o misiune pe viaţă şi pe moarte. Oboseala îi izbi pe ambii înotători aproape instantaneu. Lui Summer nu-i venea a crede cât de repede începu să-şi simtă braţele şi picioarele ca de plumb.

Nici oceanul agitat nu ajuta. Valurile îi izbeau frecvent umplându-le gura cu apă sărată. Ca să înoate către coastă însemna să-şi croiască drum traversând curentul. Fiecare lovitură către mal îi căra pe o distanţă aproape egală către est şi mai departe de *Alexandria.*

Cei doi înotau unul lângă celălalt, oprindu-se să se odihnească la fiecare zece minute. În timp ce călcau apa, Dirk scotea lanterna şi agita lumina către nava de cercetare. La cea de-a treia repriză de odihnă, lanterna îi alunecă printre degetele amorţite, căzând în adâncimi ca o lumânare aruncată într-un puţ. Nava NUMA părea deja şi mai departe, doar o lumină care dansa ocazional la orizont.

Dirk se întoarse către Summer.

— Haide, avem mai puţin de un kilometru jumate.

Ea începu să înoate plină de voinţă, dar braţele n-o ascultau. O durere adâncă începu să-i ardă piciorul stâng, care apoi dispăru treptat. Începu să se odihnească la intervale din ce în ce mai scurte, iar Dirk observă că dădea semne de slăbiciune.

— Imaginează-ţi că suntem în Hawaii, spuse el. Ne întrecem până la Waikiki.

— Bine, doar atât reuşi să spună. Chiar şi sub lumina zilei care dispărea cu repeziciune, Dirk observă cum ochii îi deveneau apatici.

O apucă de salopetă şi înotă doar cu lovituri pe o parte, chiar dacă şi puterile sale deveneau tot mai slabe. Frigul părea să-l fi ajuns, cuprinzându-i oasele, iar dinţii îi clănţăneau continuu în tandem cu Summer.

Simţea cum corpul ei începea să se lase şi realiză că nu mai era capabilă să înainteze. În ciuda minţii epuizate, înţelese că începuse să se instaleze hipotermia. Trebuiau să iasă amândoi din apă, şi asta cât mai curând.

Deşi aproape că nu mai avea suflu, continuă să vorbească cu Summer, încurajând-o, punându-i şiruri interminabile de

întrebări la care nu primea nici un răspuns. Când o auzi respirând cu greutate, o întoarse pe spate şi începu să o tragă de guler. Nu mai putea să facă pauze acum.

Continuă, cu o lovitură dureroasă după alta. Muşchii îl implorau să se oprească, dar cumva reuşi să blocheze agonia şi continuă să despice apa. Distanţa dintre valuri devenea tot mai mare, până când auzi cum acestea se sparg de ţărm. Sunetul îi dădu putere să tragă şi mai tare, epuizându-şi şi ultimele rezerve de energie.

Un val îi acoperi, iar Dirk se ridică scuipând. Summer tuşi apa înghiţită în timp ce erau împinşi de valul următor, care se sparse chir deasupra lor. Dirk continuă s-o ţină strâns pe Summer când e rostogoleau prin apă şi erau izbiţi de fund. În cele din urmă, ajunseră la mal.

Ajutat de valuri, Dirk se împletici pe plaja nisipoasă, trăgând-o pe Summer după el. O duse dincolo de linia apei şi apoi se prăbuşi pe nisip.

— Cum te simţi? întrebă el cu răsuflarea întretăiată.

— Mi-e ffffrig, şopti ea.

Era un semn bun că încă putea vorbi, dar trebuia să se usuce. Aerul nopţii era călduţ încă, ceea ce avea să facă minuni.

Când găsi forţa necesară, Dirk se ridică cu greu în picioare şi privi în jur. Ajunseseră pe o bucată stearpă a coastei sudice a Madagascarului, din partea nelocuită a parcului Cape Sainte Mărie. Plaja şi zona golfului erau întunecate. N-avea nici cea mai mică idee unde se afla cel mai apropiat punct de ajutor, dar nu conta. Oricum, îi lipsea energia necesară pentru căutare.

Privi către mare, dar nu găsi decât oceanul gol şi întunecat. Coasta se curba către vest, ascunzând luminile navei *Alexandria.* Se întoarse şi exploră plaja căutând adăpost. Nisipul fin de sub picioare se transformă în nisip grunjos, care mai apoi lăsă locul unor dealuri şi coline stâncoase. Nu era nicăieri nimic care să semene a adăpost.

Se întoarse înapoi la Summer şi se împiedică de un dâmb de la marginea plajei. Se întindea pe aproximativ patru metri şi crease o scobitură împotriva vântului. Adâncitura avea să ofere ceva proiecţie împotriva brizei şi era probabil cel mai bun adăpost pe care Dirk îl putea găsi. Dădu şi peste o grămadă ciufulită de iarbă de mare din care rupse cât putu de mult şi o întinse în adăpost pentru izolare. Se întoarse la Summer, o cără

în susul plajei şi o aşeză pe patul improvizat.

Iarba de mare ajută, aşa că plecă să mai caute. Nu era prea multa, dar adună tot ce putu şi se întoarse la adăpost. Se aşeză pe dâmb şi folosi iarba ca să-i usuce pielea lui Summer înainte să o adauge pe post de aşternut. Când se ridică, lovi un bulgăre de nisip de pe marginea dâmbului, dezvăluind o bucată de material şters îngropat.

Nu băgă asta de seamă în timp ce-şi scotea salopeta stând în bătaia brizei şi tremurând până când i se uscă pielea. Se aşeză apoi lângă Summer acţionând pentru ea ca o barieră suplimentară împotriva vântului. Încă murmura, dar corpul nu-i mai era rece ca gheaţa. Cu o seară călduroasă în ajutor, Dirk deveni din ce în ce mai încrezător că avea să fie bine.

Oboseala îl ajunse şi pleoapele începură să i se închidă. Luna în creştere apăru din spatele norilor luminând plaja într-o nuanţă argintie. Deasupra capului lui, Dirk văzu un obiect îngropat care ieşea din dâmb. Era galben şi decolorat, marcat cu un şir de litere negre şterse. Mintea lui obosită reuşi să le lege într-un nume, care-i sună ciudat în timp ce adormi.

Barbarigo.

Summer se trezi în zgomotul hârşâit de lângă urechea ei. Deschizând ochii, zări un obiect mare care se mişca la câţiva metri de capul ei.

— Dirk! strigă ea, înghiontindu-şi fratele adormit.

Se trezi speriat, se ridică şi zâmbi când văzu motivul fricii lui Summer. Era o ţestoasă scăldată de soare.

— Te gândeşti să servim supă de ţestoasă la micul dejun?

Reptila bătrână se uită către Dirk de parcă ar fi vrut să arate că nu era amuzată. Coborî capul, vârî ghearele în nisip şi-şi continuă călătoria letargică de-a lungul plajei.

Summer râse de propria frică în timp ce privea cum ţestoasa mare se îndepărta.

— Cum ar putea cineva să facă rău unei asemenea creaturi măreţe?

— Depinde de cât de foame îţi este. Dirk se ridică şi privi împrejurimile la lumina zilei. Plaja era plată şi nisipoasă, înconjurată de dealuri de stânci calcaroase. Vegetaţia era sporadică, din moment ce zona beneficia de cantităţi reduse de precipitaţii pe parcursul anului.

Summer se ridică.

— Vezi nava *Alexandria*?

Când privi în larg, Dirk văzu doar întinderea albastră şi goala presărată de pâlcuri de spumă albă. Nici urmă de nava NUMA ori de vreun alt vas.

— Cred că am plutit mult mai spre est decât s-au aşteptat ei. Dacă mergem pe coastă suficient de mult, poate că reuşim să le facem semn.

Fără ca ei să ştie, Jack Dahlgren şi doi membri ai echipajului cercetară ţărmul toată noaptea într-o şalupă *Zodiac* cu lumini puternice. Căutătorii trecuseră chiar pe lângă plajă de două ori. Dar ghemuiţi în spatele dâmbului, Dirk şi Summer dormeau în timpul trecerilor lor, iar sunetul oceanului înghiţi sunetul motorului şalupei *Zodiac.*

— Dirk?

Realiză după tonul vocii ei că ceva nu era în regulă.

— Ce e?

— Nu pot să-mi mişc piciorul.

Dirk se albi la faţă. Ghici imediat motivul, până la urmă nu

scăpase de problemele cauzate de decompresie. Această stare se manifesta de obicei prin durere în încheieturi sau membre, dar uneori şi prin paralizie. Iar paralizia picioarelor însemna în general că o bulă de gaz era instalată în coloana vertebrală.

Se grăbi spre ea îngenunchind alături.

— Eşti sigură?

— Nu simt absolut nimic în piciorul stâng, spuse Summer dând aprobator din cap. Dar dreptul e bine, spuse privindu-l cu groază.

— Cum e durerea?

— Destul de uşoară, dar voi avea nevoie de ajutor ca să ne întoarcem la navă.

Amândoi ştiau că tratamentul imediat în camera hiperbară era crucial pentru o recuperare de succes. Summer avea noroc pentru că la bordul *Alexandriei* se afla o astfel de cameră şi cel mai probabil singura pe o rază de o sută şaizeci de kilometri. Dar ar fi putut la fel de bine să fie şi pe lună, se gândi Dirk, dacă n-aveau cum să ajungă la navă.

Privi stâncile care flancau plaja.

— Voi face o plimbare scurtă pe dealul acela. Aş vrea să văd unde e nava şi să evaluez opţiunile pe care le avem.

— Te aştept aici, spuse Summer forţându-se să zâmbească.

Dirk traversă repede plaja şi urcă în pas grăbit dealul searbăd. Pământul pietros îi tăia picioarele încălţate doar în ciorapi şi regretă că-şi aruncase pantofii când ieşise înotând din submarin. Dealul se ridica abrupt şi în curând obţinu o vedere impresionantă a ţărmului învecinat.

Uitându-se mai întâi în larg, zări repede vasul *Alexandria.* Era doar un punct mic în depărtare, ancorat, bănui el, în locul în care se scufundase submarinul. Dirk estimă că ar fi trebuit să meargă opt kilometri pe coastă ca să ajungă într-o poziţie din care echipajul să-l poată zări. Privind înapoi spre ţărm, observă un lanţ de dealuri care făceau parte din Rezervaţia Specială Cape Sainte Marie. Marele parc naţional, creat ca un sanctuar pentru viaţa sălbatică, avea puţine resurse, cu excepţia unui număr limitat de alei pentru drumeţii şi locuri de campare.

Privi către est şi fu surprins să zărească o navă la depărtare de trei sau patru kilometri, care răsărea dintr-un petic mic de pământ. De-a lungul navei zări câteva clădiri, în timp ce o dragă era ancorată în apropiere. Dirk se gândi la barca de patrulare

care le lovise submarinul, dar cercetă ţărmul şi nu văzu nici urmă de ea.

Fără să observe alte semne de civilizaţie, se grăbi înapoi pe plajă.

— Vrei să auzi veştile bune sau pe cele proaste? o întrebă pe Summer, care scormonea în nisipul dâmbului cu o bucată plată de lemn.

— Sunt o optimistă. Spune-mi veştile bune.

— *Alexandria* nu ne-a abandonat. Din nefericire, ei cred că încă suntem la bordul submarinului. Din câte am reuşit să-mi dau seama, sunt ancoraţi în locul în care ne-am scufundat. Planul B spune să merg vreo trei sau patru kilometri pe plajă şi să încerc să le atrag atenţia de pe mal.

— Mi-a scăpat planul A.

— La mai puţin de trei kilometri est de aici este o bucată de pământ care are un doc mic unde este ancorat un cargobot.

— Şi o barcă de patrulare cu prora îndoită?

— Nu e nici o barcă de patrulare. Pot să ajung acolo în mai puţin de-o oră şi să contactez *Alexandria.* O să te trezeşti moţăind în camera de decompresie a navei cât ai zice peşte.

— Atunci planul A să fie.

Dirk puse mâna pe umărul ei.

— Eşti sigură că eşti în regulă să rămâi aici?

— Da, atâta vreme cât n-are de gând să împărţim adăpostul, spuse ea arătând către bătrâna ţestoasă, care călătorise mai puţin de douăzeci de metri de când cei doi se treziseră, zăcând pe plajă şi împingând nisipul cu înotătoarele.

— N-are timp să se întoarcă.

Dirk începu să coboare pe plajă. Soarele dimineţii ardea terenul nisipos, aşa că urmă linia ţărmului acolo unde briza oceanului îl menţinea mai răcoros. Căldura care creştea şi gâtul uscat îl făcură să-şi dorească o gură de apă. Ştia că era deshidratat, ceea ce nu făcea decât să contribuie la starea lui de letargie. Dar îşi scoase gândul din minte şi se concentră pe mersul rapid, atât cât îi permiteau picioarele slăbite şi lipsite de încălţăminte.

Plaja îngustă se termina abrupt la colţul ascuţit al unei stânci calcaroase care ţâşnea din mare. Trebui să se întoarcă spre interior până unde stânca devenea joasă, iar el putu să se caţăre pe o pantă scurtă. Vârful stâncii era plat şi se contopea

într-o serie de dealuri care se continuau până pe bucata de pământ care se afla la trei kilo metri depărtare. Suprastructura albă a cargobotului ancorat se vedea ca un miraj deasupra unei coaste nisipoase.

Starea lui Summer puse stăpânire pe mintea lui, ceea ce-l determină să meargă mai repede. Trecuseră mai puţin de douăsprezece ore de când scăpaseră din submarin, aşa că şansele pentru o recuperare completă erau încă bune, dacă avea să ajungă la cameră în curând. Grija pentru ea îl făcea să se mişte în continuare, până când, patruzeci de minute mai târziu, ajunse la o creastă mică. Chiar desubt se afla mica lagună, încercuită de dealuri joase care mascau nava şi docul.

Când coborî dealul de pe partea de vest, văzu că era un complex elementar. Erau doar două clădiri: una asemenea unui dormitor de internat se ridica lângă partea interioară, iar pe partea opusă, lângă doc, se afla un depozit. Între ele era un parasolar pe care îl confundase cu o a treia clădire. Parasolarul se întindea pe toată lungimea docului, oferind adăpost câtorva grămezi mari de sedimente granulare. Primul gând al lui Dirk fu că era sare adunată din bălţile din apropiere, apoi observă că erau de culoare gri.

Cargobotul, un vrachier de dimensiune mijlocie, stătea fix în faţă, ocupând fiecare centimetru al docului. Nu putu citi numele vasului, dar observă coşul galben care avea imprimat pe el imaginea unei flori albe. O mână de oameni mutau una din grămezile de minereuri pe navă folosindu-se de încărcătoarele frontale ca de nişte benzi transportoare.

Echipamentul greu combinat cu zgomotul unui generator din apropiere umpleau aerul de zarvă. Nimeni nu-l observă pe Dirk care coborî dealul şi se apropie de depozitul deschis. Înăuntru, văzu un mecanic examinând un motor mic. Dirk dădu să intre în clădire, apoi îngheţă.

Cu colţul ochiului zări un alt vas în lagună. Din cauza cargobotului care ocupa întreaga lungime a docului, ce-a de-a doua ambarcaţiune fusese nevoită să ancoreze pe partea exterioară a vrachierului. Fusese ascunsă privirii când coborâse dealul, dar apele neliniştite îi schimbară poziţia, aşa că acum prora era vizibilă şi asta includea şi proaspăta zgârietură cu urme de vopsea galbenă. Era barca de patrulare.

În interiorul depozitului, mecanicul ridică privirea şi-l văzu pe

Dirk. Îi aruncă o privire încurcată şi apoi strigă. Din spatele depozitului ieşi un bărbat în salopetă verde, cu un AK-47, pe care îl ţinti către pieptul lui Dirk. Un torent de cuvinte se revărsa din gura lui într-un dialect pe care Dirk nu-l înţelegea, dar intenţia era clară.

Dirk se holbă la acesta fără să-şi poate crede ochilor, apoi deschise palmele şi ridică încet braţele în aer.

În loc să-şi contemple piciorul paralizat, Summer îşi concentră gândurile într-o altă direcţie. Se holbă la ţestoasa încălzită de soare care traversa plaja greoi, apoi privi melancolică oceanul pustiu. În cele din urmă, îşi îndreptă atenţia asupra obiectului îngropat sub dâmbul de nisip lângă care dormise.

Materialul pe care fratele ei îl scosese la lumină era gros şi cauciucat. La lumina zilei, văzu că dâmbul avea o formă alungită distinctă, forma obiectului îngropat dedesubt. Summer studie materialul, ştergând cu mâna literele încă vizibile, de culoare neagră.

Barbarigo. Părea italian, ceea ce-i stârni curiozitatea. Folosindu-se de lemnul uscat pe post de lopăţică, înlătură nisipul de deasupra cuvântului, dezvăluind o rolă compactă de material cauciucat. Îşi dădu seama că fusese cândva umflată. Continuă să sape şi văzu că era o plută de cauciuc. Era veche, dar bine conservată de straturile de nisip care se adunaseră pe ea.

Începu să sape şi în partea opusă a cauciucului împăturit şi dădu în curând de un obiect dur şi plat. Dădu la o parte nisipul şi văzu că era o banchetă din lemn tare, probabil una aparţinând plutei mari, ceea ce oferea încă un indiciu cu privire la vârsta acesteia. Continuă să sape şi dezvălui o altă secţiune de cauciuc, podeaua plutei. O panglică mică de material albastru se vedea din nisip, atrăgându-i atenţia. Înlătură cu grijă nisipul şi scoase la iveală şi mai mult din material. Era rotundă şi-şi dădu seama că era bereta unui marinar. Trase uşor şi o scoase din nisip, dar apoi icni lăsând-o să-i scape printre degete.

Sub beretă, dezgropase craniul zâmbăreţ al celui căruia îi apar ţinea bereta.

Depozitul adăpostea un mic atelier mecanic, împreună cu câteva bancuri de lucru pline cu instrumente de dulgherie. De-a lungul unui perete erau depozitaţi lubrifianţi şi carburanţi, lângă un generator care huruia. Un motostivuitor mic şi două ATV-uri erau parcate lângă o cutie de scule deschisă de lângă uşă. Încăperea era slab luminată, dar încălzită de sunetele de percuţie ale unei formaţii africane, care zbiera dintr-un CD player.

Dirk absorbi toate informaţiile în timp ce era condus în

interiorul depozitului şi forţat să stea cu faţa la un perete de tablă, subţire şi oxidat. Mecanicul şi atacatorul vorbiră un pic într-o limbă despre care Dirk ghici că era malgaşă, apoi mecanicul alergă să raporteze prezenţa intrusului.

Paznicul rămase lângă bancul de lucru cu motorul dezasamblat, balansându-se pe călcâie în timp ce aţintea arma către Dirk. Era tânăr, nu mai mult de şaptesprezece ani. Avea părul lung şi se uita bănuitor şi cu o expresie îmbufnată. Se vedea uşor că nu avea nici un fel de pregătire militară. Pete de unsoare îi acopereau salopeta în stil militar şi degetele. Dirk bănui că era angajat pe post de ucenic mecanic şi cu îndatoriri secundare de paznic.

Relaxat, Dirk duse o mână la gură şi făcu un semn ca şi când ar bea.

— Apă? întrebă cu vocea răguşită. *L'eau?*

Băiatul îl analiză cu mare atenţie. Inginerul navalist de la NUMA nu avea cu el arme, părul era plin de nisip şi salopeta la fel. Nu purta pantofi, ci doar nişte şosete murdare şi rupte. Apărând din deşert într-o asemenea stare, nu părea a constitui vreo ameninţare.

Băiatul se mai relaxă un pic şi se întoarse repede la bancul de lucru, pe care se afla un rucsac de culoare kaki. Scoase un bidon din buzunarul lateral şi i-l aruncă lui Dirk.

Dirk deşurubă capacul şi gâlgâi câteva înghiţituri de apă. Era caldă şi cumva rea la gust, dar ar fi băut bucuros vreo patru litri zâmbi, apoi mai luă câteva înghiţituri.

— Mulţumesc, spuse şi puse capacul la loc.

Făcu un pas înainte cu mare grijă şi întinse mâna ca să înapoieze bidonul. Paznicul ezită înainte să se apropie şi să întindă mâna liberă. Dirk aşteptă ca degetele tânărului să ajungă aproape de ale lui apoi lăsă bidonul să alunece.

Băiatul se aplecă, dar bidonul i se rostogoli din mâna întinsă şi căzu pe podea. Deodată, realiză ce se petrecea şi se ridică, dar fu lovit de un croşeu de stânga în obraz. Se rezemă de bancul de lucru, dar ridică repede arma sus.

Dirk nu-i oferi şansa să tragă. Se aruncă asupra lui, prinzând puşca între trupurile lor. Băiatul încercă să se rotească şi să-l îndepărteze, dar n-avu suficientă forţă.

Dirk ignoră arma îndreptată la doar câţiva centimetri de faţa lui şi strânse de salopeta băiatului, trăgându-l aproape ca să-l

împiedice să ţintească bine, în timp ce cu cealaltă mână bâjbâia pe bancul de lucru. Simţi un obiect tare, metalic, îl trase şi-l lovi pe băiat în cap. Fu nevoie de trei lovituri înainte ca tânărul să cadă ameţit la podea.

Apoi Dirk îşi privi mâna şi observă că ţinea un piston şi o tijă de legătură de la motorul dezasamblat.

— În mod clar bate motorul, mormăi aruncând piesa înapoi pe banc.

Alergă către unul dintre ATV-urile parcate lângă uşă. Fiecare ivea ataşată câte-o remorcă acoperită cu plasă, pentru transportarea pieselor sau echipamentelor, dar, şi mai important, fiecare avea cheia în contact. Încălecă pe unul dintre vehicule şi răsuci cheia.

Motorul se trezi la viaţă exact când în pragul uşii îşi făcură apariţia trei bărbaţi.

Dirk se întinse şi smulse cablul de aprindere al ATV-ului de lângă el, în timp ce învârtea acceleraţia. Vehiculul ţâşni înainte, îndreptându-se către uşa deschisă. În faţa lui, Dirk văzu că mecanicul se întorsese însoţit de un docher şi de un bărbat într-o salopetă de camuflaj care flutura un pistol. Acceleră rapid şi se îndreptă fix către ei.

Mecanicul sări în dreapta lui Dirk, iar ceilalţi doi se traseră în stânga, după colţul clădirii. Cu remorca huruind sălbatic în spatele lui, Dirk ieşi din depozit în lumina soarelui. Manevră ghidonul la stânga cotind după colţ către cei doi bărbaţi. Docherul sări din calea lui în ultima clipă, dar bărbatul în salopetă ezită. Aripa ATV-ului îi prinse piciorul, trântindu-l la pământ. Dirk fu nevoit să vireze brusc la dreapta ca să evite un perete de butoaie cu combustibil, ceea ce aruncă remorca goală peste bărbatul întins. Acesta din urmă strigă când roţile trecură peste el, lăsându-l lat.

Dirk speră să se întoarcă şi să treacă de depozit către plajă, dar fu blocat de docherul care apăru din clădire luându-l în cătarea puştii.

Blestemând că nu luase arma, ghidă ATV-ul brusc la stânga şi coborî în viteză în partea din faţă a docului. Se aştepta la o ploaie de plumb, care nu veni şi înţelese repede de ce.

Chiar în faţa lui, vreo şase muncitori se aflau lângă sistemul transportor. Docherul nu voia să tragă în compatrioţii lui. Dirk menţinu direcţia ca să mărească distanţa dintre el şi docherul

înarmat, dar, în cele din urmă, nu mai avea încotro să înainteze. În faţa lui, transportorul bloca lăţimea docului, iar în stânga erau grămezile impunătoare de rocă gri. Se apropie de doc în timp ce muncitorii de la transportor începură să arate cu degetul ţipând. Îndreptându-se către transportorul greu, părea hotărât să se sinucidă. Până şi el gândi asta, dar nu avea alternativă. Câştigă viteză pe chei şi o păstră constantă până la vreo câţiva metri de transportor. Când muncitorii se adăpostiră în spatele platformei de încărcare, Dirk frână ATV-ul conducându-l către stânga.

Anvelopele noduroase ale ATV-ului alunecară pe doc în timp ce el aruncă vehiculul în întoarcere ţinând acceleraţia blocată. Toate cele patru roţi scoaseră fum, iar ATV-ul ţâşni către movila de rocă ce era încărcată pe navă. Dirk aproape că fu aruncat de pe şa când roţile din faţă se întâlniră cu baza movilei, dar vehiculul îşi dovedi forţa urcând cu putere. Trecu pe lângă un încărcător frontal şi ajunse dincolo de capătul transportorului. Urcase la vreo şase metri pe movila abruptă când avântul începu să scadă, iar Dirk întoarse roţile spre dreapta lui. Ajunse periculos de aproape de a răsturna vehiculul, dar remorca funcţionă ca o ancoră şi-l ajută să pivoteze ATV-ul împrejur.

Unul dintre muncitori fugi ţipând când Dirk coborî în viteză la vale, îndreptându-se către partea îndepărtată a transportorului. O mică avalanşă de rocă se prăbuşi pe doc în urma lui şi îi făcu pe muncitorii rămaşi să se împrăştie în toate direcţiile după adăpost.

Când se izbi de doc la viteză mare, ATV-ul făcu un salt în aer, înainte să aterizeze pe toate cele patru roţi. Remorca nu fu la fel de graţioasă, desprinzându-se de cârligul ATV-ului, izbindu-se de cargobot şi sfârşind, în cele din urmă, în apă.

Dirk trebui să direcţioneze ATV-ul într-o altă curbă strânsă la stângă pentru a evita aceeaşi soartă. Frâna şi patina şi abia se ţinea în timp ce ATV-ul dansa şi aluneca. Una dintre roţile din spate lovi o babă de chei, ceea ce redresă vehiculul, iar Dick acceleră cu putere pe doc.

În faţa lui se dezvăluia libertatea deşertului printr-o deschizătură între doc şi dormitorul comun. Dar în timp ce gonea înainte, un alt ATV apăru de după clădire.

Dirk încetini şi făcu o buclă atunci când trecu de celălalt vehicul, pe care realiză că se afla atacatorul care-i rânjise de pe barca de patrulare. Acesta îi aruncă o privire goală şi apoi îl

recunoscu la rândul lui pe Dirk. Dar între timp Dirk acţionă acceleraţia şi trecu în viteză pe lângă clădire.

De-a lungul docului, zeci de oameni alergau ţipând şi arătând către ei. Urmăritorul întoarse ATV-ul şi porni după Dirk.

O faleză abruptă şi stâncoasă delimita laguna, forţându-l pe Dirk să urce un deal mai mic, care se întindea paralel cu docul. De jos se auziră împuşcături care se izbeau de dealul pe care urcă în zigzag, generând un val de praf care-l ascunse privirilor. Se lăsă cât mai jos şi mână ATV-ul până ce coborî creasta şi dispăru din câmpul vizual al celor de dedesubt.

Când întoarse îndreptându-se către plajă, aruncă şi o privire peste umăr. Atacatorul „Salopetă de camuflaj” venea iute din spate şi se afla la mai puţin de cincizeci de metri depărtare.

Dirk forţă şi mai mult acceleraţia, în timp ce ATV-ul înainta greoi prin cursul secat al unui râu. Trecând mai devreme de celălalt ATV, văzuse un toc de armă la brâul celui care conducea. Încă o dată, se găsea neînarmat în faţa unui alt bărbat înarmat. Dar măcar avea ATV-ul şi ştia încotro se îndrepta.

„Salopetă de camuflaj” avea într-adevăr un toc cu un pistol pe care-l scoase cu o mână când vehiculele ajunseră pe un petic drept de nisip. Conducând şi accelerând cu mâna dreaptă, folosi mâna stângă ca să tragă o serie de împuşcături la întâmplare, toate trecând cu mult prea departe de ţintă.

Peste umăr, Dirk zări pistolul şi ghidă ATV-ul într-un curs şerpuit. Lăsând deja un ditamai norul de praf în urmă, manevra împroşca acum perdele de praf care-l ascundeau sporadic.

Dar aceeaşi manevră îl aducea în acelaşi timp pe cel care-l urmărea din ce în ce mai aproape, până când acesta din urmă se trezi înecându-se cu praful din urma lui Dirk, la doar douăzeci de metri în spatele lui. Dirk viră la stânga pe un deal plat de deasupra plajei, pierzându-şi tovarăşul pentru scurt timp în norul de praf. Când atacatorul ieşi din norul de praf, profită de faptul că îl putea vedea limpede pe Dirk şi trase vreo două împuşcături. Una dintre ele îşi nimeri ţinta.

Dirk auzi un pocnet puternic şi unul dintre cauciucurile din spate explodă. Anvelopa bubui, iar Dirk ţinu cu putere ghidonul ca să poată păstra controlul.

Era ca şi terminat. Bărbatul în salopetă putea să-i treacă în faţă sau în lateral şi să-l elimine cu un singur glonţ. Cântărindu-

şi opţiunile, Dirk se pregăti să întoarcă ATV-ul şi să forţeze o coliziune. Dar în faţă, în nisip, văzu urme de picioare care se îndreptau abrupt către interior. Erau urmele paşilor lui de mai devreme, iar ele îi sugerau o posibilă ripostă, una care ar fi putut efectiv să-i dea o şansă să lupte.

Suprafaţa nisipoasă făcu loc stâncii acoperite de praf, care se ridica în valuri. Înclinaţia graduală ascundea râpa care se apropia, cea pe care Dirk trebuise s-o urce în acea dimineaţă. Şi pe care spera s-o folosească acum în avantajul lui.

Deasupra suprafeţei stâncoase, urma de praf a ATV-ului deveni din ce în ce mai slabă, forţându-l pe Dirk într-o manevră periculoasă. În loc să se ferească de cel care se afla pe urmele lui, se postă în faţa lui, disperat să-i blocheze vederea.

Când Dirk se intersectă cu urmele lui de mai devreme, slăbi acceleraţia. O secundă mai târziu, apăru şi buza râpei. Ezită, lăsându-şi urmăritorul să se apropie, înainte să reducă viteza şi să apese frâna. ATV-ul tremură când roţile noduroase patinară pe stâncă. Dirk aruncă piciorul peste şa, eliberă ghidonul şi sări.

La abia trei metri de margine, ATV-ul lui Dirk îşi recâştigă avântul şi pluti în gol. ATV-ul care îl urmărea, având viteză mare, sosi câteva secunde mai târziu. Bărbatul observă mult prea târziu prăpastia. Călcă frâna şi trase ghidonul cu putere, dar fără nici un folos. ATV-ul alunecă peste margine căzând în prăpastie, iar atacatorul zbură deasupra lui ţipând ca din gură de şarpe.

Dirk pierdu spectacolul. După ce sărise din propriul ATV, se ghemuise înainte să lovească solul cu putere şi se rostogoli de câteva ori. Alunecând cu picioarele înainte către prăpastie, se agăţă de pământ în timp ce picioarele îi atârnară peste margine. Capul îi zvâcnea, dar se ridică înapoi peste margine şi se întinse pe spate încercând să-şi revină.

Simţea durerea provocată de zgârieturi şi vânătăi, dar reuşise să nu-şi rupă nici un os. După un minut, se ridică în picioare şi trase cu ochiul în râpă. La doisprezece metri mai jos, ATV-ul lui stătea într-un capăt cu botul înfipt în pământ şi corpul turtit. La câţiva metri mai încolo se afla celălalt ATV răsturnat, cu roţile încă învârtindu-se. Dirk nu-l văzu pe ocupantul ATV-ului din prima, dar, apoi zări un picior ieşind de sub vehicul.

Dirk merse de-a lungul stâncii, mişcându-se cu băgare de seamă până când picioarele i se mai dezmorţiră. Privi înapoi către doc şi văzu ceva mişcare şi o mică patrulă îndreptându-se în direcţia lui.

Chiar dincolo, la gura lagunei, văzu barca de patrulare

îndreptându-se către mare. Luau destul de în serios furtul ATV-ului îşi spuse Dirk.

Se întoarse pe acelaşi drum pe care mersese de dimineaţă, până când ajunse la o creastă mai mică, unde putu să coboare prin alunecare. La locul accidentului găsi ATV-ul răsturnat lovit, dar aproape intact. Îşi înfipse picioarele în nisip, lipi umărul de el şi împinse, răsturnând vehiculul înapoi pe roţi. Trupul zdrobit al şoferului rămase îngropat în nisip, cu spatele şi capul răsucite într-un mod nefiresc.

Dirk îl căută prin buzunare după pistol şi se urcă pe ATV. Şaua şi ghidonul erau îndoite şi două aripi erau rupte, dar sistemul de transmisie părea neafectat. Combustibilul se scursese din rezervor cât vehiculul stătuse răsturnat şi fu nevoie de câteva încercări până când motorul porni. Dirk ambală motorul, iar ATV-ul ţâşni, roţile aruncând nisipul în aer.

La capătul îndepărtat al plajei, trase de-a lungul micului ponton. Summer apăru dintr-o gaură mare săpată în mijloc şi făcu semn cu mâna. Reuşise să dezgroape aproape o treime din pluta de cauciuc.

Sări de pe ATV-ul lăsat la ralanti şi alergă spre ea.

— Eşti bine?

— Sunt bine, cu excepţia piciorului pe care nu-l simt. Observă că era plin de vânătăi şi că avea un ATV avariat.

— Mi s-a părut că am auzit o bubuitură. Ce s-a întâmplat?

— Am avut o gâlceavă cu o cunoştinţă, spuse arătând cu degetul mare peste umăr. Cei de la doc sunt aceiaşi care au intrat în noi. Am împrumutat unul dintre ATV-urile lor şi nu-s prea bucuroşi de asta.

Summer citi gravitatea situaţiei în ochii lui.

— Trebuie să plecăm?

— Cred că ar fi o idee bună.

O scoase din nisip şi o cără până la ATV.

— Aşteaptă, spuse ea. Jurnalul de bord al navei *Barbarigo.*

Dirk îi aruncă o privire întrebătoare.

— Aia-i o plută de cauciuc îngropată în nisip. Aparţine unui vas pe nume *Barbarigo.* Am găsit un jurnal înfăşurat într-o pânză îmbibată în ulei sub bancă, spuse ea arătând către dâmb. Nu pot citi pentru că e în italiană, dar pare să fie un jurnal de bord.

Dirk păşi în pluta parţial îngropată şi-l luă. Îngheţă când văzu scheletul complet expus, pe care-l omisese cumva cu câteva

secunde în urmă. Trunchiul zăcea lângă banca pe care stătea jurnalul înfăşurat în pânză. Luă jurnalul, se urcă pe ATV în spatele lui Summer şi i-l dădu.

— N-ai spus că l-ai găsit la pachet şi cu scribul lui.

— Mai sunt cel puţin alte două cadavre. Trebuie să aducem arheologul navei să examineze locul.

Dirk se întinse pe lângă sora lui şi învârti acceleraţia.

— Poate că în altă zi.

Lăsară oasele şi plaja în urmă şi se îndreptară către o creastă stâncoasă care se întindea către larg. Din vârful ei, puteau vedea ţărmul opus care se curba în faţa lor într-o întindere plată de nisipuri. Coca turcoaz a *Alexandriei* se legăna în valuri la câţiva kilometri depărtare. Dirk se concentră la drum conducând pe dealul stâncos atât cât îndrăznea de repede, conştient de abilitatea redusă a lui Summer de a rămâne în şa.

Summer fu prima care observă ambarcaţiunea, o şalupă mică *Zodiac,* plutind paralel cu plaja din faţă. Când roţile ATV-ului ajunseră pe solul nisipos şi drept, Dirk acceleră la viteză maximă. *Zodiacul* se îndepărta de ei, dar recuperă repede distanţa. Lovi claxonul ATV-ului care scoase un sunet piţigăiat, reuşind să-i atragă atenţia lui Jack Dahlgren, care pilota *Zodiacul* împreună cu un om al echipajului NUMA. Se întâlniră, Dirk conducând ATV-ul în valuri în timp ce Dahlgren trăgea *Zodiacul* cât mai aproape.

— Vă bucuraţi de priveliştile locale confortabil văd, le spuse Dahlgren drept discurs de întâmpinare. În ochii texanului se citea i lar sentimentul de uşurare.

— Mai mult decât ne-am fi dorit, răspunse Dirk. Avem permisiunea să urcăm la bord?

Dahlgren schiţă un gest de încuviinţare şi trase *Zodiacul* mai aproape de ATV.

— Summer nu-şi mai simte piciorul, spuse Dirk. Credem că suferă din cauza decompresiei.

Dahlgren o trase de pe ATV pe Summer, care strângea la piept jurnalul de bord de pe *Barbarigo*, şi-o aşeză în barca gonflabilă.

— Toţi cei de la bordul *Alexandriei* vor fi nerăbdători să audă ce s-a întâmplat. Am fost destul de îngrijoraţi când am găsit submarinul scufundat fără urmă de voi. Cred c-o să staţi suficient în camera de decompresie, dar o să aveţi timp să ne

povestiţi totul de-a fir a păr.

Trebui să se aşeze şi să ambaleze motorul ca să împiedice *Zodiacul* să se răstoarne sub un val. Când Dahlgren se răsuci înapoi spre ATV ca să poată urca şi Dirk la bord, observă salopeta ruptă şi numeroasele vânătăi.

— Nu te supăra că-ţi spun, dar arăţi de parcă ai fost să dansezi cadril cu freza de cultivare.

— Nu ştiu dacă are vreo importanţă, dar aşa mă şi simt, spuse Dirk.

— Nu vrei să parchezi ATV-ul ăla pe uscat?

— Nu, proprietarul lui mi-a cam dat bătaie de cap că l-am împrumutat. Aş sugera să ne întoarcem pe *Alexandria* cât mai repede cu putinţă.

Dahlgren porni motorul şi navigă către nava de cercetare. Dirk privi linia orizontului şi zări barca de patrulare gonind în direcţia lor. O idee mai târziu, un bubuit gros înecă zgomotul produs de motor şi o umbră ţâşni pe deasupra *Zodiacului.* Dirk ridică privirea şi văzu huruind un C-130 care zbura la altitudine joasă. Era vopsit gri, cu steagul multicolor al Africii de Sud imprimat pe coadă. Dahlgren făcu avionului semn cu mână, încetinind *Zodiacul* pentru a putea îi auzit pe deasupra zgomotului motorului.

— E avionul de căutare şi salvare pe care l-am chemat din Pretoria. Era şi vremea să apară. Ar fi bine să le dăm de veste că sunteţi în siguranţă. Scoase o staţie radio portabilă şi anunţă vasul *Alexandria* că Dirk şi Summer fură găsiţi.

În timp ce aşteptau ca mesajul să fie transmis avionului, Dirk îl bătu pe Dahlgren pe umăr şi arătă către barca de patrulare care se apropia.

— Sună înapoi şi întreabă avionul dacă n-ar vrea să-i agite un pic pe indivizii ăştia. Spune-le că suspectăm că fac parte dintr-o reţea locală de piraterie.

— Aş zice că administraţia federală a aviaţiei nu are jurisdicţie în apele astea, spuse Dahlgren şi apoi transmise mesajul.

Aeronava C-130 ajunsese deja un punct la orizont. Apoi se întoarse, devenind din ce în ce mai mare. Pilotul coborî avionul cât mai jos, la aproape cincisprezece metri deasupra apei. Apropiindu-se de ambarcaţiunea de patrulare dinspre pupa, luă echipajul prin surprindere. Câţiva oameni se aruncară la podea când mugetul a patru motoare cu turbopropulsie de patru mii

două sute de cai-putere plană deasupra bărcii.

Avionul trecu, se întoarse leneş şi mai trecu o dată pe deasupra întregii lăţimi a bărcii. De data aceasta, câţiva dintre bărbaţii mai curajoşi fluturară armele, dar fără să tragă. Neintimidat, pilotul aeronavei C-130 mai trecu de trei ori, de fiecare dată mai jos. Barca de patrulare înţelese mesajul şi întoarse fără tragere de inimă, îndreptându-se înapoi către ţărm. Urmărindu-i ca să se asigure, C-130 mai rămase la altitudine joasă preţ de încă o oră, înainte să-şi încline aripile şi să se întoarcă acasă.

Dirk îl privi pe Dahlgren şi spuse:

— Aminteşte-mi să trimit o ladă de bere forţelor aeriene sud-africane.

— Indivizii ăştia nu prea se joacă, aşa-i?

Câteva minute mai târziu, traseră de-a lungul *Alexandriei.* Când urcară la bord, Dirk şi Summer fură surprinşi să vadă submarinul deformat pe puntea pupei.

— L-am găsit repede cu sonarul şi am putut să prindem parâmele pentru ridicare cu un vehicul subacvatic controlat la distanţă, spuse Dahlgren. Ne-am reluat căutările la linia ţărmului când am văzut că nu eraţi înăuntru.

Fraţii fură întâmpinaţi cu căldură când urcară la bord, dar Summer detectă o urmă de nervozitate, chiar şi din partea lui Dahlgren, atunci când fu ajutată şi urcată pe o targă. Doctorul navei îi zori către camera de decompresie, care era deja pregătită cu mâncare şi medicamente.

Dirk încercă să se sustragă, dar doctorul îi ordonase să intre în cameră ca măsură de precauţie. Înainte ca să fie închis chepengul, Dahlgren vârî capul înăuntru ca să se asigure că Dirk şi Summer se simţeau confortabil.

— Poate că nu e o idee prea bună să zăbovim în zonă, spuse Dirk. Am reuşit să plantăm toţi senzorii seismici înainte de întâlnirea noastră cu barca de patrulă. Putem să ne ocupăm de pungaşii ăştia altă dată.

— Căpitanul deja a setat direcţia pentru o fugă în Durban cu toată viteza înainte. Dahlgren era serios ca un dascăl.

— De ce Durban? Am crezut că de aici mergem în Mozambic.

Doctorul strigă din spatele camerei să închidă chepengul.

— Mi-e teamă că avem veşti rele, spuse Dahlgren. Tatăl tău şi Al sunt daţi dispăruţi în Pacific.

Înainte ca ei să poată procesa cuvintele, capacul gros de metal fu închis, iar ocupanţii camerei fură presurizaţi din nou în adâncimi.

Pitt se simţea de parcă s-ar fi aflat într-o cameră, doar că era o cameră a ororilor.

De la oră la oră, închisoarea umedă pe care o împărţea la bordul lui *Adelaide* devenea din ce în ce mai mică. O creştere a temperaturii în timpul zilei transformase încăperea într-un cuptor fierbinte şi sufocant. Şi ce era şi mai rău, căldura intensifica mirosurile groaznice generate de bărbaţii încarceraţi şi de cele două cadavre.

Pitt simţea foamea în mod constant, dar era mulţumit că aveau suficientă apă de băut. Periodic, uşa se deschidea şi doi bărbaţi înarmaţi le aruncau din cambuză cutii cu pâine şi alte produse uscate. Prizonierii preţuiau scurtele adieri de aer proaspăt la fel de mult cum preţuiau şi mâncarea.

Pitt şi echipa SWAT încercară să pună la cale un plan de evadare, dar nu aveau opţiuni. Încăperea de depozitare fusese golită de orice unelte sau echipamente cu care să poată forţa ieşirea. Îşi dădură seama că uşa încuiată era supravegheată continuu. Multiplele tentative de a încerca să forţeze clanţa sau balamalele fuseseră imediat întâmpinate de pe partea cealaltă de lovituri cu patul armei. Ori de câte ori se deschidea uşa pentru a se livra mâncare sau apă, cel puţin doi bărbaţi îi ameninţau cu armele.

Observând că pâinea râncedă pe care o primeau se uscase până la consistenţa granitului, Giordino sugeră să o folosească pentru atacarea paznicilor.

Prietenul lui Pitt îşi reveni iute, iar rana lui scăpase cumva de infecţie. După ce dormise aproape trei zile încontinuu, Giordino se trezise cu o vigoare enervantă şi-şi câştigă repede forţele în ciuda dietei sărăcăcioase.

În timp ce mai toţi bărbaţii se resemnară cu faptul că erau captivi, câţiva începură să-şi piardă controlul. Izbucniră lupte între membrii echipajului *Adelaidei,* în timp ce un alt bărbat cedă ţipând isteric. Pitt simţi o nelinişte când observă că viteza navei scăzu, semn că ajunseseră în ape protejate.

Pitt numărase câte ore trecuseră de când fusese aruncat în temniţă. Călătorind la şaisprezece noduri, calculă că *Adelaide* ar fi putut parcurge aproape şase mii patru sute treizeci şi şapte de kilometri, ceea ce i-ar fi plasat undeva între Alaska şi Peru. Dar

temperaturile crescute sugerau un spaţiu ecuatorial. Dacă nava îşi menţinuse cursul sudic, Pitt se gândi că puteau fi undeva în dreptul sudului Mexicului sau al Americii Centrale.

Confirmarea veni curând, după ce vasul se opri şi porni de câteva ori, acompaniat de sunetul activităţii dintr-un doc. Nava ieşi în larg şi mai navigă încă trei ore înainte să se oprească de tot. La scurtă vreme după aceea, prizonierii fură scoşi din compartimentul lor.

Bărbaţii ieşiră dintr-o încăpere călduroasă şi umedă pe o punte la fel de călduroasă şi de umedă. Nava era acostată la un doc, cu pupa înainte, înconjurată din trei direcţii de jungla deasă. Doar un mic petic de albastru de la prora arăta că navigaseră dintr-o zonă întinsă de apă într-un golfuleţ îngust abia suficient de lat cât să încapă cargobotul.

Lumina puternică a dimineţii le înţepa ochii şi totuşi Pitt observă că soarele nu se vedea nicăieri.

— Unora chiar le place jungla pe aici, spuse Giordino arătând cu degetul către cer.

Făcându-şi umbră ochilor, Pitt văzu un înveliş transparent de junglă deasupra. Îi luă ceva vreme până când realiză că era doar o plasă de camuflaj care era întinsă peste tot docul.

Poate că-s doar obsedaţi de intimitate, spuse Pitt. Se uită la *Adelaide* şi-şi confirmă suspiciunile. Numele navei fusese înlocuit, numindu-se acum *Labrador,* iar coşul şi copastia punţii fuseseră vopsite în culori noi. Cei care deturnaseră vasul erau versaţi în ascunderea furturilor la scară mare.

Prizonierii fură mânaţi către o schelă de debarcare, unde fuseseră întâmpinaţi de o linie de oameni înarmaţi, în salopete de camuflaj, dintre care unii făceau echipă cu câte un câine de pază. Captivii fură lăsaţi să aştepte pe doc preţ de câteva minute, ceea ce le oferi suficient timp lui Pitt şi lui Giordino să studieze împrejurimile. Dotările docului erau modeste, constând în două macarale mici şi un sistem transportor. În spatele celui din urmă se aflau nişte plăci de beton, prăfuite de sedimente gri, staţii de transfer pentru roca neprelucrată şi elementele de pământuri rare procente, care erau transferate în şi din aşezare. Dincolo de zona docului, câteva clădiri joase se vedeau prin frunziş. Pitt suspectă că erau unităţi de separare şi de extracţie, folosite pentru rafinarea rocilor de pământuri rare.

Zgomotul unui motor precedă apariţia unei maşinuţe de golf

care ducea un bărbat blond şi musculos îmbrăcat în uniformă şi purtând un pistol în toc la şold. Un bici răsucit îi atârna de curea în partea opusă. Pitt observă că santinelele se tensionară la sosirea lui.

— Arată ca un îmblânzitor de lei, şopti Giordino.

— De la un circ din care nu vreau să fac parte, spuse Pitt.

Supraveghetorul, Johansson, traversă docul şi vorbi cu Gomez, care coborâse de pe navă în urma prizonierilor. Suedezul analiză cargobotul cu un zâmbet de satisfacţie.

— Duce o groază de monazit, spuse Gomez. Testele au confirmat concentraţii mari de neodim, ceriu şi disprosiu.

— Excelent. Unităţile de extracţie aşteptau material nou. O să punem noii prizonieri la încărcarea rocii.

— Şi cu nava?

— O să fie o achiziţie bună pentru flotă. Determină ce reconfiguraţii se cer pentru a-i şterge identitatea şi discutăm cu Bolcke după ce e descărcată.

Johansson îi întoarse spatele lui Gomez ca să-i examineze pe noii prizonieri. Îi reevaluă pe bărbaţi cu un ochi răutăcios, acordând atenţie specială echipei SWAT.

— Bine aţi venit la Porţile Infernului, spuse el, porţile către iad. Acum îmi aparţineţi mie.

Flutură din mâini către clădirile din spate.

— Acesta este un centru de prelucrare a minereului. Luăm roca brută şi o procesăm în diferite minerale de valoare crescută. Iar voi veţi fi parte din proces. Dacă munciţi din greu, trăiţi. La fel şi dacă nu încercaţi să evadaţi. Se opri şi fixă cu privirea şirul de oameni slăbiţi. Aveţi întrebări?

Un membru al echipajului *Adelaide,* unul care făcuse faţă cu greu timpului în captivitate, îşi drese vocea.

— Când vom fi eliberaţi? întrebă el.

Johansson se apropie de bărbat şi îi zâmbi. Apoi scoase liniştit arma de la brâu şi-l împuşcă pe bărbat în frunte. Un stol de păsări din jungla din apropiere cârâiră din pricina zgomotului, în timp ce bărbatul se rostogoli pe spate şi căzu mort în apă.

Ceilalţi captivi rămaseră într-o linişte absolută.

— Mai sunt şi alte întrebări? întrebă Johansson rânjind.

Neprimind nici un răspuns, îşi vârî arma înapoi în toc.

— Bine. Încă o dată, bine aţi venit la Puerta de Infierno. Şi acum, să trecem la treabă.

Zumzetul apăsat al motorului remorcherului amuţi, lăsând în prim-plan sunetele mult mai firave ale valurilor care se loveau de toca lui. Trezită de lipsa zgomotului şi a vibraţiilor, Ann se ridică din patul ei şi întinse braţele. Îşi frecă încheieturile, unde cătuşele îi iritară pielea, şi păşi spre un mic hublou de pe peretele de la tribord.

Era încă întuneric. Lumini împrăştiate încă punctau malul cam la un kilometru jumătate dincolo de fluviu, ceea ce le spunea că ancoraseră pe malul estic. Era sigură că era Mississippi. Din punctul de plecare din Paducah, nu se putea merge decât într-o singură direcţie în aval, spre confluenţa lui Ohio cu Mississippi, lângă Cairo, Illinois. Noaptea trecută, trăsese cu ochiul afară şi văzuse luminile strălucitoare ale unui oraş mare, despre care se întreba dacă nu era Memphis. În timp ce privea silueta unui cargobot mare care trecea pe râu, bănui că se aflau undeva aproape de New Orleans.

Îşi clăti faţa într-un bazin şi căută din nou prin cabana aglomerată o potenţială armă. Era o încercare sortită eşecului, pentru că făcuse acest lucru de cel puţin douăzeci de ori, dar care măcar îi ţinea mintea în priză. Ajunse doar până la un birou gol când auzi clanţa mişcându-se uşor, iar uşa cabinei se deschise. Pablo stătea în cadrul uşii cu o expresie de năuceală în ochi şi o bâtă de baseball în mână.

— Vino, spuse el, schimbăm navele.

O conduse pe puntea remorcherului unde îi plimbă bâta de-a lungul spatelui, fixând-o apoi în îndoitura coatelor.

— De data asta, fără demonstraţii de înot. Ţinând ferm bâta, o conduse să coboare de pe remorcher.

Umerii o durură când păşi pe un doc nu prea bine luminat. Pablo o ghidă dincolo de şlep, unde o macara mobilă de pe doc ridică remorca platformă de pe punte. Mănunchiuri libere de fân zburau prin aer, în timp ce Pablo şi Ann urmau macaraua, care cobora pe o şină încorporată, către micul cargobot. În lumina slabă, putu să distingă numele navei de pe cadrul transversal de etambou. *Salzburg.* Deşi docul era părăsit, cu excepţia operatorului macaralei, câţiva bărbaţi înarmaţi îmbrăcaţi în uniforme de camuflaj păzeau aliniaţi pe copastia cargobotului.

— Te rog, lasă-mă să plec, spuse Ann cu frică exagerată.

Pablo izbucni în râs.

— Nu înainte să ne facem livrarea. Apoi poate că-ţi vei putea câştiga libertatea, adăugă cu o privire lacomă.

O împinse să meargă pe schela de debarcare până pe cargobot şi pe punte. O placă dreptunghiulară şi plată de dimensiuni mari fixată pe o platformă pe roţi le bloca drumul. Lângă ea, un membru al echipajului verifica o staţie de control asamblată cu generatoare de curent şi monitoare. Când trecură, bărbatul ridică privirea, privind-o pentru o clipă pe Ann.

Ea îl privi docilă, implorând ajutor din priviri.

— Să nu fierbi, spuse el zâmbind când trecură.

Pablo o împinse pe Ann, ghidând-o către suprastructura de la pupa şi pe scările care duceau la cabinele echipajului. Noua ei cabină era o idee mai mare decât ultima, dar avea un hublou la fel de minuscul.

— Sper că eşti mulţumită de cazare, spuse Pablo eliberându-i braţele de bâta de baseball. Poate că mai târziu în voiaj vom petrece ceva timp împreună, spuse şi ieşi din cabină încuind uşa pe dinafară.

Ann se aşeză pe patul tare, holbându-se la uşă. În ciuda interacţiunii ei cu Pablo, frica i se transformase în mânie. În mod clar, cargobotul părăsea ţara, ducând cu el atât motorul lui *Sea Arrow,* cât şi planurile de proiectare. Avea să fie ţinută captivă în cabină zile întregi, poate chiar săptămâni. În loc să se lamenteze, se întrebă cum de reuşise întreaga schemă.

Mintea ei analitică se puse pe treabă, gândindu-se intens la furturi. Obţinerea planurilor şi motorului lui *Sea Arrow* fusese o misiune prea uşoară pentru Pablo. Trebuie să fi avut ajutor din interior. Implicarea celor doi bărbaţi care o răpiseră şi apoi fuseseră ucişi indica în mod clar asta. Şi ce avea să se întâmple cu ea? De ce fusese răpită?

Nu putea trage decât o singură concluzie: că trebuie să se fi apropiat tare mult de identificarea sursei. Îşi stoarse creierii, trecând în revistă contractorii şi persoanele interesate. Se tot întorcea la Tom Cerny. Ar fi putut consilierul Casei Albe să fie alertat cu privire la ancheta ei?

Tot plimbându-se îngândurată prin cabina mică, observă câteva arsuri de ţigară în colţul biroului. Urmele o făcură să se gândească la acel membru al echipajului şi întâmpinarea lui bizară.

— Să nu fierbi, repetă ea. Cuvintele nu-i dădură pace până când, într-un târziu, semnificaţia lor o izbi ca un fulger.

— Desigur! spuse ea, supărată că nu se gândise la asta mai devreme. Într-adevăr, să nu mă las fiartă.

Un zbor comercial de noapte dinspre Durban via Johannesburg se dovedi cea mai rapidă rută de întoarcere în Washington pentru Dirk şi Summer. Aveau amândoi privirea înceţoşată când coborâră împleticindu-se din avion a doua zi dimineaţa devreme pe Aeroportul Naţional Reagan. În mod remarcabil, Summer merse de una singură prin terminal, prezentând doar înţepeneala specifică unui zbor lung, dar fără paralizia cauzată de decompresie.

Perioada petrecută în camera de decompresie de pe *Alexandrin* o salvase. În timp ce nava NUM A naviga cu viteză dinspre extremitatea Madagascarului către Durban, Summer şi Dirk petrecuseră o vreme la o presiune echivalentă unei adâncimi de o sută douăzeci de metri. Echipa medicală a navei eliberase încet presiunea din camera de depresurizare, permiţându-le bulelor de azot din ţesuturile lor să se disipeze. Când fură eliberaţi din cameră, aproximativ două zile mai târziu, Summer descoperi că poate să meargă, acuzând doar o uşoară durere.

Din moment ce zborul ar fi putut să-i agraveze simptomele, medicul de la bordul navei insistă să nu se urce la bordul unui avion în următoarele douăzeci şi patru de ore. Din fericire, timpul lor de deplasare până la Durban acoperi perfect intervalul recomandat. Scăpaţi de camera de decompresie, avură timp să le povestească celorlalţi despre munca din submarin, să inspecteze daunele şi să-şi rezerve locuri la zborul pentru casă, înainte de a alerga către aeroportul Internaţional King Shaka din Durban, chiar din momentul în care *Alexandria* atinse docul.

După ce-şi luară bagajele de pe aeroportul Reagan, luară un taxi până la hangarul tatălui lor. Intrară, îşi lăsară bagajele şi se împrospătară în apartamentul de deasupra.

— Crezi că pe tata l-ar deranja dacă am împrumuta una dintre maşinile lui ca să dăm o fugă la birou? întrebă Summer.

— Ne-a lansat întotdeauna invitaţia de a conduce ce vrem, spuse Dirk. Arătă către un automobil sport cu două locuri, vopsit în roşu de Burgundia şi argintiu, parcat lângă un banc de lucru. Mi-a spus într-un e-mail chiar înainte să plece în Pacific că tocmai ce-a aranjat Packardul şi merge foarte bine. Ce-ar fi să-l

luăm?

Verifică să vadă dacă avea suficient combustibil, iar Summer deschise uşa garajului. Strecurându-se pe locul şoferului, trase frâna de mână şi ajustă clapeta de acceleraţie aflată pe volan, după care apăsă butonul de pornire. Motorul puternic cu opt cilindri murmură prinzând viaţă. Îl lăsă să se încălzească o clipă, scoase maşina afară şi o aşteptă pe Summer să încuie hangarul.

Sări şi ea pe scaunul din dreapta cu o geantă de voiaj după ea, fără să observe o dubă albă parcată pe câmpul din apropiere.

— Ce-i cu scaunele astea ciudate? întrebă ea.

Maşina sport Packard avea un habitaclu îngust cu două scaune rigide. Scaunul pasagerului, în care se afla Summer, fusese fixat permanent la câţiva centimetri mai departe de bord decât scaunul şoferului, pe care se afla Dirk.

— Şoferul are mai mult loc să se întoarcă şi să manevreze la viteze mari, explică Dirk, arătând către schimbătorul de viteze din podea.

— Mă bucur de spaţiul lejer pentru picioare.

Construit în 1930, modelul Packard 734 avea una dintre cele mai rare osaturi, o maşină rapidă, suplă şi aerodinamică. Linia corpului se îngusta într-un punct unghiular, ceea ce-i dădea maşinii un aer puternic aerodinamic. Avea două cauciucuri de rezervă montate în părţile laterale şi întregul corp lucea de la vopseaua metalicii de culoarea aliajului de cositor şi plumb care contrasta cu aripile vopsite în roşu de Burgundia şi cu linia de aceeaşi culoare care trasa întreaga lungime a maşinii. Farurile înguste Woodlite din faţă, combinate cu parbrizul înclinat, creau senzaţia că maşina se afla în mişcare chiar şi atunci când era parcată.

Dirk conduse către nord pe George Washington Parkway, descoperind că Pacardul alerga cu uşurinţă prin traficul de pe artera principală. Doar zece minute le luă până când ajunseră la sediul NUMA, o clădire înaltă din sticlă de pe malul râului Potomac. Dirk parcă în garajul subteran şi apoi luară un lift până la ultimul nivel, unde se afla biroul lui Rudi Gunn. Secretara lui îi direcţionă către centrul de resurse computerizate şi coborâră trei etaje până la nivelul ultratehnologizat al lui Hiram Yaeger.

Îi găsiră pe Gunn şi Yaeger în faţa unui ecran de mărimea unui perete, examinând imagini satelit ale unei mări pustii. Cu

părul murdar şi cearcăne sub ochi, amândoi arătau de parcă nu mai dormiseră de zile întregi. Dar parcă se mai înviorară când îi văzură pe copiii lui Pitt.

— Mă bucur că v-aţi întors, spuse Gunn. Ne-aţi speriat de-a binelea când a dispărut submarinul.

— Şi noi, spuse Summer.

— Am crezut că trebuia să-l sedăm pe Rudi, spuse Yaeger. Piciorul ţi-e bine, Summer?

— E bine. Cred că locul de la clasa economic din avionul de la Johannesburg a fost mai dureros decât accidentul de decompresie. Ochi o colecţie de ceşti murdare de cafea pe masă înainte să strice atmosfera. Care-s veştile vizavi de tata şi Al?

Amândoi bărbaţii se înnegriră la faţă.

— Din păcate, n-avem prea multe de raportat, spuse Gunn. Le descrise misiunea de protejare a cargobotului care ducea minereul, în timp ce Yaeger deschise o hartă a estului Pacificului.

— Au urcat la bordul navei *Adelaide* la aproximativ o mie şase sute de kilometri sud-est de Hawaii, spuse Yaeger. O fregată a marinei care făcea manevre în larg în zona San Diego era programată să se întâlnească cu ei când se apropiau de coastă şi să-i escorteze până în Long Beach. *Adelaide* n-a apărut.

— Vreo urmă de flotanţi? întrebă Dirk.

— Nu, spuse Gunn. Am trimis aeronave de căutare şi salvare din Hawaii şi de pe continent care au acoperit zona zile întregi. Marina, a trimis două vase în zonă, iar Forţele Aeriene au trimis chiar şi drone de recunoaştere. Toate s-au întors fără nici un rezultat.

Dirk observă o linie orizontală care începea din partea stângă a ecranului şi se termina acolo unde intersecta o linie roşie care venea din Hawaii.

— Ăla este traseul lui *Adelaide*?

— Semnalul AIS a oferit date despre cursul ei până puţin după ce tatăl vostru şi echipa SWAT au urcat la bord, spuse Yaeger. Apoi semnalul AIS a murit.

— Deci s-a scufundat? întrebă Summer cu vocea tremurândă.

— Nu neapărat, răspunse Gunn. Ar fi putut, pur şi simplu, să dezinstaleze sistemul de urmărire, ceea ar fi, de altfel, o mişcare evidentă pentru o deturnare.

— Am trasat câteva cercuri mari în jurul ultimei poziţii

raportate ca să vedem unde ar fi putut să meargă. Yaeger înlocui harta oceanului împărţind ecranul în două cu imaginea a două fotografii din satelit ale oceanului. Jos era suprapusă imaginea unui cargobot numit *Adelaide.* Ne uităm la fotografiile din satelit să vedem dacă n-a mai apărut pe undeva.

— Hiram are acces la fiecare sursă publică sau nu de recunoaştere prin satelit. Din nefericire, punctul de dispariţie este în mijlocul unei zone moarte din punct de vedere al acoperirii sateliţilor, aşa că trecem la partea de uscat.

— America de Nord, de Sud şi Centrală, pentru început, spus Yaeger înăbuşindu-şi un căscat. Ar trebui să ne ţină ocupaţi până la Crăciun.

— Cum putem ajuta? întrebă Summer.

— Avem imagini din satelit pentru majoritatea porturilor de pe Coasta de Vest din ultimele patru zile. Le voi împărţi să văd dacă poate zări careva o navă care să semene cu *Adelaide.*

— Trei în Long Beach, două în Mananillo, patru la Canalul Panama şi câte una pentru San Antonio, Chile şi Puerto Caldera, Costa Rica, spuse Yaeger.

— Nu-mi pot imagina că vreunul dintre vasele din Long Beach ai putea fi al nostru, spuse Dirk, decât dacă au dat o fugă în alt port înainte ca să descarce.

Gunn se uită la ceas.

— E încă devreme în vest. Ce-aţi zice dacă am face pauză pentru cină? Când ne adunăm din nou, putem începe să sunăm autorităţile portuare din fiecare locaţie. Ar trebui să poată confirma dacă *Adelaide* a descărcat la ei.

— Bine gândit, spuse Dirk ridicându-se şi întinzându-şi oasele. Am rămas fără combustibil după o masă în avion şi cafea.

— Numai puţin, spuse Summer. Înainte să luăm pauză, am nevoie de o favoare din partea lui Hiram şi apoi de ajutor ca să fac o livrare. Îşi ridică rucsacul de călătorie, care zdrăngăni din cauza sticlelor dinăuntru.

— Mi-e destul de foame. Putem lua ceva de mâncare în drum?

— Unde ne îndreptăm noi, spuse ea, pot garanta că va fi ceva bun de mâncat.

Packardul ieşi mugind din parcare şi ocoli o dubă albă de la marginea parcării exterioare, înainte să se amestece în traficul aglomerat de seară. Dirk traversa Georgetown, iar briza serii îi răvăşea părul lui Summer în maşina decapotată. Luând-o pe o stradă rezidenţială întunecată şi plină cu case elegante, Dirk opri în faţa unui fost şopron, dar care cu multă vreme în urmă fusese transformat într-o locuinţă particulară elegantă.

Abia dacă sunaseră că uşa fu deschisă cu putere de un bărbat uriaş care purta o barbă ce se revărsa. Ochii lui St. Julien Perlmutter străluciră când îi întâmpină pe Dirk şi Summer şi-i invită înăuntru.

— Era cât pe ce să mănânc fără voi, spuse el.

— Ne aşteptai? întrebă Dirk.

— Desigur. Summer mi-a trimis un e-mail cu detaliile misterului din Madagascar. Am insistat să veniţi amândoi la cină imediat ce vă întorceaţi. Voi doi nu vorbiţi?

Summer zâmbi cu sfială către fratele ei, apoi îl urmă pe Perlmutter prin livingul plin de cărţi până într-o zonă formală pentru cină, unde o masă antică din lemn de cireş aştepta plină ochi cu mâncare. Perlmutter era un istoric maritim, unul dintre cei mai buni de pe planetă, iar a doua lui dragoste era mâncarea. Ochii i se înflăcărară când Summer deschise geanta şi-i oferi trei sticle de vin din Africa de Sud.

— Un Chardonnay Vergelegen şi două soiuri roşii din De Toren.

Luă sticlele şi le examină cu încântare.

— Minunate vinuri. Mergem?

Fără să piardă timpul, găsi tirbuşonul şi turnă din Chardonnay.

— Sunt, desigur, tulburat să aflu despre dispariţia tatălui vostru. Să dea Domnul să fie într-un port în siguranţă, spuse el ridicând paharul.

În timp ce discutau despre dispariţia lui Pitt, serviră cotlet de porc în sos de ardei chipotle, cartofi şi sparanghel la cuptor. Ca desert, fură devorate piersici proaspete de Georgia în sos de frişcă şi lichior. Bucătarul francez al gazdei, precum şi menajera aveau liber, aşa că Summer şi Dirk îl ajutară pe Perlmutter să strângă masa şi să spele vasele înainte să se aşeze înapoi la masă.

— Vinul a fost delicios, Summer, dar să nu te joci cu mine, spuse Perlmutter. Ştii pe ce vreau să pun mâinile cu adevărat.

— Credeam că nu mai întrebi, spuse ea. Deschise geanta de voiaj şi scoase jurnalul împachetat cu grijă pe care-l găsise pe pluta de pe plajă. Jurnalul de bord de pe *Barbarigo,* anunţă ea.

— Deci despre asta era vorba, spuse Dirk. Iar eu credeam că te bucuri să ne vezi pe noi.

Perlmutter izbucni într-un râs al cărui ecou răsună în toată casa. Prieten vechi de-al tatălui lor, fusese iute adoptat de copiii lui Pitt ca un fel de unchi prietenos.

— Dragul meu, compania voastră este bine-venită oricând. Desfăcu şi turnă dintr-o altă sticlă pe care o adusese Summer. Dar un bun mister marinăresc e mai dulce decât vinul.

Perlmutter luă pachetul şi-l desfăcu cu grijă din pânza uleioasă. Jurnalul legat în piele prezenta semne de uzură, dar în rest era în stare bună. Dădu uşor coperta la o parte şi citi pagina de titlu scrisă de mână cu litere aplecate.

— *Viaggio di Sommergibile Barbarigo, Giugno 1943. Căpitano di corvetta Umberto de Julio.* Perlmutter ridică privirea şi-i zâmbi lui îi miner. Ăsta-i submarinul nostru.

— Submarin? întrebă Dirk.

— Pluta de pe plajă, spuse Summer. Conţinea rămăşiţele unor membri ai echipajului unui submarin italian din cel de-al Doilea Război Mondial.

— *Barbarigo,* o navă masivă din clasa Marcello, spuse Perlmutter. Avea un istoric strălucit în apele Atlanticului în perioada războiului, când scufundase şase nave şi doborâse o aeronavă. Dar şi-a pierdut vigoarea în 1943, când a fost distribuită într-un proiect cu numele de cod Aquila.

— În latină înseamnă vultur, spuse Dirk.

Summer îi aruncă fratelui ei o privire suspicioasă.

— Astronomie, explică el. Îmi amintesc de la o constelaţie de lângă cea a Vărsătorului.

— Catâr ar fi fost un nume mult mai potrivit, spuse Perlmutter. Nemţii îşi făceau griji din cauza pierderilor mari de nave de suprafaţă în timpul transporturilor de materiale din Japonia, aşa că i-au convins pe italieni să transforme opt din cele mai mari şi cumva depăşite submarine pentru misiuni de transport. Interiorul navelor fusese golit şi mare parte din armament înlăturat ca să poată căra cantităţi cât mai mari cu

putinţă.

— Pare că a fost o misiune periculoasă, spuse Dirk

— Aşa a fost. Patru nave au fost scufundate imediat, una a fost abordată şi celelalte trei au fost capturate în Asia înainte de a încheia drumul de întoarcere. Sau cel puţin aşa spun cărţile de istorie. Perlmutter începu să scaneze paginile, examinând datele.

— Şi deci ce s-a întâmplat cu *Barbarigo*? întrebă Summer.

— Numit *Aquila 5,* a pornit din Bordeaux pe 16 iunie 1943 către Singapore, cu o încărcătură de mercur, oţel şi bare de aluminiu. S a pierdut contactul radio cu vasul câteva zile mai târziu şi s-a presupus că s-a scufundat undeva pe lângă insulele Azore, spuse sărind până la ultima pagină. Italiana mea este deplorabilă, dar văd că ultima notare a fost făcută pe 12 noiembrie 1943.

— Aproape cinci luni mai târziu, spuse Dirk, ceva nu se leagă.

— Am răspunsul, sper, chiar aici, interveni Summer şi scoase o legătură de pagini printate. L-am rugat pe Hiram să scaneze jurnalul în sistemul lui computerizat. Zice că a fost floare la ureche să-l traducă în engleză şi mi-a dat rezultatul chiar înainte să plecăm.

Începu să împartă paginile în jurul mesei, lăsându-i pe fratele el şi pe Perlmutter să le devoreze.

— Poftim, spuse Dirk. Zice aici că au fost zăriţi şi atacaţi de două aeronave în golful Biscaya la scurt timp după ce au părăsit portul, dar că au reuşit să le evite în siguranţă. Antena lor radio a fost avariată, ceea ce i-a împiedicat să comunice cu cei de la comanda centrală.

Cu ajutorul jurnalului, urmăriră voiajul lui *Barbarigo* în jurul Capului Bunei Speranţe şi de-a lungul Oceanului Indian. Submarinul descărcase încărcătura în Singapore şi apoi fusese reorientat către un mic port malaysian de lângă Kuala Lumpur.

— „Pe 23 septembrie, am preluat 130 de tone de rocă oxidată, căreia localnicii îi spun Moartea Roşie”, citi Summer. „Un cercetător neamţ, pe nume Steiner, a supravegheat încărcarea şi s-a alăturat echipajului pentru drumul de întoarcere”.

— Ofiţerul secund a notat mai târziu că Steiner a stat ascuns în cabina lui tot restul călătoriei, spuse Dirk.

— Moartea Roşie? spuse Perlmutter. Mă întreb dacă are ceva

de-a face cu ciuma cu acelaşi nume despre care vorbeşte Edgar Allan Poe. Va trebui să investighez asta şi la fel şi pe individul ăsta Steiner. În mod clar o încărcătură dubioasă.

Cei trei mai răsfoiră notiţele câtorva alte săptămâni, care descriau drumul de întoarcere al submarinului de-a lungul Oceanului Indian. Pe 9 noiembrie, scrisul era vizibil grăbit, iar paginile aveau pete de apă sărată.

— Aici au intrat în bucluc, când se îndepărtau de coasta Africii de Sud, spuse Perlmutter. Citi cu voce tare o descriere succintă a scufundării lui *Barbarigo* pentru evitarea unui atac aerian pe timp de noapte. După ce a evitat câteva bombe, echipajul a crezut că a scăpat de atac, dar apoi a descoperit că elicea submarinului fusese lovită sau desprinsă cu totul.

Dirk şi Summer rămaseră tăcuţi în timp ce Perlmutter citea despre tragedia rezultată. Lipsit de propulsie, submarinul a rămas scufundat douăsprezece ore, temându-se ca nu cumva să fi fost chemată la faţa locului o aeronavă suplimentară. Când au ieşit la suprafaţă la miezul zilei, s-au trezit pe o mare pustie, plutind în derivă către sud-est. Purtaţi dincolo de rutele navale şi fără staţie radio, marinarii se temeau că ar fi putut pluti spre moarte în Antarctica. De Julio, căpitanul, a ordonat ca echipajul să abandoneze nava; au luat cele patru plute de salvare depozitate sub puntea de la prora şi au părăsit nava salutând-o. Într-un talmeş-balmeş de comenzi, ultimul marinar a uitat să amorseze sarcinile de sabordare şi a sigilat tambuchiul principal. În loc să se scufunde în faţa lor, *Barbarigo* a plutit în derivă pierzându-se în linia orizontului.

Perlmutter se opri din citit şi ridică sprâncenele de parcă ar fi fost o pereche de poduri basculante.

— Pe cuvântul meu, spuse el încet. Este foarte curios.

— Ce s-a întâmplat cu celelalte trei plute? întrebă Summer.

— Notiţele sunt din ce în ce mai pătate din momentul ăsta, spuse Perlmutter. Au luat calea Africii de Sud şi ajunseseră până în punctul în care vedeau pământul când a izbucnit o furtună. Hârcile au fost împrăştiate, iar căpitanul De Julio a scris că oamenii din barca lui nu i-au mai văzut niciodată pe cei din celelalte trei bărci. În timpul întregului chin au pierdut cinci oameni, toată mâncarea, apa, velele şi vâslele. Pluta a fost purtată către est, plutind departe de ţărm dusă de curentul de coastă. În cele din urmă, vremea s-a schimbat într-una

călduroasă şi uscată. Lipsiţi de apă, au mai pierdut doi oameni, rămânând doar căpitanul, ofiţerul secund şi doi ingineri.

— Devastaţi de sete, au zărit într-un final ţărmul şi au reuşit să tragă pluta aproape. Vântul puternic şi mişcarea ondulatorie a valurilor i-au purtat spre mal şi i-au aruncat pe plajă, spuse Perlmutter. S-au trezit într-un deşert încins, disperaţi după apă. Căpitanul a pornit singur în căutare de apă, zice ultima notare, şi asta pentru că toţi ceilalţi erau prea slăbiţi ca să mai poată merge. Jurnalul se încheie cu „Dumnezeu să binecuvânteze nava *Barbarigo* şi echipajul ei”.

— Putem confirma ariditatea zonei, spuse Summer după o vreme. Ce tragedie, aproape să ajungi pe malul Africii de Sud, ca mai apoi să sfârşeşti la o mie şase sute de kilometri depărtare, în Madagascar.

— Le-a mers mai bine decât celor din celelalte trei bărci, spuse Dirk.

Perlmutter schiţă un gest de încuviinţare, deşi părea să fie pierdut în gânduri. Se ridică din scaun, merse încet în camera de zi, apoi se întoarse câteva minute mai târziu cu un braţ plin de cărţi şi o privire întrebătoare.

— Felicitări, Summer. Se pare că ai rezolvat două mari mistere ale adâncurilor.

— Două? întrebă ea.

— Da, soarta submarinului *Barbarigo* şi identitatea Nălucii din sudul Atlanticului.

— O cred pe prima, dar care-i faza cu Năluca asta?

Perlmutter deschise prima carte şi răsfoi paginile.

— Din jurnalul navei comerciale *Manchester,* în largul apelor din jurul insulelor Falkland, în data de 14 februarie 1946: „Marea e calmă, vântul bate dinspre sud-vest la intensitate trei sau patru noduri. La mila 1100, ofiţerul secund a raportat un obiect îndepărtat pe direcţia travers tribord. La început aducea cu cadavrul unei balene, dar credem că este o navă făcută de mâna omului”.

Închise cartea şi deschise o alta.

— Cargobotul *Southern Star,* 3 aprilie 1948, lângă Santa Cruz, Argentina: „Obiect necunoscut, posibil navă, zărită plutind în derivă la patru kilometri distanţă. Cocă neagră cu suprastructură de dimensiuni mici în mijlocul navei. Pare abandonată”.

Perlmutter ridică o a treia carte.

— Relatările unei baze de vânătoare de balene din sudul Georgiei. În februarie 1951, baleniera *Paulita* a sosit cu o pradă de trei balene gri adulte. Căpitanul a relatat despre faptul că a zărit o navă-fantomă, a coca neagră şi joasă şi velă mică în mijlocul navei, care plutea în derivă undeva la o sută optzeci şi cinci de kilometri spre nord. Echipajul a botezat-o Năluca din sudul Atlanticului.

— Şi crezi că *Barbarigo* este Năluca din Atlantic? întrebă Summer.

— Este foarte posibil. Vreme de douăzeci şi patru de ani au fost raportate întâlniri cu o presupusă navă-fantomă care plutea în derivă în sudul Atlanticului. Dintr-un motiv sau altul, nimeni n-a reuşit s-o vadă de-aproape, dar toate descrierile sunt similare. Eu sunt de părere că un submarin bine etanşat ar putea pluti în derivă destul de mult pe o mare pustie.

— La latitudinile alea sudice, chioşcul submarinului ar fi putut să îngheţe foarte uşor, spuse Dirk, aşa că de la distanţă putea să semene cu o velă.

— Ceea ce poate fi confirmat de ultima relatare, spuse Perlmutter deschizând ultima carte. Era în 1964. Un marinar cu experienţă, pe nume Leigh Hunt, făcea un voiaj de unul singur în jurul lumii când văzu ceva neobişnuit. A, aici este, spuse el şi începu să citească cu voce tare pasajul. „În timp mă apropiam de Strâmtoarea Magelan am dat peste o furtună îngrozitoare, ba chiar brutală pentru apele acestea. Vreme de treizeci de ore, m-am luptat cu ape înalte de şase metri şi rafale de vânt furioase care încercau cu toată furia să mă izbească de stâncile din jurul Capului Horn. În mijlocul acestui duel, am zărit Năluca din sudul Atlanticului. Am crezut iniţial că era un gheţar din moment ce era încastrată în gheaţă, dat am reuşit să desluşesc marginile ascuţite şi negre de dedesubt. A trecut iute pe lângă mine, purtată de vânturi şi valuri către un sfârşit sigur pe ţărmurile din Tierra del Fuego.”

— Uau, spuse Summer, încă mai plutea în 1964.

— Dar nu pentru mult timp se pare, dacă relatarea lui Hunt e corectă, punctă Perlmutter.

— Hunt mai trăieşte? întrebă ea. Poate că am putea să vorbim cu el.

— Mă tem că a dispărut pe mare acum câţiva ani. Dar familia

lui se poate să fie încă în posesia jurnalelor lui de bord.

Dirk termină paharul de vin şi se uită la sora lui.

— Ei, bine, Summer, cred că ne laşi cu două mari mistere de rezolvat.

— Da, spuse Summer terminându-i ideea. Unde s-a scufundat *Barbarigo* şi ce căra.

Dirk şi Summer plecaseră de la Perlmutter cu burţile bine aranjate de mâncare gustoasă şi vin bun şi stârniţi de soarta ciudată a lui *Barbarigo.* Cina fusese o pauză bine-venită de la grijile pe care şi le luceau pentru tatăl lor şi care le năvăliră în minte imediat ce-şi luară la revedere.

— Ar fi bine să ne întoarcem să vedem dacă Rudi şi Hiram au avut succes cu autorităţile portuare.

— Mă gândeam că ar trebui să reexaminăm varianta ca *Adelaide* să fi călătorit spre vest.

În timp ce mergeau pe stradă, auziră uşa unei maşini închizându-se, iar Dirk observă doi bărbaţi care stăteau într-o dubă albă la câteva locuri în spate de Packard. Ambală motorul de la prima apăsare a butonului de contact şi aprinse farurile. Deşi farurile Woodlite arătau minunat în timpul zilei, performanţa lor pe timp de noapte făcea notă discordantă cu restul maşinii. Se distanţă uşor de curbă conducând încet şi urmărind în oglinda retrovizoare cum farurile dubei se aprinseră când el ajunse în capătul străzii.

Făcu dreapta şi apăsă acceleraţia, gonind pe o străduţă flancată de copaci. Câteva secunde mai târziu, duba apăru cu scârţâit de roţi de după acelaşi colţ.

Summer observă că fratele ei era atent la oglinda retrovizoare şi privi peste umăr.

— Nu vreau să par paranoică, spuse ea, dar aceeaşi dubă e posibil să se fi aflat în parcarea NUMA când am plecat de la sediu.

— Ba mai mult, spuse Dirk. Cred că dimineaţă era parcată şi lângă hangarul tatei. Şerpui prin cartierul bogat din Georgetown, ieşind pe O Street, îndreptându-se spre vest. Duba îi urmărea fiecare mişcare, rămânând cam la douăsprezece lungimi de maşină în spate.

— Cine ar putea să ne urmărească? întrebă Summer. Cineva care are legătură cu oamenii din Madagascar?

— Nu cred. Ar putea fi cineva interesat de tata. Poate că ar fi bine dacă i-am întreba, pur şi simplu?

Încetini maşina în timp ce se apropiau de o intersecţie. Chiar dincolo de ea se afla intrarea închisă şi flancată de piloni a universităţii din Georgetown. De obicei, în faţa porţii se puneau

baricade portabile pentru a împiedica maşinile să intre, dar fuseseră înlăturate pentru ieşirea din campus a unui camion de livrare. Când ieşi camionul, Dirk acceleră şi ţâşni pe lângă el şi pe poarta deschisă.

Un paznic rămase cu gura căscată când vechiul Packard trecu pe lângă el cu iuţeala unui glonţ. Câteva secunde mai târziu, fu nevoit să sară într-o parte când duba albă trecu şi ea în viteză urmărind maşina din faţă. Dirk urmă drumul care traversa domeniul pe o distanţă scurtă până la o alee circulară. O statuie a fondatorului universităţii, John Carroll, se afla în mijloc, cu faţa la poarta de acces. Reflectoarele de la bază învăluiau statuia într-o lumină galbenă, difuză, împrumutându-i o senzaţie de viaţă episcopului care era de mult oale şi ulcele.

Dirk înconjură statuia şi încetini, debreie dublu şi coborî în prima treaptă de viteză. Urmări luminile dubei care gonea prin campus şi care tocmai ce intra pe aleea circulară. Dirk stinse farurile Woodlite şi ambală motorul. Maşina veche ţâşni înainte când trase tare de volan, schimbând în treapta a doua în timp ce ţinea acceleraţia la podea.

În vreme ce duba încetinea, maşina sport o zbughi în jurul cercului. În loc să iasă înapoi pe poartă, Dirk ţinu strâns volanul şi urmă bucla. Luminile din spate ale dubei apărură în faţa lor, ceea ce-l forţă pe Dirk să frâneze ca să evite coliziunea. Summer se întinse şi aprinse înapoi farurile Woodlite, făcându-le semn celor care-i urmăreau că jocul se terminase.

Şoferul dubei ezită, nesigur de ceea ce se întâmplase, până când recunoscu lumina slabă şi gălbuie a farurilor Packardului din spatele lui. Fără a fi pregătit de o confruntare, apăsă acceleraţia. Roţile dubei scârţâiră când ţâşni întorcând pe aleea circulară. Ieşi pe primul drum la îndemână, o alee care ducea până în spatele unei, structuri impunătoare numită Healy Hall şi în centrul campusului.

— Mergi după el, spuse Summer. Nu i-am reţinut plăcuţele de înmatriculare.

Dirk băgă în viteză şi Packardul ţâşni. O maşină rapidă în vremurile ei, Packardul avea un motor de opt cilindri care scotea o sută cincizeci de cai-putere. Duba ar fi putut să lase în urmă bătrâna maşină pe un drum deschis, dar nu şi în spaţiile înguste ale campusului.

Maşina albă goni trecând de o clădire mare din piatră. Doar

câţiva studenţi se aflau pe acolo, iar cei din stradă eliberară repede drumul în faţa dubei care gonea. Aleea cotea abrupt către un complex lateral, dar era blocată de un poliţist care se afla într-o maşină de patrulare şi care se oprise ca să vorbească cu un student.

Fără să poată opri, duba continuă să meargă înainte lovindu-se şi urcându-se pe un trotuar care traversa curtea plină de gazon. O fată pe bicicletă ţipă când evită la milimetru să fie călcată. Packardul veni şi el din spate, aflându-se la doar câţiva metri şi stârnind o avalanşă de lumini intermitente de la maşina de patrulare.

— Cred că nu ne mai aflăm în pericol, dar am dat de bucluc, spuse Summer observând luminile din spate.

Dirk strânse cu şi mai multă putere volanul în timp ce maşina sport făcu salturi pe suprafaţa denivelată. Urmări duba pe trotuar până când coborî o bordură în parcarea unui cămin studenţesc. Chiar în faţă, doi boboci strecurau un butoi cu bere în clădire când duba apăru îndreptându-se către ei. Studenţii se pitiră, iar duba trecu razant de butoi.

Butoiul din aluminiu alunecă prin parcare şi se lovi de un zid de sprijin. La scurtă distanţă în spate, Dirk frână cu putere, dar nu putu să evite butoiul. Bara din faţă îl atinse prima, găurindu-l, pentru ca mai apoi să fie aruncat într-o parte de aripa dreaptă. Berea agitată explodă într-o fântână de spumă care stropi maşina şi pe Summer.

— Tatei n-o să-i placă asta, spuse Dirk.

— Ai dreptate, spuse ea ştergându-se de spuma de pe faţă. N-o să-i placă. E bere slab alcoolizată.

Cele două maşini accelerară prin parcare, mărind viteza din cauza maşinii de patrulare. Duba derapă din parcare pe o stradă cu care se intersecta, şoferul nefiind hotărât încotro să se îndrepte, apoi săltând pe un drum pietruit care urca şi se întindea drept înainte. Drumul trecea pe lângă un mic deal şi cotea către terenul de fotbal al universităţii. Aflându-se în mijlocul unui antrenament de lacrosse, echipa masculină fu forţată să se împrăştie când duba traversă gazonul artificial.

Zărind vechiul Packard şi maşina de poliţie pe urmele lui, câţiva jucători aruncară cu mingi de lacrosse înspre dubă, care răsunară pe caroserie, unde lăsară urme. Câţiva ţintiră şi Packardul până când fură dezarmaţi de zâmbetul lui Summer,

care udă leoarcă de bere le făcea cu mâna.

Duba câştigă distanţă faţă de Packard când goni de partea cealaltă a terenului şi ieşi pe o poartă deschisă. Şoferul făcu stânga pe strada din faţă, urmărind un indicator care-l direcţiona către ieşirea din campusul universitar în Canal Road.

— Haide, putem să scăpăm de ei, spuse cel care se afla în dreapta şoferului dubei.

La patruzeci şi cinci de metri în spatele lor, Dirk auzi un îndemn similar din partea lui Summer.

— Nu-i pierde, încă n-am reuşit să iau complet numărul de înmatriculare.

Dirk coti şi el pe drum urmărindu-i, dar fu nevoit să încetinească în faţa a trei studente care traversau strada către un teren de tenis. În spatele lor, poliţia campusului aproape că-i ajunse.

Drumul se unduia trecând de o altă clădire înainte să coboare un deal dincolo de campus. Dirk văzu duba accelerând şi coborând iute dealul şi încercă să se ţină după ea. La poalele dealului, un semafor marca intersecţia cu Canal Road, o stradă principală care dădea în zona suburbană Maryland.

Semaforul era verde, iar Dirk se temu că nu avea timp să treacă. Apoi se schimbă în galben şi ştiu că duba trebuia să oprească.

Doar că n-o făcu.

La îndemnul companionului său, şoferul dubei călcă acceleraţia până la podea când semaforul se schimbă în galben. Duba se afla încă la vreo cincisprezece metri de intersecţie când semaforul se schimbă în roşu. În mod remarcabil, şirul de maşini oprit ezită, detectând probabil luminile farurilor dubei care cobora dealul gonind.

Intrând în intersecţie cu o viteză de mai bine de o sută zece kilometri la oră, duba traversă benzile de trafic apropiate şi încercă să facă stânga pe cele îndepărtate. Dar cum avea viteză prea mare, iar şoferul panicat acţionă frânele, duba începu să derapeze. Alunecă pe asfalt până când roata din faţă atinse bordura. Cauciucul explodă, dar duba îşi continuă drumul, urcând-se pe bordură şi înfigându-se într-un parapet de protecţie scund, aripa de jos curbându-se când lojile din spate atinseră şi ele bordura. Din cauza forţelor combinate, duba ajunse cu o parte deasupra zidului de protecţie. Mai alunecă

vreo câţiva metri, apoi trecu cu totul peste zid, căzând în apa care dădea numele drumului, Chesapeake, formând canalul Ohio, care curgea chiar dedesubt.

Dirk opri Packardul înainte de semafor şi traversă alergând cu Summer în urma lui. Ajunseră la parapet şi traseră cu ochiul. Canalul înghiţise mai toată duba, lăsând la vedere doar o porţiune din roţile care încă se mai învârteau. O lumină palidă strălucea în apa întunecoasă într-un capăt, unde farurile încă nu se scurtcircuitară.

Dirk se dezbrăcă de sacou şi-şi scoase pantofii.

— O să încerc să-i scot, spuse. Vezi dacă poţi aduce poliţia campusului în ajutor.

Sări în canal şi înotă către dubă, scufundându-se pe lângă uşa pasagerului din dreapta. Farurile care încă străluceau nu îmbunătăţiseră mai deloc vizibilitatea apei şi fu nevoit să găsească rama geamului deschis pipăind. Înălţimea ferestrei abia dacă era de treizeci de centimetri, ceea ce-i dădea de înţeles că, din cauza impactului, capota se prăbuşise. Nu era un semn bun pentru cei dinăuntru.

Se întinse prin geamul deschis şi simţi un corp lipsit de viaţă legal de scaun. Bâjbâind, găsi butonul de eliberare a centurii, pe care o desfăcu. Trupul căzu liber, aşa că trase de umerii victimei, scoţând-o prin fereastra îngustă.

Dirk ieşi la suprafaţă, trăgând cu putere aer în piept. Lumina puternică de la lanterna poliţistului de campus se revărsă peste victimă, iar Dirk realiză că-şi pierduse vremea. Individul avea gâtul rupt, iar capul îi atârna într-un unghi grotesc.

Trase cadavrul la mal şi strigă către poliţist:

— Dă-mi lanterna.

Poliţistul îi aruncă lanterna în timp ce se întinse să-l ajute să tragă trupul pe mal. Dirk înotă în capătul celălalt al dubei şi se mai scufundă o dată. Înarmat cu lanterna, putea vedea acum că şi şoferul era mort, având corpul prins între capota zdrobită şi volan. Spre deosebire de camaradul lui, nu avea centura de siguranţă.

Deşi rămânea fără aer, Dirk lumină partea din spatele şoferului. Pe un raft erau montate aparate electronice de procesare. Lângă raft era o antenă parabolică mare din acrilic folosită la interceptarea comunicaţiilor.

Se îndepărtă de uşă şi înotă în spatele dubei şi verifică

plăcuţele de înmatriculare înainte să iasă la suprafaţă. Înotă până la mal unde Summer îl ajută să urce malul abrupt.

— N-ai avut noroc cu celălalt?

— Nu, şi el e mort.

— Paramedicii sunt pe drum, spuse poliţistul. Faţa palidă îi trăda lipsa de experienţă cu accidentele fatale. Îşi recâştigă stăpânirea de sine, dar vorbi cu un ton forţat de autoritate. Cine sunt oamenii ăştia? Şi de ce îi fugăreaţi?

— Nu ştiu cine sunt, dar au furat ceva de la noi.

— V-au luat banii? Sau bijuterii ori electronice?

— Nu, răspunse Dirk, privindu-l pe bărbatul mort. Ne-au furat cuvintele.

Abia după miezul nopţii, cei doi fraţi gemeni intrară clătinându-se în centrul de calcul NUMA. Gunn şi Yaeger examinau încă imagini pe ecranul mare.

— Nu m-am gândit că v-aţi luat timp pentru o masă cu şapte feluri, spuse Gunn. Abia apoi observă cum arătau. Dirk era ciufulit şi hainele îi erau ude, iar Summer avea o ditamai pata pe ea şi duhnea a bere stătută. Ce mama naibii aţi păţit?

Summer relată evenimentele, inclusiv interogatoriul de două ore la care fuseseră supuşi de poliţia districtului Columbia.

— Aveţi vreo idee cine vă urmărea? întrebă Yaeger.

— Nici cea mai mică, spuse Dirk. Suspectez că trebuie să fi avu! legătură cu tata.

— S-ar putea, spuse Gunn, mai ales dacă v-au văzut plecând din hangarul lui de dimineaţă. Tu semeni foarte bine cu el de la distanţă.

Summer îi dădu lui Yaeger o bucăţică de hârtie.

— Uite numărul de înmatriculare al dubei. Poliţia n-a vrut să ne spună, dar poate reuşeşti tu să identifici proprietarul.

— Floare la ureche, spuse Yaeger.

— Cum merg lucrurile cu *Adelaide*? întrebă Dirk.

— Nu prea bine, spuse Gunn. Am intrat în contact cu fiecare autoritate portuară importantă de pe coasta de vest a Americii de Nord, de Sud şi Centrală. Nimeni nu ştie ca *Adelaide* să-şi fi făcut apariţia în săptămâna ce-a trecut.

— Presupun că asta ne lasă două opţiuni, spuse Dirk. Fie au descărcat la o unitate privată, fie s-au îndreptat într-o altă direcţie.

Omise să menţioneze şi o a treia variantă, că nava ar fi putut să se fi scufundat.

— Am discutat despre scenariile astea, spuse Yaeger, şi nu credem ca s-au îndreptat spre vest. În primul rând, nu prea are logică să deturnezi o navă dinspre Australia în estul Pacificului dacă plănuieşti să duci încărcătura undeva în vestul Pacificului. A doua problemă este combustibilul. Încărcată la capacitate maximă, *Adelaide* s-ar chinui să facă o dublă traversare a Pacificului fără a realimenta.

— Are sens. Asta înseamnă că rămân în jur de o mie de alte locuri în care ar fi putut să se ascundă de-a lungul coastei.

Gunn şi Yaeger dădură aprobator din cap. Căutau un ac transparent într-un ditamai carul cu fân. Gunn oferi detalii despre căutările lor din porturi şi ultimele imagini de supraveghere, în timp ce Yaeger se apucă să manevreze tastatura. Câteva minute mai târziu, îi chemă şi pe ceilalţi.

— Am ceva despre duba voastră, spuse el în timp ce pe ecran apăru formularul de înregistrare de la registrul auto din Virginia. Proprietarul este Securetek din Tyson Corner, Virginia.

Yaeger deschise un alt site pe ecran.

— Agenţia de finanţe le descrie afacerea ca oferind legături de criptare a datelor pentru sisteme de reţele computerizate închise. Au opt angajaţi şi principalul lor client este guvernul american.

— N-ai zice că-s genul de oameni care să tragă cu urechea la conversaţiile altora, spuse Summer.

— Doar dacă, interveni Dirk, activitatea pe care o desfăşoară este o chestie de faţadă.

— Nu pare să fie, spuse Yaeger după cercetări suplimentare. Au un număr de contracte valide cu armata şi marina militară pentru instalarea de linii de date.

Întorcându-se la site-ul finanţelor, observă că Securetek era o subsidiară a Habsburg Industries.

— E o firmă privată, aşa că informaţiile sunt destul de limitate, dar au sediul în Panama şi sunt interesaţi de minerit şi navigaţie.

Yaeger mai făcu câteva căutări, dar găsi doar scurte menţionări despre firmă. Un periodic de navigaţie arăta o poză a unuia dintre vrachierele companiei, *Graz,* ancorat în Singapore.

Dirk se uită la fotografie şi sări din scaun.

— Hiram, poţi mări fotografia?

Yaeger dădu din cap că da, mărind imaginea până când umplu întregul ecran.

— Ce e? întrebă Summer.

— Logoul de pe coş.

Toţi se uitau la imaginea florii albe de la mijlocul coşului auriu şi îndesat al navei.

— Cred că-i o floare de colţ, spuse Summer. Ca să rezoneze cu numele austriac al navei, mă gândesc.

— Am văzut aceeaşi floare pe cargobotul care era ancorat în Madagascar, spuse Dirk.

Întreaga încăpere rămasă cufundată în tăcere. Apoi Gunn întrebă:

— Hiram, poţi afla în ce fel de minerit este mai exact implicată compania Habsburg Industries?

— Operează o mină mică de aur în Panama lângă graniţa columbiană. Firma are, de asemenea, o afacere activă de brokeraj în roci speciale, inclusiv samariu, lantan şi disprosiu.

— Elemente de pământuri rare? întrebă Summer.

— Elemente de pământuri rare, spuse Gunn încuviinţând din cap. Deodată, Habsburg Industries pare tare interesantă.

— Aş pune pariu că operaţiunea din Madagascar era furt de minereuri de pământuri rare, spuse Dirk. Motivul pentru care au atacat submarinul nostru a fost că lucram în jurul punctului în care au scufundat o navă de minereuri deturnată.

— Am găsit o epavă care era intactă în zona în care fusese recent scufundată, spuse Summer. Nu se vedea să fi suferit vreo avarie, iar numele vasului fusese intenţionat înlăturat.

— Jack Dahlgren a făcut nişte cercetări şi crede că era vorba despre un vrachier numit *Norseman,* spuse Dirk. S-a pierdut în Oceanul Indian acum patru luni, când căra minereu de bastansit din Malaysia. În cazul în care n-aţi ghicit, bastansitul conţine elemente de pământuri rare.

— S-ar putea ca nava *Habsburg* din Madagascar să fi fost deturnată şi ea? întrebă Summer.

Yaeger verifică registrul navelor din Panama.

— Firma deţine patru nave, toate cargoboturi, pe nume *Graz, Innsbruck, Linz* şi *Salzburg.*

— Care-i legătura austriacă? întrebă Dirk.

— Compania este deţinută de Edward Bolcke, un inginer în resurse minerale originar din Austria, spuse Yaeger. Nu găsesc nici o menţionare despre dispariţia vreuneia dintre cele patru nave.

— Atunci *Habsburg* devine cel mai la îndemână suspect în dispariţia vasului *Adelaide,* spuse Summer.

— Cheia, spuse Gunn, vor fi cele patru nave ale companiei.

Yaeger îşi apropie degetele de tastatură.

— Să vedem ce putem găsi.

Summer aduse cafea pentru toţi în timp ce Yaeger puse la treabă ansamblul de circuite al calculatorului lui performant, investigând cele patru nave şi locaţiile lor recente. Dură mai

bine de-o oră până când reuşi să limiteze zonele. Afişă o hartă a lumii pe care o multitudine de puncte colorate străluceau, arătând porturile de escală recente ale navelor.

— Lumina albastră e Graz, spuse Yaeger. Ea este cea despre care se crede momentan că este în sau prin jurul Malaysiei. În ultimele trei săptămâni a fost văzută în Tianjin, Shanghai şi Hong Kong.

— Nu e implicată, spuse Gunn.

— Luminile galbene o reprezintă pe *Innsbruck.* A trecut prin Canalul Panama acum trei săptămâni şi a fost văzută în Cape Town, Africa de Sud, acum opt zile.

— Asta-i nava pe care am văzut-o în Madagascar fără doar şi poate, spuse Dirk.

— Cel mai probabil. Mai rămân *Linz* şi *Salzburg. Linz* a andocat în Jakarta acum zece zile şi se crede că încă se află acolo pentru reparaţii.

— Deci luminile verzi sunt *Salzburg*? întrebă Summer.

— Da. A apărut în Manila acum o lună, apoi în Canalul Panama şi a traversat spre nord acum patru zile. Sistemele de supraveghere portuară ale departamentului de securitate statală arată că a ancorat în New Orleans chiar ieri.

Yaeger trasă o linie pe hartă de-a lungul Pacificului din Manila în Panama. Apoi inseră un triunghi roşu într-un loc din partea estică a oceanului.

— Semnul roşu este ultima poziţie cunoscută a navei *Adelaide* de acum şase zile. Traseul lui *Salzburg* a trecut în raza a trei sute douăzeci de kilometri de traseul lui *Adelaide.*

— N-ar fi avut nevoie de cine ştie ce deviaţie de curs ca să se intersecteze, spuse Dirk.

— Momentul coincide, spuse Gunn. *Salzburg* trebuie să fi fost în zona aia cu cinci sau şase zile înainte de a ajunge la Canal, adică momentul în care *Adelaide* a amuţit.

Yaeger se întoarse la o bază de date de mai devreme.

— Înregistrările Autorităţii Canalului Panama arată că a ajuns în zonă vinerea trecută, intrând în ecluzele Pacificului la trei după-amiaza. Cred că aş putea găsi nişte imagini video arhivate cu ea.

Câteva minute mai târziu, proiectă o înregistrare video a uneia dintre ecluze. În imagini alb-negru cu purici, videoclipul arăta un cargobot de mărime mijlocie care aştepta ca ecluza să

se umple. O floare de colţ se vedea clar pe coşul navei.

Dirk privi imaginile cu un sentiment de speranţă.

— Uitaţi-vă la linia de plutire. Navighează sus. Calele trebuie să fie goale.

— Ai dreptate, spuse Gunn. Dacă a deturnat nava *Adelaide,* n-a făcut transferul de marfă.

Yaeger scoase profilul navei *Salzburg.*

— *Adelaide* e cu treizeci de metri mai lungă. Ar fi trebuit să lase o cantitate însemnată în urmă dacă ar fi prădat-o şi scufundat-o.

— Roca de pământuri rare pe care o ducea era mult prea valoroasă, spuse Gunn. Nu, cred că n-au scufundat încă nava. Încep să cred că a fost dusă într-un loc unde marfa ei să poată fi descărcată.

— Dar unde? întrebă Summer. Aţi verificat toate porturile importante.

— Ar fi putut foarte uşor să intre într-o unitate privată fără să ştie nimeni.

— Mai există o posibilitate, spuse Dirk ridicându-se de pe scaun. Epava peste care am dat în Madagascar, *Norseman.* I-a fost ştearsă identitatea de pe cocă. Dacă au procedat la fel şi cu *Adelaide,* doar că au trecut-o drept alt vas?

Yaeger şi Gunn dădură amândoi din cap aprobator, iar Dirk începu să-şi adune lucrurile. Când se deplasă către uşă, Summer îl strigă.

— Unde crezi că te duci?

— Panama. Şi tu vii cu mine.

— Panama?

— Desigur. Dacă *Salzburg* e în spatele dispariţiei *Adelaidei,* atunci cineva de la Habsburg Industries trebuie să ştie ceva despre asta.

— Poate, dar nu ştim nimic despre Habsburg Industries şi locaţia companiei.

— Adevărat, răspunse Dirk, aruncându-le lui Gunn şi Yaeger o privire plină de înţeles. Dar vom afla până ajungem acolo.

Biciul pocni şi fiecare bărbat care-l auzi tresări de teamă să nu fie atins de vârful înnodat. Din când în când, Johansson arăta compasiune şi-l pocnea, pur şi simplu, în aer, doar de efect. Dar de cele mai multe ori îl direcţiona către pielea goală a vreunui muncitor silnic, smulgând un strigăt de agonie.

Erau aproape şaptezeci de oameni, sclavi adunaţi de pe navele deturnate, care cărau pământuri rare. Acum, ei erau cei care duceau roca furată în diferite centre de extracţie ascunse în junglă. Slăbiţi de regimul de muncă grea şi dieta la limita subzistenţei, bărbaţii fuseseră reduşi repede la aspectul de zombi. Când sosiră captivii de pe *Adelaide,* fură şocaţi să-i vadă, în hainele lor jerpelite şi murdare şi holbându-se impasibili la noii sosiţi.

Pitt şi Giordino se uitară la ei şi înţeleseseră că nimic bun n-avea să iasă din amânarea planului de evadare.

— Nu-s impresionat de acoperirea medicală pe termen lung de aici, murmură Giordino în timp ce erau împărţiţi în echipe de muncă pentru descărcarea încărcăturii de pe *Adelaide.*

— Sunt de acord, spuse Pitt. Cred că ar trebui să ne căutăm de muncă în altă parte.

— Care-i faza cu zgarda de câine?

Şi Pitt observase că toţi muncitorii purtau zgărzi tubulare din oţel. Bărbaţii care le purtau acordară atenţie sporită marginii docului, fără să se aventureze dincolo de zona lor de lucru imediată.

Johansson pocni biciul şi captivii de pe *Adelaide* fură conduşi într-un luminiş. Pe o masă era pregătită o cutie care conţinea zgărzile şi, unul câte unul, bărbaţilor li se montară dispozitivele, care fuseseră încuiate cu o cheie. Gâtul gros al lui Giordino abia dacă primi zgarda pe care o simţea strânsă pe piele.

— Ne marcaţi şi cu fierul încins? îl întrebă el pe unul dintre bărbaţii înarmaţi care le potrivea. Răspunsul fu un râs rece în zeflemea.

Când toţi bărbaţii primiră zgărzile, Johansson începu să se plimbe prin faţa lor.

— În caz că vă întrebaţi, purtaţi la gât nişte dispozitive de proiecţie. Vă protejează de evadare, spuse aruncând un zâmbet maliţios. Dacă priviţi spre doc, veţi vedea o pereche de linii albe

pe pământ.

Pitt văzu două linii şterse paralele, pictate la câţiva metri depărtare. Liniile se îndepărtau de doc făcând o buclă şi dispăreau în junglă.

— Liniile albe încercuiesc o zonă de cinci acri, înconjurând depozitul de rocă, moara şi dormitoarele voastre. Asta este micuţa voastră insulă de viaţă. Dincolo de linii se află cabluri electrice care vor emite un şoc de cincizeci de mii de volţi zgărzii voastre de metal dacă încercaţi să treceţi de ele. Cu alte cuvinte, veţi muri. Aţi vrea să vedeţi o demonstraţie?

Bărbaţii rămaseră tăcuţi, fără să-şi dorească să fie martori la încă un sacrificiu.

Johansson râse.

— Mă bucur că ne înţelegem. Acum, e timpul să treceţi la treabă.

Echipajul lui Gomez de pe navă instală transportorul docului la prima cală a navei *Adelaide* şi începu descărcarea de monazit zdrobit. Roca era pusă pe o placă de beton din interiorul liniilor albe, unde crescu repede spre dimensiunile unui mic munte. Lopeţi şi cărucioare cu roţi de cauciuc le fură date unui grup de prizonieri obosiţi şi astfel aceştia se apucară de treabă. Plugrad şi echipa lui de la Paza de Coastă fură desemnaţi la lopată, în timp ce lui Pitt, Giordino şi celorlalţi li se dădu misiunea mai puţin anevoioasă de a împinge cărucioarele pline către moara din apropiere, unde le şi descărcau.

Căldura ecuatorială şi umiditatea îşi puseră imediat amprenta asupra bărbaţilor, din care se scurgea şi ultima picătură de putere. Pitt şi Giordino munceau cât de încet puteau, încercând să-şi conserve energia, în timp ce sudoarea le curgea pe feţe. Dar auzeau constant sunetul biciului, care păstra ritmul lucrului.

Cărucioarele umplute erau greu de împins pentru Giordino, din cauza piciorului rănit. Se mişca fără echilibru, împingând căruciorul cu sărituri mici. Pitt îl urma îndeaproape, când Johansson ieşi din junglă. Biciul pocni o secundă mai târziu, vârful din piele lovindu-l pe Giordino pe antebraţ. În ciuda unei urme roşii, acesta reacţionă de parcă îl atinse un ţânţar şi se întoarse către Johansson cu un zâmbet glacial.

— De ce ai căruciorul pe jumătate plin? urlă suedezul în timp ce vreo doi paznici se grăbiră să i se alăture.

Pitt văzu privirea din ochii lui Giordino şi înţelese că prietenul

lui era pe punctul de a ataca. Pitt îşi împinse căruciorul, lovindu-l pe Giordino ca un semn că trebuia să rămână calm. Giordino se întoarse către Johansson şi-i arătă bandajul însângerat de pe coapsă.

— Pui pe seama unei răni? întrebă Johansson. Umple căruciorul complet data viitoare ori îţi voi face acelaşi lucru şi la celălalt picior. Se întoarse către Pitt şi flutură biciul. E valabil şi pentru tine.

Biciul pocni pe piciorul lui Pitt. Ca şi Giordino, ignoră durerea usturătoare şi se holbă la Johansson cu răutate. Acum îl înghionti Giordino pe el şi cei doi puseră în mişcare cărucioarele în timp ce Johansson îşi îndreptă atenţia către următorul grup de muncitori.

— Vai de mine şi de scuzele mele de a evita munca, spuse Giordino în barbă.

— Am nişte idei vizavi despre ce mi-ar plăcea să fac cu biciul ăla, spuse Pitt.

— Şi tu, şi eu, frate.

Îşi lăsară cărucioarele lângă moară şi-şi croiră drum înapoi către doc, încercând să fie atenţi la amplasarea taberei. Patru clădiri lungi cu acoperişurile joase din spatele morii găzduiau operaţiunile de extragere şi separare. Dincolo de ele, abia vizibilă prin tufişuri, se afla o clădire cu două etaje care adăpostea camerele paznicilor şi ale angajaţilor taberei. Clădirea care-i adăpostea pe captivi era localizată în capătul opus al morii. Era o structură fără pereţi, cu o zonă de masă într-un capăt, încercuită de o îngrăditură înaltă de trei metri din sârmă ghimpată. Ascunsă şi mai adânc în junglă şi la distanţă destul de mare de liniile albe, o mică centrală electrică oferea energie complexului.

Prizonierii munceau până în amurg, moment în care erau în prag de colaps. În timp ce se întorcea la căruciorul lui gol, Pitt auzi un strigăt ascuţit dinspre doc. Unul dintre oamenii lui Plugrad se împiedicase în timp ce lucra şi căzuse aproape de linia albă. O undă de şoc de înaltă intensitate îi traversă corpul înainte să se poată răsuci afară din zona periculoasă. Tremura în timp ce inima îi bătea nebuneşte, dar supravieţui şocului ca un avertisment pentru ceilalţi.

Pitt şi Giordino se îndreptară cu paşi târşâiţi către sala de mese a taberei, în timp ce ploaia se porni, iar apa se scurgea

peste tot prin acoperişul din frunze de palmier. Primiră pâine şi o zeamă lungă, cu care se aşezară la cea mai apropiată masă. Doi bărbaţi emaciaţi li se alăturară.

— Eu sunt Maguire, iar el e prietenul meu Brown, spuse unul dintre ei cu un accent neozeelandez. Avea părul cenuşiu şi o barbă sârmoasă. Eu am fost pe *Gretchen.* Voi abia ce aţi coborât de pe *Labrador*?

— Da. Se numea *Adelaide* când am ajuns noi la bordul ei, spuse Pitt, apoi se prezentă şi spuse numele lui Giordino.

— E prima oară când văd o navă deturnată aici, spuse Maguire. De obicei, fură marfa pe mare şi scufundă nava. Asta i-au făcut lui *Gretchen,* chiar în Tahiti. Ne-au atacat cu aparatul cu microunde şi au preluat controlul înainte să ne dăm seama ce ne-a lovit.

— Era fixat pe o placă mare şi pătrată? întrebă Pitt.

— Da. Ştii ce e?

— Credem că e o prelucrare a unui aparat militar de control al maselor numit sistem de respingere activă sau ADS.

— Oricum l-ai numi, e tare al naibii.

— De când sunteţi aici? întrebă Giordino.

— De aproximativ două luni. Voi sunteţi al doilea echipaj pe care l-am văzut adus. Numărul nostru e scăzut din moment ce rata de uzură e un pic cam ridicată, spuse pe o voce scăzută. Aveţi grijă să beţi apă din belşug şi veţi fi bine. Măcar nu ducem lipsă de apă. Şterse şi ultima picătură de supă cu o coajă tare de pâine.

— Scuză-mi ignoranţa, spuse Pitt, dar unde anume ne aflăm?

Maguire izbucni în râs.

— Întotdeauna prima întrebare. Sunteţi în junglele călduroase, ploioase şi mizerabile din Panama. Unde anume în Panama, nu vă pot spune.

— Maguire, aici de faţă, s-a împrietenit cu unul dintre paznici, spuse Brown. Se pare că au permisii periodice în care pleacă cu barca în Colon, aşa că trebuie să fim aproape de partea Atlanticului.

Maguire dădu din cap aprobator.

— Unii dintre băieţi cred că suntem în zona Canalului, dar e greu să aflăm cu certitudine din moment ce nu ieşim niciodată de pe insula noastră de bucurie de cinci acri. Şeful vine şi pleacă cu elicopterul, aşa că adevărata civilizaţie trebuie să fie un pic

mai departe.

— A scăpat careva vreodată de aici? întrebă Giordino. Aş zice că prizonierii sunt cu mult superiori numeric paznicilor.

Ambii bărbaţi scuturară din cap.

— Am văzut câteva încercări, spuse Brown. Chiar dacă treci de liniile morţii, vor veni după tine cu câinii. Observă crestătura de bici de pe braţul lui Giordino. Te-ai pupat cu Johnny Bici azi?

— Ceva mai mult de-un pupic, spuse Giordino.

E un maniac, nu încape dubiu. E mai bine să stai cât mai departe de el, dacă e posibil.

— Cine conduce până la urmă locul ăsta? întrebă Pitt.

— Un tip pe nume Edward Bolcke. Un fel de geniu inginer minier. Are propria lui reşedinţă un pic mai sus, spuse Maguire arătând către doc. A construit întregul complex ca să extragă şi să rafineze elemente de pământuri rare. Din ce am aflat, e unul dintre jucătorii importanţi de pe piaţa mondială şi are legături extrem de strânse cu chinezii. Unul dintre muncitorii de la extracţie pretinde că anual unt prelucrate elemente de pământuri rare în valoare de un sfert de miliard de dolari aici, mare parte din ele furate.

Giordino fluieră.

— Face oleacă de profit.

— Unităţile de extracţie, spuse Pitt, gândindu-se la evadare. Cred că foloseşte o cantitate mare de chimicale în timpul procesului.

— Unele dintre ele letale, completă Giordino.

— Da, dar sunt inaccesibile, spuse Maguire. Toate chestiile serioase sunt realizate în clădirile de dincolo de zona noastră de acces. Noi suntem doar infanteriştii. Încărcăm şi descărcăm navele şi alimentăm moara. Voi speraţi să vă jucaţi cu chibriturile?

— Ceva de genul.

— Aţi face bine să vă luaţi gândul. Şi eu, şi Brown ne-am gândit la asta săptămâni întregi, dar am văzut mult prea mulţi bărbaţi buni murind în astfel de tentative. Cineva o să trâmbiţeze despre locul ăsta într-o zi. Trebuie doar să rezistăm până când se va întâmpla.

Nişte lumini de deasupra lor începură să tremure scurt.

— Stingerea în cinci minute, spuse Maguire. Aţi face bine să

vă găsiţi un loc în care să dormiţi.

Maguire îi conduse într-o cameră mare cu multe ferestre şi plină de covoraşe de dormit. Pitt şi Giordino aleseră două şi se întinseră în timp ce camera se umplea de bărbaţi, iar luminile se stinseră. Pitt ignoră disconfortul camerei aburite şi covorul tare, stând întins în întuneric, gândindu-se la o cale de scăpare din lagărul morţii. Adormi fără să găsească vreo soluţie şi fără să ştie că şansa lui avea să sosească mai curând decât credea.

Muncitorii îngheţară când auziră zgomotul sacadat al unui elicopter care ateriza. Biciul lui Johansson îi îmboldi pe bărbaţi înapoi la treabă, alungându-le orice speranţă că ar fi fost vorba de vreo armată venită să-i elibereze.

Cel care sosise era chiar Bolcke, care se întorcea din Australia, unde pusese în mişcare stadiile finale ale preluării exploatării miniere Mount Weld. Coborî din elicopter, ocoli o maşinuţă de golf care aştepta şi se îndreptă spre doc cu două gărzi de corp în urma lui.

Un grup de muncitori jerpeliţi, printre care se numărau şi Pitt, şi Giordino, transferau conţinutul din ultima cală a navei *Adelaide* când Bolcke păşi pe doc. Se uită cu dispreţ la sclavi, privindu-l scurt în ochi pe Pitt. În acea clipă, Pitt parcă citi în mintea austriacului. Văzu un bărbat lipsit de fericire, fără urmă de compasiune, de etică, fia chiar şi de suflet.

Bolcke privi rece roca adunată înainte de a examina nava. Îl aşteptă scurtă vreme pe Gomez, care fusese chemat de pe navă şi care alerga pe schela de debarcare.

— Marfa a fost ce am anticipat? întrebă Bolcke.

— Da, treizeci de mii de tone de rocă zdrobită de monazit. Asta de aici e ultima, spuse Gomez arătând către grămadă.

— Aţi avut probleme cu achiziţia?

— Compania de navigaţie a trimis o echipă suplimentară de pază. I-am îngenuncheat fără probleme.

— Se aşteptau la un atac?

Gomez dădu din cap că da.

— Din fericire, au ajuns după ce am preluat nava.

Faţa lui Bolcke fu brăzdată de un sentiment de nelinişte.

— Atunci trebuie să scăpăm de navă.

— După ce i-am schimbat identitatea în largul oceanului, am întrat în Canal fără nici o problemă, spuse Gomez.

— Nu-mi pot asuma riscul. Am în aşteptare o tranzacţie importantă cu chinezii. Aşteptaţi trei zile şi scăpaţi de navă.

— O pot duce la un depozit de fier vechi din Sao Paulo. Or să plătească bine.

Bolcke se gândi o clipă.

— Nu, nu merită riscul. Dezbrăcaţi-o de tot ce e valoros şi scăpaţi de ea în Atlantic.

— Da, domnule.

Pitt zăbovi lângă movila de rocă, chinuindu-se să tragă cu urechea la ce vorbeau, în timp ce căruciorul îi era umplut. Îl urmări pe Bolcke întorcându-se cu spatele la Gomez şi îndreptându-se către reşedinţa lui şi pe Gomez întorcându-se pe navă.

— *Adelaide* iese în larg în câteva zile, îi spuse lui Giordino. Cred că trebuie să ne aflăm la bord când va pleca.

— Mie-mi convine. Doar că nu vreau să plec prăjit, spuse bătând pe gulerul lui din oţel.

— Am o teorie vizavi de zgărzile noastre, spuse Pitt şi apoi tăcu când Johansson apăru din tufişuri pocnind din bici.

— Ţineţi ritmul, urlă el. Nu lăsaţi să meargă moara în gol!

Muncitorii grăbiră mişcările, fără ca vreunul dintre ei să se uite la el. Johansson se plimbă în zona docului până când îl zări pe Giordino, care împingea şchiopătând un cărucior plin ochi. Biciul pocni, lovindu-l în partea din spate a coapsei.

— Tu, de acolo. Mişcă-te.

Giordino se întoarse şi-i aruncă o privire care ar fi scorojit şi vopseaua. Încheieturile degetelor de la mâini se făcură albe de la forţa cu care strângea căruciorul, împingându-l de parcă ar fi fost un coş gol de cumpărături. Johansson zâmbi la desfăşurarea de forţa, apoi îşi văzu de treabă, îndreptându-se către un alt grup de lucrători pe care să îi chinuiască.

Pitt îl urmă pe Giordino pe drumul către moară, care mergea paralel cu cele două linii albe trasate de-a lungul docului şi îndreptând căruciorul către cea mai apropiată linie. Când ajunse la mai puţin de nouăzeci de centimetri, începu să simtă înţepături în gardă. Cu un pas iute, se agăţă pentru un moment de căruciorul care rula din impuls. Furnicăturile se opriră imediat. Ghidă căruciorul înapoi pe alee, simţind un şoc scurt când îl împinse cu piciorul. Când îl ajunse din urmă pe Giordino, Pitt zâmbea.

După un prânz scurt la care primiseră tocană rece de peşte, cei doi bărbaţi fură conduşi în moară, unde fură puşi să alimenteze concasorul – un cilindru uriaş din metal fixat orizontal. Bucăţile de rocă erau încărcate printr-un capăt, unde erau izbite cu bilele din oţel călit care se aflau înăuntru, în timp ce cilindrul se rotea. Bilele pulverizau roca transformând-o aproape într-o pudră, care era cernută în capătul opus. Moara

mugea de parcă ar fi fost o maşină de spălat supradimensionată umplută cu pietre.

Roca brută era adunată în movile mari de-a lungul părţii deschise a clădirii. Un transportor scurt ducea roca spre o platformă ridicată deasupra morii cu bile, unde era manual introdusă în dispozitiv printr-o pâlnie de mari dimensiuni. Un paznic îi ordonă lui Pitt să urce pe platformă şi să alimenteze moara, în timp ce Giordino împreună cu alt bărbat puneau rocă cu lopata pe transportor.

Munca era mult mai puţin solicitantă decât transportarea cărucioarelor şi permitea pauze de respiro frecvente. Johansson îşi făcu apariţia în timpul unui astfel de interval. Supraveghetorul intră prin capătul îndepărtat al clădirii, zăbovind în partea din spate a morii unde muncitorii colectau pudra în alte cărucioare pe care le transferau în următoarea zonă de lucru. Paznicul morii se apropie de el şi i se alătură într-o scurtă discuţie despre producţie.

Câteva minute mai târziu, Johansson se îndreptă către moara cu bile. Pentru prima oară avea mâinile goale, biciul fiind strâns la curea. Când se apropie de grămezile de rocă, îi zări pe Giordino şi pe celălalt muncitor stând pe una dintre movile. Faţa lui Johansson se înroşi şi ochii i se bulbucară de furie.

— În picioare! urlă. De ce nu munciţi?

— Moara este plină, spuse Giordino arătând nepăsător către cilindrul care se rotea. Rămase aşezat, deşi colegul lui se ridică imediat.

— Am spus, în picioare.

Giordino încercă să se ridice, dar piciorul rănit îşi pierdu forţa şi căzu în genunchi. Johansson se repezi prinzându-l înainte ca Giordino să-şi poată reveni. Apucând o lopată înfiptă în movila de rocă, suedezul se năpusti cu putere ţintind piciorul rănit.

Lama lovi cu putere chiar deasupra rănii de pe coapsa lui Giordino, care se prăbuşi în timp ce sângele începu să se prelingă din rana redeschisă.

Stând pe platformă, Pitt ştiu de la început ce urma, dar nu avu timp să reacţioneze. Cu propria lopată în mână, păşi repede pe platformă şi sări de pe marginea ei. Se aruncă spre Johansson, dar era prea departe ca să-l doboare. În schimb, în timp ce cădea, manevră lopata ţintind către capul lui Johansson.

Lopată rată capul supraveghetorului, dar lovi cu putere în

umărul stâng al acestuia. Johansson sări ca ars şi se întoarse în timp ce lopata căzu la picioarele lui Pitt, încercând să-l lovească. Chinuindu-se să se ridice, Pitt fu forţat să se retragă şi primi o lovitură într-o parte în timp ce se rostogoli către moara cu bile.

Urmărindu-l ca un animal turbat, Johansson ajunse deasupra lui Pitt într-o clipă, ridicând şi ţintind să-i aplice o lovitură în cap cu muchia lopeţii. Pitt se rostogoli pe sub mecanismele rotative ale mori cu bile, iar lopata izbi solul chiar lângă el, apoi reacţiona apucând mânerul de lemn al lopeţii şi încercând să contracareze o altă lovitură. Johansson trase de lopată, dar braţul lui drept era amorţit de la lovitura de mai devreme şi prin urmare lipsit de putere. Schimbând tactica, apucă de coada lopeţii şi plonjă peste Pitt.

Suedezul masiv cântărea cu câteva kilograme bune în plus faţă de Pitt şi ateriză ca un bolovan. Impactul îi goli plămânii de aer lui Pitt. Johansson reuşi să fixeze coada lopeţii sub gâtul lui Pitt în timp ce ateriză şi presă cu toată forţa vrând să-l sufoce.

Pitt se chinui să se elibereze, dar se afla prins într-o poziţie ciudată. În timp ce Johansson apăsa coada din ce în ce mai tare pe gâtul lui, observă deasupra capului zbârnâind un mecanism mare al sistemului de acţionare al morii cu bile. Pitt îl împinse şi-l răsuci pe Johansson încercând să-l arunce în mecanism sau măcar să-l facă să slăbească strânsoarea cozii de lopată.

Dar degeaba. Johansson nici nu se clinti, ba, mai mult, îşi concentră întreaga energie aproape sufocându-l pe Pitt.

Pitt respira din ce în ce mai greu şi simţea cum capul stătea să-i explodeze. Un val de disperare îl cuprinse şi luă mâna dreaptă de pe coada lopeţii şi o întinse către mijlocul lui Johansson, pipăind după arma de la brâu.

Dar Johansson ţinea arma la şoldul opus. Pitt simţi biciul strâns prins la curea. Îl apucă, îl trase, dar forţa începea să-l părăsească din moment ce vederea îi era înceţoşată.

Apoi se auzi o pocnitură puternică şi strânsoarea se opri, chiar dacă doar pentru un moment.

Giordino se târâse până într-un punct din care să îl poată bombarda pe Johansson cu bucăţi de rocă. O bucată mare, aruncată de Giordino cu viteza unei mingi rapide demnă de liga întâi, îl lovi pe Johansson în spatele urechii. Suedezul mormăi şi se întoarse către Giordino ferindu-se de o altă piatră ce trecu zburând pe lângă el.

Intervenţia îi dădu timp lui Pitt să-şi recapete respiraţia, ceea ce-i lumină vederea. Profitând de moment, cu braţul liber, îi înfăşură lui Johansson biciul în jurul gâtului.

Johansson se răzbună lăsând lopata şi aplicându-i lui Pitt un pumn în cap.

Pitt nu putu face nimic pentru a evita lovitura, din moment ce era atent la manevrarea biciului. În timp ce încasa lovitura, prinse cu un inel mânerul biciului în dinţii mecanismului care se învârtea deasupra lui.

Pumnul aproape că-l lăsă inconştient pe Pitt, dar făcu eforturi să rămână suficient de alert cât să vadă cum biciul din jurul gâtului lui Johansson se strângea din ce în ce mai tare, trăgându-l în sus. În timp ce dădea din mâini şi din picioare, uriaşa roată zimţată îl ridica pe suedez tot mai sus, către tambur. Un ţipăt răguşit ieşi pe buzele lui Johansson când fu târât de gât în partea opusă a maşinăriei.

La baza ei, mecanismul extern se încleşta cu volanta motorului de opt sute de cai-putere a morii cu bile. Johansson se luptă să scape, dar fu tras în mecanismele rotative. Dinţii metalici de strivire mestecară biciul de piele şi trecură apoi la carnea gâtului supraveghetorului. Urletele se opriră şi mecanismul rotativ scuipă o dâră roşie şi subţire de-a lungul camerei. Maşinăria opuse rezistenţă şi încetini o clipă, apoi îşi reluă viteza. O baltă de sânge se întindea pe podea de la trupul strivit al lui Johansson.

Pitt se ridică în picioare. Paznicul din celălalt capăt al morii băgă şi el de seamă în cele din urmă şi începu să alerge spre el.

— De data asta chiar că ai comis-o, spuse Giordino rânjind în ciuda durerii.

— Mulţumesc pentru ajutor, spuse Pitt îndreptându-se cu repezi dune către el. Eşti bine?

— Da, dar piciorul sângerează din nou. Cred că ar fi mai bine să fugi de unul singur.

Paznicul ţipa acum la Pitt în încercarea de a scoate arma.

Pitt schiţă un gest de încuviinţare către prietenul lui.

— Am să mă întorc.

Se aruncă sub banda transportoare în timp ce prin clădire se auzi ecoul unei împuşcături. Giordino aruncă nepăsător nişte rocă spartă pe podea când paznicul prinse viteză alergând după Pitt. Cu ochii aţintiţi la persoana pe care o urmărea, paznicul

alunecă pe rocă şi căzu la jumătatea drumului.

Pitt se folosi de oportunitate şi ţâşni pe partea opusă a transportorului zbughind-o afară din clădire.

O ploaie târzie de gloanţe urmă în timp ce tăie drumul după colţ şi se piti în nişte tufişuri apropiate. Blocat pe insula de cinci acri, nu-şi făcea iluzii c-avea să rămână ascuns prea mult timp. Focurile de armă atraseră deja atenţia altor paznici din apropiere.

Pitt îşi făcu curaj să-şi croiască drum prin tufişuri, folosindu-se de acoperirea oferită ca să se îndepărteze cât mai mult de moară. Paznicul care pornise în căutarea lui ieşi din clădire prea târziu ca să-l mai poată zări şi fu nevoit să-l caute metodic, în timp ce chema ajutoare.

Pitt se mişcă prin tufişuri până când ajunse la ruta cărucioarelor. Apoi o luă la fugă către doc cât de repede îl ţinură picioarele slăbite. Drumul ducea la doc şi la movila de rocă rămasă. Plugrad şi câţiva dintre oamenii lui dădeau la lopată lângă movilă.

Când ieşi de pe rută, Pitt îşi trase respiraţia ştiind că avea doar un mijloc de scăpare. Când îi zări pe bărbaţi, zări şi ceea ce căuta. Cu un sentiment reînnoit de speranţă, grăbi pasul, alungând gândul că dacă presupunerea lui era greşită, avea să fie mort în curând.

Plugrad ridică privirea de la lopata cu rocă pe care o avea în mâini când Pitt veni cu viteză şi trecu de el.

— Am nevoie de unul dintre astea, strigă Pitt.

Plugrad se uită în spatele lui şi văzu trei cărucioare. Bărbaţii din jurul lui se dădură la o parte din calea lui Pitt. Fără să încetinească, alergă până la un cărucior nu prea plin şi-l împinse către doc.

— Liniile albe! strigă Plugrad, dar Pitt îl ignoră împingând căruciorul înainte cu toată forţa pe care-o avea.

Pe doc, un paznic singuratic desemnat să vegheze munca lui Plugrad vorbea la staţia radio şi nu reacţionă până când nu-l văzu pe Pitt împingând căruciorul către liniile electrice. Îndreptă arma AK-47 către Pitt şi trase un foc automat.

Din cauza ţintei proaste, nimeri praful de lângă picioarele lui Pitt, ceea ce-l incită să împingă cu şi mai multă putere. Cauciucurile din faţă ale căruciorului trecură de prima linie albă, iar el începu să simtă furnicături în gât. Căruciorul rula acum liber. În timp ce durerea se amplifica în jurul gâtului lui, sări înăuntru, ascunzându-se.

Căzu într-o movilă mică de rocă atunci când roţile din spate trecură linia. Cincizeci de mii de volţi ar fi trebuit să treacă prin zgarda lui şi să-l omoare pe loc. Dar încărcătura electrică trebuia să conecteze linia îngropată cu zgarda. Cauciucurile groase ale căruciorului cu rocă nu conduceau curentul, prin urmare, senzaţia de electrocutare dispăru din gâtul lui Pitt.

Din fericire pentru Pitt, solul era nivelat, iar căruciorul continuă să ruleze, trecând de a doua linie de pe doc. Se auzi încă un foc de armă automată, iar Pitt se îngropă în roca de pe fundul căruciorului. Câteva gloanţe perforară lateralele chiar deasupra capului lui când paznicul încercă să-şi îmbunătăţească ţinta. Pitt fu atins de nişte bucăţi de rocă, dar în rest era nevătămat.

Căruciorul merse săltat de-a lungul docului, apoi se izbi de o buză înaltă de la marginea apei. Pitt ridică privirea şi o văzu pe *Adelaide* ridicându-se deasupra lui. Ivindu-se ca un clovn dintr-o cutie, ieşi din cărucior şi sări de pe doc în apa de dedesubt.

Luat prin surprindere, paznicul docului nu trase decât după ce Pitt dispăruse deja. Alergă până în margine, ţinti cu puşca spre

cercurile concentrice create de săritura lui Pitt şi aşteptă ca acesta să iasă la suprafaţă.

Pitt sări în apă aproape de capătul pupei navei, care fusese băgată cu spatele în canalul de intrare. Se scufundă adânc înainte să se întoarcă şi să înoate cu putere către pupa. Apa întunecată oferea doar câţiva metri de vizibilitate şi reuşi să urmărească linia cocii cu uşurinţă până la forma conică din spate, unde apăru şi elicea mare din bronz.

Un scafandru cu experienţă, Pitt se simţea confortabil în apă şi-şi putea ţine respiraţia chiar mai mult de un minut. Mai înotă câteva lungimi de braţ, trecând de navă şi îndepărtându-se de doc. Deşi ar mai fi putut străbate o mică distanţă, se opri şi se ridică la suprafaţă, dând scurt din picioare chiar înainte să iasă la suprafaţă pentru aer.

Capul îi ţâşni din apă şi înotă relaxat către malul îndepărtat, trăgând încă o gură de aer proaspăt, apoi se scufundă. Se răsuci şi dădu din picioare cât putu de repede înotând înapoi către navă, în timp ce o ploaie de gloanţe loviră apa de deasupra lui.

În timp ce Pitt se întorcea, de fapt, paznicul muşcase momeala şi ţinti cu arma în consecinţă. Paznicul se opri din tras atât cât să strige la alţi doi paznici care se apropiau.

— Acoperiţi malul îndepărtat. Acolo se îndreaptă.

Cei doi bărbaţi fugiră către capul canalului, cercetând apa în căutarea lui Pitt.

Dar Pitt se întorsese deja la *Adelaide* şi înota de-a lungul vasului. Efortul era obositor, iar Pitt plonjă pe sub apă, ieşind iute la suprafaţă de câteva ori pentru aer. Când ajunse sub adăpostul relativ al pupei, cercetă ambele părţi ale navei.

Echipe de paznici cu câini străbăteau jungla pe partea îndepărtată a canalului. Pe doc, paznicul care trăsese după el vorbea cu un altul arătând către apă. Pitt văzu câteva locuri în care să se ascundă în siguranţă, cu atât mai mult cu cât poziţia lui în partea exterioară a navei era mult prea expusă ca să zăbovească acolo.

La scurtă distanţă în faţa cargobotului fusese andocată o mică ambarcaţiune. Barca era legată cu un lanţ gros de un tachet de pe doc. Între cele două vase se afla o scară ruginită care ducea către doc. Lui Pitt îi veni o idee. Se scufundă în apă şi înotă până la baza scării pe lungimea unei respiraţii. Urcând scară cu scară, trase cu ochiul peste buza docului, unde văzu doi paznici care

fugeau după el.

Aruncă scara, surprins că fusese văzut. Chiar când era pe cale să se scufunde în apă, ezită auzind sunetul unor bocanci pocnind pe metal. Ridică privirea şi-i văzu pe bărbaţi alergând pe schela de debarcare de pe *Adelaide* şi îndreptându-se către pupa. Până la urmă, nu-l văzuseră.

Docul era acum gol, iar Pitt acţionă, sărind şi luând-o la fugă pe lăţimea lui. Zări o magazie lângă ambarcaţiune şi luă din nou în considerare posibilitatea de a evada pe apă. Sigur erau unelte în magazie, ceva cu care să poată dezlega barca. Dar ca să ajungă acolo fără să fie văzut, trebuia să facă un ocol prin tufişuri.

Ajunse până la marginea junglei şi o luă de-a dreptul pe o cărare mică. Urmând drumul în jurul unui cedru gros, Pitt dădu deodată de un bărbat care venea alergând din direcţia opusă. Se izbiră unul de altul şi căzură cu putere la pământ. Pitt reacţionă primul. Se ridică iute în picioare, apoi se opri când îl recunoscu pe bărbat.

Era Bolcke, care purta pantaloni largi călcaţi şi un tricou polo. Austriacul se ridică încet, dar pierdu vremea şi scoase de la brâu o staţie radio pe care o duse la buze.

— Johansson, sclavul care a evadat este la nord de doc.

Pitt scutură din cap.

— Mi-e teamă că Johnny Bici n-o să mai răspundă la chemările la domiciliu.

Bolcke se holbă la Pitt în timp ce apelul făcut prin staţia radio fu întâmpinat de o lungă tăcere. O altă voce interveni şi-i vorbi lui Bolcke într-o spaniolă ciripită cu rapiditate. Austriacul îl ignoră pe cel care vorbea continuând să se holbeze la Pitt.

— Rămâi unde eşti.

— Îmi pare rău, spuse Pitt, dar am decis să plec din hotelul dumneavoastră sadic. Auzi voci care se apropiau dinspre doc şi agitaţie undeva în faţă pe cărarea despre care Pitt realiză acum că ducea spre locuinţa lui Bolcke.

— Vei fi vânat şi împuşcat.

— Nu, Edward Bolcke, spuse Pitt holbându-se cu dispreţ la bătrânul miner. Intenţionez să vin după tine.

Se întoarse şi se cufundă în junglă, dispărând din aria vizuală cu câteva secunde înainte ca un grup de paznici să apară. Văzându-l pe Bolcke, alergară către el.

— Aţi spus că aţi văzut sclavul? întrebă unul dintre ei.

Bolcke dădu din cap că da, arătă către urma lăsată de Pitt şi apoi aruncă în paznic cu staţia radio.

— Chemaţi toţi gardienii aici, imediat, spuse el. Vreau să-mi aduceţi sclavul ăla înapoi într-o oră. Mort.

Crengile se îndoiau şi pocneau când Pitt îşi croia drum prin tufişul gros. Nu ştia câţi bărbaţi se aflau pe urmele lui şi din moment ce nu putea să se mişte şi repede, şi fără zgomot, aşa că renunţă la precauţie şi încercă să avanseze cât de repede putu.

Rămase pe bucata de vegetaţie naturală, cu docul de-o parte şi drumul către locuinţa lui Bolcke de cealaltă. Când aceasta începu să se îngusteze şi o pereche de linii albe apărură în stânga lui, ştiu că trebuia să schimbe direcţia. Îşi făcu drum către marginea cărării, adăpostindu-se sub o ferigă şi ţinându-şi respiraţia când o maşinuţă de golf cu câţiva paznici trecu pe lângă el. În secunda în care dispăru din câmpul său vizual, o zbughi dincolo de drum, în boscheţii de pe partea opusă, pătrunzând adânc în inima tufişurilor.

După doar câţiva metri, se opri. Sub o terasă stâncoasă, i se dezvălui în cale lacul. Pitt realiză acum că întregul complex al lui Bolcke fusese construit pe o peninsulă îngustă. Singura lui speranţă de scăpare era să traverseze lungimea peninsulei fără să fie văzut şi să fugă în întinderea care se deschidea dincolo.

Înaintă gâfâind şi încetini doar când calea îi fu blocată de una dintre unităţile de extracţie. În timp ce se furişa, la un capăt văzu un paznic care dădea ocol clădirii. Se aruncă la pământ şi se târî ocolind capătul clădirii, apoi se ridică şi o luă la fugă în junglă. La baza unui mahon mic, se aruncă la pământ să se odihnească.

Dar pauza îi fu repede întreruptă de un sunet care-l puse din nou pe fugă. Era lătratul ameninţător al câinilor de atac ce-şi croiau drum în direcţia lui.

Pitt îi văzuse pe paznici patrulând cu dobermani şi o dată cu un ciobănesc german, dar cumva uitase de ei. Acum, că ieşise din complex, câinii aveau să fie cea mai periculoasă provocare.

Volumul lătrăturilor lor îi spunea lui Pitt că erau în apropierea unităţii de extracţie, ceea ce-i dădea speranţă că avea un avans bunicel. Putea doar să spere că nu le putea furniza un miros după care să-l găsească.

Dar urmele umede de lângă doc le oferiseră totuşi câinilor un slab punct de plecare, suficient însă ca să-l urmărească. Paznicii eliberară două animale care să pornească înainte şi pe alte trei

le păstrară în lesă, căutând cu atenţie urmele, ca să se asigure că nu le pierdeau.

Ridicându-se de la sol, Pitt începu să fugă. Frunze şi ramuri. ascuţite muşcau din faţa şi hainele lui când îşi croia drum. Lătratul constant al câinilor îl făcea să înainteze, alungându-şi durerea din minte. Dieta sărăcăcioasă din ultimele zile îşi arătă repede efectul, iar puterile îi scădeau, ducând la o oboseală pe care n-ar fi trebuit să o resimtă atât de curând. Dar mintea lui Pitt era o fortăreaţă şi se forţă să meargă înainte, ignorând oboseala şi durerea.

Cu voinţă sau fără, tot n-avea cum să fugă de câinii care erau mult mai rapizi. Lătratul fără oprire deveni din ce în ce mai puternic, amintindu-i lui Pitt de o locomotivă care se apropia de o gară. Se opri şi ridică un băţ ascuţit, apoi se îndreptă către un luminiş din stânga lui unde avea de gând să le ţină piept. Abia dacă avu timp să se întoarcă, şi doi dobermani mari, care alergau cu viteză, îşi făcură apariţia din tufiş aruncându-se asupra lui.

Pitt nu reuşi să se folosească de băţ şi să-l înfigă în primul câine, în schimb, fu nevoit să-l folosească pentru a se apăra de câinele care încerca să-l prindă de o ureche. Aruncă animalul cât colo, dar al doilea îi sări din spate atacându-i umărul expus. Pitt se feri când dinţii fioroşi se aruncară spre gâtul lui.

Pitt se aştepta să-şi simtă carnea sfâşiată, dar fu doar o muşcătură slabă pe umăr şi apoi câinele deveni moale. Îl aruncă de pe umăr şi văzu ochii lipsiţi de viaţă ai câinelui care căzu fără să se mişte. Dar primul câine se ridică repede în picioare şi sări din nou asupra lui Pitt. Când sări, Pitt auzi două zgomote surde şi văzu o pereche de puncte roşii pe pieptul câinelui. Fălcile bestiei se destinseră, iar Pitt dădu câinele deoparte cu băţul lângă prietenul lui care zăcea mort.

Pitt realiză că nu avea de-a face cu vreo intervenţie divină şi se întoarse încercând să determine de unde venea. Chiar în vârful dealului, văzu mişcare în iarbă şi se apropie ca să investigheze. Un bărbat scund şi subţire se ridică din tufişuri şi veni în întâmpinarea lui.

Zhou Xing purta salopete de camuflaj, bocanci de luptă şi o cască cu frunze trasă pe ochi. Avea o armă AK-47 din amortizorul căreia încă ieşea fum. Îl privi pe Pitt cu o expresie rece, apoi trecu de el îndreptându-se către câini.

— Repede, în râpă, spuse el într-o engleză imperfectă.

Îl apucă pe unul dintre dobermani de zgardă şi-l târî pe deal. Pe cealaltă parte, dealul cobora abrupt, dând într-o râpă îngustă. Jos, un pârâu mic curgea încet, înconjurat de ferigi dese. Zhou târî câinele la marginea hăului şi-l aruncă de sus. Cadavrul se rostogoli până jos, unde fu repede înghiţit de ferigi.

După ce-şi trase sufletul, Pitt sosi cu al doilea doberman, imitând mişcările lui Zhou. Apoi îl urmă pe agentul chinez într-o tabără improvizată de la marginea dealului.

— Ce cauţi aici, întrebă Pitt, fiind încă atent la lătrăturile câinilor rămaşi.

— Să zicem că-s venit cu treabă, răspunse Zhou ridicând un laptop de pe o buturugă, închizându-l şi vârându-l într-un rucsac. Dar înainte ca ecranul să se închidă, Pitt putu vedea mai multe imagini video care veneau din complexul lui Bolcke. Agentul plantase camere minuscule de supraveghere fără fir peste tot prin complex ca să poată urmări activitatea şi mişcările paznicilor.

— Trebuie să fugi în continuare, spuse Zhou. Strânse tabăra improvizată, rulând patul şi plasa împotriva ţânţarilor şi vârându-le în rucsac.

Un al doilea rucsac mare stătea deschis aproape de picioarele lui Pitt. În el văzu câteva pachete de detonatoare electronice care stăteau lângă pachete învelite în celofan transparent şi care conţineau un material care semăna cu argila roşie. Cum Pitt fusese implicat în suficiente proiecte de demolare subacvatică, recunoscu un depozit de explozibil Semtex.

Zhou îi aruncă lui Pitt un baton proteic şi un recipient cu apă din rucsac înainte să-l pună în spate. Apoi acoperi cu frunze iarba presată din locul în care dormise în noaptea de dinainte. În cele din urmă, ridică şi cel de-al doilea rucsac, privindu-l cu prudenţă pe Pitt când realiză că geanta era deschisă.

— Fugi, spuse Pitt. Sunt la mai puţin de zece minute în spate. Când vrei să arunci în aer complexul?

Zhou se holbă la Pitt fără ca pe faţa lui să se citească ceva. Americanii fuseseră întotdeauna consideraţi un inamic nedeclarat. Dar în adâncul lui găsise admiraţie pentru omul acesta după ce observase o bună parte din planul lui de evadare pe camerele ascunse. Şi deşi mai văzuse tabere de muncă în China, simţea repulsie vizavi de sclavagismul ascuns de Bolcke.

— În douăzeci şi patru de ore de acum înainte, spuse el.
— Şi prizonierii?
Zhou ridică din umeri, apoi aţinti puşca spre Pitt.
— E vremea să plecăm. Tu o iei spre vest, eu spre est. Arătă către junglă. Să nu vii după mine.
Pitt trecu de faţa inexpresivă a lui Zhou şi-l privi în ochii negri, unde inteligenţa şi compasiunea erau bine ascunse.
— Mulţumesc, spuse Pitt.
Zhou dădu din cap aprobator şi apoi dispăru în tufişuri.

Yaeger se afla încă în faţa ecranului mamut când Gunn apăru ca să mai afle veşti. Contrastând cu îmbrăcămintea lejeră a lui Yaeger, directorul adjunct al NUMA purta sacou şi cravată.

— Care-i faza cu ţoalele bune? întrebă Yaeger.

— Am fost chemat la o întâlnire cu vicepreşedintele. Vrea să afle cum stăm cu căutarea celor doi, Pitt şi Giordino.

Yaeger scutură din cap.

— Operaţiunile de căutare nu au dat de nimic. Ba, mai mult, marina militară ne-a anunţat că vor sista eforturile de căutare la finalul zilei.

— Ai mai aflat ceva despre *Adelaide?*

— Nimic concret. Cererile noastre oficiale către Interpol şi către fiecare organizaţie de pază de coastă dintre Alaska şi Chile n-au dus la nimic.

— Dacă încă pluteşte pe undeva, nu se poate să n-o fi văzut nimeni, spuse Gunn. Dirk şi Summer au ajuns în Panama?

— Se grăbeau să prindă un zbor de noapte către Panama City. Privi ceasul digital de pe ecran. Presupunând că au prins zborul, ar trebui să aterizeze chiar acum.

Gunn privi ecranul lui Yaeger şi observă o notificare de e-mail. Îi numele lui Pitt.

— Te superi dacă întreb ce e asta?

Nici vorbă. De fapt, chiar voiam să te întreb dacă înţelegi ceva din el. A fost trimis pe pagina de internet NUMA acum câteva zile. Una dintre fetele de la departamentul de relaţii cu publicul mi l-a trimis neştiind ce să răspundă. Probabil c-o fi fost vreun copil care, e distra cu tastatura.

Mări mesajul până când textul scurt se văzu cu claritate:

Lui Pitt. Răpt neom camfân lexkyann

— Pare să fie o bălmăjeală, spuse Gunn, mai puţin ultimul cuvânt. Trebuie să fie semnat de cineva pe nume Ann din Lexington, Kentucky.

— Doar atât am înţeles şi eu din el.

— Aş rămâne la ipoteza cu copilul, spuse bătându-l pe Yaeger pe umăr. Anunţă-mă dacă afli ceva noutăţi despre navă.

— S-a făcut. Transmite-i toate cele bune din partea mea

amiralului.

Gunn luă metroul până în centrul Washingtonului, coborând la Farragut West Station şi mergând trei străzi până la biroul lui Sandecker din clădirea Eisenhower. Vicepreşedintele îl întâmpină la o masă de şedinţe construită din coaste vechi de nave, unde îl prezentă directorului de securitate DARPA, Dan Fowler, şi unei directoare de divizie FBI pe nume Elizabeth Meyers.

Sandecker îşi dădu seama după chipul obosit al lui Gunn că fusese afectat de dispariţia lui Pitt.

— Ce veşti ai despre Pitt şi Giordino?

— Echipele de căutare şi salvare n-au găsit încă nimic. Marina suspendă eforturile astăzi, raportă el şi-l privi pe Sandecker aşteptând să reacţioneze.

Şi nu fu dezamăgit. Vicepreşedintele se făcu roşu la faţă, merse la birou şi-şi apelă secretara.

— Martha. Fă-mi legătura cu şeful Operaţiunilor Navale.

Câteva secunde mai târziu, zbiera la un amiral care-l precedase în funcţie. Trânti receptorul şi se întoarse la masă.

— Căutările marinei militare au fost extinse pe o perioadă de trei zile.

— Mulţumesc, domnule vicepreşedinte.

— Dar cum rămâne cu nava despre care mi-ai vorbit? întrebă Sandecker.

— *Salzburg*? spuse Gunn. A fost văzută ultima oară în New Orleans. Securitatea Statală verifică la autoritatea portuară să vadă dacă se mai află încă acolo.

— Care-i legătura? întrebă Fowler.

— În mare parte incidentală, spuse Fowler. *Salzburg* pare să se fi aflat în apropierea navei *Adelaide* când a dispărut cu tot cu Pitt la bordul ei. E doar una dintre pistele pe care le urmăm într-un mister cu prea puţine indicii.

— Cunoaştem sentimentul, spuse Meyers.

— Poftim? spuse Gunn.

— Rudi, explică Sandecker, înainte de dispariţia lui, Pitt fusese implicat în recuperarea unor planuri ultrasecrete care aveau legătură cu proiectul unui submarin numit *Sea Arrow.*

— *Sea Arrow.* Nu este vorba despre conceptul unui submarin de atac de viteză înaltă?

— Nu-i nimic conceptual în toată treaba asta. Cel puţin n-a

fost până acum.

— Presupun, spuse Gunn, că toate au legătură cu recuperarea bărcii ăleia din San Diego, *Cuttlefish?*

— Exact, spuse Sandecker. Doar că lucrurile au luat-o razna, ajungând până la un dezastru de securitate naţională. Elizabeth, ce-ar fi să-i spui tu detaliile?

Agentul FBI îşi drese vocea.

— Trebuie să vă informez că acestea sunt informaţii secrete. Acum patru zile, un motor avansat de propulsie construit pentru *Sea Arrow* a fost furat în timpul transportului de la laboratorul de cercetare navală din Chesapeake, Maryland.

— De asta a emis Securitatea Statală alerta recentă? chestionă Gunn.

— Da, spuse Meyers. Agenţia noastră a lucrat non-stop, examinând fiecare aeroport, terminal naval şi popas de tiruri din ţară. Nici nu vă pot spune în cuvinte ce resurse au fost mobilizate în acest caz.

— Şi tot n-aţi găsit nimic? întrebă Sandecker.

— Multe dintre piste au fost false sau n-au dus nicăieri. Singurul lucru pe care îl avem este descrierea unui bărbat latinoamerican care a cumpărat o Toyota uzată, care a fost mai târziu implicată în deturnare. Dincolo de asta, încă încercăm să adunăm indicii.

— Credeţi că se află încă în ţară? întrebă Gunn.

— Aşa ne-ar plăcea să credem, răspunse Meyers, nesiguranţa citindu-i-se în voce.

— În parte, acesta este motivul pentru care te afli aici, spuse Sandecker. Cum FBI-ul ia în calcul toate resursele disponibile, ar vrea ca şi flota NUMA să fie de ajutor. Din moment ce mai toate navele voastre sunt staţionate în locuri neobişnuite, vor să fie anunţaţi de orice comportament suspect vizavi de transportul maritim intern.

— Am lansat aceeaşi rugăminte şi marinei, pazei de coastă şi unor operatori portuari importanţi, adăugă Meyers.

— Desigur, răspunse Gunn. Voi transmite imediat.

Sandecker se întoarse către Fowler.

— Dan, tu ai ceva de adăugat?

— Nu, domnule. Doar că am confirmat că Ann a dispărut cu puţin timp înainte de deturnare. Noi, împreună cu FBI-ul, presupunem că fie a fost ucisă, fie a fost răpită de aceiaşi

făptaşi.

— Ann Bennett? întrebă Gunn. A fost răpită?

— Da, şi ne temem de ce e mai rău, spuse Meyers. A dispărut de cinci zile de-acum.

Gunn aproape că era să cadă de pe scaun. E-mailul neclar pe care i-l arătase Yaeger îi veni imediat în minte.

— Ann e în viaţă, spuse el, şi ştiu unde se află. Sau, mai bine zis, unde se afla acum câteva zile. În Lexington, Kentucky.

— E încă în viaţă? întrebă Fowler.

— Da. Am primit un mesaj criptat la NUMA. Trebuie să fi fost un mesaj de avertizare sau de ajutor. Nu înţelegem textul, dar cred că o parte din el indică faptul că a fost răpită împreună cu motorul *Sea Arrow.*

Meyers se tensionă în scaun.

— Voi mobiliza agenţii locali.

Fowler îl privi pe vicepreşedinte cu o privire goală.

— De ce Lexington, Kentucky?

— Probabil c-or avea vreun aerodrom de-al lor.

— S-ar putea afla încă în mişcare, spuse Meyers. Poate că se îndreptau spre Coasta de Vest sau Mexic.

— Se pare că ţi-ai găsit de treabă, Elizabeth, spuse Sandecker. Bine, să-i urmărim. Mâine pe vremea asta vreau să mă puneţi la curent cu ce aţi aflat.

Musafirii vicepreşedintelui se ridicară să plece. Când se îndreptau spre uşă, Meyers îl abordă pe Gunn.

— Aş vrea să văd mesajul cât mai repede cu putinţă.

— Desigur, spuse Gunn. Dar nu înainte, îşi spuse în minte, ca el şi Yaeger să-l descifreze primii.

Uşa cabinei se deschise brutal cu un zgomot. Ann stătea cocoţată pe un colţ al biroului, privind prin hublou marea care se zbătea afară. Îşi petrecuse mare parte din călătorie cocoţată acolo. Dincolo de un acces de rău de mare imediat ce părăsiseră delta fluviului Mississippi, călătoria fusese plictisitoare. Singura ei distracţie fuseseră cele două mese pe zi aduse de un bărbat urât şi chel, despre care presupunea că era bucătarul navei.

Privind prin hublou către tribord, ajunse la concluzia că navigau către sud. Bănuind că mergeau cu o viteză undeva între cincisprezece şi douăzeci de noduri, se gândi că asta i-ar fi poziţionat la aproximativ o mie şase sute de kilometri la sud de New Orleans. Nu stătea prea bine la geografia sudului, dar se gândi că nu era prea departe de peninsula mexicană Yucatan.

Nu-l mai văzuse pe Pablo de când urcaseră la bordul navei, dar se pregătea pentru apariţia lui. Când uşa se deschise cu violenţă, ştiu că era el. Intră în cabină cu greutate şi trânti uşa în urma lui. Părea mult mai relaxat decât înainte şi când se apropie îşi dădu seama de ce. Duhnea a rom ieftin.

— Ţi-a fost dor de mine? întrebă rânjind ca un rechin.

Ann se vârî şi mai mult în colţişorul ei, trăgându-şi genunchii la bărbie.

— Încotro mergem? răspunse ea, sperând să-i schimbe gândurile.

— Undeva unde-i cald şi năduşeală.

— Columbia?

Pablo ridică din sprânceană surprins că-i ghicise naţionalitatea.

— Nu, dar după ce încheiem livrarea, poate că noi doi putem zbura la Bogota pentru un sfârşit de săptămână prelungit şi romantic.

Se apropie şi mai mult de marginea biroului.

— Când o să faceţi livrarea?

— Mereu cu întrebările. Se aplecă vrând să-i aplice un sărut bălos pe faţă.

Ann ridică tălpile până în pieptul bărbatului şi-l împinse cu picioarele. Spre surprinderea ei, bărbatul masiv se împletici şi căzu pe patul ei.

Ann se cutremură. Avea s-o omoare pentru că-l refuzase? Dar

alcoolul îl înmuiase şi se ridică din pat râzând.

— Ştiam eu că eşti o pisică sălbatică, spuse el.

— Pisicilor sălbatice nu le place să fie închise, spuse şi ridică încheieturile încătuşate. De ce nu-mi scoţi astea mai întâi?

— Şi deşteaptă, şi sălbatică, spuse el. Nu, cred că ele vor fi singurele care vor rămâne pe tine.

Începu să-şi descheie cămaşa, holbându-se la ea cu o privire lacomă tulbure.

Ea tremura într-un colţ, încă pe birou, întrebându-se cum să facă să iasă pe uşă.

Intuindu-i gândurile, Pablo făcu un pas şi-i blocă drumul, apoi începu să se apropie.

Ann era cât pe ce să urle când un alt sunet se auzi în cabină.

Era un semnal audio, care pătrunse printr-un difuzor din tavan care era conectat la interfonul navei.

— Señor Pablo, veniţi pe punte, vă rog. Señor Pablo, pe punte.

Pablo scutură din cap şi se uită cu dezgust la boxă. Bâjbâind să se încheie la cămaşă, se holbă la Ann cu ochi flămânzi.

— Ne vom relua întâlnirea, spuse şi ieşi din cabină, încuind uşa în urma lui.

Ann tremura în colţul ei şi lacrimi de uşurare îi udau obrajii, dar se temea că pauza era una temporară.

Ieşind din cabina ei, Pablo urcă pe punte şi-l abordă pe căpitan cu iritare.

— Ce-i?

— O convorbire prin satelit, spuse căpitanul arătând către un telefon care aştepta.

Pablo se scutură de ameţeala pricinuită de alcool şi vorbi în receptor. Conversaţia fu mai degrabă un monolog. Pablo rămase tăcut până la sfârşitul apelului, când încheie convorbirea cu „Da, domnule”. Apoi se întoarse către căpitan.

— Cât de departe suntem de Canal?

Căpitanul ajustă scara de pe ecranul de navigaţie.

— Un pic peste nouă sute şaizeci şi cinci de kilometri.

Pablo privi harta digitală şi studie ţărmul din apropiere.

— Trebuie să facem o oprire de urgenţă în Puerto Cortes, în Honduras, să luăm nişte vopsea şi încărcătură.

— Avem o livrare la moşie?

— Nu, o necesitate la bord.

— Dar nu avem decât un număr limitat de oameni la bordul

lui *Salzburg.*

— Atunci o să fie nevoie de efortul tuturor, spuse Pablo, dacă nu, numărul lor se va limita şi mai mult.

Pitt onoră rugămintea lui Zhou şi se îndreptă spre vest prin junglă. Se gândi să facă un ocol, să se întoarcă şi să încerce să localizeze barca micuţă cu care mai mult ca sigur că sosise Zhou, dar realiză, în cele din urmă, că trebuia să fie bine ascunsă. În timp ce continua să înainteze prin tufişuri, Pitt se întrebă cine era bărbatul şi de ce fusese trimis să distrugă operaţiunea lui Bolcke. Nu că Pitt n-ar fi nutrit aceleaşi sentimente, dar presupuse că motivul avea mai mult de-a face cu comerţul elemente de pământuri rare decât cu sentimente umanitare.

În scurt timp după ce se despărţiseră, soarele apuse şi cupola junglei se întunecă. Pitt dădu peste nori de ţânţari care apăruseră la amurg să se hrănească din pielea lui expusă. Înaintarea devenea nesigură din moment ce lumea densă din jurul lui era învăluită treptat în întuneric. Se trezi intrând în ramuri ascuţite sau împiedicându-se de buşteni nevăzuţi, dar nu putea face nimic în privinţa asta.

Câinii îşi continuau urmărirea, încet şi metodic. Pitt spera ca oamenii care-l urmăreau să meargă pe urmele lui Zhou, dar încă-i simţeau mirosul. Pitt îşi dădu seama după lătrăturile sporadice că se aflau probabil la mică distanţă în spatele lui. Se opri şi ascultă câteva minute, încercând să le ghicească poziţia.

În timp ce jungla îl învăluia, pierdu orice punct de referinţă după care să se ghideze. Sunetul câinilor devenise singurul lui indiciu.

De teamă să nu meargă din întâmplare chiar în dinţii celor care-l căutau, rămase cu urechile ciulite la lătrăturile lor.

Jungla se trezea la viaţă noaptea cu un concert de strigăte, chemări şi vaiete ciudate. Pitt ţinea băţul ascuţit în mână pentru cazul în care sunetele nu veneau de la vreo pasăre sau broască, ci de la vreun jaguar sau caiman.

Zgomotele îl ajutară pe Pitt să-şi ia gândul de la oboseală. Fără apa şi batonul proteic de la Zhou, poate că s-ar fi prăbuşit, dar minima alimentare îl ajuta să continue. Oboseala i se scurgea în oase, transformând fiecare pas într-un chin. Nefiind obişnuit cu mediul cald şi năduşitor, acesta nu făcea decât să-i sporească starea de oboseală. Tentat să se oprească şi să se întindă, se gândi la Giordino şi la ceilalţi prizonieri, aşa că

picioarele continuară să se mişte.

Deşi hainele i se uscară după baia de mai devreme, acum erau ude leoarcă de la transpiraţia care nu se mai oprea. Se rugă pentru ploaie, ştiind că asta ar fi ajutat să-i ascundă urmele. Dar cerul din Panama, pe care de obicei te-ai fi putut baza, refuză să coopereze, neoferind decât câte-o burniţă ocazională.

Alunecă pe o bucată de nămol, apoi se ridică pe un ciot de copac şi se odihni. Întunericul părea să-i fi încetinit pe cei care-l urmăreau. Un lătrat îndepărtat îi spuse că se afla încă la o distanţă confortabilă, dar în curând văzu prin frunziş o lumină slabă, care venea de la una dintre lanternele celor care-l căutau.

Pitt continuă să înainteze în vârtejul de ramuri nevăzute. Oră după oră, noaptea trecea într-un ciclu de înaintare greoaie, piedici şi obstacole. Întotdeauna, larma câinilor acoperea celelalte sunete ale junglei.

Mişcându-se ca un zombi, Pitt se împletici printr-o pădurice de bambus, apoi făcu un pas şi simţi doar aer. Se prăbuşi peste buza unei râpe înguste, rostogolindu-se cu capul înainte pe un deal cu iarbă, până într-un pârâu mic. Rămase acolo vreme de câteva minute, apa rece spălând durerea vânătăilor şi a tăieturilor. Deasupra capului, un petic de cer cu stele care clipeau ofereau o lumină slabă, dar bine-venită.

Apa avea să-i ofere şansa de a scăpa de câinii care-l urmăreau. După ce reumplu recipientul primit de la Zhou, începu să meargă prin mijlocul pârâului. În prea puţine locuri îi trecea apa de genunchi, dar era suficient de adâncă încât să-i acopere urmele. La lumina stelelor, drumul deveni mai uşor, chiar dacă aluneca şi cădea în albia pârâului. I se păru că merse kilometri întregi, dar în realitate parcurse doar câţiva metri.

Ajungând la un mal jos, urcă şontâc şi intră într-o pădure de copaci de capoc. O ramură joasă îi atrase atenţia şi se agăţă de ea odihnindu-se.

Jungla se liniştise şi mai auzea doar câteva zgomote în afara pârâului. Nu mai auzea câinii urmărindu-l, ceea ce-i dădu speranţă că, în sfârşit, scăpase de ei. În timp ce se sprijinea de trunchiul copacului, realiză că urmărirea fusese la fel de epuizantă mental, pe cât fusese şi fizic.

Se lupta cu nevoia de a dormi, când auzi un foşnet în tufişurile paralele cu pârâul. Privi peste umăr şi zări o lumină galbenă

care se mişca prin tufişuri. Îngheţă când deasupra malului îndepărtat se materializă silueta unui câine mare, care adulmeca solul.

Pitt îşi blestemă ghinionul. Urmărind albia pârâului, fără să vrea se întorsese şi merse către cei care-l căutau.

Ciobănescul german nu dădea nici cel mai mic semn că l-ar fi văzut sau mirosit. Pitt rămase perfect nemişcat lângă copac, fără ca măcar să respire. Lumina gălbuie crescu din ce în ce mai mult în intensitate, până când un urmăritor cu o lanternă apăru dintr-un hăţiş şi chemă câinele, care se întoarse la stăpânul lui şi îl urmă, dar nu înainte de a scoate un mârâit.

La trei metri de Pitt, se auzi un răget de parcă ar fi fost un leu într-un scaun electric. Pitt aproape că sări scăpând ramura copacului, dar se prinse bine când lanterna mercenarului cercetă copacul.

Lumina dezvălui repede o creatură cu blană neagră şi maro, care stătea un pic mai sus de Pitt. Era o maimuţă urlătoare, care lansă un al doilea strigăt răguşit înainte de a sări pe o altă ramură, fugind de lumină.

Pitt rămase împietrit la marginea razei de lumină în timp ce câinele lătra nebuneşte. Raza de lumină se undui, apoi reveni şi-l prinse pe Pitt chiar în centru. Dădu drumul crengii şi se grăbi prin pădure.

O secundă mai târziu, un foc de armă trecu prin creanga, acum goală, a copacului.

Jungla rămase tăcută, ascultând ecoul împuşcăturii. Apoi totul izbucni în cârâieli şi ţipete în timp ce mii de animale fugeau grăbite din zonă. Primele raze ale zorilor brăzdau cerul, ajutându-l să fugă. Şi ce mai fugă.

Ciobănescul german fusese trimis după el, dar ezită când trebui să traverseze pârâul, ceea ce-i oferi lui Pitt un avans. Dar câinele găsi un loc îngust pe unde să traverseze şi-şi reluă căutarea. Lătratul neîncetat îi permitea lui Pitt să estimeze apropierea constantă a câinelui. Deşi era şi el obosit de la fuga neoprită de pe timpul nopţii, ciobănescul continua să caute.

Pitt mai avea mult prea puţină energie pentru un sprint. Ştia că nu putea întrece câinele, dar dacă ar fi reuşit să-l separe de stăpân, ar mai fi avut o şansă. Întrebarea era dacă mai avea suficientă energie ca să se lupte cu câinele.

Lătratul se apropia, iar Pitt decise că era vremea să se

întoarcă şi să lupte. Realiză că-şi lăsase băţul ascuţit lângă copac atunci când o luase la fugă. În timp ce căuta pe jos o armă nouă, nu văzu o creangă joasă şi intră cu faţa direct în ea. Lovitura îl lăsă lat la pământ. În vreme ce stătea acolo năucit, auzi lătratul care se apropia. Dar auzi şi un sunet metalic, care părea să vibreze prin pământ.

Din pur instinct, se târî dincolo de copac, pe o movilă mică. Sunetul deveni din ce în ce mai puternic. Se luptă cu durerea şi trase cu ochiul peste movilă.

În lumina slabă văzu un tren, la nici şase metri depărtare. Alungă gândul că ar fi putut să fie un miraj şi se ridică în picioare clătinându-se. Trenul era adevărat şi trecea printr-o zonă îngustă defrişată din junglă, trăgând vagoane-platformă pline cu containere.

Pitt se împleticea către şine când ciobănescul urcă movila şi-l zări. Cu o furie reînnoită, câinele alergă după Pitt, care se dezechilibra pe picioarele ca de cauciuc după tren.

O platformă pe jumătate încărcată trecea, iar Pitt se întinse după ea. Trupul îi atinse cadrul şi se agăţă cu degetele cu putere în timp ce câinele atacă. Ciobănescul german sări şi-şi încleştă fălcile în piciorul drept care îi rămăsese în spate.

Pitt se rostogoli pe platformă cu câinele atârnat de piciorul lui în aer. Scoţând recipientul de la Zhou de la gât, îl aruncă în câine. Recipientul îl lovi în bot, iar câinele schelălăi, eliberându-i piciorul. Dar imediat după ce căzu în pietrişul de lângă şine, ciobănescul îşi reveni şi începu să alerge după platforma pe care se afla Pitt. Cam vreo patru sute de metri, câinele alergă de-a lungul lui, mârâind, dar neputând să sară pe platformă. Apoi trenul traversă o râpă, iar câinele fu nevoit să renunţe. Pitt îi făcu la revedere lăsându-l lătrând şi urlând de frustrare în urma trenului care dispărea. Târându-se pe platformă, Pitt se cuibări lângă un container ruginit, închise ochii şi adormi numaidecât.

Mărfarul care se mişca încet se opri, trezindu-şi pasagerul singuratic. Întins pe una dintre platformele trenului, Pitt deschise ochii sub lumina unui soare puternic de dimineaţă.

Trenul căilor ferate Panama ajunse la capăt într-un depou în portul Balboa. Lângă intrarea dinspre Pacific în Canalul Panama şi la doar câţiva kilometri sud de Panama City, Balboa era punctul de tranzit cheie pentru navigaţia de-a lungul istmului. Pitt sări de pe platformă şi se trezi înconjurat de o junglă de metal. Containere multicolore erau depozitate în stive uriaşe în toate direcţiile. Se uită de-a lungul unui şir de vagoane şi văzu o macara-capră poziţionată deasupra şinelor şi muncitori care începuseră să descarce containerele omniprezente.

Stând lângă capătul trenului, Pitt urmări şinele până afară din depou, gândindu-se că avea şanse mari să dea peste autorităţi care să-1 trateze ca pe un vagabond. Ieşi din curte, se căţără pe un gard de sârmă ruginit şi se trezi într-un cartier vechi de depozite. Jumătate de stradă mai încolo, observă un bar care-i aproviziona cu mâncare şi băutură pe docherii locali. Un semn şters îl proclama ca fiind El Gato Negro, completat fiind de desenul unei pisici negre cu X-uri ca ochi.

Pitt intră în barul slab luminat, culegând priviri insistente din partea clienţilor de dimineaţă care încălzeau deja scaunele barului. Se apropie de barman, apoi se văzu în oglinda mare din spatele barului. Imaginea aproape că-l sperie.

Un bărbat obosit şi slab, cu o faţă vânătă şi însângerată, care purta haine murdare, rupte şi la fel de însângerate. Arăta ca reîntors din iad.

— *El teléfono*? întrebă Pitt.

Barmanul îl privea pe Pitt de parcă tocmai aterizase de pe Marte, apoi îi arătă un colţ de lângă toaletă. Pitt merse agale până acolo şi fu uşurat să găsească un telefon public ponosit. Deşi complet dispărute în America, venerabile telefoane cu plată mai rezistau prin lume, găsindu-se uneori în cele mai neaşteptate locuri.

Dând peste o centralistă care vorbea engleză căreia nu-i prea surâse ideea când ceru o convorbire cu taxă inversă la Washington D.C., Pitt auzi totuşi în curând apelul în receptor. Vocea lui Rudi Gunn se ridică cu o octavă când îl auzi pe Pitt

spunând bună ziua.

— Sunteţi teferi, tu şi Al?

— Nu chiar. Pitt îi povesti pe scurt deturnarea navei *Adelaide,* sosirea în complexul din Panama şi evadarea lui.

— Panama, spuse Gunn. Am sunat la autorităţile Canalului Panama să căutăm nava *Adelaide.*

— I-au schimbat numele pe mare. Probabil că aveau actele false deja pregătite. Unitatea lui Bolcke e undeva în mijlocul zonei Canalului Panama, aşa că probabil că are ajutor din interior la ecluze.

— Ai zis Bolcke?

— Da, Edward Bolcke. Un inginer minier care conduce o tabără a ororilor. Mi s-a spus că-i unul dintre greii de pe piaţa elementelor de pământuri rare.

— A fost una dintre cele patru piste ale noastre în răpirea voastră, spuse Gunn. Deţine o navă numită *Salzburg,* care a fost văzută aproape de *Adelaide* cam prin jurul dispariţiei voastre.

— Probabil că-i aceeaşi navă care a dat peste *Tasmanian Star* înainte să-şi facă apariţia în Chile. Şi poate şi peste *Cuttlefish.* Se pare că e înarmată cu nu ştiu ce aparat cu microunde care se dovedeşte a fi letal.

— E posibil ca Bolcke să aibă o operaţiune şi în Madagascar, spuse Gunn. O să pun totul în mişcare şi am să trimit Pentagonul după Al şi ceilalţi. Se pare că e nevoie de o operaţiune împreună cu forţele de securitate din Panama.

— Ascultă, Rudi, avem o fereastră foarte scurtă. Pitt îi povesti întâlnirea cu agentul chinez Zhou şi planul lui de a distruge unitatea. Avem mai puţin de cinci ore să-i scoatem pe Al şi pe ceilalţi de acolo înainte să înceapă focul de artificii, spuse după ce-şi verifică ceasul de scufundări Doxa.

— E o misiune imposibilă.

— Sună-l pe Sandecker şi fă tot posibilul.

— Voi face tot ce pot. Unde eşti acum?

— Într-un bar numit Pisica Neagră, undeva aproape de depoul de lângă Pacific.

— Rămâi acolo. O să trimit pe cineva să te ia într-o oră.

— Mulţumesc, Rudi.

Pitt simţea cum oboseala evadării se ducea, fiind înlocuită de o energie nouă pentru misiunile care urmau. Tot ce conta era să-i salveze pe Giordino şi pe ceilalţi. Se întoarse înapoi la bar,

iar barmanul îi făcu semn către un scaun gol. Se aşeză şi găsi în faţa lui un păhărel care conţinea un lichid transparent. Lângă pahar găsi un cleşte cu coadă lungă.

Pitt duse mâna la gât şi simţi zgarda de oţel. Uitase de ea. Se uită la barmanul care-l privi schiţând un gest de aprobare.

— *Muchas gracias, amigo,* spuse Pitt întinzându-se după pahar şi dând duşca pe gât. O băutură locală populară, numită Seco Herrerano, ardea cu dulcele gust de rom. Puse paharul jos, luă cleştele şi-i zâmbi barmanului.

— Cine zice că pisica neagră aduce ghinion?

— Eşti sigur că suntem unde trebuie?

Dirk îi aruncă surorii lui o privire enervată.

— Din moment ce nu-s prea înclinaţi să marcheze străzile pe aici, răspunsul ar fi nu.

Ocoli un camion blocat plin cu banane şi acceleră maşina închiriată de-a lungul drumului congestionat. De când aterizaseră pe Aeroportul Internaţional Tocumen în acea dimineaţă, se tot mişcau în zigzag prin Panama City, mai întâi cazându-se la hotel, apoi vizitând sediul de brokeraj minier al companiei Habsburg Industries. Era un birou micuţ, la stradă, care era închis şi care nu părea să fie prea folosit. Proprietarul brutăriei de alături confirmase că era rareori deschis. Dirk şi Summer începură să creadă că excursia lor în Panama se cam terminase când primiră un telefon de la Gunn, care le spusese că tatăl lor era în viaţă şi-i aştepta la marginea oraşului.

Trecură de un indicator care le ura bun venit în Balboa şi Dirk ştiu că era pe drumul cel bun. Urmări două camioane, despre care presupuse că se îndreptau către port, apoi coborî pe un drum lăturalnic şi neasfaltat, iar porţile portului îşi făcură apariţia.

Trei străzi mai jos, Summer zări semnul cu pisica neagră.

Dirk abia dacă parcă maşina că Summer coborî, alergând în bar, ignorându-i aspectul dezgustător. Aproape că nu-şi recunoscu tatăl, care stătea la bar în haine zdrenţuite, mâncând o *empanada.* Pitt fu la fel de şocat să-şi vadă ambii copii.

— Tată, hai să te ducem la un spital, spuse Summer.

Pitt dădu din cap că nu.

— Nu e timp. Trebuie să ne coordonăm cu armata panameză ca să-i salvăm pe Al şi pe ceilalţi.

Dirk îi privi pe clienţii barului, care se holbau toţi la americanii din altă lume.

— Tată, ce-ai zice dacă am vorbi despre asta în maşină?

— Bine, spuse Pitt. Se uită la paharul gol şi la farfuria cu mâncare. Aveţi bani locali?

Dirk deschise portofelul.

— Mi s-a spus că verzişorii noştri sunt valuta preferată în Panama.

Pitt scoase o bancnotă de o sută de dolari din portofelul fiului

lui şi i-o dădu barmanului, apoi îi strânse mâna.

— Asta era diurna pe două zile, spuse Dirk când ieşiră din bar.

Pitt îi făcu cu ochiul.

— Trece-o în raportul de cheltuieli.

Dirk studie o hartă înainte s-o pornească pe drumul nepietruit.

— Ce-a aranjat Rudi cu panamezii ca să intre în unitatea lui Bolcke? întrebă Pitt.

— Rudi este foarte îngrijorat şi supărat, spuse Summer. Ne-a sunat de trei ori când veneam încoace. După cum ştii probabil, Panama nu are armată permanentă după înlăturarea lui Manuel Noriega. Grupurile paramilitare din forţele publice panameze sunt dispuse să organizeze un raid comun cu o echipă americană, dar doar după ce evaluează dovezile şi fac pregătiri adecvate pentru un asalt tactic. Nimeni nu se aşteaptă ca un grup de comando să fie pus la punct în patruzeci şi opt de ore.

Dirk se uită la tatăl lui.

— Crezi că Al şi ceilalţi ar putea fi expuşi la riscuri mai devreme?

Pitt le povesti întâlnirea cu Zhou.

— Odată ce încărcăturile alea or să explodeze, mă aştept ca Bolcke să execute toţi prizonierii şi să ascundă rămăşiţele. Avem ceva forţe americane care să intervină solo?

Dirk dădu din cap.

— Cei din forţele speciale din Batalionul de Sud sunt cea mai bună şansă pe care o avem. Au fost anunţaţi, dar se află încă la zece ore distanţă. Rudi zice că a găsit în largul Pacificului o navă a marinei militare care se îndreaptă către Canal.

După ce parcurse o distanţă scurtă prin Balboa, Dirk urcă un deal până la o clădire mare şi bogat decorată, cu faţa spre districtul portuar şi Canal. Un indicator de pe gazonul îngrijit proclama clădirea ca fiind Clădirea Administrativă a Autorităţii Canalului Panama.

— Autoritatea este responsabilă pentru securitatea Canalului şi a zonei adiacente, spuse Summer. Rudi zice că sunt singura noastră speranţă pentru un răspuns imediat.

În clădire, apariţia lui Pitt atrase priviri insistente de la angajaţi şi vizitatori. O recepţioneră îi escortă în biroul directorului de securitate a Canalului, un bărbat echilibrat, pe nume Madrid, care purta o mustaţă subţire. Îi aruncă lui Pitt o a doua şi a treia privire în timp ce se prezenta.

— Am fost înştiinţat de natura urgentă a vizitei dumneavoastră. Vicepreşedintele dumneavoastră este un om foarte convingător, spuse el şocat încă de faptul că fusese sunat personal.

— Sunt vieţile unor oameni la mijloc, iar timpul este scurt, spuse Pitt.

— Am s-o chem pe asistenta noastră şi vă fac rost de nişte haine curate cât vorbim.

Madrid îi conduse în biroul lui, în care pe unul dintre pereţi trona o hartă uriaşă a canalului. Un bărbat în salopete de camuflaj studia nişte fotografii din satelit la o masă.

— Vi-l prezint pe comandantul Alvarez. Conduce operaţiunile noastre din teren şi va conduce şi operaţiunea dumneavoastră amplă de salvare.

I se alăturară toţi la masă, unde Pitt povesti despre răpirea lui şi despre operaţiunile conduse de Bolcke la stabilimentul lui ascuns.

— Am scos registrele de tranzit ale companiei Habsburg Industries şi am descoperit un tipar ciudat de traversare a Canalului, spuse Madrid.

— Navele lor intră printr-un capăt, spuse Pitt, şi nu ies pe celălalt decât câteva zile mai târziu.

— Corect.

— Livrează rocă brută cumpărată ori furată la stabiliment şi apoi transportă produsul rafinat.

Madrid schiţă un gest de încuviinţare cu o expresie de mâhnire în ochi.

— Trecerea navelor prin Canal este o operaţiune controlată. Se pare că au ajutor din partea piloţilor sau poate chiar din partea angajaţilor noştri de la ecluze, ca să se asigure că tranzitul se face fără să atragă atenţia.

— Produsul lor implică foarte mulţi bani, spuse Pitt. Îşi permit să plătească mite uriaşe.

— Domnule Pitt, ne puteţi arăta unde este localizat stabilimentul? întrebă Alvarez.

Pitt merse la hartă şi urmări linia de cale ferată a canalului care ducea până aproape de marginea estică a Canalului.

— Nu pot decât să ghicesc că am prins trenul undeva în zona asta, spuse arătând către o zonă îndepărtată a lacului Gatun, care se afla la aproximativ cincizeci de kilometri de Panama

City. Unitatea ar fi undeva între Canal şi linia de cale ferată.

Alvarez deschise un dosar şi scoase o grămadă de fotografii color din satelit.

— Asta ar fi regiunea aproximativă. Examină cu atenţie fiecare fotografie înainte de a o trece mai departe şi celorlalţi aflaţi la masă. Imaginile arătau secţiuni de junglă densă delimitate pe alocuri de lacul Gatun. În câteva imagini se vedea linia de cale ferată care trecea prin junglă, dar nimic nu indica vreo urmă a stabilimentului lui Bolcke. Examinară patruzeci de fotografii, iar pe faţa lui Madrid se citea cum scepticismul creştea din ce în ce mai mult.

— Staţi puţin, spuse Summer. Daţi-mi înapoi ultima fotografie.

Dirk îi dădu fotografia pe care ea o aşeză lângă o alta care se afla pe masă.

— Ia uitaţi-vă la junglă în pozele astea două.

Cei patru bărbaţi îşi întinseră gâturile şi văzură o pătură uniformă verde de camuflaj de-a lungul celor două fotografii.

Nimeni nu spuse nimic până când Pitt întinse o a treia fotografic.

— E culoarea, spuse el. Se schimbă.

— Exact, spuse Summer arătând spre una dintre fotografii. E o linie aici unde culoarea junglei pare să fie un pic gri.

— O văd, spuse Madrid.

— Este învelişul artificial de deasupra stabilimentului, spuse Piti. S-a decolorat cu timpul şi nu se mai potriveşte cu jungla care-l înconjoară.

Alvarez puse imaginile cap la cap împreună cu câteva alte fotografii de lângă până când montajul arătă o peninsulă clară care se întindea în lacul Gatun. Luă un marker şi evidenţie zonele decolorate, care formau un dreptunghi mare de lângă o amestecătură de pătrate mai mici.

— Dreptunghiul mare acoperă docul şi intrarea, spuse Pitt. Nişte manglieri artificiali blochează intrarea şi sunt traşi la o parte când o navă intră ori iese.

— Ce sunt celelalte pătrate? întrebă Summer.

— Celelalte clădiri ale unităţii. Luă markerul lui Alvarez şi notă locuinţa lui Bolcke, moara, dormitorul sclavilor şi multiplele depozite de extracţie. Descrise forţele de pază ale stabilimentului atât cât le ştia, fără să omită nici un detaliu.

— Câţi prizonieri? întrebă Madrid.

— Optsprezece.

— Incredibil, reacţionă Madrid. O tabără de sclavi chiar sub nasul nostru, spuse şi se întoarse către Alvarez. Aţi reperat?

— Da, domnule. E chiar aici, răspunse localizând peninsula pe harta mare de pe perete şi marcând-o cu o piuneză.

— Se află clar în jurisdicţia noastră. Ce cale de intrare sugeraţi?

— Termenul scurt ar dicta o abordare din lacul Gate. Putem aduce *Coletta* din Miradores pe post de navă de comandă şi încă trei dintre bărcile noastre de patrulare pe post de ambarcaţiuni de atac.

Studie însemnările făcute de Pitt pe fotografii.

— Dacă putem trece de baricadă, trimitem o barcă în estuar şi celelalte două în afară, şi astfel forţele intră în plin. Imediat ce stabilimentul e securizat, putem andoca nava *Coletta* pentru evacuarea prizonierilor.

— Pregătiţi oamenii şi echipamentul imediat, spuse Madrid. Ne adunăm din nou în două ore la bordul navei *Coletta* şi furnizăm detaliile echipei de asalt din mers.

— Da, domnule. Alvarez se ridică şi ieşi grăbit din birou.

— Sunteţi bine-veniţi să vă alăturaţi nouă la bordul navei *Coletta* în timpul operaţiunii le spuse Madrid lui Pitt şi copiilor lui.

— Venim, spuse Pitt. Am un prieten rănit pe care a trebuit să-l las în urmă.

— Înţeleg. Cât despre problema cu *Salzburg*, am ţinut cont de rugămintea vicepreşedintelui dumneavoastră şi am ordonat sporirea securităţii la ecluze. Dacă nava va dori să tranziteze Canalul, vom fi pregătiţi s-o capturăm.

Pitt ridică din umeri.

— Bănuiesc că dacă am captura nava lui Bolcke am putea obţine mai multe răspunsuri.

Summer realiză că tatăl ei nu cunoştea toate detaliile.

— Tată, nu ţi-a zis Rudi despre prietena ta, Ann Bennett?

Pitt dădu din cap că nu.

— A dispărut acum o săptămână, cam în acelaşi timp cu motorul de propulsie care a fost furat de la laboratorul de cercetare navală. Rudi zicea că e o legătură între ele.

— *Sea Arrow,* murmură Pitt.

— Rudi crede că a fost răpită odată cu motorul. El şi Hiram au

găsit un e-mail criptat pe care l-a trimis pe site-ul NUMA şi care indică faptul că a fost în Kentucky.

— Atunci înseamnă că e în viaţă.

— Rudi aşa crede. E de părere că ne-a transmis că motorul era ascuns într-un camion cu paie. Rudi speculează că încercau să evite graniţele marine estice în încercarea de a scoate motorul din ţară. El crede că l-au trimis pe Mississippi, iar Hiram chiar a găsit imagini video de la Horace Wilkinson Bridge, în Baton Rouge, care arată un şlep care trece transportând un camion cu fân.

— Pare doar o teorie, spuse Pitt.

— Nu şi când s-a descoperit că nava lui Bolcke, *Salzburg,* se aflu în New Orleans în acelaşi timp şi a plecat o zi mai târziu.

— *Salzburg,* repetă Pitt. Deci Bolcke a fost în spatele furturilor de la *Sea Arrow* încă de la început.

— Dar ce-o plănui să facă cu ele? întrebă Summer.

Pitt îşi aminti de întâlnirea cu Zhou şi răspunsul pe care i-l dădu atunci când îl întrebase ce căuta acolo.

— Afaceri, răspunse Pitt. Plănuieşte să le vândă chinezilor, poate ca parte dintr-o afacere legată de monopolul lor asupra pământurilor rare, spuse ridicând privirea către Summer. Când ziceai că a plecat *Salzburg* din New Orleans?

— Cam acum patru zile.

— Ancheta a arătat că se îndrepta spre sud, către delta fluviului Mississippi, spuse Dirk.

— De ce n-au urmărit-o şi abordat-o Paza de Coastă sau marina militară? întrebă Pitt.

— Ar fi făcut-o, doar că nava a dispărut.

Cu vedere clară la Clădirea Administrativă a Autorităţii Canalului, o navă acoperită de rugină şi încărcată cu cereale stătea ancorată, absorbind valurile blânde ale Pacificului. Botezată *Santa Rita*, arbora steagul Guamului, deşi autorităţile din Guam ar fi fost surprinse să afle aşa ceva. Dincolo de faptul că nu existau nici un fel de documente, *Santa Rita* nu cărase nici măcar un gram de cereale.

Era în realitate o resursă îmbătrânită a ministerului chinez de securitate. Iniţial configurată ca navă de spionaj pentru monitorizarea şi strâmtorii Taiwan, ulterior ajunsese să care în calele proiectate pentru cereale proiectile pentru Iran. Retrasă pentru îndatoriri mai puţin clandestine, fusese contractată să ducă un transport de medicamente mexicane către Shanghai, când Zhou o redirecţionă din Costa Rica.

Agentul obosit se rezema de punte, la scurt timp după ce se întoarse din incursiunea nocturnă din tabăra lui Bolcke, când îi sună telefonul. Verificând numărul, faţa lui inexpresivă schiţă totuşi o urmă de surpriză.

— Zhou, răspunse el direct.

— Zhou, sunt Edward Bolcke. Trebuie să te anunţ că vom face o mică schimbare în planul de întâlnire.

— Mă aşteptam ca transferul să se întâmple într-o oră.

— A fost o mică întârziere din motive de securitate, dar nu-i nici un motiv de panică. Încărcătura e în siguranţă. Dar va trebui totuşi să amânăm întâlnirea cu şase ore.

Zhou rămase tăcut. Explozibilii plantaţi de el aveau să detoneze stabilimentul lui Bolcke în aproximativ patru ore. Calculase ca explozia să aibă loc după ce primea motorul lui *Sea Arrow* şi planurile. Întregul transfer se afla acum sub risc.

— Este inadmisibil, spuse Zhou calm. Am un program strict pe care trebuie să-l urmez.

— Îmi cer scuze, dar trebuie să înţelegi problemele sensibile care sunt în joc. Vasul se apropie de ecluzele Gatun şi va trebui să treacă prin Canal. Dacă vrei, poţi lua în considerare să pătrunzi în Canal din capătul tău. Dacă o iei la nord spre ecluzele Miraflores, am putea face transferul în lacul Miraflores. Asta ar reduce timpul livrării cu o oră sau două. Pot da un telefon şi te programez pentru trecerea imediată prin ecluză.

Ultimul lucru pe care şi-l dorea Zhou era să fie prins în mijlocul Canalului Panama. Dar dacă asta era singura variantă să obţină secretele *Sea Arrow,* atunci aşa avea să fie. Cu puţin noroc, Bolcke n-avea să afle că stabilimentul lui urma să fie o ruină când dădea din mână tehnologia.

— Bine, spuse Zhou. Fă aranjamentele pentru tranzit şi mă voi îndrepta către lacul Miraflores. Te rog, trimite vasul, pentru că noi vom aştepta.

Închise şi se holbă pe fereastra punţii, simţind că dansa pe muchie de cuţit.

Aproape patruzeci de nave erau ancorate în golful Limon, îngrămădindu-se ca un roi de albine în jurul stupului. Fiecare îşi aştepta rândul să treacă din Oceanul Atlantic în Canalul Panama. O navă mică portcontainer sosi şi depăşi lunga linie de cargoboturi, nave-cisternă şi alte nave de transport care aşteptau să ajungă în prima linie.

Marele Canal, vechi de un secol, era tranzitat de mai multe nave ca niciodată şi capacitatea lui avea să fie în curând mărită prin adăugarea a două noi seturi de ecluze capabile să gestioneze cele mai mari nave de transport din lume. Deşi traversarea lui era scumpă, Canalul Panama scurta cu mii de kilometri rutele alternative care înconjurau Capul Horn.

Privind portcontainerul care le-o lua înainte, căpitanii care-şi aşteptau rândul în golful Limon ştiau că trecerea în fruntea cozii cerea o plată usturătoare.

Portcontainerul încetini când o şalupă trase de-a lungul lui, plasând la bord un ofiţer al autorităţii Canalului Panama şi un pilot al Canalului. Căpitanul vasului îi escortă pe punte, unde predă comanda pilotului, o condiţie căreia i se conformau toate navele care tranzitau Canalul. Ofiţerul confirmă tonajul şi dimensiunile navei pentru determinarea taxei de achitat.

— Certificatul de încărcătură, vă rog, îi ceru căpitanului.

Ofiţerul răsfoi documentul, observând o listă scurtă de piese de echipament.

— Majoritatea containerelor sunt goale? întrebă el.

— Da, le ducem în Balboa, răspunse căpitanul.

— Am observat că navigaţi ridicaţi. Calculă taxa, cu o suprataxă pentru faptul că trecuseră în faţa celorlalţi. *Portobelo* e liberă să treacă, spuse. Părăsi puntea coborând în şalupa care-l purtă către următoarea navă care aştepta la rând.

Pilotul ghidă vasul *Portobelo* printr-un canal lung până la ecluza Gatun, punctul de intrare în Atlantic. Ecluza era formată dintr-un set de trei camere secvenţiale uriaşe, care permiteau vaselor care se îndreptau către sud să fie ridicate la douăzeci şi cinci de metri deasupra nivelului mării pentru a putea începe traversarea istmului.

Canalul Panama însuşi este construit ca un tort de nuntă lichid. Punctul cel mai înalt se află în mijloc, rezervorul uriaş,

creat de mâna omului, al lacului Gatun. Lacul se revarsă pe trei niveluri în fiecare capăt. Datorită unei ciudăţenii geografice, apa dulce a Canalului se varsă în Oceanul Atlantic la nord şi în Oceanul Pacific la sud. Lacul înălţat permite umplerea şi golirea ecluzelor datorită gravitaţiei, ridicând sau coborând navele, în funcţie de direcţia lor.

Dar Canalul Panama este un tort inegal, din cauza separării dintre ecluzele de pe partea Pacificului. Pe când cele trei camere ale lacului dinspre Atlantic sunt secvenţiale, cele dinspre Pacific sunt mult mai îndepărtate, cu o ecluză cu o singură cameră, numită Pedro Miguel, lângă lac, şi o ecluză cu cameră dublă, numită Miradores, la un kilometru jumătate dincolo de prima. Unei nave obişnuite îi ia în jur de opt ore să finalizeze trecerea de la un ocean la altul.

Pilotul apropie nava *Portobelo* de prima cameră de la Gatun, oprindu-se aproape de porţile uriaşe, care erau deschise. Parâme intermediare ataşate la cabluri de remorcare din oţel erau aruncate la bord şi fixate, capetele din partea opusă fiind ataşate de mici locomotive, care mergeau de-a lungul marginii ecluzei. Sub ghidarea pilotului, locomotivele remorcau încet cargobotul în ecluză şi îl ţineau pe loc în timp ce porţile de la pupa navei se închideau. Odată sigilate, surplusul de apă era eliberat în camera-mamut până când nava se ridica la aproape nouă metri.

Paznici înarmaţi, care de obicei nu se vedeau în jurul malurilor ecluzelor, patrulau zona, examinând sumar nava. Când nivelul apei îl atinse pe cel al următoarei camere, porţile din faţă se deschiseră şi nava fu trasă de către locomotive. Procesul se repetă de încă două ori, până când *Portobelo* ieşi din ultima încăpere în lacul Gatun, la douăzeci şi cinci de metri mai sus decât zona de unde începuse procesul. Ieşind din ecluză, pilotul îi ordonă timonierului să mărească viteza.

— Timonier, nu lua în seamă comanda, spuse căpitanul. Opreşte-te.

Pilotul se înroşi la faţă.

— Eu comand vasul prin Canal! Se mai potoli, în schimb, când detectă o altă prezenţă pe punte. Se întoarse şi-l văzu pe Pablo, care se apropia de el. Pablo! Mi s-a părut mie că bolobocul ăsta seamănă cu vechiul *Salzburg.* Când v-aţi băgat băieţi în afacerile cu containere?

— Cam acum treizeci şi şase de ore, spuse Pablo. Preluăm noi de aici.

— Sigur, sigur. Pilotul zări geanta din mâna lui Pablo care conţinea mita obişnuită şi o sticlă de Chivas Regal.

— Găseşti o mie suplimentară pentru tine, spuse Pablo dându-i geanta. Nu mai menţiona numele *Salzburg.*

— Cum spui tu. Maimuţele de pe doc vă căutau, dar bănuiesc că le-ai păcălit. Ne vedem la următoarea tură.

Echipajul navei coborî o şalupă şi lăsă pilotul pe mal, unde acesta urcă într-un taxi până la cel mai apropiat bar. Când barca se întoarse, nava *Salzburg,* acum deghizată, îşi văzu de drum.

— Eşti sigur că e de încredere? întrebă căpitanul.

Pablo încuviinţă.

— Vom realiza transferul înainte ca el să termine jumătate din sticla aia de whisky.

Pablo îşi îngădui o urmă de uşurare personală. De când primise apelul de avertizare de la Bolcke cu două zile în urmă, se temea de orice apel telefonic şi de orice navă care trecea. Dar transformarea pe fugă a lui *Salzburg* în *Portobelo,* realizată prin revopsirea coşului şi a punţii şi prin încărcarea navei cu containere goale, păcălise autorităţile Canalului de la ecluza Gatun.

Asta însemna un singur lucru.

Erau liberi, acasă.

Coletta gonea prin Canalul Panama, depăşind navele comerciale care aveau limită de viteză şi trecând pe lângă ele de parcă acestea ar fi stat nemişcate. O ambarcaţiune de patrulare construită în Italia, lungă de vreo patruzeci de metri, avea un tun cu turele de 20 mm la proră, ca să intimideze.

Sub punte, treizeci de luptători comando erau înghesuiţi în popota ofiţerilor, iar Alvarez le făcea instructajul final. Erau bine antrenaţi şi conduseră multe exerciţii comune cu forţe internaţionale în scenarii de apărare a Canalului. Pitt încercă să le reducă entuziasmul evident, descriindu-le în detaliu puterea forţelor lui Bolcke.

Şi totuşi, şi Pitt era nerăbdător. Spălat, bandajat şi purtând o uniformă curată de împrumut, abia aştepta să îl elibereze pe Giordino. Dar un raid pe timp de zi era periculos şi totul ţinea de scurta întâlnire pe care o avusese cu Zhou. Pitt spera doar ca instinctele lui să fie corecte.

Alvarez îi dădu un SIG Sauer P228 automat.

— Ştii să-l foloseşti?

Pitt dădu din cap că da.

— Ar trebui să ajungem la zona de desfăşurare în zece minute. Voi conduce barca 1 în golf. Vom securiza docul, distrugem generatorul şi eliberăm prizonierii. Barca 2 va acosta pe peninsulă şi va securiza locuinţa, cu tot cu Bolcke înăuntru, să sperăm. Barca 3 va funcţiona ca rezervă şi trebuie să vă cer să acţionaţi doar în calitate de observator.

— Voi ajuta unde pot. Baftă, Alvarez.

Pitt îi căută pe Dirk şi pe Summer, dar nu-i găsi în popota care se tot golea. Auzea cum motorul ambarcaţiunii de patrulare încetinea şi-i urmă pe ceilalţi pe punte.

Coletta urmase ruta de tranzit a Canalului în jurul malului estic al insulei Barro Colorado, o rezervaţie naturală imensă din mijlocul lacului Gatun. Albia îngustă a Canalului era marcată cu lumini şi indicatoare care să prevină navele să nu se împotmolească în ochiuri de pământ din apele mici din apropiere. *Coletta,* care era o ambarcaţiune uşoară, nu avea astfel de griji în timp ce gonea, intersectând cursul unui portcontainer. Ambarcaţiunea navigase spre est vreun kilometru până când se apropie de o masă îngustă de pământ, acoperită

cu vegetaţie densă.

Coletta plutea sub soarele fierbinte, în timp ce trei şalupe gonflabile de asalt erau coborâte peste bord, fiecare încărcată cu câte zece soldaţi de comando. Pitt realiză că barca în care se afla avea mai mulţi pasageri când se îngrămădi între doi luptători de comando neînarmaţi, dar care aveau căşti cu frunze trase pe ochi.

— Un pic de loc pentru babacul vostru? spuse el.

Dirk ridică privirea pe sub pălărie.

— Am vrut să fim aici, să dăm o mână de ajutor.

— Aş fi preferat ca voi să rămâneţi pe barcă. Pitt desfăcu tocul şi-i dădu lui Dirk arma SIG Saurer. Ai grijă de sora ta.

— Nu-ţi face griji, şopti Summer lângă el.

Unul dintre luptători acţionă deja motorul extern, propulsând şalupa către mal, urmând cele două bărci de asalt din faţă. Prima barcă coti stânga spre golf, iar celelalte două cotiră dreapta spre o faleză mică şi protejată. Bărcile se aflau în apă de cinci minute când întregul lor camuflaj se duse pe apa sâmbetei.

Un grup de balize dotate cu senzori şi camere video le detectară apropierea. Alarmele începuseră să sune peste tot în tabără, alertându-i pe oamenii lui Bolcke. Majoritatea coborâră pe doc, după ce securizară prizonierii, în timp ce alţii acopereau reşedinţa lui Bolcke.

Barca 1, cu Alvarez la conducerea echipei, lovi prima. Trecură de mlaştina artificială de manglieri şi se apropiară de doc, unde fură întâmpinaţi de pe mal de un asalt cu arme automate. Alvarez şi oamenii lui deschiseră focul, oprind o parte din ploaia de gloanţe, până când mai multe grenade propulsate de un lansator ajunseră până la ei. O grenadă ateriză în barcă, alunecând până în spate, unde omorî doi oameni instantaneu când pupa sări în aer trimiţându-i pe cei rămaşi în apă.

Bărcile 2 şi 3 fuseseră avertizate înainte ca focurile de armă să erupă de pe acoperişul reşedinţei ascunse a lui Bolcke. Cel mai aproape de mal, barca 2 primi în plin atacul, înregistrând câteva victime în timp ce navigau şi răspundeau atacului. Pilotul reuşi să aducă ambarcaţiunea la mal, luptătorii de comando găsind ceva protecţie în spatele unei banchete joase. Dar echipa era efectiv ţintuită la pământ de trăgătorii de pe acoperiş.

— Mergi spre dreapta! ţipă Pitt la pilotul bărcii 3 când lupta se

aprinse în faţa lor.

Prevăzuse situaţia neplăcută în care se aflase barca 2 şi îi făcu semn pilotului să tragă puternic spre dreapta şi să-i ducă la mal dincolo de raza vizuală a celor de pe acoperişul reşedinţei lui Bolcke. Pilotul panicat trase acceleraţia şi împinse cârma în lateral. Aproape că ajunseră vii şi nevătămaţi, în timp ce liderul echipei, un bărbat voinic pe nume Jorge, fu împuşcat de două ori în stomac.

Pitt citi teama în ochii celorlalţi luptători, dintre care nici unul nu mai asistase la o luptă adevărată şi preluă comanda imediat.

— Trebuie să oprim focul de pe acoperiş ca să putem elibera echipajul de pe barca 2. Urmaţi-mă către casă.

Când fundul bărcii atinse pământul, Pitt sări peste bord şi o luă la fugă în junglă. Inspiraţi de curajul arătat, ceilalţi luptători îl urmară.

— Eu am să rămân aici să am grijă de Jorge, îi spuse Summer lui Dirk în timp ce cotrobăia după o trusă medicală. Fugi şi ajută-l pe tata.

Dirk făcu un semn de aprobare şi trase siguranţa pistolului, apoi sări din barcă. Îi ajunse repede pe ceilalţi, care se strecurau prin junglă. Pitt îi opri la marginea unui luminiş care înconjura casa. Câţiva mercenari se vedeau pe acoperiş şi aşteptau ca ei să iasă din ascunzătoare.

Pitt studie reşedinţa şi observă o scară laterală exterioară care ducea către acoperiş. Se întoarse spre un bărbat ghemuit lângă el.

— Aveţi grenade?

— Doar grenade cu fum.

— Dă-mi ce ai.

După ce adună patru grenade cu fum, Pitt alinie bărbaţii într-un pichet.

— La semnalul meu, deschideţi focul ca să-mi oferiţi acoperire. Când ajung pe scări, lansez grenadele pe acoperiş. Vă mişcaţi repede şi securizaţi.

Pitt se rostogoli până într-o poziţie cât mai aproape de casă şi apoi strigă.

— Acum!

Jungla explodă în sunete de focuri, care-i vizau pe paznicii de pe acoperiş. Pitt o luă la fugă când paznicii se aruncară la adăpost. Dar se regrupară repede şi deschiseră iar focul.

Alergând către casă, Pitt văzu că trăgătorii de pe acoperiş erau ascunşi de veranda casei, aşa că se îndreptă către intrare. Se apropia de scările verandei când uşa de la intrare se deschise cu brutalitate şi doi paznici ieşiră. În urma lor se afla Bolcke, ca un fundaş în spatele celor care blochează. Cei trei coborâră primele trepte apoi îngheţară când îl văzură pe Pitt la câţiva metri.

Ochii lui Bolcke ardeau şocaţi. Dar în vocea lui nu se înregistră pic de ezitare când strigă peste zgomotul de împuşcături.

— Omorâţi-l!

Gărzile lui Bolcke aţintiră puştile către Pitt şi se pregătiră să tragă. Dar Pitt era cu un pas înaintea lor. Trase acul de la una din grenadele cu fum şi o aruncă pe trepte. Grenada alunecă pe piatră şi se opri la picioarele lui Bolcke.

Gărzile coborâră armele, îl apucară pe Bolcke şi-l azvârliră peste balustrada îndepărtată. Unul dintre bărbaţii care-l păzeau se aruncă după el, dar celălalt ezită. Auzi grenada sâsâind şi observă un fir de fum ieşind din ea. Realizând că nu era o grenadă ofensivă, o înlătură cu piciorul de pe trepte şi apoi un nor gri învălui peluza. Se întoarse către Pitt care stătea expus în colţul peretelui la doar câţiva metri depărtare.

Ridică puşca şi ţinti către Pitt. Dar înainte să găsească trăgaciul, două puncte roşii îi apărură pe piept şi apoi se clătină pe călcâie. Se legănă, apoi căzu pe trepte, rostogolindu-se până jos.

Pitt îşi văzu fiul care stătea pe gazon într-un genunchi, cu arma SIG Sauer în mâini. Dirk sări şi alergă până în partea laterală a casei în timp ce o salvă de gloanţe se înfipse în pământul de lângă el.

— Mulţumesc pentru ajutor, spuse Pitt.

Dirk zâmbi.

— Fumul nu opreşte plumbul.

Pitt făcu semne către treptele verandei.

— Bolcke.

Dirk prelua conducerea în timp ce se furişau traversând veranda, dar Bolcke şi celălalt paznic dispăruseră deja pe cărarea din junglă. Schimbând cursul, Pitt îşi conduse fiul pe scara laterală, oprindu-se la câţiva paşi de acoperiş. Azvârli grenadele rămase pe acoperiş, învăluindu-l într-un nor gros de fum. Împuşcăturile se opriră, iar echipa din barca 3 ieşi din junglă şi urcă în viteză pe scări. Câteva secunde mai târziu, cei rămaşi din barca 2 ieşiră din ascunzătoare şi li se alăturară în atac. Forţele reunite copleşiră repede paznicii, eliberând acoperişul în timp ce fumul se ducea.

Zona reşedinţei se liniştea, iar focuri sporadice se auzeau venind dinspre doc.

— Ştie cineva ceva despre Alvarez? întrebă Pitt pe când luptătorii se readunară pe acoperiş.

— N-am primit nici un răspuns, spuse liderul bărcii 2. Ar fi bine să ne îndreptăm către doc.

— Vă arăt eu calea, spuse Pitt.

Soldaţii coborâră în viteză scările. Un număr redus rămase în urmă ca să asigure interiorul casei, iar ceilalţi îl urmară pe Pitt pe aceeaşi cărare pe care o luase şi Bolcke. Când luptătorii ajunseră la doc, vreo doisprezece paznici erau împrăştiaţi trăgând în apă. Pe lângă ei mai erau alţi doi bărbaţi de pe *Adelaide* care trăgeau de sus.

Echipa de intervenţie deschise focul, prinzând câţiva gardieni fără acoperire, pe care-i doborâră repede. Restul se retraseră în junglă, la adăpost. Dar cei de pe navă îşi menţinură poziţia, continuând să tragă. Urmă un lung schimb de focuri, până când partea mai bine instruită reuşi să-i doboare pe cei doi.

Dincolo de zgomotul împuşcăturilor, Pitt detectă sunetul unui motor. Zări o barcă mică ce ieşea pe gura golfului şi în ea silueta lui Bolcke, cu părul lui alb, lângă pilot.

Pitt se întoarse către liderul bărcii 2, care stătea îngenuncheat în spatele unui copac de cauciuc, reîncărcându-şi puşca.

— Bolcke a scăpat într-o barcă mică. Sună-l pe Madrid pe *Coletta* şi spune-i să-l prindă.

Luptătorul dădu aprobator din cap. Potrivind un încărcător, apăsă butonul de transmisie de la staţia lui radio şi apelă barca de sprijin.

La bordul *Colettei,* Madrid se folosise de binoclu ca să urmărească un portcontainer care se apropia când primi apelul. Se întoarse şi văzu şalupa lui Bolcke ţâşnind din estuar şi-şi pregăti barca.

— Trăgător, pregăteşte-te pentru un foc de avertizare în faţa bărcii care se apropie, spuse el. Foc!

Un bărbat lansă un proiectil din tunul de 20 mm de pe punte, provocând o explozie de apă în faţa bărcii. Ambarcaţiunea reduse viteza, dar îşi menţinu cursul de-a lungul prorei navei *Coletta.* Concentrat să oprească barca lui Bolcke, Madrid ignoră portcontainerul care se apropia înspre postul lui de la pupa.

— Trăgător, pregăteşte-te pentru tragere în motor. Foc!

Trăgătorul ţinti, dar înainte să poată trage se prăbuşi pe punte simţindu-şi braţele ca şi când ar fi fost atacate de un roi de albine. Urlând, se răsuci şi se aruncă peste bord în încercarea de a-şi calma durerea în apele lacului.

Înăuntrul timoneriei, Madrid îşi simţi deodată pielea cuprinsă de o arsură. Se îndepărtă de timonă, nemaifiind în stare să apuce mecanismul de navigaţie. Urlând de durere, privi pe fereastră şi văzu portcontainerul apropiindu-se.

Nava intră în *Coletta* cu viteză mică, masa lemnoasă zdrobind cu uşurinţă prora bărcii de patrulare. Bărcuţa mică fi împinsă în spate în timp ce interiorul se umplea cu apă. În doar câteva secunde, pupa se ridică şi barca se scufundă.

Bolcke privi cum barca de patrulare dispăru în timp ce barca lui era legată de portcontainer. Urcă pe scara de bord, urmat de garda lui, traversă puntea şi urcă pe puntea de control. Gâfâind, se împletici până la timonă, unde Pablo stătea admirând ADS-ul modificat de la prora navei.

— Se pare că am ajuns la timp, spuse Pablo.

— Au… atacat… stabilimentul, spuse Bolcke.

— Cine?

— Unul dintre prizonieri. A evadat ieri.

— Trebuie să fie de la autoritatea Canalului. M-am gândit eu că era barca lor. Sunt sigur că Johansson o să aibă grijă de ei.

— Nu, Johansson a fost ucis. De bărbatul care a evadat.

— E posibil să ştie de transfer?

Bolcke scutură din cap.

— Cinci milioane or să-ţi cumpere suficiente stabilimente noi, spuse Pablo.

— Planurile şi motorul sunt la bord, în siguranţă? întrebă Bolcke, analizând schimbarea lui *Salzburg.*

— Da.

— Chinezii ne aşteaptă în lacul Miraflores.

Pablo îl privi ca un copil care aştepta un cadou.

— Atunci nu văd nici un motiv pentru care să întârzii plata ta. Ordonă ca nava să intre albia principală a Canalului, iar *Salzburg* îşi reluă iute drumul.

Luptătorii de comando îi pescuiră pe Alvarez şi pe cei rămaşi din echipa lui, care fuseseră împrăştiaţi prin estuar sau înghesuiţi printre pilonii de pe doc. Liderul operaţiunii arăta ca un şobolan ud, dar trecu peste faptul că-şi pierduse jumătate din echipă şi preluă comanda forţelor combinate.

Arătă către o alee sălbatică din capătul docului care cotea în junglă.

— Prizonierii sunt acolo?

— Da, spuse Pitt. Aleea duce către moară. Dormitorul este chiar dincolo de ea.

Alvarez îşi împărţi oamenii în două grupuri şi o porni pe alee cu determinarea unui lider, urmat de Pitt şi Dirk. Se mişcau cu atenţie, temându-se de o ambuscadă, dar paznicii rămaşi nu erau de văzut. Aleea se lăţea în apropierea morii, o clădire deschisă cu acoperiş înalt. Alvarez trimise trei oameni să cerceteze intrarea laterală, care nu mai ajunseră până acolo.

Trăgătorii deschiseră focul de la fiecare uşă şi fereastră a structurii. Oamenii rămaşi ai lui Bolcke, vreo doisprezece, se adunaseră în moară pentru o linie finală de apărare şi contraatac. Barajul lor neaşteptat elimină aproape jumătate din oamenii lui Alvarez.

Alvarez însuşi fu lovit în picior, iar Pitt îl târî la adăpost. Liderul îşi chemă repede înlocuitorul care-i luă locul pe flanc. La adăpostul unei ploi de gloanţe lansate ca răspuns, îşi duse oamenii răniţi la adăpostul junglei, dar lupta ajunse într-un impas. Alvarez apelă *Coletta* pentru ajutor, dar nu primi nici un răspuns.

— Nu răspunde, îi spuse lui Pitt. Fără ajutor suplimentar, va trebui să ne retragem.

— Nu fără prizonieri. Pitt apucă o puşcă de la un luptător rănit, care căzuse inconştient. Ţine-i ocupaţi. Vom încerca să ocolim până la dormitoare. Îi făcu semn lui Dirk.

Cei doi bărbaţi porniră prin junglă, ocolind moara mult la stânga. Pitt urmă o buclă parţială, apoi o tăie către structura înaltă. Trăgând cu ochiul de după un cedru butucănos, cercetară capătul morii şi dormitorul prizonierilor de dincolo de el.

Clădirea se afla în centrul unui luminiş, fiind complet expusă trăgătorilor de la moară. Pitt văzu câţiva prizonieri care priveau

prin garduri, încercând să vadă schimbul de focuri.
Observă un cărucior de rocă parcat pe zona cu iarbă de la mijlocul distanţei dintre poziţia lor şi poartă.
— Am să alerg la căruciorul ăla. Dacă reuşesc să trec fără să fiu văzut, ar trebui să pot ajunge până la poartă.
Dirk aproximă distanţa dintre ei şi moară.
— E treabă grea să te acopăr de aici. Merg cu tine.
Înainte ca Pitt să poată protesta, Dirk o luă la fugă spre cărucior. Pitt îl urmă, deşi picioarele lui slăbite nu mai puteau ţine pasul mult timp.
Fură văzuţi de un trăgător de la etajul al doilea al morii. Gloanţele începură să muşte din pământul de lângă cărucior când Dirk se piti după el. La câţiva paşi în urma lui, Pitt fu nevoit să se adăpostească, proptindu-se cu putere de fiul lui în timp ce gloanţele loveau în apropiere.
Dirk scoase pistolul SIG Sauer şi trase două focuri, dar asta nu făcu decât să atragă atenţia şi mai multor trăgători din moară. Căruciorul era ţinta, absorbind focul încrucişat al câtorva trăgători.
— Nu-i tocmai abordarea discretă la care speram, spuse Pitt.
— Sunt oameni înarmaţi peste tot în clădirea aia. Dirk privi rapid pe deasupra căruciorului, mai trase încă două focuri şi se adăposti înapoi. E un tip la etajul al doilea cu un lansator de grenade.
Pitt fixă puşca pe lângă cărucior şi lansă o rafală de focuri către fereastra deschisă. Gloanţele muşcară din toc şi sparseră geamul. Când trase arma înapoi, Pitt văzu un paznic care ieşi din umbră cu un dispozitiv cu un bulb verde pe care-l ducea pe umăr. Ştia că o lansare reuşită din RPG i-ar fi spulberat pe amândoi.
Duse puşca deasupra căruciorului şi se pregătea să tragă din nou când o explozie mugi ca un tunet. Schimbul de focuri se opri şi toţi ochii priviră cum un nor negru se ridica din spatele dormitorului prizonierilor.
Pitt se uită la ceas şi rânji. Zhou reuşise până la urmă.
— Ai întârziat zece minute, mormăi Pitt.
O secundă mai târziu, întreaga moară se transformă într-o bilă de foc. Încă vreo şase explozii se auziră de la nivelul clădirilor de separare şi extracţie care erau împrăştiate prin tot complexul, întreaga junglă vărsa fum şi flăcări în timp ce

stabilimentul secret al lui Bolcke era distrus metodic. Zhou cruţase doar clădirea prizonierilor, reşedinţa lui Bolcke şi o clădire a muncitorilor unde vreo doisprezece lucrători stătură înghesuiţi în timpul luptei.

Bucăţi din acoperişul morii cădeau în jurul lui Pitt şi al fiului lui în timp ce se ascundeau în spatele căruciorului. Explozia zgudui şi moara cu bile, aruncând cilindrul gigantic afară printr-un perete, care se rostogoli prin junglă. Majoritatea paznicilor dinăuntru muriseră, dar câţiva fură aruncaţi prin ferestre şi aterizară nevătămaţi pe iarbă. Însă echipa de comando îi seceră pe loc.

Pitt şi fiul lui merseră repede la clădirea prizonierilor. Pitt trase în încuietoare şi lovi cu piciorul poarta. Mulţimea de captivi dinăuntru ieşi afară.

— Frate, ce ne bucurăm să te vedem, spuse Plugrad, croindu-şi loc să-l bată pe umăr pe Pitt.

Maguire şi ceilalţi bărbaţi se grăbiră să-i strângă mâna. Pitt îşi făcu drum prin mulţime, privind cu îngrijorare fiecare bărbat în timp ce-şi căuta prietenul. Numărând oamenii până la ultimul, lui Pitt nu-i ieşi la socoteală unul. Giordino.

Cu un sentiment de nelinişte, Pitt căută în sala de mese şi în dormitoare. Ambele erau goale. Întorcându-se cu spatele la poartă, observă un hamac legat între două grătare din bucătăria deschisă. Pe el, stătea nemişcat Giordino. Pitt se apropie, holbându-se la prietenul lui cu un presentiment urât. Apoi auzi un sforăit familiar din gâtul lui Giordino.

Un zâmbet larg îi brăzdă faţa.

— Scoală-te, puturosule, spuse Pitt.

Giordino ridică o pleoapă somnoroasă.

— Te-ai întors destul de repede.

— Ştiam eu c-o să-mi duci dorul.

Giordino căscă şi se ridică.

— Ditamai focul de artificii. L-aţi prins pe Bolcke?

— Nu, a scăpat când a început distracţia. Îi întinse lui Giordino o cârjă care stătea la îndemână şi care fusese sculptată dintr-un băţ de copac zebrat. Cum te mai simţi?

— Ca un concurent la campionatul naţional de şotron. Giordino ţopăi pe un picior şi puse cârja la subraţ. Piciorul rănit era bandajat atât de gros, încât semăna cu o buturugă. Pitt îl ajută să ţopăie până la poartă, unde ceilalţi prizonieri se

învârteau, temători să plece.

Un luptător de comando veni fugind dinspre moara care mocnea şi-l abordă pe Pitt.

— Alvarez m-a trimis. Ăştia sunt toţi captivii?

— Da, fiecare om e numărat.

— De unde au venit exploziile?

— Au fost plantate aici de dinainte. Ne-au salvat fundurile.

— Cu siguranţă, spuse bărbatul. Alvarez zice să-i adunăm pe toţi pe doc. Se întoarse şi începu să alerge înapoi în direcţia din care venise. Avem o grămadă de răniţi de care trebuie să ne îngrijim.

Pitt începu să-i dirijeze pe oameni afară din complex, când Giordino îl apucă de mână şi arătă către cer.

— Pleacă cineva fără noi?

Pitt ridică privirea şi văzu un firicel de fum negru ridicându-se din zona docului, gazele de eşapament ale unui motor mare diesel.

— E *Adelaide,* spuse Pitt cu hotărâre. Lupta lor nu se terminase încă.

— Al, ţine oamenii în mişcare, strigă Pitt, care deja pornise. Dirk, vino cu mine.

În graba de a elibera prizonierii, Alvarez uită să trimită oameni la bordul navei pentru a o securiza. Ascunzându-se pe punte, Gomez acţionă motoarele navei încă de la începutul atacului. După ce privi fuga lui Bolcke şi exploziile în lanţ din junglă, nu mai avea nici un motiv pentru care să zăbovească.

Pitt şi Dirk ieşiră din junglă şi văzură că *Adelaide* era încă în doc. Parâma de la pupa fusese desprinsă, iar Pitt îl zări pe Gomez trăgând-o pe punte, apoi dispărând în suprastructura navei. În faţa ei, un membru al echipajului de pe doc desfăcea parâma de la prora.

Pitt şi fiul lui continuară să alerge. Schela de debarcare din faţă era încă montată, aşa că ar mai fi avut încă o şansă să urce la bord, dacă o mai ţinea parâma prorei. Posibilitatea aceasta se duse însă când marinarul desfăcu parâma de pe baba docului, apoi privi către gura estuarului. Un motor mic extern se putea auzi peste bâzâitul motoarelor navei *Adelaide* care se încălzeau. În timp ce Pitt şi Dirk se grăbeau de-a lungul navei, văzură şi sursa zgomotului.

Era Summer, care pilota barca 3. Cu ea mai erau patru sau cinci bărbaţi uzi, care stăteau întinşi pe fundul bărcii.

Marinarul de pe doc privi un moment, apoi aruncă parâma în apă. În timp ce barca se apropia de doc, scoase calm un pistol şi ţinti către Summer.

Un bubuit rapid de focuri de armă răsună în timp ce vreo şase gloanţe i se înfipseră marinarului în spate. Cel puţin două veniră din SIG Sauerul lui Dirk, restul din puşca tatălui lui. Marinarul se învârti, trase un foc la întâmplare către atacatorii lui, apoi se prăbuşi mort.

O secundă mai târziu, un scârţâit şi o izbitură umplură aerul.

— S-a pus în mişcare! strigă Dirk.

Gomez angrenă motoarele şi se îndepărtă de doc. Zgomotul venise de la schela de debarcare, care alunecă de pe marginea docului şi se izbi de cocă, atârnând de cadrul montat în punte.

Summer pilotă barca de-a lungul docului în timp ce nava se îndepărta.

— Un portcontainer a venit şi a dat peste *Coletta,* le strigă lui

Piti şi lui Dirk. Se tot plimbase cu barca şi pescuise supravieţuitori în timp ce portcontainerul se îndepărta. Sunt destul de sigură că l-au luat pe Bolcke. E posibil să fi fost nava *Salzburg.*

Gândurile îi năpădiră mintea lui Pitt. Dacă Summer avea dreptate, planurile şi motorul submarinului *Sea Arrow* trebuiau să fie la bordul navei. Nava trebuia oprită înainte să iasă din Canal.

Le vorbi repede copiilor în timp ce privea nava *Adelaide* care era în mişcare.

— Dirk, fugi până la capătul docului. Summer, ţine motorul în funcţiune, vin la bord.

Îşi puse puşca în spate şi sări de pe doc. Intră în contact cu apa la câţiva metri de barca gonflabilă, dar înotă către navă. Nu putea ajunge vasul din cauza vitezei, dar avea o a doua ţintă în minte: parâma de prora, care atârna prin gaura de drenaj şi care era târâtă prin apă. Se agăţă de parâma groasă, apoi escaladă de-a lungul ei până când ajunse la un capăt greu, prins într-o buclă. De el era ataşată o parâmă intermediară mai mică, pe care o aruncă unuia dintre bărbaţii de pe barca gonflabilă.

— Rămâi cu nava, îi strigă lui Summer, apucând o parte a bărcii când ea o mână în jur urmărind vasul.

Slăbit, Madrid se aplecă peste bord şi-l ajută pe Pitt să urce în barcă. Împreună înfăşurară parâma grea de la prora. Pitt o puse pe Summer să meargă în faţa navei, trăgând parâma ca o ancoră. Pe uscat, Dirk alergase până în capătul docului, unde era montată o ultimă babă de acostare. În vreme ce barca se forţa să se apropie, Gomez ghicise ce încercau să facă şi întoarse nava de-a lungul estuarului cât putu de mult.

Dirk văzu că nava se îndepărta şi o îndemnă pe Summer să se grăbească. Pitt şi Madrid simţeau durere în braţe tot trăgând parâma în timp ce Summer forţa acceleraţia îndreptându-se către fratele ei. Dirk se întinse pe burtă şi se aplecă peste marginea docului în timp ce barca se apropie de-a lungul docului, iar Summer opri motorul. Pitt aruncă bucla de la capătul parâmei şi Dirk o prinse chiar când parâma se întinse. Trăgând-o cu toată forţa, răsuci bucla către el, abia reuşind s-o treacă de capul babei.

— Dă-te la o parte, ca nu cumva să plesnească, strigă Pitt.

Dirk se ridică în picioare şi alergă pe doc în timp ce Summer

întoarse barca şi-l urmă. Deodată, barca viră către *Adelaide*, şi Dirk realiză repede de ce. Summer alinie ambarcaţiunea cu schela de debarcare care se clătina, iar Pitt sări şi se prinse de ea, apoi se trase la bordul navei.

Parâma de la prora era întinsă la maximum, apucând nava de nas şi ţinând-o pe loc. Elicea încă învârtindu-se, pupa începu să tragă la dreapta, ameninţând să înfigă nava de-a curmezişul în estuar. Pe doc, montura babei se deforma sub presiune, luptându-se să ţină nava pe loc.

În timp ce se dădea lupta decisivă, Summer aduse barca la scara docului, unde Dirk îi ajută pe Madrid şi pe ceilalţi bărbaţi răniţi să coboare pe uscat. Când Jorge, ultimul bărbat, fu transferat pe doc, Dirk sări în barcă.

— Du-mă şi pe mine. O să-l ajut, strigă el.

Summer trase acceleraţia şi ţâşni către *Adelaide,* permiţându-i lui Dirk să sară pe schela de debarcare care atârna.

— Fii atent, strigă ea.

Fratele ei dădu aprobator din cap.

— Bine, doar îndepărtează-te de parâma aia.

Summer se grăbi înapoi spre doc când auzi primul zbârnâit din frânghia mult prea întinsă. Gomez bandase parâma şi aplica putere maximă ca să o facă să cedeze. Ceva tot trebuia să cedeze în cele din urmă, ceea ce se şi întâmplă.

Nodul parâmei se desprinse din baba de andocare, trimiţând parâma ca un fierăstrău către *Adelaide.* Agăţat de schela de debarcare, Dirk se adăposti când linia plesni coca, foarte aproape de capul lui. Când parâma liberă căzu peste el, se căţără repede pe schelă şi sări pe punte.

Scăpată din lesă, nava ţâşni înainte, îndreptându-se către estuarul îngust. Dirk cercetă puntea căutându-şi tatăl, dar în afară de cadavrele celor doi mercenari de la prora, nava părea să fie goală. Zări puntea de control din partea de sus a suprastructurii şi o luă la fugă de-a lungul punţii lungi şi deschise. Ajunse până la o uşă laterală şi se afla pe primele trepte ale scării de tambuchi când un foc de armă se auzi deasupra.

Focuri de armă repetate se auziră vreme de aproape un minut în timp ce Dirk urca în viteză scările. Când ajunse la al patrulea nivel, focurile de armă amuţiră, dar el înaintă cu băgare de seamă până pe punte. Trase piedica pistolului SIG Sauer

pregătindu-l şi se furişă pe puntea de control.

Făcu doar câţiva paşi după ce trecu de uşă când gura caldă a ţevii unui pistol îi fu lipită de ceafă. Împietri, dar ţeava fu repede înlăturată.

— Nu-mi amintesc să-ţi fi dat permisiunea să urci la bord.

Dirk întoarse capul şi-şi văzu tatăl care ţinea un pistol şi pe faţa căruia se citea un sentiment de uşurare.

— Nu mi-am dat seama că tu erai căpitanul bolobocului ăsta, spuse Dirk.

— Se pare că acum sunt, spuse Pitt arătând către celălalt capăt al punţii.

În jurul lor era un adevărat carnaj. Ferestrele punţii, monitoarele şi radarele de navigaţie erau sparte. Din electronicele decimate ieşea un fum care făcea aerul de nerespirat. În colţul îndepărtat zăcea trupul însângerat al lui Gomez.

— I-am dat o şansă, dar a refuzat-o.

Dirk dădu aprobator din cap, apoi privi pe fereastra spartă a navei fără pilot. *Adelaide* aproape că ieşise din estuar, dar un perete de stânci şi manglieri îi blocau calea.

— Sunt stânci în apă! spuse el sărind către timonă.

— Nu sunt adevărate, răspunse Pitt. E o parte din decorul fals care ascundea estuarul.

Câteva secunde mai târziu, nava trecu prin capcană. Nici urmă de coliziune. În schimb, *Adelaide* trecu prin ele lin. Pe fereastră, Dirk văzu o bucată de polistiren răsturnat sub formă de stâncă plutind încet.

Ieşită din estuar, *Adelaide* intră în apele adânci ale lacului Gatun. O gabară cu macara traversa Canalul spre nord, în timp ce două nave-cisternă şi un portcontainer urmau o cotitură către sud. Pitt trecu la timonă şi activă controloarele de acceleraţie ducându-le la maximum.

— Nu ne întoarcem după ceilalţi?

Pitt aruncă o privire de fier către portcontainerul care dispărea în jurul albiei din faţă.

— Nu, spuse el. Avem o navă de prins.

Bolcke stătea privind pe fereastra din spatele punţii de control. Spirale de fum negru se ridicau din locul stabilimentului lui ascuns, pictând orizontul. Era distrus, ştia, din cauza unui prizonier care scăpase, cel care aruncase grenada cu fum pe treptele din faţa casei lui.

Dar Pablo avea dreptate. Banii pe care avea să-i primească din vânzarea tehnologiei *Sea Arrow* aveau să fie suficienţi pentru crearea unui nou stabiliment pentru extracţia de metale din pământuri rare. Deja îşi aranjase lucrurile în Madagascar; putea să-şi extindă operaţiunea acolo, în siguranţă. Dar avea să piardă luni preţioase de activitate comercială într-un moment critic pe piaţa de minereuri. Odată ce avea să fie în siguranţă în Columbia, îşi jură, avea să-l pună pe Pablo să-l vâneze pe prizonier şi să-i aducă pe o tavă capul acestuia.

Privi în faţă cum *Salzburg* intra pe o lungă şi îngustă porţiune a lacului Gatun, numită Gamboa Reach.

— Cât mai avem până la ecluză?

Pablo se întoarse de la timonă.

— Sunt aproximativ nouăsprezece kilometri până la Pedro Miguel, spuse observând nervozitatea de pe chipul lui Bolcke. Am anunţat deja. Şeful de tranzit al ecluzei ne aşteaptă. N-or să fie probleme.

Staţia radio a punţii izbucni cu vocea unui pilot al unei nave-cisternă care apostrofa o altă navă pentru că-l depăşise pe lac. Bolcke şi Pablo ignorară gâlceava în timp ce priveau motorul lui *Sea Arrow* de pe puntea de jos, acoperit pe platforma camionului şi ascuns de containerele suprapuse.

La trei kilometri în spatele lor, pilotul navei-cisternă încă scuipa venin înspre cargobotul care-i tăiase calea.

— Viteza maximă în secţiunea asta de canal este de opt noduri, ticălosule, transmise el prin staţia radio.

Din moment ce staţia radio a navei fusese distrusă în schimbul de focuri cu Gomez, pe puntea lui *Adelaide,* Pitt nu auzea nici un cuvinţel din ce spunea bărbatul. Nu-şi ştia nici măcar viteza, pentru că instrumentele de navigaţie fuseseră şi ele distruse. Dar nu se îndoia că nava mergea cu mai bine de opt noduri.

Golită de toată încărcătura şi de mai tot combustibilul,

Adelaide naviga sprintenă. Pitt stoarse fiecare gram de viteză din navă şi o aduse repede aproape de douăzeci de noduri. Lăsă nava-cisternă şi pilotul ei nervos în siajul ei, în timp ce îşi concentră privirea pe următorul vas din faţă. Era o navă-cisternă olandeză Panamax, de dimensiuni mari, construită pentru trăsăturile specifice ecluzelor Canalului, având o lungime de aproape trei sute de metri.

Canalul se îngustase şi mai mult când Pitt ajunse din urmă nava olandeză şi trase spre flancul ei ca să treacă. *Adelaide* tocmai se aliniase cu vasul-cisternă, când un portcontainer albastru apăru din direcţia opusă.

Dirk aproximă distanţa necesară pentru depăşirea navei-cisternă şi scutură din cap.

— Nici o şansă să trecem de ea înaintea portcontainerului.

Se aştepta ca tatăl lui să încetinească şi să se tragă în spatele navei-cisternă până când avea să fie loc să depăşească. În schimb, Pitt rămase calm la timonă. N-avea nici cea mai mică intenţie să încetinească.

Dirk rânji şi-şi privi tatăl scuturând din cap.

— Băieţii ăia din portcontainer n-or să fie prea bucuroşi.

Pilotul navei care se apropia observă nava *Adelaide* pe direcţia lui de mers şi îi cerea furios prin staţia radio cargobotului să dea înapoi. Dar apelurile tot mai frenetice rămaseră fără răspuns, în timp ce vasele se apropiau.

Pitt continuă să câştige distanţă pe lângă nava-cisternă, dar misiunea de a-i depăşi lungimea monstruoasă părea să fie una interminabilă. În faţă, nava comercială şi portcontainerul treceau deja aproape atingându-se, aşa că nu mai era scăpare pentru nimeni. Pitt estimase că lăţimea Canalului era suficientă pentru trecerea a trei nave una lângă alta, dar nu ştia dacă era suficient de adânc pentru toate trei. Poziţionat pe mijloc, unde Canalul era cel mai adânc, nu prea-i păsa.

Pilotul navei-cisternă făcu tot posibilul să-şi încetinească nava şi să tragă spre partea dreaptă a Canalului, dar din cauză că nava lui avea cel mai adânc pescaj, refuză să tragă nava mai aproape de mal. Ceea ce arunca jocul de curaj în mâinile pilotului portcontainerului.

Pitt îl ajută să se hotărască navigând aproape de nava-cisternă, atât de aproape încât cineva ar fi putut să sară de pe o navă pe alta. Dar, după toate aparenţele, coliziunea era

inevitabilă.

În timp ce portcontainerul se apropia din direcţia opusă, Pitt şi Dirk se pregătiră pentru impact. Nava care se apropia, plină vârf cu containere, le umplu câmpul vizual când prora lor venea chiar spre ei. Dar pilotul decise, cu înţelepciune, că varianta de a rămâne prins în mal ar fi fost mai puţin riscantă decât coliziunea şi ghidă nava în lateral, făcându-i loc lui Pitt.

Navele trecută la câţiva metri una de alta, iar coca portcontainerului zgârie fundul apei şi elicea i se afundă în nămol. Pilotul şi marinarii de pe punte aruncară un munte de insulte în timp ce punţile de control trecură una pe lângă alta. Pitt doar le zâmbi şi le făcu cu mâna.

— Or să vrea să-ţi ia permisul de pilotaj pentru asta, spuse Dirk.

— Gândeşte-te cât de furioşi or să fie când or să afle că nu am, spuse Pitt.

Canalul cotea şi se îngusta în faţă, ascunzând parţial conturul lui *Salzburg.* Pe puntea de control a navei, Bolcke şi Pablo fuseseră alertaţi de potopul de mânie auzit în staţia radio. Când portcontainerul albastru trecu de *Adelaide* şi pilotul văzu numele rescris de pe pupă, continuă să ameninţe prin staţia radio.

— *Labrador,* spuse el, voi face o plângere oficială la Autoritatea Canalului din Colon.

Bolcke se tensionă când auzi numele navei.

— *Labrador.* Ăsta e numele pe care l-am dat vasului deturnat din docul nostru. Apucă un binoclu şi alergă către fereastra din capăt. Fără urmă de îndoială, la un kilometru jumătate în spate se afla cargobotul care depăşea nava-cisternă olandeză. Era *Adelaide.* Vin după noi, îi spuse lui Pablo, albindu-se la faţă.

Pablo cercetă calm ecranul de navigare.

— Ar trebui să putem trece în siguranţă ecluzele din faţă. Dacă nu, adăugă el cu o privire rece în ochi, o să-i facem să regrete că au venit după noi.

Cele două nave intraseră în Tăietura Gaillard, cea mai periculoasă secţiune a Canalului. Lungă de cincisprezece kilometri, tăia prin linia de separaţie a apelor continentale şi fusese cea mai dificilă provocare pentru inginerii care construiseră Canalul. Un efort herculean de excavaţie rezultase într-un tranşeu adânc de peste şaptezeci de metri în anumite zone, folosind muncă manuală şi excavatoare cu abur. Nici nu mai încape vorbă că mii de oameni şi-au pierdut viaţa, unii din cauza accidentelor şi prăbuşirii malurilor, dar majoritatea din cauza frigurilor galbene şi a pneumoniei.

Efortul muncitorilor a fost răsplătit când apele Canalului au fost eliberate în 1914, inundând tăietura adâncă. Imaginea unui calm aparent a ascuns curenţii periculoşi care transformă Canalul îngust într-o adevărată provocare pentru navigaţie.

Pitt năvăli în tăietură, ignorând un indicator al Canalului care arăta o limită de viteză de şase noduri pentru navele mari. Din când în când, simţea efectele curenţilor, când pupa trăgea când într-o parte, când într-alta. Dar refuză să încetinească în urmărirea lui. Ţintise clar nava *Salzburg* şi se apropiase de ea la mai puţin de un kilometru.

Deşi Pablo îi ordonase căpitanului să mărească viteza, îi luă timp preţios lui *Salzburg* să crească ritmul. Privind în spate la mult mai rapida *Adelaide,* realiză că era nevoit să preia ofensiva.

Când Pitt observă câţiva bărbaţi adunându-se pe puntea din faţă a lui *Salzburg,* îi predă timona lui Dirk.

— Ca să ştii, spus Dirk, n-am pilotat niciodată un vas de mărimea asta.

— E mai uşor de manevrat decât un *Duesenberg*[15]*,* spuse Pitt. Doar ţine-o departe de mal. Vin imediat.

Când se apropiară şi mai mult de *Salzburg,* Dirk văzu trei bărbaţi de la prora navei care manipulau un obiect înalt care semăna cu farfuria unei antene radar. Bărbaţii rostogoleau farfuria de-a lungul unor containere de lângă copastia stângă şi o poziţionară astfel încât să bată în spate, către *Adelaide.*

Pitt apăru înapoi pe punte o clipă mai târziu. Dirk îl măsură de două ori când îl văzu pe tatăl lui îmbrăcat într-un costum de

---

[15] Maşină de epocă a companiei cu acelaşi nume, (n. tr.).

protecţie reflectorizant argintiu pentru expunere la situaţii de risc de nivelul A.

— Ce-o fi cu costumul gen Buck Rogers[16]?

— Le-am adus pentru protecţie când am urcat la bordul navei, spuse Pitt. Nava lui Bolcke e dotată cu un dispozitiv cu microunde numit ADS care este folosit pentru controlul mulţimilor, doar că al lor este letal. Cel mai probabil au unul la bordul navei *Salzburg.*

Dirk arătă cu degetul.

— Te referi la farfuria aia de la prora lor?

Pitt văzu un ADS orientat direct către ei şi-i aruncă un costum şi fiului său.

— Repede, pune-l pe tine.

Dirk începu să îmbrace costumul Hazmat când simţi o senzaţie de arsură pe spate.

— Trebuie să-l fi acţionat, spuse trăgând repede fermoarul costumului.

Pitt simţi aceeaşi senzaţie pe faţă şi-şi puse şi casca, apoi se apropie de timonă.

— Rămâi în urma cargobotului, îi spuse lui Dirk cu vocea înăbuşită de cască.

Trase maneta timonei spre dreapta, simţind o senzaţie de arsură în piept şi-n braţe. Aflându-se în faţa ferestrelor sparte ale punţii de control, se afla în linia directă de acţiune a aparatului. Costumul Hazmat oferea ceva protecţie, dar fără să blocheze total efectul.

Poziţionat pe prora de pe *Salzburg,* sistemul trebuia să acţioneze de-a lungul părţii stângi a navei ca să lovească în *Adelaide.* Pitt putea evita raza armei dacă naviga în partea dreaptă a Canalului, ascunzându-se în spatele navei din faţă.

Bolcke privi cum *Adelaide* îşi schimbă deodată cursul.

— Virează către mal. Cred că ai nimerit-o.

— Operatorul a zis că a nimerit puntea fără probleme, spuse Pablo.

Apoi văzură cum *Adelaide* îşi îndreptă cursul. Cel care-i urmărea păstra un uşor avantaj al vitezei şi continua să se strecoare cât mai aproape de pupa lui *Salzburg.*

— Cred c-or să încerce să intre în noi, spuse Bolcke.

---

[16] Personaj de benzi desenate dintr-un subgen al literaturii science fiction cunoscut sub numele de epopee spaţială, (n. tr.).

Pablo se uită pe monitorul de navigaţie şi văzu că urmau să se apropie în curând de primul set de ecluze din Pedro Miguel.

— Trebuie să scăpăm de ei înainte să ajungem în apropierea ecluzelor, spuse şi schimbă câteva cuvinte cu căpitanul, apoi plecă de pe punte.

Bolcke rămase pe loc, lipit de fereastra din spate şi urmărind vasul care venea pe urma lor.

Pitt menţinu o distanţă de siguranţă faţă de nava din faţă. Sperase să tragă paralel cu *Salzburg* şi s-o forţeze să intre în mal, dar apariţia dispozitivului ADS lângă copastia stângă îi dădu planurile peste cap. Îşi contempla următoarea mişcare când *Salzburg* bandă în faţa lui.

La comanda lui Pablo, căpitanul trase puternic nava spre stânga. Operatorul dispozitivului ADS ţinti raza imediat către puntea navei *Adelaide.* Pitt simţi furnicăturile familiare pe piele, dar ce văzu stând lângă armă îi făcu cu adevărat pielea de găină. Pablo, împreună cu un alt bărbat, stăteau la copastie ţinând pe umeri lansatoare de grenade. O secundă mai târziu, traseră.

— Ieşi de pe punte! strigă Pitt în timp ce grenadele zburau către ei.

Fără timp suficient să fugă, se aruncă la podea, lovind cârma spre stânga în timp ce cădea.

Stând în celălalt capăt al punţii, Dirk sări în scara laterală de tambuchi.

Prima grenadă lovi carcasa de oţel a suprastructurii *Adelaidei,* chiar sub puntea de control. Căzu pe punte şi explodă deasupra unui tambuchi de închidere fără să producă daune.

Pablo trase cu al doilea lansator, ţintind cu precizie. Grenada pătrunse prin fereastra spartă, trecând chiar pe deasupra capului lui Pitt. Punctul înalt de intrare o trimise din tavan către capătul peretelui etanş, unde explodă. Întreaga structură se zgudui, iar puntea fu cuprinsă de un nor de fum şi foc.

Privind de pe puntea lui *Salzburg,* Pablo zâmbi în sinea lui. Nimeni n-ar fi putut supravieţui acelui infern.

Două lucruri îi salvară viaţa lui Pitt. Primul fu bucla grenadei care ricoşă în capătul peretelui etanş şi explodă în faţa unei console de inginerie. Şrapnelul se împrăştie deasupra, în jurul consolei şi în consolă, dar trecu de ea. Întins în partea opusă, Pitt fu cruţat de ploaia letală de fragmente de oţel care zburau în jurul lui.

A doua lui salvare fu costumul Hazmat, care-l apără de focul izbucnit în urma exploziei şi care cuprinse puntea de control. Explozia îi zgudui simţurile şi se chinui să respire, dar reuşi să se ridice în picioare când Dirk se întoarse şi-l scoase din vâlvătăi.

— Eşti bine? întrebă Dirk.

Pentru că urechile îi ţiuiau, Pitt abia desluşi cuvintele.

— Da, mulţumită lui Buck Rogers.

Încercă să-şi revină din efectul exploziei şi se împletici până la o fereastră din apropiere.

— Ar trebui să ne izbim de ea, spuse, fiind nevoit să ţipe ca să se audă pe el însuşi.

Cuvintele abia dacă-i ieşiră pe buze, că se şi auzi un bubuit puternic dinspre proră. Pitt şi Dirk se apucară de marginea scării în timp ce nava tremură oprindu-se.

Faptul că lovise maneta cârmei spre stânga când se aruncase la podea avusese ca efect răsucirea navei *Adelaide* pe un curs de blocare a navei *Salzburg,* care era întoarsă. Prinsă în canalul îngust, *Salzburg* trebui să continue manevra de întoarcere în U, sperând să treacă pe lângă *Adelaide.* Dar manevra lui Pitt le dădu planurile peste cap.

Bolcke privea fără să-i vină a crede cum *Adelaide,* cu puntea de control o ruină, se întorcea către ei de parcă ar fi fost ghidată de o mână invizibilă. *Salzburg* se afla întoarsă pe jumătate pe partea stângă, când prora navei *Adelaide* o lovi în plin. Cu un scârţâit de metal pe metal, cargobotul tăie aproape şase metri în lăţimea lui *Salzburg.* Dacă acesta din urmă ar fi fost încărcat la capacitate maximă, presiunea carcasei l-ar fi făcut să se rupă în două. Chiar dacă acest lucru nu se întâmplă, coliziunea îi îndoi coca şi pe-o parte, şi pe alta, iar interiorul fu năpădit de apă.

Pe punte, containerele se împrăştiară ca nişte cărămizi care cădeau. Câteva se rostogoliră în Canal după ce se izbiseră de

copastia dreaptă. Pe partea stângă, vreo două containere goale căzuseră peste ADS, strivind farfuria şi pe cei doi operatori ai dispozitivului. Pablo urmări cum un alt container se rostogoli pe o parte şi-i prinse piciorul camaradului care lansase grenadele. Bărbatul urlă, implorându-l pe Pablo să-l ajute, dar cum nu avea ce să facă, Pablo se întoarse şi plecă fără nici un cuvânt.

Ambele nave erau avariate grav, dar *Salzburg* era clar în starea cea mai proastă. Nava se înclină rapid la stânga, iar ceea ce urmă fu rostogolirea şi mai multor containere peste bord. Apa îi spăla puntea principală. Se scufunda cu repeziciune.

Pablo alergă pe punte, unde Bolcke se holba la dezastru ca un zombi. Pablo alergă pe lângă el până la un dulap încuiat, pe care-l deschise lovind cu piciorul. Înăuntru era coşul din plastic cu planurile lui Heiland pentru *Sea Arrow.*

— Unde-i căpitanul? întrebă el. Trebuie să coborâm de pe navă.

— S-a dus să-l vadă pe inginerul-şef.

— N-avem timp de pierdut, trebuie să ne urcăm în şalupă. Hai cu mine. Luă coşul şi părăsi puntea.

Bolcke îl urma la un pas distanţă. Când ajunseră pe puntea principală, se grăbiră la copastia dreaptă care era ridicată şi de care atârna şalupa lui Bolcke. Pablo azvârli coşul la bordul şalupei, apoi strigă la Bolcke.

— Urcă. O să te cobor în apă şi apoi o să sar şi eu.

Bolcke se execută. Pablo apucă manivelele şi începu să coboare barca atunci când Bolcke îl opri.

— Uită-te la cealaltă navă.

La baza suprastructurii de pe *Adelaide* îşi făcură apariţia două siluete în costume argintii Hazmat, unul plin de funingine neagră. Pablo văzu că un bărbat flutura un pistol.

— Ştiu cum să-i întârziem. Coborî repede şalupa în apă, apoi îi dezlegă parâma în timp ce Bolcke eliberă cablul manivelei. Pablo alergă până la etajul cabinelor şi o descuie pe a lui Ann.

De data aceasta, Ann se bucură să-l vadă. Deşi nu ştia ce anume se întâmplase, îşi dădu seama că nava se scufunda şi se temea că avea să fie lăsată să se înece în cabină.

— Să mergem! spuse Pablo apucând-o de cătuşele de la mâini şi trăgând-o pe coridor.

Ajungând pe puntea principală, fu şocată să vadă coca masivă a navei *Adelaide* înfiptă în mijlocul lui *Salzburg.* Împreunarea

celor două nu opri cu nimic gradul de înclinare al lui *Salzburg,* care se îndrepta către un unghi ascuţit.

Pablo o duse pe Ann pe puntea înclinată de pe partea stângă, mergând prin apa adâncă până la glezne. Se opri în faţa unui container singuratic ce alunecase pe-o parte, zdrobind o parte din copastie. Se detaşase de celelalte containere, iar Pablo se asigură că avea să iasă în evidenţă şi mai mult. Căută cheia în buzunar şi-i desfăcu o cătuşă.

Ann se relaxă prefăcându-se supusă în timp ce el o trăgea aproape de container. Făcând un pas, îl lovi pe Pablo cu genunchiul între picioare, ratându-i părţile sensibile.

El ripostă într-o clipită, lovind-o cu dosul palmei şi aruncând-o grămadă lângă container. O apucă de încheietura încătuşată şi-o trase pe punte, unde prinse capătul liber al cătuşelor de baza containerului.

— Îmi pare rău că n-a mers între noi, spuse el. Asigură-te că le faci cu mâna prietenilor tăi.

Se întoarse şi plecă, ascunzându-se când se auzi un sunet metalic puternic în containerul din spatele lui. Grăbi pasul şi, privind în spate, văzu un bărbat la copastia *Adelaidei* care trăgea spre el. Pablo coborî pe un şir de containere, ieşind din raza vizuală când încă două focuri urmară.

Dirk coborî pistolul plin de dezgust când tatăl lui i se alătură lângă copastie. Se dezbrăcară de costumele Hazmat greoaie, care îi lăsară pe amândoi leoarcă de sudoare.

— E o femeie legată de containerul ăla, spuse Dirk. Am tras în individul care-a legat-o acolo, dar am ratat.

Pitt zări femeia cu părul scurt şi blond, care se afla la baza containerului.

— E Ann.

Orice urmă de uşurare pentru faptul că Ann era în viaţă dispăru când observă starea precară a lui *Salzburg.* Nava se scufunda cu viteză. Spărtura făcută de *Adelaide* o afunda pe lăţime, iar Pitt realiză că nava avea să se răstoarne înainte să se scufunde.

— Hai să vedem dacă reuşim s-o salvăm, spuse şi-o luă la fugă spre prora *Adelaidei.* Întreaga secţiune era strivită, dar încă prinsă ca de o gheară de *Salzburg.* Lăţimea prinsă a navei care se scufunda mugea în timp ce rupea din prora *Adelaidei.*

Pitt îşi croi drum prin oţelul sfărâmat până când ajunse pe

puntea lui *Salzburg.* Traversă nava în fugă, alergând în zigzag printre containerele împrăştiate, până când ajunse la Ann.

Ea îl privi fără să-şi creadă ochilor în timp ce el alerga prin apă către ea.

— Ce cauţi aici?

— Am auzit că ai vrut să pleci în croazieră fără mine, răspunse el rânjind.

Ei îi era prea teamă ca să mai poată zâmbi.

— Poţi să mă dezlegi?

Merse prin apă ca să vadă mai bine. Ea stătea aşezată pe punte cu mâna prinsă jos. Apa deja îi trecuse de cot. Apoi containerul scârţâi şi alunecă câţiva centimetri către copastia stângă, târând-o după el.

— Sunt cătuşe? întrebă Pitt.

Ea dădu din cap că da.

Dirk se apropie şi împreună căutară ceva cu care s-o elibereze. Undeva pe navă trebuiau să fie unelte, dar n-aveau timp să caute. Nava era deja pe jumătate sub apă.

— O să cadă peste bord din clipă în clipă, şopti Dirk. Nu văd cum am putea s-o eliberăm.

Pitt schiţă un gest de încuviinţare apoi privi scurt către *Adelaide.*

— Ai dreptate, spuse cu o strălucire în ochi. Iau în calcul să le salvez pe amândouă.

Adelaide, ca şi *Tasmanian Star,* în Chile, era echipată cu un transportor pentru încărcarea şi descărcarea încărcăturii. Sistemul de pe *Adelaide* era fixat la tribord, chiar deasupra locului în care se afla Pitt.

Căţărându-se pe prora sfărâmată a cargobotului, alergă la punctul de control de lângă transportor. Coliziunea nu avariase sistemul auxiliar de alimentare al navei şi generatorul de sub punte începu să murmure când Pitt testă controlerele hidraulice. Transportorul era format dintr-o curea care putea fi mutată de-a lungul fiecărui bocaport. Pe partea opusă a punţii erau fixate găleţi de macara cu care se scotea roca din cale şi se punea pe transportor.

Pitt acţionă cureaua şi înaintă către cala 1. Experimentă cu controlerul până când îşi dădu seama cum să pivoteze transportorul. Rotindu-l în exteriorul lui *Salzburg,* îl aţinti către containerul lui Ann. Un controler separat şi vertical îi permitea să coboare capătul îndepărtat, pe care-l lăsă să cadă sub copastie.

Aflându-se lângă containerul lui Ann, Dirk îi făcea semne să coboare mai aproape când răsună un sunet din adâncurile navei *Salzburg.* Toate containerele se mişcară în timp ce nava începu să se afunde. Încet şi sigur, babordul ajungea sub nivelul apei Canalului, iar tribordul se ridica, lansând containerele care se rostogoleau frenetic în apă.

Pitt fixă capătul curelei cât de în faţă şi de jos putu şi-l conectă. Când îşi aruncă privirea, tot ce putu vedea era un munte de containere care cădeau în apă. La pupa, îl văzu pe căpitan împreună cu o mână de oameni încercând să scape.

În timp ce nava se rotea, echipamentele, proviziile şi încărcătura rămasă se făcură ţăndări. Cu o repeziciune surprinzătoare, nava se desprinse de *Adelaide* şi se răsturnă. Nava *Salzburg* răsturnată mai pluti un minut sau două, apoi se auzi un gâlgâit şi se strecură sub apele Canalului.

Vârful transportorului de pe *Adelaide* căzu sub nivelul apei şi Pitt fu convins că eşuase. Dar cureaua scoase nişte zgomote şi tremură şi la suprafaţă apăru o placă de culoare bej. O clipă mai târziu, desluşi că era vorba de un container care urca destabilizat pe curea. Pitt se uită în lateral şi-i văzu pe Ann şi

Dirk agăţaţi de baza lui, cu picioarele atârnând deasupra valurilor.

În timp ce apa curgea şiroaie, cureaua trase containerul la bord, unde Pitt deconectă transportorul.

— Bine prins, spuse Dirk, deşi nu m-am învoit şi pentru o baie. Sări pe punte în timp ce Ann ateriză cu picioarele lângă el.

— Eşti bine? o întrebă Pitt pe Ann.

— Am crezut c-o să-mi iasă umărul din încheietură, dar da, sunt bine, spuse scuturându-şi apa din păr.

— Dă-mi pistolul, îi spuse Pitt fiului lui.

Dirk scoase SIG Sauer-ul de la brâu şi i-l întinse. Pitt îl scutură de apă şi îndreptă ţeava către cătuşele lui Ann. Glonţul spintecă lanţul care unea cătuşele şi-o eliberă pe Ann de container.

— Aş fi încercat asta mai devreme, dar apa era mult prea ridicată când te-am găsit.

— Da, şi aş fi pierdut aventura, spuse Ann zâmbind pentru prima oară după mai multe zile. Se ridică în picioare şi privi apele Canalului în care *Salzburg* dispăruse. Motorul *Sea Arrow* era la bord.

— Ei, acum n-or să mai pună mâna pe el, spuse Pitt.

— Dar au încă planurile, spuse ea. Le-am văzut în barcă, cu Pablo.

Pitt încuviinţă. Îi văzuse pe Bolcke şi Pablo fugind când încerca s-o salveze pe Ann.

— Nu pot merge decât într-un singur loc, spuse Pitt. După ce examinase harta Canalului de pe puntea de control a navei *Adelaide,* ştia că următoarea ecluză era la scurtă distanţă în faţă.

Dirk traversa deja puntea cu o şalupă gonflabilă care era fixată sub o prelată. În doar câteva minute, o manevra peste bord coborând-o cu Pitt şi Ann la bord. Ud leoarcă, se aruncă în apă de pe navă şi înotă până la marginea bărcii, unde fu ajutat să urce. Pitt porni micul motor exterior şi porniră repede şi energic pe Canal.

Canalul se unduia dincolo de Gold Hill, o mică faleză care marca linia de separaţie continentală a apelor şi zona cea mai adâncă de excavaţie. Chiar dincolo de ea, Canalul se îndrepta şi în faţă se dezvăluiau ecluzele Pedro Miguel, la trei kilometri depărtare. Bolcke şi Pablo ajunseră deja la ecluză şi intraseră în camera de nord, ale cărei porţi fuseseră deschise în aşteptarea

lui *Salzburg.*

Pablo fixă barca pe insula din centru, care secţiona cele două camere ale ecluzei. Îi ajută pe câţiva muncitori să ataşeze parâmele de la prora şi pupa înainte s-o ia la fugă. Cu Bolcke încă la bord, muncitorii tractară barca până în capătul îndepărtat al camerei, fără s-o mai lege şi lipsindu-se de micile locomotive folosite pentru manevrarea vaselor mari.

Pablo se îndreptă către punctul de control, o suprastructură albă, pe mai multe niveluri, din mijlocul insulei, care gestiona volumul de apă din camere.

Un supraveghetor de tranzit dur cu clipboard îl întâmpină pe Pablo.

— Ziceai ceva de un cargobot de o sută douăzeci de metri.

— Am avut un accident cu nava şi trebuie să trecem imediat. Domnul Bolcke va plăti de trei ori suma obişnuită, dacă nu ne treci în registru.

— El e în barcă acolo?

Pablo dădu din cap că da.

— Nu l-am văzut de ceva vreme. Scoase o staţie radio de la brâu şi apelă punctul de control. Un minut mai târziu, porţile masive ale camerei începură să se închidă. În curând, apele de pe fundul camerei începură să scadă, coborând barca pentru următoarea secţiune a canalului.

— Vă scoatem de aici în zece minute, spuse supraveghetorul.

Pablo urmări porţile care se închideau şi apoi ezită. O barcă mică gonflabilă se apropia cu viteză mare şi cu trei oameni la bord. Erau doi bărbaţi şi o femeie blondă cu părul scurt. Ann Bennett.

— Doar un minut, spuse arătând către barca gonflabilă. Ăia trei ne-au atacat şi ne-au scufundat nava. Trataţi-i ca pe nişte suspecţi de terorism şi reţineţi-i preţ de cel puţin o oră.

— Nu arată ca nişte terorişti, spuse bărbatul uitându-se la ambarcaţiunea ce se apropia.

— Plusăm cu încă o mie pentru tine.

— Ştii ce, s-ar putea să mă înşel, spuse el zâmbind fericit. Transmite-i toate cele bune din partea mea domnului Bolcke.

Tot ce primi ca răspuns din partea lui Pablo fu spatele întors, iar columbianul reveni grăbit la ambarcaţiunea ce-l aştepta.

În timp ce porţile camerei de nord se închideau ca să primească barca lui Bolcke, porţile camerei din sud erau deschise pentru trecerea unui cargobot de mari dimensiuni care venea din direcţie opusă. Pitt strecură barca pe lângă cargobotul lat şi intră în cameră. Se îndreptă către punctul de control şi trase lângă doc, unde supraveghetorul de tranzit aştepta împreună cu doi bărbaţi înarmaţi. Nivelul din camera opusă scăzuse deja cu câţiva metri, ascunzând barca în care se afla Bolcke.

Dirk sări pe doc cu parâma bărcii gonflabile în mână şi ţinu barca aproape cât coborî Ann, apoi se întoarse către supraveghetor.

— Şalupa cu cei doi bărbaţi la bord, spuse arătând către barca din cealaltă cameră. Trebuie să o opriţi.

— Mă tem că voi sunteţi cei care trebuie opriţi, spuse supraveghetorul. Gardieni, arestaţi-i pe oamenii ăştia!

Pitt privi dincolo de punctul de control şi-l văzu pe Pablo mergând pe doc. Auzindu-i pe cei înarmaţi că-i luară pe Dirk şi pe Ann, porni motorul bărcii. Dirk lăsă să-i cadă parâma şi barca mică porni spre cameră.

Erau o sută cincizeci de metri de la punctul de control până la porţile din faţă şi Pablo era aproape în capăt când auzi barca gonflabilă apropiindu-se. Se întoarse şi fu şocat să-l vadă pe Pitt la cârmă, aţintind către ei pistolul SIG Sauer.

Neînarmat, Pablo privi către paznicii punctului de control, care erau ocupaţi să-i reţină pe Dirk şi pe Ann şi nu făcură nici cel mai mic efort ca să meargă după Pitt. Doar până aici mergea loialitatea lor plătită.

Barca lui Bolcke se afla încă la câţiva metri în faţa lui Pablo, dar stabili traiectoria astfel încât să-i taie calea. Pe doc, Pablo văzu că echipajul de mentenanţă reparase şina unei locomotive şi uitase o şină defectă. Ridică şina, lungă de aproximativ doi metri, şi plecă mai departe.

Pitt trecu cu barca de Pablo şi întoarse către doc. Nu observă arma improvizată a lui Pablo când sări din barcă şi aţinti către el pistolul.

Reflexele lui Pitt erau slăbite din cauza oboselii şi când Pablo învârti şina, reacţionă prea târziu. Ţinti şi apăsă trăgaciul, dar

şina sosi înainte, lovindu-l în mâna întinsă. Pistolul se descărcă inofensiv către cer înainte să cadă în apă din mâna lui Pitt.

Pitt se replie în timp ce Pablo întoarse invers şina, dar tot primi în coaste o lovitură scurtă care-l ameţi. Reuşi să rămână pe picioare, dar se dădu câţiva paşi în spate când Pablo veni după el din nou.

Şina tăie aerul cu un sunet şuierător, fluturată de Pablo de parcă ar fi fost o coasă.

— Ai călătorit ceva ca să mori aici.

— Nu suficient de departe, răspunse Pitt.

Împleticindu-se înapoi ca să evite şina care se tot învârtea, Pitt aproape că ajunse la porţi şi la barca lui Bolcke care stătea legată în capăt de doc. Apa din cameră se scurgea cu rapiditate, iar ambarcaţiunea coborâse mai bine de şase metri. Se uită înspre ea şi realiză că era prea departe ca să sară.

Simţind vulnerabilitatea lui Pitt, Pablo se apropia să-l omoare, rotind şina şi mai tare.

Pitt văzu că greutatea şinei începu să slăbească forţa lui Pablo, mai ales când ducea şina spre spate, şi decise să-i preia ofensiva.

Păşi înapoi când Pablo încercă să-l lovească, dar în loc să continue să se retragă, călcă apăsat şi ţâşni înainte.

Pablo reacţionă trăgând şina la piept în semn de apărare în timp ce Pitt se aruncă asupra lui. Pitt reuşi să-l prindă pe Pablo uşor dezechilibrat şi se împletici într-o parte. Pitt continuă atacul, apucând şina de unde o ţinea Pablo şi împingând-o în el cu toată forţa.

Pablo nu avu încotro şi făcu un pas în spate încercând să câştige spaţiu de manevră. Dar fusese întors de-a curmezişul pe doc şi când încercă să mai facă un pas în spate, simţi doar aer. Se rostogoli peste marginea docului şi-l trase pe Pitt după el.

De la baza punctului de control, Dirk şi Ann urmăriră lupta în timp ce gărzile ţineau aţintite armele asupra lor. Dirk îi văzu pe cei doi bărbaţi căzând în cameră cu un clipocit puternic şi aşteptă să iasă la suprafaţă. Când apa se linişti, începu să numere secundele şi apoi simţi un fior rece.

După mai bine de un minut, nici unul din bărbaţi nu ieşi la suprafaţă.

Pablo primi greul căzăturii în camera ecluzei, aterizând pe spate în timp ce Pitt îl împingea în apă. De la înălţimea docului, simţi impactul de parcă ar fi căzut pe trotuar, tăindu-i respiraţia, iar spatele îi fu cuprins de durere. Trupul i se tensionă şi din cauza şocului rămase inactiv.

Pitt însă îşi păstră controlul când ajunse în apă. Dădu din picioare cu putere, împingându-şi adversarul mai adânc. Cu experienţa pe care-o avea în scufundări, se gândi că i-ar fi fost posibil să-l dovedească pe Pablo în apă şi continuă să împingă şina şi să-l scufunde cât mai adânc.

Concentrat asupra atacului, Pitt nu observă vârtejul de apă. Fu surprins, în schimb, să simtă în curând presiune în urechi şi încordă maxilarul ca să le elibereze.

Revenindu-şi încet din şocul impactului, primul instinct al lui Pablo fu să îndepărteze şina. Dar Pitt o ţinea strâns, folosind-o ca să-l împingă şi mai adânc. Pablo îşi reveni în fire, în cele din urmă, şi realiză că avea nevoie de aer. Se îndepărtă de şină, dând din picioare în lateral ca să scape de Pitt.

Dar se întâmplă un lucru ciudat. În loc să se ridice, era tras şi mai adânc de către o forţă nevăzută. Speriat, se întinse înapoi şi se apucă de şină dând din picioare frenetic.

De partea cealaltă a şinei, Pitt încercă să se stabilizeze, dar o nouă durere în urechi îi dădu de înţeles că erau traşi la fund.

Cei doi bărbaţi căzuseră în camera ecluzei direct peste unul din puţurile de evacuare a apei care punctau fundul apei. Când valvele din puţuri erau deschise, apa camerei se scurgea prin ele într-un canal lateral, care alimenta un altul, şi mai mare, din perete. La un diametru de cinci metri, ţeava asta uriaşă se golea în lacul Miraflores.

Aproape de suprafaţă, vârtejul apei care se scurgea era aproape imperceptibil. Dar la fundul camerei, reprezenta un pericol din care nu se putea scăpa. Ca şi Pablo, Pitt se desprinse scurt de şină în încercarea de a da din picioare către suprafaţă. Dar sucţiunea apei refuză să-şi slăbească strânsoarea. Pitt se lovi de Pablo în turbulenţă şi se prinse înapoi de şină, poziţionându-se paralel cu fundul apei.

Apa trăgea cu şi mai multă putere, ducându-i cu hotărâre către gura de un metru lăţime a puţului. Pablo se luptă cu forţa

de sucţiune, dar corpul îi fu absorbit de ţeavă. Şi şina ar fi fost înghiţită, dar, în ultima secundă, Pitt o trase de-a curmezişul. Se blocă deasupra gurii puţului circular, oprindu-i brusc pe ambii bărbaţi. Nici unul din ei nu realiză cât de puternic îi trăgea apa şi amândoi se chinuiau să rămână agăţaţi de şină.

Impactul îl dezechilibră pe Pitt şi picioarele îi fură trase în puţ. Urmă şi restul corpului şi se trezi atârnând lângă Pablo, ţinându-se de bucata de oţel de deasupra capului, în timp ce sute de metri cubi de apă treceau cu putere pe lângă ei. Fără să mai fie preocupaţi să se lupte, ambii se zbăteau acum pentru propria viaţă.

Coborârea lor dură doar jumătate de minut, dar, din cauza efortului, ambii rămăseseră fără aer. Pablo se lupta să-şi ţină respiraţia de când intrase în apă, iar acum devenea chinuitor. Inima îi bătea cu putere şi-l durea capul. Frica de înec îi umplea mintea şi se panică.

Atârnând la doar câţiva centimetri lângă el, Pitt văzu cum ochii lui Pablo se bulbucau şi faţa îi tremura.

Îl cuprinse disperarea şi Pablo cedă instinctelor. Dădu drumul şinei şi dădu din picioare şi din mâini, încercând să înoate până la suprafaţă.

N-avu nici o şansă.

Fu tras de lângă Pitt, dispărând în adâncimile puţului.

Faptul că Pablo cedă îl făcu pe Pitt să fie şi mai hotărât. Se concentră să se ţină strâns şi încercă să nu se gândească la capul care-i pulsa sau la dorinţa imperioasă de a inspira. Ştia că ecluzele puteau fi umplute sau golite repede. Şi nivelul apei deja scăzuse sub şase metri de când căzuseră în cameră. Pitt îşi tot spunea că evacuarea apei avea să se oprească în curând.

Când degetele îi amorţiră, detectă un huruit sub el. Pentru un moment, simţi că apa trăgea şi mai cu putere. Erau valvele din puţul de scurgere care se închideau. Apoi auzi un zgomot şi apa se opri din sucţiunea letală.

Fără să-i vină a crede la început, Pitt se împinse în şină şi se trezi urcând. Se desprinse de ea şi începu să dea din picioare cu putere, expirând, lung şi încet, rezerva de oxigen, pe măsură ce se ridica. Mai avea încă nouă metri până la suprafaţă, dar îi parcurse repede, ieşind şi respirând aerul umed care-l întâmpină.

În timp ce-şi venea în fire, auzi strigăte de pe doc şi un motor

care-şi mărea turaţia în apropiere. Porţile ecluzei se deschiseră şi Bolcke acţionă barca pregătit să iasă din cameră. Doi muncitori de la Canal care aruncau parâmele îl zăriră pe Pitt în apă şi-l chemară pe unul din cei doi gardieni.

Şi Bolcke îl zări pe Pitt şi forţă motorul ignorând parâmele. Barca ţâşni către porţile deschise trăgând parâma dinspre pupa în apă.

Pitt reacţionă imediat, înotând şi apucând parâma care plutea. Se întinse, trăgând-o prin apă, în timp ce gardianul sosi strigându-i lui Bolcke să oprească, însă acesta ignoră avertismentul, forţând acceleraţia.

Pitt îşi simţea braţele ca şi când ar fi fost smulse din încheieturi, dar rezistă în timp ce barca înainta.

Ieşind din ecluză, Bolcke privi înapoi şi înjură când îl văzu pe Pitt agăţat. Plecând de la panoul de control al bărcii, merse la parâma pupei şi detaşă capătul din clemă.

Parâma căzu, eliberând barca şi pe Bolcke de bărbatul neobosit care refuza să-i dea drumul.

— Rudi, ai face bine să vii încoace, acum.

— Bine, Hiram, vin. Gunn închise telefonul şi ieşi în viteză din birou. În loc să aştepte liftul, o luă la fugă pe scări şi ajunse la centrul de calcul câteva minute mai târziu.

Yaeger stătea în scaunul lui de comandă, în faţa uriaşului ecran, pe care se vedea imaginea unui cargobot care se mişca încet într-un compartiment îngust.

— Ce ai găsit? întrebă Gunn uitându-se la ecran.

— Canalul Panama. Aici e ecluza Pedro Miguel, văzută prin una dintre transmisiunile live ale autorităţii Canalului. Le-am monitorizat camerele în timp ce aşteptam să primesc veşti de la Dirk şi Summer despre atac.

— Da, şi eu aşteptam să aud veşti de la ei.

— Ia uită-te. Am înregistrat asta acum câteva minute.

Yaeger puse imagini de mai devreme ale aceleiaşi zone care arătau o barcă mică ce intra într-una din camere. Câteva minute mai târziu, o barcă gonflabilă intră în camera paralelă şi acostă lângă punctul de control.

Gunn se holbă la persoanele care coborâseră din barcă.

— Par să fie Ann şi Dirk.

— Deci ea e Ann, spuse Yaeger. Nu ştiam exact cum arată. Dar l-am recunoscut pe Dirk.

Priviră şi restul evenimentelor, inclusiv lupta lui Pitt cu Pablo şi scufundarea în ecluză. Cei doi se holbau fără să le vină a crede.

— E posibil ca Bolcke să fie în barcă? întrebă Yaeger.

— Da, spuse Gunn. Înseamnă că are încă planurile, altfel Pitt nu s-ar ţine după el.

— Ce facem?

Gunn scutură din cap cu o privire zăpăcită.

— Sandecker, spuse în cele din urmă. Să-l sunăm pe Sandecker.

Parâma se înmuie în mâna lui Pitt după scurtul exerciţiu de schi nautic. Trăgându-şi respiraţia, rămase privind cum Bolcke fugea în viteză traversând lacul.

Fusese tras doar pe o scurtă distanţă în lacul Miradores. La mal, la câţiva metri depărtare, se afla o barcă ancorată. Pitt înotă într-acolo, ajungând la ea imediat. Era o barcă mică, pentru manevre portuare, pe care Autoritatea Canalului o folosea la suplimentarea remorcherelor în manevrarea navelor mari.

Pitt se urcă la bordul ambarcaţiunii şi desfăcu liniştit parâmele, apoi îşi croi drum către timonă. Porni motorul şi se îndepărtă de mal, nebăgând în seamă echipajul care era ocupat cu asistarea operaţiunilor ecluzei. Când întoarse spre lac, acceleră remorcherul până la viteză maximă şi trecu pe lângă un obiect mare care plutea în apă. Era trupul lui Pablo, zdrobit şi contorsionat de la sfârşitul pe care şi-l găsise în canalele de scurgere.

Remorcherul nu se compara cu barca lui Bolcke şi nici nu trebuia. Lacul Miradores era mic, având un pic peste un kilometru jumătate lungime. Bolcke n-avea cum să iasă din raza vizuală şi dacă ar fi vrut să scape cu barca, ar fi fost nevoit să treacă printr-o altă serie de ecluze. Urmându-l la jumătate de kilometru în spate, Pitt realiză repede care era planul lui Bolcke.

Barca lui trase paralel cu un cargobot mare care plutea pe lac şi aşteptă să i se coboare scara de bord. Doi bărbaţi înarmaţi, cu trăsături asiatice, coborâră pe scară şi traseră barca. Bolcke îi înmână unuia dintre ei coşul care conţinea planurile lui *Sea Arrow,* apoi urcă şi el pe scară.

Apropiindu-se de pupa navei, Pitt citi numele de pe coca neagră: *Santa Rita,* din Guam. Bărbaţii se aflau acum la jumătatea scării, când Pitt sosi în viteză din lateralul cargobotului îndreptându-se către ei.

Zărindu-l pe Pitt la cârmă, Bolcke se holbă la el de parcă ar fi văzut o fantomă şi vorbi repede cu trăgătorii.

Cel care ducea coşul se grăbi să ridice scara, dar cel de-al doilea se opri şi aţinti arma. Studie remorcherul cu un ochi prudent şi trase un foc de atenţionare deasupra lui. Apoi îndreptă arma către Pitt care se afla la cârmă. Pitt înţelese

mesajul şi se îndepărtă de cargobot văzându-şi de drum.

Zhou se apropie de copastia punţii în timp ce Bolcke se căţără la bord.

— Bine ai venit, spuse Zhou cu emoţie prefăcută.

Bolcke stătea cu ochii bulbucaţi, trăgându-şi respiraţia după ce urcase scările.

— Nava mea a fost lovită şi scufundată, iar omul meu Pablo a fost omorât. Dar eu am reuşit să scap cu planurile de supracavitaţie. Valorează mult mai mult decât motorul.

Zhou se holbă la austriac, uşurat că nu-l suspecta de distrugerea complexului lui. Dar pierderea motorului *Sea Arrow* era tot un eşec, chiar dacă primise planurile.

— Asta schimbă termenii înţelegerii noastre.

— Desigur. Dar putem vorbi mai târziu. Trebuie să trecem de ecluzele Miraflores cât de repede.

Zhou încuviinţă dând din cap.

— Suntem următorii la rând pentru trecere. Cine se afla în remorcher?

Bolcke se uită la remorcherul care dispărea în depărtare.

— Un tip enervant. Nu ne poate opri acum.

Tipul enervant, pe nume Pitt, trecu dincolo de *Santa Rita,* căutând o cale prin care să oprească nava şi să recupereze planurile. Singur în remorcher, avea puţine opţiuni. Studie lacul care se dezvăluia în faţă, observând că în capătul îndepărtat căile de navigaţie înguste se separau. O bifurcaţie sudică ducea către un dig îngust şi către un canal deversor, care controlau nivelul apei al lacului. La nord se afla setul geamăn de ecluze numit tot Miraflores. Una dintre camere tocmai îşi deschise porţile, eliberând o navă mare albă.

Ştia că ecluzele erau pentru el o fundătură. Fără îndoială, Bolcke avea şi aici aceeaşi influenţă plătită ca şi la Pedro Miguel. Orice rugăminte de blocare a tranzitului cargobotului prin ecluze avea să ducă la arestarea lui Pitt, aşa cum se întâmplase cu Dirk şi Ann, până când *Santa Rita* s-ar fi aflat în siguranţă pe mare. Trebuia să găsească o altă cale.

Navigând de-a lungul liniei malului, observă un şlep vechi plin cu noroi, care era ancorat lângă dig. Continuă să navigheze rotindu-se în faţa ecluzelor şi trecând pe lângă nava de croazieră, când observă că arăta familiar. Rămase în spate ca să-şi confirme numele de sub puntea pupei uşor afectate, apoi zâmbi când prin minte îi trecu un plan.

— Minunat, îşi şopti în barbă. Pur şi simplu, minunat.

— Domnule căpitan, aveţi un apel radio de la remorcherul de la babord.

Căpitanul Franco traversă puntea de control a navei şi luă receptorul de la ofiţerul de punte.

— Aici *Sea Splendour,* vă vorbeşte căpitanul Franco.

— Bună dimineaţa, domnule căpitan. Sunt Dirk Pitt, spuse şi scoase capul din timona remorcherului şi făcu semn cu mâna către nava de croazieră.

— Prietenul meu Pitt! spuse căpitanul. Ce mică-i lumea! Ce faci aici? Munceşti la Autoritatea Canalului?

— Nu chiar. Sunt într-o situaţie critică şi am nevoie de ajutorul tău.

— Desigur. Îţi datorez nava şi cariera mea. De ce ai nevoie? vorbiră câteva minute, apoi căpitanul făcu o expresie posomorâtă. Se apropie de pilotul desemnat de Canal, care stătea la timonă, monitorizând cursul.

— Roberto, spuse căpitanul cu un zâmbet forţat, pari înfometat. De ce nu mergi în sala de mese să mănânci ceva? Te chemăm noi pe punte când ne apropiem de ecluzele de la Pedro Miguel.

Pilotul grizonant care se lupta cu o mahmureală se învioră auzind oferta.

— Mulţumesc, căpitane. În lac, lăţimea Canalului e mare, deci n-ar trebui să aveţi probleme, spuse plecând de pe punte.

— E foarte ciudat, căpitane, spuse secundul. Ce faceţi?

Franco trecu la timonă şi se holbă pe fereastră cu o privire goală.

— Îmi închei cariera, care ar fi trebuit să se încheie în Valparaíso, spuse încet, apoi ordonă navei să întoarcă.

Pitt se îndepărtă de nava de croazieră, îndreptându-se către mal. Ţinta lui era şlepul ruginit folosit la operaţiunile de dragare a Canalului. Aproape plin de noroi, naviga adânc faţă de linia apei, aşteptând să fie remorcat în Pacific unde să scape de încărcătură.

Pitt trase aproape de ţărmul unde se afla şlepul, legă remorcherul de copastia acestuia şi o luă la fugă pe punte. Aproape de prora, găsi parâma şlepului, pe care se luptă s-o dezlege dintr-o clemă uriaşă. Aruncând-o peste bord, Pitt alergă

înapoi la remorcherul pe care-l puse la treabă.

Se aşeză paralel pe latura şlepului împingându-l în largul apei. Pluti până aproape de canalul principal, aşa că Pitt se îndepărtă şi se aşeză la pupa şlepului pe care-l împingea către ecluze.

La vreo sută de metri în faţă, nava chinezească *Santa Rita* se apropiase de ecluze aşteptând să se deschidă porţile. Privind peste umăr, Pitt văzu că *Sea Splendour* se întorcea în spatele lui folosindu-se de propulsoarele de la prora ca să facă manevra rapid.

Când Pitt zări nava *Sea Splendour,* nava de croazieră pe care o salvase în Chile, se gândi că o putea folosi ca să blocheze intrarea în ecluze. Dar *Santa Rita* se afla deja acolo, ceea ce nu-i oferea spaţiu navei de croazieră ca să poată interveni. Planul lui de rezervă era şi mai îndrăzneţ, dacă nu chiar nesăbuit. Dacă nu putea să blocheze accesul navei *Santa Rita* în ecluze, tot avea să facă în vreun fel s-o împiedice să plece. În spaţiul limitat al lacului Miraflores, nu avea decât o singură cale prin care putea face asta.

Împingând şlepul, îl ghidă către ecluze, apoi viră spre sud, urmând bifurcaţia căii de navigaţie. În loc să meargă către ecluze, remorcherul şi şlepul se îndreptau acum către digul adiacent. Pitt observă umbra navei uriaşe de croazieră care bubuia paralel cu el.

— *Sea Splendour* e pregătită, se auzi prin staţia radio.

— Am înţeles, *Sea Splendour.* Te ghidez eu.

Se îndepărtă de şlep şi apoi direcţionă nava de croazieră în locul lui. Potrivindu-şi viteza, nava de croazieră menţinu cursul, periind pupa şlepului cu prora ei înaltă.

— Arată bine, *Splendour*, spuse Pitt. Dă tot ce poţi.

Împingând şlepul, nava de croazieră aplică scurt putere maximă. Fu o manevră scurtă, dar suficientă cât să facă şlepul să taie apa cu viteză.

Pitt încercă să ţină pasul cu remorcherul, privind cum digul se dezvăluia din ce în ce mai aproape până când se afla la doar câţiva metri distanţă.

— Bagă motoarele în marşarier, spuse Pitt prin staţia radio. Mulţumesc, *Sea Splendour,* mă ocup eu de aici încolo.

— Mult noroc, domnule Pitt, spuse Franco.

Ţinând remorcherul la putere maximă, prinse pupa şlepului în timp ce nava de croazieră dădea înapoi.

Şlepul încărcat era ca un marfar scăpat de sub control, sub acţiunea remorcherului care-i păstra avântul. Pitt izbi laterala pupei, păstrând şlepul aliniat în timp ce gonea către mijlocul barajului din beton. Şlepul se apropia cu viteză, îndreptându-se fix către mijlocul canalului de scurgere.

Pitt se pregăti pentru impact, care fu mai puternic decât anticipase. Prora întinsă a şlepului se izbi de marginea Canalului cu un zgomot metalic şi se opri deodată. Remorcherul ricoşă din pupa şlepului, iar Pitt zbură peste timonă. Împleticindu-se înapoi la cârmă, întoarse remorcherul şi evaluă încercarea lui eşuată de a sparge digul care se afla acolo încă din 1914. Reuşise doar să fixeze şlepul în canalul de scurgere vechi de un secol.

Dar, apoi, de dedesubt se auzi un muget. La câţiva metri sub linia apei, şlepul fracturase căptuşeala digului. Crăpătura creştea sub presiunea apei lacului, care-şi croia loc prin fisură. Curbându-se deodată şi mugind, o secţiune de cincisprezece metri de dig se dezintegra, ducând la colapsul întregului baraj.

Pitt privi mirat în timp ce şlepul alunecă peste margine dispărând şi zdrobindu-se cu un sunet care marcă impactul cu canalul de navigaţie care se afla la doisprezece metri mai jos. Remorcherul fu tras imediat de apă şi Pitt trebui să navigheze cât să evite curentul de sucţiune creat de apa care se scurgea prin crăpătură. *Sea Splendour* se retrăsese deja în vreme ce căpitanul Franco se grăbea să ducă nava de croazieră în cea mai adâncă parte a lacului, aproape de Pedro Miguel. Pitt îşi întoarse atenţia către *Santa Rita.* Cargobotul stătea încă în faţa ecluzelor, aşteptând să iasă în Pacific.

În timp ce Pitt întorcea remorcherul dinspre digul spart, văzu că porţile camerei de nord se deschideau încet. Făcuse tot ce-i stătuse în putinţă, îşi spuse. Acum era doar o chestie de timp şi de fizică.

Bolcke fu primul care realiză ce încerca Pitt să facă. Privind şlepul care se rostogolise prin crăpătura din dig, îl abordă pe Zhou pe puntea de control a navei *Santa Rita.*

— Încearcă să reducă nivelul apei ca să ne prindă. Trebuie să intrăm în ecluză chiar acum.

Zhou nu spuse nimic. N-avea nici un control asupra porţilor şi fu surprins când, o clipă mai târziu, se deschiseră de parcă li s-ar fi comandat asta. Cargobotul chinez se strecură în cameră în timp ce parâmele era fixate de micile locomotive de pe doc.

Un călător obişnuit prin ecluze, Bolcke observă imediat că era ceva în neregulă. Puntea principală a cargobotului era mult prea jos faţă de partea de sus a docului. Asta nu trebuia să se întâmple până când camera nu era egalizată. Deja nivelul apei era cu câţiva metri mai scăzut decât în mod normal.

Alergă la staţia radio a navei şi urlă în receptor.

— Alo, centrala de tranzit, aici e *Santa Rita.* Închideţi porţile în urma noastră imediat. Repet, închideţi porţile în urma noastră.

În interiorul punctul de control al ecluzei Miraflores, apelul lui Bolcke fu ignorat. Personalul era ocupat să determine ce se petrecea la canalul de scurgere. Cineva văzuse nava *Sea Splendour* şi un remorcher în zonă, dar nimeni nu observase nimic până la răsturnarea şlepului. Forţele de securitate ale ecluzei fură imediat mobilizate şi fuseseră trimise ambarcaţiuni pentru verificarea ambelor părţi de baraj.

O şalupă de viteză alb cu negru îl interceptă pe Pitt în timp ce-şi croia drum către ecluze.

Înainte ca forţele de securitate să-l salte, Pitt opri remorcherul strigând:

— O ambarcaţiune mică a pierdut controlul şi s-a izbit de dig. Erau mulţi oameni la bord. Trebuie să mergeţi să căutaţi supravieţuitori. Eu merg la ecluză să aduc ajutor suplimentar.

Liderul echipei muşcă momeala şi ordonă şalupei să meargă să investigheze. Abia mai târziu avea să-l interogheze pe Pitt despre ce căuta pe remorcherul Autorităţii Canalului.

Pitt navigă în continuare, observând în depărtare un vas gri care aştepta să intre în camera de sud din capătul opus. Se îndreptă către camera de nord, în urma navei *Santa Rita,* observând că lacul îngust se golea mai repede decât se

aşteptase. Un canal mare, care alimenta camerele cu apă din lac, începea să devină din ce în ce mai vizibil la suprafaţă.

Pitt fu mulţumit să găsească porţile camerei în care se afla *Santa Rita* încă deschise şi pătrunse încet cu prora remorcherului. Acolo era şi mai evident cât de mult scăzuse nivelul apei. *Santa Rita* era coborâtă în cameră, cu puntea principală trecută bine de şase metri sub linia docului.

Dar nu era tocmai suficient. *Santa Rita* se afla pe un curs de tranzit către Pacific şi trebuia să fie coborâtă nouă metri înainte să treacă prin cameră. Nivelul apei trebuia să scadă mai mult ca să-i împiedice trecerea.

— Centrul de tranzit către remorcherul auxiliar 16, spune, te rog, ce faci acolo? se auzi o voce în staţia radio.

Pitt ridică receptorul.

— Centrul de tranzit, aici paza. Verificăm o posibilă avarie a porţilor din camera de nord.

Dar lui Bolcke nu-i luă mult să intervină.

— Centrul de tranzit, operatorul remorcherului e un impostor. E responsabil pentru stricăciunile de la dig. Puneţi mâna pe el imediat.

Pitt închise staţia radio, ştiind că joaca lui se terminase. Tot ce putea face era să blocheze porţile deschise cu remorcherul, altfel avea să fie omorât. În faţa lui apărură câţiva bărbaţi înarmaţi pe puntea navei *Santa Rita,* care-şi ocupară poziţiile de-a lungul copastiei laterale a pupei. Dincolo de câmpul vizual al lui Pitt, un detaşament de oameni de pază ai Autorităţii Canalului ieşiră din punctul de control şi alergară către remorcher.

La câteva sute de metri depărtare, ultimele vestigii ale digului Miraflores eliberau un şuvoi extins de apă. La malul lacului, apa se retrase vizibil de mult, lăsând în urmă bălţi cu nămol pe fundul canalului de navigaţie dragat. Curentul apei rămase devenea din ce în ce mai puternic şi Pitt simţi cum remorcherul era tras în spate când opri acceleraţia. Alunecând pentru o clipă în exteriorul porţilor, văzu că acum canalul de scurgere exterior devenise complet vizibil. Nivelul scăzuse cu aproape patru metri de când Pitt intrase în cameră şi continua să scadă, apa scurgându-se prin porţile deschise.

Observă că porţile începură să se închidă şi se aruncă în cameră încă o dată. Operatorul ecluzei ignoră siguranţa

remorcherului şi ordonă ca porţile să se închidă făcând abstracţie de prezenţa lui. Pitt se gândi să blocheze porţile, dar realiză că micul remorcher avea să fie zdrobit de porţile de şase sute de tone. Privi din nou către *Santa Rita* şi realiză că nu mai conta.

Nava prezenta o uşoară înclinaţie la tribord, aplecându-se către lateralul camerei. Nivelul apei din cameră scăzuse suficient cât s-o abată în carenă.

Pitt acceleră remorcherul trecând de porţile care se închideau, trăgând paralel cu *Santa Rita* şi oprindu-se în puntea stângă din faţă. Bărbaţi înarmaţi apărură într-o clipă, aţintindu-şi armele către Pitt în timp ce acesta izbea remorcherul de cargobot. Cu mâinile ridicate, se îndreptă către copastie şi urcă la bordul cargobotului.

Unul dintre bărbaţii înarmaţi îi lipi un AK-47 de gât ameninţându-l în chineză.

Pitt îl privi aruncându-i un zâmbet aspru.

— Unde-i şeful tău?

Nu fu nevoie de traducător. Bolcke şi Zhou apărură un moment mai târziu, după ce văzuseră că Pitt trăsese lângă nava lor. Zhou îl privi curios, surprins să-l vadă din nou după întâlnirea din junglă. Bolcke, pe de altă parte, îl privea pe Pitt cu o furie maximă.

— Cred că ai ceva ce aparţine ţării mele, spuse Pitt.

— Eşti nebun? strigă Bolcke.

— Nicidecum. Gata cu joaca, Bolcke. Ai pierdut. Dă-mi planurile.

— Eşti un nebun. Vom ieşi din ecluză în scurt timp şi navigăm chiar şi peste cadavrul tău.

— Nu plecaţi nicăieri, spuse Pitt. Nava voastră e prinsă în sol şi nu există apă în canalul de scurgere pentru umplerea camerei.

În punctul de control, operatorul ecluzei ajunse la aceeaşi concluzie. Nivelul apei unde se afla *Santa Rita* era acum mult mai scăzut decât în următoarea cameră. N-aveau cum să deschidă porţile când exista un nivel neuniform în partea opusă.

— Or să alimenteze cu apă suplimentară din lacul Gatun şi ne vedem de drum, spuse Bolcke.

— Nu cu planurile.

— Omoară-l, Zhou, îi spuse Bolcke agentului. Omoară-l acum.

Zhou stătea cântărindu-şi opţiunile.

— Nu mă aşteptam să-i faci rost de o călătorie gratis, îi spuse Pitt lui Zhou. Să înţeleg că nu i-ai spus că i-ai aruncat în aer stabilimentul? Bănuiesc că voi doi aveţi câte ceva de discutat.

Suspiciunea i se citi pe faţă lui Bolcke.

— Minciuni, spuse el. Numai minciuni. Dar ochii îi trădau realizarea faptului că lumea i se prăbuşea în jur. Nu mai putea face nimic altceva decât să reducă la tăcere mesagerul.

Se întoarse către unul dintre oamenii de lângă el şi-i trase arma AK-47 din mâini. Ţinti către Pitt şi bâjbâia după trăgaci când se auzi un foc. Un cerc roşu apăru pe tâmpla lui Bolcke şi dădu ochii peste cap. Austriacul se prăbuşi pe punte, cu puşca automată căzându-i din mâini.

Pitt îl văzu pe Zhou cu braţul întins ţinând un pistol chinezesc de nouă milimetri din ţeava căruia ieşea fum. Bărbatul se întoarse uşor până când pistolul fu aţintit spre pieptul lui Pitt.

— Şi ce se întâmplă dacă fac aşa cum mi-a cerut Bolcke şi te omor aici?

Pitt văzu o umbră cu colţul ochiului şi-i zâmbi agentului chinez cu viclenie.

— Atunci ai să mi te alături în moarte o secundă mai târziu.

Zhou mai mult simţi decât văzu mişcarea de deasupra. Apoi ridică privirea şi văzu pe docul camerei un şir de doisprezece oameni înarmaţi, care aţinteau carabine M4 către el şi oamenii lui. Erau puşcaşi marini, aduşi de distrugătorul *Spruance* în ecluza adiacentă.

Pe faţa lui Zhou nu se citea îngrijorarea.

— Situaţia asta ar putea provoca un incident neplăcut între ţările noastre, spuse el.

— Serios? întrebă Pitt. Insurgenţi chinezi înarmaţi la bordul unei nave cu steagul statului Guam, prinşi când încercau să scoată pe furiş un traficant de sclavi? Da, cred că ai dreptate. Ar fi neplăcut, cel puţin pentru una din ţări.

— Şi dacă înapoiem planurile? răspunse Zhou pe un ton şovăielnic.

— Atunci ne strângem mâinile şi ne vedem fiecare de drumul lui.

Zhou îl privi pe Pitt în ochii albaştri, studiindu-şi duşmanul prietenos, care cumva câştigase un avantaj în acea situaţie. Se întoarse şi îi spuse ceva unuia dintre oamenii lui. Bărbatul coborî

încet arma şi merse pe punte. Se întoarse o clipă mai târziu ţinând coşul care conţinea planurile lui *Sea Arrow* şi pe care i-l înmână lui Pitt fără nici o tragere de inimă.

Luând coşul, Pitt merse la marginea copastiei şi se opri. Se întoarse spre Zhou şi întinse mâna. Zhou se holbă la Pitt un moment înainte să-i prindă mâna şi s-o strângă cu putere.

— Mulţumesc pentru că mi-ai salvat viaţa, spuse Pitt. De două ori. Zhou dădu din cap aprobator.

— S-ar putea s-ajung să regret asta, spuse cu un zâmbet şters.

Pitt se întoarse la copastie şi coborî pe scara laterală a camerei, ţinând cu grijă coşul. Apoi le făcu semn cu mâna drept mulţumire puşcaşilor marini de pe doc şi apoi fu repede arestat de forţele Autorităţii Canalului.

EPILOG
MOARTEA ROŞIE

Năluca din sudul Atlanticului

— Se pare c-avem oaspeţi, şeful

Aşezat într-un şezlong, sub o umbrelă, Al Giordino deschise cutia frigorifică şi aruncă înăuntru o sticlă goală de bere. Închise capacul, puse piciorul bandajat pe cutie pentru sprijin şi privi barca de viteză care se apropia. Era îmbrăcat ca pentru o zi pe plajă, cu pantaloni scurţi şi o cămaşă în stil hawaiian, şi asta deşi se afla pe un şlep în mijlocul Canalului Panama.

— Sper că nu-i vreun alt reprezentant al Autorităţii Canalului. Pitt stătea în genunchi pe puntea alăturată, verificând mai multe echipamente de scufundare.

— De fapt, pare să fie omul nostru din Washington.

Barca de viteză trase lateral şi Rudi Gunn păşi la bordul şlepului. Cu geanta de voiaj pe umăr, purta pantaloni kaki şi cămaşă şi era leoarcă de transpiraţie.

— Salutare, distrugătorilor de canal, spuse el şi-şi îmbrăţişă prietenii vechi. Nu mi-a zis nimeni că aici e mai rău decât la Washington în august.

— Nu-i chiar aşa de rău, spuse Giordino, pescuindu-i o bere rece din cutia frigorifică. Aligatorii sunt mai micuţi aici.

— Nu trebuia să zbori până aici pentru noi, spuse Pitt.

— Crede-mă, nu pot decât să mă bucur să scap din oraşul ăla. În ceea ce priveşte relaţiile cu publicul, ai creat un adevărat coşmar cu demolarea digului şi scufundarea de nave peste tot.

Gunn privi canalul de navigaţie şi la o navă mare şi verde care era prinsă de un mal. O echipă de muncitori lucra la prora boţită, făcând reparaţii pentru a o putea trage de pe canalul de navigaţie.

— E *Adelaide*?

— Da, spuse Pitt. Iar noi suntem parcaţi deasupra lui *Salzburg.*

Gunn scutură din cap.

— Panamezii susţin că s-a întâmplat ceva foarte grav. Între reparaţiile digului, scoaterea la suprafaţă a navei *Salzburg* şi compensaţiile pentru pierderile din cauza traficului închis pe Canal, Unchiul Sam va trebui să scrie un cec destul de baban.

— Şi tot e un chilipir, dacă luăm în calcul ce era să pierdem.

— Sunt de acord. Sandecker e foarte mulţumit, iar preşedintele e extrem de recunoscător. Şi totuşi, din motive de

securitate, nu poate divulga care a fost miza. Primeşte tot felul de mustrări din partea guvernului panamez, care numeşte totul o dovadă de aventurism american iresponsabil.

Giordino luă o altă bere din cutia frigorifică şi-i scoase capacul.

— Aventurism american iresponsabil? Să bem pentru asta.

— Desigur, spuse Gunn, preşedintele va fi şi mai fericit dacă returnăm motorul lui *Sea Arrow.*

— Cea mai bună echipă a mea lucrează la asta chiar în timp ce vorbim, spuse Pitt.

Gunn privi în cealaltă direcţie a Canalului şi văzu un distrugător al marinei militare ancorat la scurtă distanţă.

— *Spruance,* spuse Pitt. Escorta noastră pentru pază şi nava de întoarcere dacă avem noroc. Pitt îl privi pe Gunn în ochi. A fost un noroc faptul că ai trimis-o la ecluze la momentul potrivit. Probabil că nu mai eram aici dacă n-ar fi fost exerciţiul lor de forţă.

— Am văzut cu Hiram evenimentele care se desfăşurau pe sistemul video al Canalului. *Spruance* s-a întâmplat să fie pe un curs de tranzitare a Canalului, aşa că i-am grăbit trecerea. Sau, mai bine zis, vicepreşedintele Sandecker a făcut-o.

Privi peste bord şi văzu bulele de aer care se ridicau la suprafaţă de la scafandrii de sub apă.

— Ce s-a întâmplat cu nava de croazieră?

— *Sea Splendour*? Căpitanul ei credea că s-a zis cu ea, dar să vezi şi să nu crezi. Presa italiană l-a transformat într-un erou pentru rolul jucat în oprirea lui Bolcke şi expunerea taberei de sclavi. Odată ce vasul de croazieră a realizat că guvernul nostru plăteşte nota pentru daune, i-au dat omului o medalie şi l-au şi promovat. Pilotul Canalului care se afla la bordul navei atunci n-a ieşit la fel de bine, pentru că şi-a pierdut slujba. Dar am înţeles că l-a angajat căpitanul Franco pe vasul de croazieră.

Gunn zâmbi.

— Poate-mi găseşte şi mie o slujbă nouă.

Bulele din apă deveneau din ce în ce mai mari şi la un moment dat apărură doi scafandri. Gunn îi recunoscu pe Dirk şi pe Summer, care înotară spre scara de scufundare şi urcară la bord.

— Bună, Rudi, spuse Dirk. Ai venit să faci scufundări cu noi? Apa e caldă.

— Nu, mulţumesc, spuse Gunn uitându-se chiorâş la apa tulbure. Aţi dat de urma motorului?

— L-am găsit intact, încă legat de platforma camionului, spuse Summer. A fost cumva ferit de celelalte containere şi de *Salzburg.*

— Platforma e destul de lovită, dar motorul nu pare să aibă nimic, spuse Dirk. *Spruance* ar trebui să-l poată ridica foarte uşor.

Gunn oftă uşurat.

— Aste-s veşti minunate. NUMA nu mai trebuie să plătească pentru baraj acum, spuse aruncându-i lui Pitt o privire cu coada ochiului.

— Nu e domeniul nostru, ca să ne pricepem, răspunse Pitt râzând. Autoritatea Canalului ne-a permis să supraveghem ridicarea lui *Salzburg* din Canal, aşa că se pare că ne vom bucura de vremea locală o bună perioadă.

— Pe mine să nu vă bazaţi, spuse Gunn ştergându-şi fruntea cu mâneca. Dar aş vrea să-i iau cu mine pe Dirk şi pe Summer ca să ajute la raportarea evenimentelor. Gunn se întinse după geanta de voiaj. Ceea ce-mi aminteşte că am un pachet pentru voi pe care am fost rugat să vi-l dau.

Căută prin geantă şi scoase o cutie subţire pe care i-o întinse lui Summer, care o deschise şi scoase o scrisoare lungă scrisă de mână ataşată unui jurnal cu legături de piele.

În timp ce ea citea scrisoarea, Dirk se uită la cutie şi văzu adresa.

— E de la Perlmutter. Ce zice St. Julien?

— Zice că nu ne întoarcem la Washington cu Rudi, spuse Summer privindu-şi tatăl cu ochi blânzi. Zice în schimb că facem o excursie în Tierra del Fuego.

Traseul Mount Vernon era o oază de linişte în sudul Alexandriei, unde doar zumzăitul slab al traficului de la autostrada apropiată îi întrerupea liniştea. De-a lungul râului erau împrăştiaţi doar câţiva alergători şi biciclişti matinali, care trăgeau să-şi termine exerciţiile zilnice înainte ca ziua de muncă să înceapă.

Dan Fowler se forţa şi el să alerge ultimii paşi ai rutei lui de trei kilometri, trecând o linie imaginară de finiş înainte să reducă ritmul. Merse agale până la o ţâşnitoare, unde sorbi dintr-un şuvoi de apă rece.

— Bună dimineaţa, Dan. Cum a fost cursa?

Fowler se înecă, rotindu-se în timp ce apa i se scurgea pe bărbie. Şocul pe care-l avu la auzul vocii familiare fu evident când se întoarse şi o văzu pe Ann Bennett stând în faţa lui, îmbrăcată în hainele obişnuite de serviciu.

— Ann… ce faci? se bâlbâi el.

— Bine.

— Unde ai fost? Am fost cu toţii îngrijoraţi de moarte.

— A trebuit să plec într-o călătorie.

— Dar n-ai spus nimănui. Am alertat poliţia să te caute. E totul în regulă?

— Da. A intervenit o problemă personală pe nepusă masă.

Fowler se uită agitat de jur-împrejur, zărind doar câţiva alergători şi un bărbat care-şi repara o roată la bicicletă.

— Eşti singură? M-am temut că eşti în pericol.

— Sunt bine. Voiam doar să vorbim în intimitate.

— Desigur. Fowler zări o pădurice lângă râul Potomac, care oferea ceva intimitate. Hai să ne plimbăm, spuse conducând-o încet de pe alee.

— Am avut mult timp la dispoziţie să mă gândesc la caz cât am fost plecată, spuse ea.

— Probabil că nu eşti pusă la punct cu ultimele noutăţi, spuse Fowler, testând-o. Cineva a deturnat unul dintre motoarele lui *Sea Arrow* când se afla în drum spre Groton.

— Da, ştiam asta. Există suspecţi?

— Nu, ancheta FBI-ului nu a dus nicăieri.

— Nu mă miră. Spune-mi, Dan, ce ştii despre sistemul ADS?

— ADS? Nu e nu ştiu ce dispozitiv de controlare a mulţimii

ticluit de armată? Nu ştiu prea multe despre el.

— Ticluit, da, spuse Ann gândindu-se la prima ei întâlnire cu dispozitivul în New Orleans. Nu ziceai că ai făcut parte din laboratorul de cercetare al armatei?

— Ba da, am petrecut puţină vreme acolo. De ce întrebi?

— Conform spuselor directorului de resurse umane, te-ai ocupat de securitatea proiectului ADS. În această funcţie, trebuie să fi avut acces la toate planurile. Poate că ţi s-ar părea interesant să afli că nu doar armata deţine această tehnologie. Ba mai exact, Edward Bolcke are un astfel de dispozitiv pe una dintre navele lui.

— Unde vrei să baţi, Ann?

— Dan, de câtă vreme te afli pe statul de plată al lui Bolcke?

Se aflau deja aproape de copaci.

— E absurd, spuse Fowler zâmbindu-i lui Ann. Amândoi ştim că Tom Cerny de la Casa Albă este cel mai probabil implicat. Ann, n-ar trebui să te lansezi în acuzaţii dacă nu ştii ce vorbeşti.

Ann ignoră insulta.

— Tom Cerny a susţinut că pista e falsă. Am prins momeala o vreme, până când am revăzut detaliile permisului de acces. În ciuda insinuărilor, n-are nici o legătură cu nici una dintre tehnologiile militare care au fost compromise. Şi nici n-a pus piciorul în America Centrală de mai bine de douăzeci de ani. E curat.

Fowler nu spuse nimic în timp ce se îndreptau către marginea pădurícii.

— Pe de altă parte, spuse Ann, tocmai ce-am descoperit că tu ai fost membru fondator al Securetek, firma subcontractoare care a fost mai târziu cumpărată de Edward Bolcke.

— Exagerezi acum.

— Serios? Am urmărit plăţile care au fost făcute de compania lui Bolcke către un cont bancar pe numele tău de aici, din Washington. De data aceasta mergea la cacealma, dar era convinsă că investigaţiile amănunţite aveau să dovedească şi asta.

Fowler continuă să meargă conducând-o şi mai departe în pădurice.

— Să presupunem că ai dreptate, spuse el după o pauză lungă. Ce se întâmplă acum?

— Vei fi judecat pentru spionaj şi-ţi vei petrece restul vieţii în

închisoare.

Ascuns vederii, Fowler se năpusti la Ann, strângând-o de gât şi izbind-o de un stejar mare şi roşu.

— Nu, spuse Fowler. Cred că se termină aici.

Ann rămase ţintuită de copac în timp ce Fowler scoase o eşarfa din buzunar pe o care i-o înfăşură în jurul gâtului şi trase de capete ca s-o sugrume.

Ea încercă să se lupte cu el, dar era prea puternic, proptind-o de copac cu picioarele. Capul i se învârtea şi începu să se sufoce, apoi auzi o voce aspră venind din spatele lui Fowler.

— Dă-i drumul!

Fowler se întoarse şi văzu doi bărbaţi costumaţi în alergători care aţinteau către el pistoale Glock.

Bărbatul pe care-l văzuse reparând roata de la bicicletă veni alergând şi ţinând o armă HK.

— FBI, strigă el. Eşti arestat.

Fowler eliberă strânsoarea din jurul gâtului lui Ann, lăsând eşarfa să cadă la pământ. Unul dintre agenţii FBI îl trase în timp ce altul îi puse cătuşele.

Înainte să fie dus la maşina care aştepta, Ann se apropie de el şi-l privi în ochi.

— Dan, ascultă-mă ce-ţi spun. Eu ştiu ce vorbesc.

Apele din Tierra del Fuego se ridicau la renumele câştigat datorită latitudinii, adică Vânturile furioase de la 50 de grade latitudine sudică. Un vânt din vest bătea cu putere, ridicând valuri care se spărgeau în flori de spumă. Curenţii puternici se adăugau furiei, împingând câte un gheţar rătăcit care plutea dinspre Antarctica. De-a lungul secolelor, aceste forţe combinate aduseseră sfârşitul multor nave în apele îngheţate care înconjurau Capul Horn. Lipseau doar rafalele violente care loveau fără vreo avertizare.

Un mic trauler trecea jucăuş prin furtună, oferindu-le ocupanţilor lui o experienţă ca într-un carusel. Înăuntru, la timonerie, Summer luă diagrama în timp ce barca se afla pe un val de cinci metri.

— N-ai găsit un vas mai mare? îşi întrebă fratele pe un ton plângăcios.

Dirk scutură din cap zâmbind. În oraşul argentinian apropiat, Ushuaia, variantele nautice fuseseră puţine în timpul scurt avut la dispoziţie. Se simţi norocos că găsise traulerul. Din Ushuaia şi prin Canalul Beagle, avuseseră o călătorie relativ liniştită, dar când ajunseseră în largul oceanului, lucrurile se schimbaseră dramatic.

— Chiar în faţă e insula Nueva, spuse căpitanul, un bărbat scund şi gras cu păr grizonant.

Summer privi pe fereastra timoneriei la insula cu dealuri verzi care se afla la un kilometru jumătate în faţă.

— Destul de pitorească, pentru un loc îndepărtat. Cât e de mare?

— Lungă de vreo treisprezece kilometri, spuse Dirk. Ar trebui să putem cerceta întregul perimetru în patru sau cinci ore.

— Cu siguranţă că ea a ajuns departe de casă.

„Ea” era *Barbarigo.* Căutarea lor improvizată era ghidată de pachetul pe care îl primiseră de la Perlmutter în Panama. Înăuntru găsiseră jurnalul de bord al marinarului Leigh Hunt, care vorbea despre călătoria lui în jurul lumii. Intrigat de ce descoperise Summer în Madagascar, Perlmutter căutase familia marinarului. Unul dintre copiii lui Hunt găsise jurnalul după o căutare în podul casei. Jurnalul oferea relatări detaliate ale poziţiei marinarului când zărise Năluca din sudul Atlanticului.

Summer ridică jurnalul şi reexamină notiţele lui Hunt în timp ce alunecau prin valuri.

— Zice că naviga la nord de insulele Nueva şi Lennox când a văzut Năluca plutind către Nueva. Asta înseamnă că e foarte probabil să fi plutit spre coasta de vest a insulei.

Traulerul se apropia de ţărmul estic al insulei Nueva, care se afla în faţa unor stânci înalte şi întunecoase. Valurile se izbeau de ţărmul stâncos, aruncând nori de spumă albă.

— Sper că pe partea cealaltă e mai blândă coasta, spuse Dirk. Dacă a dat de stânci pe aici, n-o s-o găsim acum în nici un caz.

Dirk îl puse pe căpitan să apropie cât mai mult traulerul de ţărm, şi începură să cerceteze insula în sensul invers acelor de ceasornic. Efectiv, căutau orice urmă vizibilă a submarinului, dacă ar fi eşuat pe insulă. Dacă nu descopereau nimic, o scanare cu sonarul a apelor înconjurătoare avea să urmeze la sosirea unei nave NUMA de cercetare.

Studiară zeci de imagini din satelit ale insulei trimise de Yaeger, identificând câteva anomalii costale care ar fi putut fi rămăşiţele lui *Barbarigo.* Singura cale prin care puteau afla era să inspecteze locurile, în ciuda apelor furioase.

Ajunseră în partea de nord a insulei, trecând de stâncile masive care ar fi putut sfărâma un vas care se apropia. Două zone marcate pe fotografiile din satelit se dovediră a fi formaţiuni stâncoase care aduceau de departe cu un submarin.

În timp ce-şi croiau drum spre vest, ţărmul devenea mai lin, dezvăluind un mal combinat de plaje cu nisip dur şi roci ascuţite.

— Ajungem în cea de-a treia zonă, spuse Dirk comparând o fotografie din satelit cu ecranul de navigaţie al traulerului.

Summer duse un binoclu la ochi, chinuindu-se să se concentreze în timp ce vasul urca şi cobora.

— Spune-mi când suntem fix pe direcţia ţărmului.

Dirk calculă cam cât înaintase nava.

— Cam acum.

Summer cercetă ţărmul, analizând o plajă mică cu pietriş dintre două grămezi stâncoase. Zări o formă plană, apoi se izbi de peretele navei din cauza unui val mare.

— Du-ne mai aproape.

Căută din nou obiectul şi zări o intercalaţie alungită ascunsă între stânci.

— E ceva acolo, deşi nu pare să fie foarte mare, spuse

pasându-i binoclul fratelui ei. Ia uită-te.

— Da, e un obiect făcut de mâna omului. Să mergem să vedem ce e, spuse coborând binoclul şi privindu-şi sora.

Căpitanul fu nevoit să mai navigheze încă un kilometru jumătate de-a lungul coastei până găsi un mic golfuleţ care să ofere protecţie împotriva valurilor. Lansară o mică barcă de cauciuc şi Dirk şi Summer vâsliră pe mica distanţă rămasă între navă şi ţărm. În timp ce trăgeau barca pe plajă, se porni o vijelie şi începu să plouă torenţial.

— Ultima oară când ne-am aflat pe o insulă, aş fi omorât pentru o astfel de ploaie, spuse Dirk.

Începură să-şi târască picioarele urcând coasta prin ploaie şi luptându-se cu briza dură care le lovea faţa cu picături ca nişte ace. În ciuda condiţiilor groaznice, Summer observă frumuseţea brută a acestei insule care se afla în extremitatea Americii de Sud. Dar terenul coastei era monoton sub ploaia care turna şi după jumătate de oră de mers, începuseră să se îndoiască de locul în care văzuseră anomalia.

Stând la marginea apei şi studiind stâncile care-i înconjurau, Summer zări în cele din urmă obiectul mai departe pe plajă. Era o placă ruginită din oţel, ondulată, lungă de aproape doi metri, fixată bine între stânci.

— Îmi dau doar cu presupusul, spuse Dirk, dar ar putea fi o parte din chioşcul unui submarin.

Summer schiţă un gest de încuviinţare şi privi către mare.

— Probabil că s-a lovit de stâncile astea şi s-a scufundat. Sau a plutit în derivă înapoi pe mare.

— Nu, spuse Dirk cu vocea plină de mirare. Cred că am căutat în direcţia greşită. O bătu pe Summer pe umăr şi-i arătă către interiorul insulei. Summer văzu doar o plajă îngustă cu pietriş. Dincolo de ea era o scobitură acoperită de arbuşti la baza unui deal stâncos. Plaja era goală, aşa că privi către scobitură şi rămase cu gura căscată.

Printre arbuşti, la cinci metri spre interiorul insulei, se vedea restul chioşcului.

Traversară plaja până în vegetaţia deasă unde, printre tufişuri, găsiră ascunsă întreaga cocă. Nava era pe trei sferturi îngropată, dar Dirk îşi dădu seama că se aflau la pupa ei. Unde se aflase cândva o elice, văzu acum doar axul deformat al acesteia. Merseră de-a lungul cocii până când ajunseră la

chioşcul expus, care se ridica precum un castel abandonat. Summer scoase o fotografie alb-negru din buzunar şi o compară cu coca veche şi ruginită. Se potrivea perfect.

— E *Barbarigo,* îi spuse zâmbind fratelui ei.

Se căţărară pe rămăşiţele turtite ale chioşcului, de unde văzură în ansamblu coca impunătoare a întregii navei de sub tufişuri.

— Cum de-a eşuat tocmai aici? întrebă Summer.

— Probabil că a fost un val uriaş. Zona din jurul Capului Horn e renumită pentru ele. Trebuie să fi fost un val cu adevărat monstruos dacă a aruncat-o atât de departe pe uscat.

Summer se uită la proră.

— Crezi că mai are încărcătura încă la bord?

Era întrebarea de şaizeci şi patru de mii de dolari şi motivul pentru care se grăbiseră să ajungă în Tierra del Fuego. Şi asta pentru că Perlmutter descoperise mai mult decât un jurnal de bord. Întregise puzzle-ul ultimului voiaj al submarinului *Barbarigo.*

Totul începuse cu cercetătorul german Oswald Steiner, care se îmbarcase la bordul submarinului în Malaysia. Perlmutter descoperise că Steiner era un fizician respectat şi cunoscut pentru cercetările avansate în electromagnetică. Forţat de nazişti să intre în domeniul cercetării militare, se ocupa, printre altele, de programul lor atomic înainte de a se concentra asupra unui proiect secret personal: un tun magnetic.

Steiner formulase teoria conform căreia un proiectil lansat la viteze extreme ar putea călători pe raze de până la optzeci de kilometri, ceea ce le-ar fi permis nemţilor să bombardeze coasta de sud-est a Angliei din Normandia. Pentru ca sistemul să funcţioneze, avea nevoie de cei mai puternici magneţi din lume, şi ei proveneau dintr-o singură sursă. Pământurile rare.

În 1942, cererea era foarte mică pentru vreunul dintre elementele de pământuri rare, care erau greu de extras şi de prelucrat. Germania şi cei cuceriţi de ea aveau puţine minerale, dar Steiner descoperise o singură sursă care putea să-i satisfacă necesităţile. O mică mină de rocă rubinie din Malaysia, care se afla sub control japonez, extrăgea samarskit ca produs secundar. Samarskitul conţinea concentraţii mari de samariu, un element-cheie în producerea magneţilor de mare performanţă.

Călătorind în Malaysia, Steiner fu uimit să descopere un

munte de minereu, strâns de-a lungul anilor de extracţie minieră. Muncitorii din zonă îi spuneau Moartea Roşie din cauza roşului închis, dar Steiner fu cel care determină că minereul era uşor radioactiv şi din acest motiv provocase, de-a lungul timpului, boli observate la unii mineri.

Încântat de descoperirea făcută, Steiner ceruse să transporte samarskitul în Germania. Un submarin italian numit *Tazzoli* fusese desemnat pentru misiune, dar fusese scufundat pe drum. Când *Barbarigo* ajunsese în Singapore, programat să preia o încărcătură de cauciuc şi zinc, Steiner a făcut în aşa fel încât să-i schimbe ordinele şi l-a umplut cu samarskit. S-a alăturat submarinului pentru drumul spre casă şi şi-a găsit sfârşitul împreună cu echipajul italian după ce au fost nevoiţi să abandoneze submarinul afectat.

Dirk se uită sub puntea principală a lui *Barbarigo,* la o bucăţică expusă de oţel de lângă prora. Coborî pe chioşcul submarinului şi traversă puntea din faţă, care era acoperită cu nămol şi pietre căzute de pe dealul de deasupra. Summer îl urmă până într-o secţiune deformată de lângă prora. Dând deoparte solul depus, dezvălui puntea ruginită. Descoperi în cele din urmă o tijă buclată sudată orizontal. Era mânerul tambuchiului. Summer i se alătură fratelui ei în efortul de a înlătura depunerile, până când curăţară tambuchiul, cu tot cu roata de închidere.

— Crezi c-o să se clintească? întrebă Summer.

Dirk lovi ferm de câteva ori roata ca să rupă sigiliul.

— Ajută-mă şi vom afla.

Apucară amândoi roata şi se lăsară pe ea cu toată greutatea. După câteva încercări, încuietoarea cedă şi se învârti cu uşurinţă. Dirk, plin de speranţă, îi făcu cu ochiul surorii lui şi ridică tambuchiul.

Un miros rece şi cu iz de mucegai se ridică prin deschizătură. Nu se vedeau prea multe din moment ce interiorul întunecat era plin până sus de sedimente. Nisip, noroi sau minereuri, nu-şi dădeau seama. Dirk băgă mâna înăuntru şi bâjbâi de jur-împrejur până când apucă o bucată de material. O ridică pentru a o vedea şi Summer.

Era o piatră, întunecată şi totuşi strălucitoare şi şlefuită. În lumina gri a vijeliei, Summer îşi dădu seama doar de nuanţa roşiatică.

— E Moartea Roşie?
Dirk se uită la piatră şi rânji.
— Nu. Nu, are nuanţa mărului caramelizat.

Şase luni mai târziu

La adăpostul unui cer răcoros şi înnorat, o gloată de demnitari şi veterani din marină, aproape trei mii de bărbaţi aspri, dădură năvală pe porţile bazei navale New London. Vizitatorii erau ghidaţi către un doc unde mai multe şiruri de scaune pliante erau aşezate cu faţa către râul Thames din Connecticut.

Priveliştea era completată de ultimul submarin rapid de atac, USS *North Dakota.* După ce terminase toate testele pe mare, aştepta acum ultimul act formal de lansare, înainte să intre în serviciul ţării sale.

Pitt şi Loren îşi croiră drum prin mulţime ca să-şi ocupe locurile din al doilea rând, în spatele unei turme de amirali îmbrăcaţi în uniformă. Privindu-i pe oficialii marinei militare, Pitt se întreba dacă locurile lor din primele rânduri se datorau eforturilor lui de a salva *Sea Arrow* sau importanţei lui Loren în Capitol Hill. Când preşedintele operaţiunilor marine se opri şi se gudură pe lângă soţia lui, se hotărî că era vorba de varianta a doua.

La scurt timp după, sosi vicepreşedintele Sandecker, condus de o mulţime de oficiali ai Pentagonului. Un trabuc de marcă îi atârna din gură în timp ce era condus la locul din apropierea podiumului. Zărindu-i pe Pitt şi pe Loren, se strecură de lângă escortele lui şi-şi croi drum către cei doi.

— Arăţi minunat ca întotdeauna, Loren, spuse el, în ciuda vagabondului care-ţi stă atârnat de braţ.

— Eu sunt destul de mulţumită, spuse Loren râzând. Mă bucur să vă revăd, domnule vicepreşedinte.

— Unde sunt Summer şi Dirk? Am crezut că-or să fie aici.

La fel de curioasă, Loren ridică o sprânceană.

— Sunt amândoi la Roma, spuse Pitt. Guvernul italian organizează un memorial pentru membrii echipajului de pe *Barbarigo* recuperaţi din Madagascar. Copiii au fost invitaţi ca oaspeţi de onoare.

— Am fi fost pierduţi dacă nu erau ei, spuse Sandecker. Descoperirea rămăşiţelor echipajului au ajutat să-i convingem pe italieni să ne dea elementele rare care se aflau în submarin. Ne-a salvat să nu avem o zi de pomină azi, spuse făcându-i cu

ochiul lui Pitt.

— Apropo de elemente de pământuri rare, spuse Loren, am auzit un zvon în Hill în legătură cu chinezii, cum că ar ridica interdicţia de export.

— Îţi dai seama. Odată ce australienii au intervenit şi au preluat mina lui Edward Bolcke de la Mount Weld, chinezii au pierdut orice speranţă de a deţine monopolul pieţei. Şi eforturile noastre de reconstruire a minei Mountain Pass sunt cu mult înaintea programului. Din fericire, materialele rămase pe care le-am obţinut de la fostele operaţiuni ale lui Bolcke din Panama şi Madagascar ne-au ţinut ocupaţi.

Un consilier care apăru lângă Sandecker îl informă pe vicepreşedinte că ceremonia era pe cale să înceapă.

— Mă cheamă datoria. Înainte să se întoarcă la locul lui, se plecă în faţa lui Loren şi-i strânse mâna lui Pitt.

Un moment mai târziu, Ann Bennett îşi croi drum pe culoar şi se aşeză pe scaunul gol de lângă Loren.

— Bună, spuse ea cu căldură. Nu credeam că mai ajung.

— Abia ce ai aterizat? întrebă Loren.

— Da. Condamnarea lui Dan Fowler a fost în dimineaţa asta şi n-am vrut s-o ratez.

— Ironică sincronizare, spuse Pitt. Cât a primit?

— Treizeci de ani, spuse ea zâmbind mulţumită, exact cum au sperat procurorii.

Un amiral urcă pe podium şi-l prezentă pe vicepreşedinte, care ţinu un discurs înălţător despre protejarea apelor împotriva tuturor tipurilor de inamici. Mai mulţi oficiali ai marinei militare ţinură discursuri la fel de ceremonioase.

În acest timp, Ann se aplecă peste Loren şi-l întrebă pe Pitt:

— E în apă?

— Şi pregătit pentru testele pe mare.

— Am înţeles că totul pare să fie în ordine.

— Am crezut că *North Dakota* şi-a finalizat testele pe mare, spuse Loren.

— Da, aşa e, draga mea, spuse Pitt fără să mai adauge nimic.

Pe podium, fu prezentat naşul onorific al navei care, conform tradiţiei, rosti şi prima urare.

— Vânt din pupa!

Echipajul şi ofiţerii lui *North Dakota* păşiră la bordul submarinului în uralele mulţimii care asista. Privirea lui Pitt

alunecă dincolo de navă, concentrându-se asupra unui şlep motorizat înconjurat de numeroase balize de avertizare în roşu şi alb.

— Unde este? şopti Ann.

— Lângă şlepul de pe partea cealaltă.

Loren observă că şi alţi oficiali ai marinei militare păreau şi ei mult mai interesaţi de şlep decât de nou botezata *North Dakota.*

— Ce aveţi cu toţii? întrebă ea. Vă purtaţi toţi de parcă s-ar petrece ceva mult mai important decât lansarea navei *North Dakota.* Şi de ce se holbează toată lumea la balizele alea de lângă şlep?

Pitt îi zâmbi soţiei lui strângându-i mâna.

— Marea nu-şi dezvăluie toate secretele, spuse el. Nici măcar sub ameninţarea unui cuţit de unt ruginit.

CUPRINS

Plin de suspans şi de o imaginaţie debordandă, *Săgeata lui Poseidon* este încă o dovadă că atunci când vine vorba de romanul de aventuri, nimeni nu-l bate pe Clive Cussler.

„Dirk Pitt este reacţia oceanografiei la Indiana Jones. Locaţii exotice, ticăloşi fără milă şi evadări la mustaţă – fanii lui Cussler vin pentru aventură, iar autorul le oferă exact asta."

Associated Press

„Cussler e un maestru în crearea suspansului şi a tensiunii."

Richmond Times-Dispatch

„Un roman nou de Clive Cussler e ca o vizită de la cel mai bun prieten al tău."

TOM CLANCY

ISBN: 978-606-006-128-1
9 786060 061281
www.raobooks.com